

AUTOBUS

DÉMON

© 1998 Ing. Václav Semerád
Veškeré připomínky jsou vítány.
V.Semerád

VSemerad@volny.cz

Oči

**Věnuji tuto knížku učitelům,
ačkoli na démony nevypadají.**

Obžalovaný Oldřich Švestka, podnikatel, se po soudní síni rozhlížel s notnou dávkou sebevědomí. Jeho jistota pramenila z dobrého pocitu, že by se teď muselo stát něco krajně nepravděpodobného, aby mu obžaloba dokázala vinu. Otisky prstů se nezachovaly, vražedná zbraň beze stopy zmizela a jediný svědek činu, poloslepý důchodce, stařec nad hrobem, vraha svého syna a jeho mladé ženy spatřil jen krátce a nezřetelně, takže sebevědomému a zdravě asertivnímu obhájci nedalo velkou práci takové svědectví zpochybnit.

Státní zástupce vzbuzoval dojem, že je o vině Oldřicha Švestky pevně přesvědčen, ale s tak vratkými důkazy nemohl ani on nic kloudného dělat. Soud se také radil dlouho. Dalo se to pochopit – dvojnásobná vražda se nedá odbýt mávnutím ruky.

Švestka se rozhlížel po soudní síni. Rozsudek očekávalo několik příbuzných obětí, pár sousedů – všichni v bezmocném tušení, že se dnes spravedlnosti nedočkají. Ze známých tváří se tu nevyskytoval nikdo. Tím lépe, myslel si Švestka, aspoň se to neroznese. Ani vyhraný soudní proces toho druhu není reklamou o jakou lze stát. Případné partnery v podnikání to přinejmenším varuje.

Jen docela stranou u stěny po celou dobu procesu stál zasmušilý chlap v černém plášti s černým kloboukem na hlavě. Nikdo se k němu nehlásil a zdálo se, že ho tady nikdo nezná. Švestka si ho prohlížel s netajenou nedůvěrou. Ten černý chlap mu očividně mezi příbuzné manželů Hlaváčkových nezapadal. Jaký zájem by na tomhle soudu mohl mít? Aby nakonec patřil k Machatově partě! Těm by mohl proces poskytnout vítanou záminku! Ale ne, nikdy jsem ho neviděl, utěšoval se. Zřejmě je to náhodný divák.

Ani já jsem nepatřil mezi příbuzné, ale náhodným divákem jsem nebyl. Posadil jsem se doprostřed první řady, abych měl všechno pěkně na dosah, což mělo jedinou nevýhodu, že jsem se teď nemohl nenápadně vytratit, i když to z mého pohledu zajímavě nevypadalo.

Šéfredaktora možná zklamal. Pevně doufám, že ani on si od toho žádného sólokapra nesliboval. Kdyby mě sem neposlal, ani bych sem nešel. Uvažoval jsem, co teď. Snad by se z toho dal v nouzi nejvyšší vykřesat článek o psychologickém pohledu na obžalovaného, na příbuzné či známé obětí. Určitě tady všichni nešťastnému dědulovi drželi palce, ale to bylo asi všechno, co pro něho mohli udělat. S výjimkou soudů vojenských diktatur a totalitních států nemůže žádný soud světa rozhodovat bez nezvratných důkazů o vině a trestu, i kdyžby sami soudci nepochybovali, že vrah skutečně jednal tak, jak obžaloba tvrdila.

Konečně se otevřely dveře a soud se vrátil do jednací síně. Všichni museli povstat a vyslechnout rozsudek. Oldřicha Švestku to nevzrušovalo, jako kdyby nebyl obžalovaným. Nejdůležitější okamžik pro něho nastal na závěr.

„...na základě nedostatku důkazů...“

Víc Oldřich ani nepotřeboval. Obhájci jen formálně stiskl ruku – odvedl své a zapláceno dostane, jaképak další cavyky. Osvobozující rozsudek nebyla vysloveně jeho zásluha. Státní zástupce se ani neodvolal – ponechal si sice zákonnou lhůtu, ale každému snad bylo jasné, že i další soud dopadne stejně a proto se ani konat nebude.

Vězeňský dozorce Oldřichovi pokynul. Bylo potřeba sepsat propouštěcí protokol a vydat mu odebrané věci.

V té chvíli Oldřich Švestka za sebou uslyšel slabý sykot. Prudce se otočil – a díval se přímo do očí dosud jen netečně přihlížejícího chlapa v černém.

„Čistá práce,“ řekl neznámý potichu a jen neznatelně se na Oldřicha ušklíbl. „Opravdu, čistá práce. Jenže – budete se tomu smát, na tomto světě není jen slepá světská spravedlnost, jak nejspíš doufáte. Také vy budete spravedlivě potrestán.“

„Chcete mi vyhrožovat?“ naježil se Oldřich.

„Proč?“ pokrčil rameny neznámý. „To nebylo vyhrožování, to bylo proroctví. Do týdne to jistě pochopíte.“

Zkoprnělý Oldřich na neznámého jenom civěl.

„Kdo jste?“ vyrazil po chvíli.

„Na tom nezáleží,“ odušil neznámý. „Propadl jste mi, to je všechno. Říkám vám to jen proto, abyste pochopil, že by nebylo v pořádku, aby po vině nenásledoval trest.“

Otočil se a odcházel, jen si nezvučně pohvizdoval jakousi melodii. Oldřich Švestka se vrhl za ním, ale vězeňský dozorce ho zachytil.

„Nejprve sepišeme ten protokol,“ zabručel mrzutě.

„Ale – ten chlap mi přece vyhrožoval!“ vzpamatoval se až teď Švestka.

„Jaký chlap? Já jsem nic neslyšel,“ zabručel dozorce.

„Vyhrožoval, že mě tenhle týden zabije!“ vykřikl Švestka nahlas.

„Sedím tu celou dobu s vámi a nic jsem neslyšel,“ trval na svém dozorce. „Pojďte a nezdržujte.“

Zarazilo mě to. Slova o trestu jsem od neznámého slyšel naprosto zřetelně, ačkoliv jsem byl dál než dozorce. Na druhé straně bych pochopil, že dozorce osvobozenému nefandí, takže se rozhodl nemít s tím nic společného. Ano, tak by se to dalo vysvětlit.

Nebylo tomu tak. Dozorce skutečně neslyšel ani slovo. A co víc, neznámého v černém ani koutkem oka nespatriil. To jsem měl pochopit – spolu s jinými záhadami – až mnohem později.

„Ten chlap mi vyhrožoval! Nemůžete to tak nechat!“ trval na svém Švestka.

„Kdo vám vyhrožoval? A jak? Něco naznačoval?“ zpozorněl konečně dozorce.

„Ne, ale říkal, že do týdne uvidím!“ opakoval Švestka už méně sebejistě.

„Nic jsem neslyšel,“ trval na svém dozorce. „Pojďte už, nebo vám opravdu začne někdo z příbuzných vyhrožovat – a to bych musel zakročít.“

Záhadný muž v černém mě v té chvíli zajímal více než sám obžalovaný. Spatřil jsem ho vycházet dveřmi ze soudní síně. Vyběhl jsem za ním zeptat se ho, jak to myslel, ale než jsem se z úzké lavice prodral ven, dlouhá chodba budovy městského soudu byla prázdná a neznámý ten tam.

Venku se na mě obořil jeden z pozdních mrazů, který jako každoročně spálí pupeny neopatrných stromů. Ovocnáři určitě spustí chmurné předpovědi o mizivém

množství a tedy vysokých cenách ovoce, bude aspoň o čem psát. Ulice byly jen střídavě posypané čerstvým sněhovým popraškem, ale vozovky byly černé a uježděné, ačkoliv právě touto dobou mnoho aut nejezdilo. Před budovou soudu nikdo nebyl. Proti zasněženému chodníku by se černý kabát dobře vyjímal i na dálku, ale žádného chodce jsem nikde neviděl. Neznámý zřejmě nasedl do auta a odjel.

Škoda – byl to snad jediný moment z toho soudu, který by mohl přinést jakési oživení.

Nemohl jsem tenkrát ani tušit, že jsem se poprvé ve svém životě v té podivné chvíli setkal – s démonem...

Šéfredaktor se nevzrušoval, když jsem z procesu nic zajímavého nepřinesl. Kdyby byl obžalovaný uznán vinným, mohl by to použít do černé kroniky, což mohl vyřídit telefonickým dotazem a nemusel jsem se tam trmáčet osobně. Obával jsem se, že mě tam šéf beztak poslal proto, aby mě neměl na očích. Posledně jsem ho naštvál poznámkou, že na začátku okurkové sezóny je lépe přebírat zprávy od světových agentur, než pokoušet se shánět nemožné. Tvrdil, že s takovým přístupem zaručeně promeškám každou životní příležitost a nahnal mě k soudu, ačkoliv si jistě ani sám od toho moc nesliboval.

Ve čtvrtek následujícího týdne se na silnici nedaleko za městem odehrála hromadná havárie. Jakkoli to vypadá cynicky, přišla jako na zavalanou. Náklad našeho plátku poklesl na samotnou hranici únosnosti a tohle nás včas oživilo. Lidé ve městě samozřejmě hned o všem věděli, ale protože většina obětí pocházela přímo z našeho města, poptávka po novinách prudce stoupla. Do nemocnice jsme se vypravili s kolegyní Blankou, uvnitř jsme si rozdělili úlohy. Blanka pospíchala na ortopedii, kde ležela většina postižených, já jsem se vypravil na oční. Jeden zraněný prý přišel při nehodě o oko – dívejte se na to jak chcete, ale pro noviny je každá taková zpráva lahůdkou.

Na oddělení mě samozřejmě nepustili. Chápal jsem to, ale s prázdnou jsem se vrátit nemínil. Reportér musí být drzý, jinak si brzy hledá jiné místo. Hodil jsem nejprve cukrbliky na jednu mladou sestřičku, ale ta na mě očividně neměla čas. Zato po chvíli jsem měl štěstí. Postarší plnoštíhlá vrchní sestra se nade mnou slitovala – měla zřejmě správně vyvinuté mateřské pudry a zželelo se jí mého nešťastného obličejce. Na oddělení mě sice nepustila ani ona, ale ochotně mi vyklopila veškerou diagnózu, kterou jsem potřeboval. Jméno pacienta mi odmítla říci, ale v tom jsem na ni nenaléhal. Jednak jsem je věděl, na druhé straně jsem si byl jist, že do novin přijdou beztak jen nic neříkající iniciály. Plná jména se v takových případech pro jistotu nepoužívají – ale tady v městě bude za chvíli každý vědět, o koho šlo.

Rychle jsem si do notesu čmáral poznámky. Nechal jsem si jakoby pro jistotu zopakovat některé podrobnosti, což bylo naprosto zbytečné. Nespoléhal jsem se na zápisky, ale na svůj reportážní magnetofon ukrytý v kapse. Do notesu jsem čmáral nesmyslné klikyháky vzdáleně připomínající těsnopis. Vypozoroval jsem, že mi spousta lidí řekne mnohem víc, když si je pouze zapisují. Možná čistě podvědomě nemají rádi mikrofon, aby je někdo nebral za slovo. Zatím mi to vycházelo. Stalo se mi sice párkrát, že dotyčný chtěl vědět, co jsem si vlastně zapsal, ale k mému štěstí nikdo těsnopis neznal a nemohl můj trik odhalit.

Hovorná sestra nakonec skončila – víc už opravdu nevěděla. Vřele jsem jí poděkoval a na rozloučenou jsem se jí poptal na zdraví. To je také dobrý trik. Vždycky je třeba odejít tak, aby člověk za sebou nepřibouchl dveře. Každého potěší, když se někdo zajímá o jeho zdraví a kdoví, kdy budu potřebovat další informace.

Vrchní sestra se otočila a vznešeně odplula do sesterny. Také už bych se otočil – zatím mi stačilo, co jsem se dozvěděl. Blanka bude mít jistě něco, co naší reportáži dodá patřičnou chuť – krev je na stránkách novin k nezaplacení.

V té chvíli se pomalu otevřely dveře jednoho z pokojů. Mladá sestřička, ta co na mě prve neměla čas, z nich opatrně vyváděla pacienta. Neměl zafačovanou hlavu, ale čistě podle opatrného šátrání nohama bylo zřejmé, že nevidí. To bych na očním oddělení mohl očekávat – kdybych toho muže na první pohled nepoznal.

Otřásl jsem se. Byl to podnikatel Oldřich Švestka, před týdnem pro nedostatek důkazů zproštěný obžaloby z dvojnásobné vraždy. Okamžitě mi vyvstal v paměti okamžik, kdy mu neznámý v černém plášti prorokoval:

„Budete se tomu asi smát, ale na tomto světě není jenom slepá světská spravedlnost, jak nejspíš doufáte. I vy budete spravedlivě potrestán.“

„Pane Švestka – co vy tady?“ oslovil jsem tiše pacienta.

„Co mi ještě chceš, ty černá svině?“ vybuchl na mě slepý. Mladá sestřička, co ho vedla, se na mě podívala nepříliš přátelsky, jako kdyby na mém místě spatřila ropuchu.

„Nejsem ten, koho myslíte,“ ohradil jsem se.

„Tak co tu děláš?“ odsekl postižený. „Kdo jiný by se sem přišel pokochat? Nádor na obou očních nervech – před týdnem jsem ještě viděl jako ostříž! Jsi spokojený?“

„Já jsem to před týdnem jenom zaslechl,“ řekl jsem tiše. „Jenže jsem tomu nevěřil.“

„Já taky ne!“ rozkřikl se Švestka. „Kdo by tomu věřil? Ale ať seš kdo seš, proklínám tě taky, rozumíš?“

„Pane, překážíte tu!“ vzpamatovala se konečně sestřička. „Jděte pryč! znervózňujete nám pacienta.“

„Už jdu...“ otřásl jsem se – a dal se na kvapný ústup.

„Všichni jste svině!“ křičel za mnou Švestka. Sestřička se ho marně snažila odvést. Pacient se jí vytrhl a nedovolil jí, aby ho chtěla opět vzala za ruku.

Konečně jsem byl venku, za dveřmi oddělení. Ale teprve před nemocniční budovou jsem se jaksepatří vyděsil. To co se stalo Švestkovi, bylo drsné i na mě. I kdybych někoho někdy nedejbože zavraždil jako on a mohl si ze všech trestů vybrat jedině mezi pětadvaceti roky těžkého kriminálu nebo doživotní slepotou, asi bych raději bral ten kriminál. Nenapsal o tom kdysi Olbracht román – Žalář nejtemnější? Jakže to říkal ten chlap v černém?

„To nebylo vyhrožování, ale proroctví. Do týdne to jistě pochopíte. Propadl jste mi, to je všechno.“

Pěkné proroctví, když se splní takovým způsobem! Nechtěl bych se někdy s prorokem takových zpráv setkat tváří v tvář!

Upřímně řečeno, mohl a měl jsem vytušit, že se s tímhle chlapem ještě setkám. Nemohl jsem ale očekávat, že pochopím, v čem vlastně jeho proroctví spočívá – a že to vlastně žádné proroctví není...

Druhé proroctví

Březen minul v poklidu a dočkali jsme se dubna. Zima se konečně odporoučela, nastalo jaro. Zazelenala se nízká tráva a objevily se první kytičky.

Události, na které narazí novinář během týdne, se jinému člověku mnohdy nepříhoda ani za rok. Někdy to ale i novináře zaskočí tak, že si neví rady. A přitom, jak to bývá, nešlo o nic světoborného, o nic, co by si zasluhovalo dvouřádkovou noticku někde na okraji páté stránky.

Ráno jsem přišel do redakce jako vždycky. Už ve dveřích jsem ale zjistil, že se dnešek bude od ostatních dní v týdnu něčím odlišovat. Kolegyně Blanka vždycky chodila později než ostatní, vždycky na sebe nechávala čekat. Přicházela zásadně na poslední chvíli – a přece se jí jen jednou přihodilo, že něco opravdu zmeškala. Bylo to krátce poté, co nastoupila do redakce. Následoval výstražný rozhovor se šéfem za zavřenými dveřmi, kdy jí podle svého zvyku sliboval něco mezi popravou zastřelením za úsvitu před nastoupenou jednotkou a okamžitým vyhazovem, svatosvatě slíbila, že se to víckrát nestane, ale od té doby přicházela deset vteřin před odjezdem, i kdyby se jednalo o jedinečnou a nikdy víc neopakovatelnou pozvánku na slavnostní vítání Mart'anů.

Aby byla v redakci přede mnou, to se opravdu muselo něco stát. Bylo to vidět i z toho, že seděla na svém místě, hlavu v dlaních a zřejmě brečela.

Když pak ke mně zvedla kšticí a podívala se na mě, málem jsem údivem hvízdł. Blanka, ten věčný smíšek, vypadala náhle o deset let starší. Pod okem měla obrovskou modřinu, ani se ji nesnažila překrýt make-upem.

„Co se ti proboha stalo?“ politoval jsem ji.

„To Robert,“ vzlykla.

Všichni jsme dávno věděli, že se Blanka schází s nějakým klukem, ale netušili jsme, kdo to doopravdy je. Byla to snad její soukromá věc a nikdo z nás ji zatím s nikým nespátril. O novinářích se často říká, že lezou lidem drze do soukromí, ale to je namouduši sprostá pomluva. Nanejvýš politikům nebo angažovaným osobnostem – ale ti s tím musejí počítat, to snad odjakživa patří k pravidlům politické hry. Špehovat vlastní kolegyni, to by bylo nejenom nekolegiální, ale podle mě docela sprosté.

Něco jiného ovšem je, když s tím přijde sama.

„Co jsi mu provedla?“ zeptal jsem se jí.

Vycházel jsem pochopitelně z názoru, že nikdo nemůže jen tak bez příčiny zmlátit ženu, ale tentokrát jsem se zmýlil.

„Vůbec nic,“ ohradila se zprudka. „Spíš se mě zeptej, co jsem mu neprovedla.“

„No dobrá, co jsi mu tedy neprovedla?“ nevyvedlo mě něco takového z míry.

„Chtěl, abych nechala novinařiny,“ vzlykla. „Vyhrožoval mi, že mě jinak nechá.“

Hvízdł jsem. Jak jinak.

„To si podle mého na tebe dělá přehnané nároky,“ odvětil jsem soucitně. „A co chtěl? Abys mu dělala domácí puťku?“

„Přesně to,“ vzlykla.

„Na tvém místě bych si to nenechal líbit,“ odušil jsem. „Sotva pár týdnů spolu chodíte – a on si z tebe chce udělat otrokyni? Není to nějak brzo?“

„Však jsem mu to tak řekla. Když to prezentoval ve stylu buď on, nebo novinářina, řekla jsem mu, že si v tom případě vyberu novinářinu. Proč myslíš, že mi namlátil?“

„Aha – takže proto,“ přikývl jsem. „Nadsamce to urazilo. Doufám jen, že teď nepůjdeš za šéfem a nedáš mu okamžitou výpověď, aby ses mohla pokorně vrátit do takového obojku.“

„Ani nápad,“ popotáhla nosem vzdorovitě. „Stejně už se k němu vrátit nemůžu.“

„No, to se uvidí,“ zapochyboval jsem. „Některé holky na sobě nechají štípat dříví a stejně se vracejí.“

„Já ne,“ zavrčela na mě. „Kdyby o mě aspoň trochu stál, pak snad. Jenže on hned večer utekl za Evou, co s ní chodil předtím.“

„Tys ho sledovala, že to víš?“

„Ne,“ odmítla prudce. „Já jsem se ještě chtěla udobřit. Čekala jsem, že ho to přejde a vrátí se, jenže on si pak tu couru přivedl domů a společně mě vyhodili. Mezi námi je teď definitivní a neodvolatelný konec.“

Utřela si rezolutně rukou oči. Nerozmazala si je, neměla je totiž vůbec nalíčené. Když už ani na tohle nekoukala, pak to ale muselo stát za to.

„Nic si z toho nedělej, kočko,“ chtěl jsem ji povzbudit. „Holka jako jsi ty může mít na každém prstu dva takové, jako byl Robert. Pro jednoho syčáka snad do Vltavy neskočíš?“

„Neskočím,“ vzdychla si. „A i kdyby, umím plavat. Jenom mi to přišlo k vzteku. Snad bys to mohl pochopit, nebo jsi úplný cynik?“

Podívala se na mě dost útrpným pohledem.

„Pochopit? Snad jo,“ přikývl jsem neurčitě.

„Dík,“ oddechla si. „Poslyš, Vlastíku, nemohl bys mi teď s něčím pomoci?“

„Podle toho, o co půjde,“ ucukl jsem trochu. „Nemíním ti například nahrazovat Roberta.“

„To po tobě nechci,“ odfrkla dotčeně. „Ale mohl bys za mě zaskočit na okresní soud?“

„Co tam jako má být?“

„Ale – nějaká zamotaná kauza,“ mávla rukou. „Údajně má jít o nějaký podvod, nic moc z toho nekouká, ale šéf na tom trvá. Jako bys ho neznal. Jen zapomněl specifikovat, že tam musím sedět právě já. Snad uznáš, že se musím nejprve trochu dát dohromady.“

Uznal jsem to.

„Tak ti Ď,“ poděkovala. „Někdy jsi docela fajn.“

Ve vztahu k Blance, zejména co se týče záskoků, jsem měl aktivní skóre, neboť jsem za ni bral její úkoly častěji než ona za mě. Symetrický vztah je v tomto směru běžný jako bílá vrána. Nevadilo mi to – člověk musí být k druhým vstřícnější a dvojnásob k těm, s kým sdílí jednu kancelář. Zvlášť když jde o jinak prima kočku.

Než začalo hlavní líčení, stačil jsem se zběžně přeptat, o co v této kauze jde. Velice brzy jsem však pochopil, že mě sem Blanka poslala jako na objednávku. Stálo to za to.

Nejednalo se o projednávaný podvod – takových jsou dnes spousty. Několik důvěřivců půjčilo bez potvrzení různě veliké částky podvodníkovi a ten jim je pochopitelně upřel. Soud byl pro tentokrát poměrně krátký. Okradení neměli důkazy, že by sporné částky půjčovali, nepočítáme-li prázdné vkladní knížky, které žádný soudce jako důkazy uznat nemohl. Většina poškozených byli důchodci, zapůjčené peníze představovaly jejich veškeré úspory, zatímco podvodník byl chlap jako hora, jakýsi Jaroslav Petrovský. Být na jeho místě, asi by mi hanba nedovolila takhle okrádat staré babky a dědečky, jenomže on se ani před soudem nestyděl. Pravda, nepřišel si na mnoho – co by také mohl získat od důchodců – ale na první pohled ve mně vzbuzoval bezmezný odpor svou úlisností.

Nebyl jsem v soudní síni jediný, kdo toho hada nesnášel. I soudce byl zjevně roztrpčený, když musel číst osvobozující rozsudek. A ještě víc, když se pak ten chlap svým třesoucím se protivníkům otevřeně vysmíval.

„Za blbost se platí, vážení...“ prohodil ležerně a začal se klidně oblékat.

Skoro až na odchodu ze soudní síně jsem si toho všiml. Muž v černém plášti s černým kloboukem na hlavě se náhle odlepil od stěny a rychle se přitočil k podvodníkovi.

„Pane Petrovský, jak dlouho by vám trvalo vydělat těch čtyřicet tisíc, o kterých se dnes jednalo?“ zeptal se ho.

„K čemu to potřebuješ vědět?“ ušklíbl se na něho velice sebejistě oslovený. „A co je ti vůbec do toho?“ Od vykání přešel k méně zdvořilému tykání – odjakživa se tak lépe nadává.

„Samozřejmě nic,“ přikývl muž v černém. „Tak tedy, až ty peníze našetříte a hlavně – až je těm lidem poctivě vrátíte; tu podmínku si dobře zapamatujte – vrátím vám vaše oči.“

Rána pěstí by mě možná zarazila důkladněji, ale i tohle stálo za to. Pan Petrovský nic nechápal, ale já jsem měl za sebou už jednu velice podobnou zkušenost.

Oči! Tak nějak přece dopadl i vrah Oldřich Švestka! Jen jsem se příkrčil, když jsem si to uvědomil.

„Co to plácáš?“ rozesmál se Petrovský.

„To pochopíte do týdne,“ odušil neznámý a obrátil se ke dveřím z jednací síně.

„Tak moment,“ skočil po něm Petrovský. „Tohle mi budeš muset nejprve vysvětlit, ty houžvičko...“

Dvěma skoky byl u neznámého a trhnutím za rameno si ho otočil proti sobě.

„Co's to povídal s těma očima?“ vybuchl.

„Že vám je vrátím, až vrátíte svůj dluh,“ opáčil klidně neznámý.

Kdyby mě držel pod krkem stokilový chlap jako hora, asi bych tak klidný nebyl. Proti Petrovskému ještě lépe vyniklo, jaký je muž v černém střizlík. Kupodivu to všechno snášel se stoickým klidem. Jak si mohl být proboha jistý, že mu tahle metráková vazba nedá jednu či dvě do zubů, dokonce přímo zde v soudní síni? Viděl jsem tady už jiné rvačky! Z jeho klidu mě proto až mrazilo.

„Já tady nemám žádné dluhy!“ zasyčel na něho Petrovský. „Nikomu nic nedlužím, rozumíš? Kromě toho – oči přece mám. Co mi chceš vracet, ty hajzle?“

„Vy si prostě jenom myslíte, že je ještě máte,“ odtušil klidně muž v černém. „Ve skutečnosti jsem vám je právě vzal. Sám to brzy poznáte.“

„Ty ses zbláznil!“ rozchechtal se Petrovský. „Já ti snad ani hubu nerozbiju – jako že jsem to měl v úmyslu!“

„Nikomu už nikdy hubu nerozbijete,“ odtušil neznámý.

A pak se to stalo.

Ruce neznámého muže se jen mihly. Nejprve uchopily býčí pěst Petrovského, svírající dosud jeho límec – neuvěřitelným hmatem mu rozkroutily prsty a vzápětí nasměrovaly ruku přímo proti obličejí svého majitele. Jaroslav Petrovský vlepil sám sobě parádní facku, dříve než se stačil leknout.

Než se mohl vzpamatovat, neznámý jen tak z místa udělal salto vzad, po dopadu se otočil a dalším obrovským saltem se dostal dveřmi na chodbu. Nebylo nejmenších pochyb – musel se dlouho pohybovat v cirkusovém prostředí, to bylo první, co mě v té chvíli napadlo. Druhý nápad přišel okamžik poté. Rozběhnout se za ním a zeptat se ho, jak to opravdu myslel s těma očima.

Na svou čest musím tvrdit, že jsem vystartoval okamžitě. Jen mi nedošlo, že na něho nebudu mít dostatečnou rychlost. Rozhodně ne při jeho akrobatických vlohách. Nicméně jsem byl na chodbě snad jenom za dvě, nejvýše za tři vteřiny po něm.

Chodba nebyla prázdná. Muže v černém bych v pestrém davu objevil velmi rychle. Také jsem ho velmi rychle spatřil, ale co jsem uviděl, mi vzalo dech úplně.

Chlap v černém udělal další obrovské salto. Ocítl se tak u paty širokého kamenného schodiště, vinoucího se kolem celé vstupní haly. Ale nerozběhl se po schodech, jak by se dalo podle jeho dosavadního směru očekávat. Namísto toho se opět odrazil. Další salto ho vyneslo do výšky téměř půl druhého metru. Dopadl jako kočka oběma nohama zcela přesně na horní dřevěnou lištu ozdobného litinového zábradlí. Samo o sobě by to byl vrchol akrobatického umění, jaké jsem kdy viděl, ale ani tím to neskončilo. Nezastavil se tam, vůbec nevyrovnával rovnováhu, naopak se ještě více odrazil vzhůru – a zmizel mi úplně s očí.

Vyletět do prvního patra během jediné vteřiny, jen dvěma obrovskými skoky – kdybych to právě neviděl na vlastní oči, neuvěřil bych, že je to v lidských silách.

„Lidi, viděli jste to?“ vyjekla jedna z babek.

Všichni se na ni jen nechápavě otočili.

Nikdo jiný než ona a já si toho pohádkově akrobatického výkonu nevšiml. Všichni se buď právě dívali jinam, nebo byli příliš zaměstnáni svými starostmi.

Samozřejmě jsem už v dalším pronásledování muže v černém nepokračoval. Postačila mi blesková úvaha. Dříve než vyběhnu po schodech nahoru do patra, může být on třeba až na střeše. Záleží jen na něm samotném, kudy mi zmizí. Zbyla by mi role nemotorné želvy, pronásledující hbitého zajíce.

„Uхни, dřevo!“ odstrčila mě v té chvíli hrubá ruka.

Jaroslav Petrovský krátce po mně přišel na to, že by měl neznámého pronásledovat i on – a hlavně mu oplatit tu facku. Jenže na to přišel pozdě – ani koutkem oka nezahlédl, jakou cestou mu jeho protivník zmizel.

„Kde je ten chlap?“ obořil se aspoň na mne.

„Vyskočil na schody,“ vyhrkl jsem.

„Děláš si ze mě šoufky? Tam přece nikdo není!“

„Už není,“ potvrdil jsem mu to. „Takové salto jsem ještě v životě neviděl!“

„Uvidíš i větší, když si ze mě budeš utahovat,“ sliboval mi Petrovský. „Poletíš až na Měsíc!“

„Vy jste to neviděl?“ opáčil jsem mu.

„Ale viděl,“ mávl rukou konečně Petrovský. Najednou měl hlas unavenější, elán jako by z něho naráz vyprchal. Zřejmě i on poznal, že je s pronásledováním konec.

„Cirkusák jeden!“ ulevil si. „Nevíte aspoň, kde je tady nejbližší cirkus?“

„To je právě to,“ pokrčil jsem rameny. „O žádném nejméně do třiceti kilometrů kolem nevím.“

„Však já si ho najdu,“ hromoval Petrovský.

„Řekl bych, že to asi nebude tak jednoduché, jak se to řekne...“ zachvěl jsem se opět.

Že právem, to jsem věděl jen já sám. Petrovský to nanejvýš začínal tušit.

Druhá událost stejného nebo alespoň nebezpečně podobného druhu mě konečně donutila pořádně se nad tím zamyslet.

Neznámý v černém – co je to vlastně za člověka? Co vězí za jeho sebejistými prohlášeními o potrestání, o ztrátě očí – a jejich navrácení? Kdo mu dal jaké právo poškozovat svým spoluobčanům oči, nejcennější ze všech smyslů?

Podvodník Petrovský byl teprve druhý případ, o němž jsem se dozvěděl. Oba případy se staly lumpům, kteří mi rozhodně sympatičtí nebyli, ale – kdo jiný než soud má právo vynášet rozsudky a vykonávat je? Zvláště tak podivným způsobem! Jak to ten chlap dělá – pokud je to skutečně jeho dílo? Ne že by v obou případech nepomohl spravedlnosti – ale přece.

Navštívil jsem napolo soukromě nemocnici a pokusil jsem se vydolovat nějaké rozumy z asistenta primáře očního oddělení. Měl jsem štěstí. Asistentem byl doktor Vít Anděl, můj bývalý soused ze stejné ulice jen o dva domy stranou, a taky trochu spolužák, ačkoliv o dva ročníky nade mnou. Samosebou jsme si nejprve srdečně potlachali o naší bývalé škole, potom jsme probrali zážitky z vojny a až úplně nakonec jsem zavedl řeč na pana Švestku.

„Toho chlapa vyloženě nesnáším,“ povzdychl si Vít’a.

„Nedivím se,“ souhlasil jsem tišeji. „Věřím tomu, že je to dvojnásobný vrah. Osvobodili ho sice pro nedostatek důkazů, ale řekl bych, že ty vraždy přece jen spáchal a tohle vypadá skoro jako Boží trest.“

„To nemohu posoudit,“ zavrtěl hlavou Vít’a. „Víš, i kdyby to byl nakrásně Boží trest, jak mi tady tvrdíš, my už to tak neposuzujeme. Pro mě by to měl být pacient jako každý druhý. Jestli něco provedl nebo ne, ten člověk je teď naprosto bez perspektivy.“

„Myslíš, že ty oči...“

„Podle toho co o tom vím, ten nešťastník už v životě nic neuvidí. Je to ale divný případ. Nedávno, při atestaci, jsem se setkal s něčím podobným. Nádor dokonale znetvořující oční nerv, který se kupodivu zafixuje, nepostupuje a neohrožuje život přímo. Zajímavé. Jenže předtím šlo jen o jedno oko. Aby se taková rarita vyskytla na obou očích současně, to je mnohem nepravděpodobnější. Úplně se to ovšem vyloučit nedá, ale jak říkám, je to vzácné.“

„Co vlastně vadí na Švestkovi tobě?“ zeptal jsem se.

„Víš,“ zamyslel se Vít'a, „většina takových pacientů bývá neuvěřitelně pokorná. Co si budeme namlouvat, bývá to hrozná rána. Každý člověk má své plány, zájmy, práci. Ztráta očí je něco úděsného a vyrovnat se s tím chce čas. Většinou to lidé berou jako věc osudu, jen tenhle Švestka je výjimkou. Napadl nám už dvě sestřičky. Neviděl je – jen tak naslepo jim zničeho nic vrazil ránu pěstí. Teď už ho žádná nechce obsluhovat.“

„Já se jim nedivím. A kdyby k tomu všemu věděly, že je to dvojnásobný vrah, teprve by se zpěchovaly.“

„No vidíš. Jak říkám, každý jiný pacient si je vědom, že sestřičky jsou tu od toho, aby mu pomohly. Nevím o nikom kdo by takhle odplácel dobro zlem. Nemoc bývá pro každého těžká rána osudu, ale nikdo z ní přece nikoho vinit nemůže...“

„Švestka bude výjimkou,“ podotkl jsem temně. Pak jsem mu v krátkosti vylíčil, čeho jsem byl svědkem. O jednání u soudu, o proroctví chlapa v černém.

„Víš, je to sice krásné povídání,“ povzdychl si nakonec Vít'a se shovívavým úsměvem, „ale skutečnost bude jiná. Aťsi mu ten černý napovídal co chtěl, dva nádory by to nemohlo ovlivnit.“

„Myslíš?“ pokoušel jsem se ho zviklat.

„Naprosto jistě,“ přikývl.

„Můžeš si to myslet dál. Ale co když ti teď řeknu, že tu do týdne budete mít druhý takový případ?“

Vít'a se na mě pobaveně podíval.

„Odkdy ses dal na Pýthii?“

„Já ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ale ten černý, co se tak podivně projevil u Švestky, právě včera stejně tak záhadným způsobem oslovil svou další oběť.“

„Oběť?“ usmíval se Vít'a.

„Tak nějak,“ přikývl jsem. „Jak jinak bys pochopil slib, že mu navrátí jeho vlastní oči, pokud nahradí všechny škody? Oči, které mu prý právě sebral...?“

„Chápal bych to jako strašení,“ kývl hlavou Vít'a. „Víš, takové řeči jsou někdy až překvapivě účinné. Říká se tomu také "proroctví, které se splní tím, že se vysloví". Jako když na přeplněném malém člunu někdo vykřikne: potápíme se! Pasážeri v panice vyskočí, loďka se přitom převrátí – a právě tím se proroctví naplnilo.“

„Vážně si myslíš, že to může mít vliv i na oči?“

„O tom jsem ještě neslyšel,“ přiznal. „Nicméně by mohlo jít o opačný efekt, než jaký skutečně existuje u placebo.“

„A to je co?“ vyhrkl jsem.

„Naprosto neškodný preparát, obvykle jen lehce zbarvená vodička, kterou pacient dostane s ujištěním, že jde o velice účinný lék. Budeš se asi divit, zabírá to. Samozřejmě ne na všechno, ale spoustu nemocí to vyléčí. Tomu se dříve říkalo: víra tvá tě uzdraví.“

„Účinkuje to i na oči?“

„S tím jsem se ještě nesetkal,“ přiznal Vít'a. „Ale úplně bych předem nevyklučoval, že to ledacos ovlivnit může. Proč ne? Když může fungovat kladný efekt placebo, proč by nemohlo existovat také něco záporného? Četl jsem, že když v Africe některého z domorodců prokleje šaman, dotyčný zemře, i kdyby ses o něho staral

jako o prezidenta Spojených států. On tomu věří, takže zemře strachem. Říká se tomu kouzla vúdú, nebo tak nějak. Nejspíš na tom něco bude, popisovalo to více lidí a řekl bych, že důvěryhodných.“

„Takže to připouštíš? Nebudeš se vůbec divit, když během týdne dostanete dalšího pacienta jako je Švestka?“

„Nestraš!“ otrásl se Vít'a. „Jednoho mám až po krk, ještě druhého – a dám se k Armádě Spásy!“

„Fajn. Seženu ti parádní uniformu,“ slíbil jsem mu. „Vezmou tě jistě všema deseti.“

Reportáž, kterou jsem přinesl od soudu s Petrovským, mi šéfredaktor Jíra seškrtal na noticku do černé kroniky a řekl mi jízlivě, že při takovém přístupu a zájmu o věc bych neměl počítat s dlouhou novinářskou kariérou.

Mlčel jsem. Cožpak jsem se mohl barvitě rozepsat o všech záhadách, kterých jsem byl svědkem? Vždyť by se mi kdekdo ve městě vysmál! Akrobatického extempore neznámého chlapa jsme si všimli všeho všudy tři: já, Petrovský a jedna stará babka s brýlemi z vící šesti dioptrií. Tu bych mohl rovnou vynechat a Petrovský by mi to taky těžko potvrdil, ledaže by veřejně přiznal facku, kterou přitom dostal. Ba ne, určitě bylo lépe držet jazyk za zuby. Celé soudní jednání jsem pak popisoval tak nemastně – neslaně, že jsem se za to skoro styděl.

Musel jsem se začít trochu víc snažit. Náhoda mi přála, hned další den nám do redakce volal jakýsi rybář, že v jeho potoce plavou stovky ryb břichem nahoru. Popadl jsem aparát, naklusal na místo a pořídil parádní snímky. Pak jsem ještě získal vyjádření přivolané policie a vyzpovídal rybáře, který si ekologické katastrofy jako první všiml. Spolu s ním a s policií jsme postupovali proti proudu, až jsme objevili příčinu – odpadní potrubí z městské chemické čistírny.

Řekl bych – docela dobrý námět na titulní stranu.

Jíra to taky uznal a fotka se skutečně na titulní straně objevila. Zdálo se, že na mou neslanou nemastnou reportáž od soudu pozapomněl.

Blanka mi poděkovala, že jsem to za ni vzal, ale víc už jsme o tom nemluvili. Zmizela a ani se u mě neukázala.

Vyřídil jsem pro jistotu co nejrychleji redakční poštu. Dva dopisy obsahovaly slušný námět na reportáž, bohužel oba na stejnou věc. Rozhodl jsem se, že se tam půjdu podívat. Na odchodu se ale ozval telefon a já jsem se ode dveří vrátil.

„To jsi ty, Vlastíku?“ ozvalo se nesměle. Vít'a Anděl. Poznal jsem ho po hlase a ihned jsem na něho zahlaholil, jak se má?

Mělo mě zarazit, že jeho hlas vůbec nevypadal rozjařeně, naopak, velice stísněně?

„Víš – já ti jen volám, že k nám právě dorazil ten nádor na očních nervech, jak jsi předpovídal,“ oznamoval mi.

„Petrovský?“

Taky jsem zvažněl, jak jen to šlo.

„Právě on,“ potvrdil Vít'a. „Má to na obou očích. Když se tu objevil, viděl aspoň na levé oko, ale neuvěřitelně rychle se to zhoršuje. Teď už na pravé nevidí vůbec a na

levé sotva rozezná prsty u ruky, když si je dá přímo před oči. Zdá se, že brzy nebude vidět ani to.“

„Fí ha! Co s ním děláte?“

„Co se dá,“ povzdychl si Vít'a. „Běžné postupy – bohužel se zdá, že běžně neúčinné.“

„A co dělá on?“ zajímalo mě.

„Co by dělal? Sebralo ho to jako každého, kdo se v téhle situaci ocitl. Na rozdíl od Švestky se aspoň nepere.“

„Zajímalo by mě, jak je to možné,“ vydechl jsem.

„Nejsi sám, kdo je z toho na větvi. Nejsme to ani jen my dva. Šéf prohlásil, že je to pravděpodobné asi jako Mart'an policejně přihlášený v Praze. Dva stejné případy jsou trochu moc i na něho.“

„Neříkal jsem ti to?“ opáčil jsem.

„Přiznám se ti, uvěřil jsem tomu až teď. Tedy – pokud se mezitím nerozhodnu nevěřit ani vlastním očím. Je to strašně neuvěřitelné.“

„Tak přece...“ také jsem si povzdychl. „Co kdybych se za ním přijel podívat?“

„Raději nechoď,“ nesouhlasil Vít'a. „Poslyš, nezdá se mi vhodné, abys do toho tahal noviny.“

„To mi je jasný, možná víc než tobě,“ ujistil jsem ho. „Zajímá mě to spíš samotného, ani ne jako novináře. Dovolil by sis předpovídat něco takového?“

„Jsem snad Pánbůh?“

„Vidíš. Určitě to není samo sebou. Přiznám se, moc se mi to nelíbí.“

„To jsme tedy dva,“ odtušil Vít'a.

Raději jsme to ukončili a já jsem se vydal za reportáží.

Podařilo se nám překlepat v redakci další týden. Ne že by nebylo o čem psát, ale nic, co by stálo za řeč. Pár řádek do černé kroniky, samé banality.

Samo sebou, kromě toho jsme tu měli několik pozoruhodných návštěv a zejména, největší podnik města si letos připomínal jubileum svého založení. V poslední době se mu ovšem příliš nedařilo, jeho šéfové byli rádi, že před slavnostním jubileem nestihli vlastní bankrot. Oslava samozřejmě nebyla nic moc, reklama pro podnik byla minimální, ale tady bych si nebyl ničím jistý.

Šéf mě pověřil vyhecovat trochu čtenáře a rozpoutat mezi nimi polemiku – o čemkoli. Dopis, který ji odstartoval, jsem napsal sám, další už psali opravdu čtenáři a stačilo vybírat z těch inteligentnějších odpovědí. Na to se čtenáři většinou chytanou, každý rád vidí svůj názor v novinách. Jenom se toho nesmí zneužívat, aby se neřeklo, že si noviny vytvářejí čtenáři sami a redaktoři se jen vezou. Také je třeba diskusi včas ukončit, než přeroste únosnou míru. Samozřejmě se i mezi pisateli jako vždy ocitne několik hulvátů bez patrných stop po nějakém vychování, ale s těmi se musí počítat vždycky a člověk se jimi nesmí nechat vzrušovat.

Z mnoha osvědčených námětů jsem si vybral ekologii. Bylo to přirozené a navazovalo to na nedávnou ekologickou havárii s rybami, takže ani při nestranném kritickém pohledu nebylo znát, že jde o diskusi vyvolanou uměle.

Občané si zanáдали – a náklad novin mírně stoupl.

„To ti tedy vyšlo, cyniku,“ komentovala to Blanka.

Od rozchodu s Robertem se rychle vzpamatovala a už zase to byl náš redakční smíšek. Až na to, že se mi teď vyhýbala mnohem víc než předtím. Neurazil jsem ji nakonec, když jsem jí jen tak ze žertu odmítl nahradit Roberta?

Zeptal jsem se jí na to přímo. Samozřejmě tak, aby vůbec nepochybovala, že to míním jako recesi.

„Nestarej se, tebe mám přečteného odedávna,“ odsekla mi. „I kdybys za mnou přišel s pugétem, nevěřila bych ti to.“

Pak sveřepě vyrazila do terénu.

Jestli mě měla přečteného, nevím. Ale já jsem oceňoval pravdu italského přísloví: Do žen a melounů se nevidí.

Sieg Heil!

Rockový koncert ve městě sliboval, že se na něm přihodí leccos zajímavého. Už proto, že byl jen pro zvané, vstupenky se ani veřejně neprodávaly. Plakáty na něj ale byly vylepené všude, kam se kdo podíval. Mělo se podle nich jednat o malou soukromou oslavu jakýchsi narozenin. Proč potom ty plakáty? Aby měli ostatní zlost, že nesehnali vstupenky?

Úkol šéfredaktora, abych se toho zúčastnil, se mi příliš nezamlouval.

„Poslyš, Jíro, ty jsi neviděl symboly na těch plakátech? Nevíš, že kvůli tomu koncertu má pohotovost policie?“

„Právě proto,“ odsekl šéf. „Máš příležitost napravit své selhání u soudu.“

„Nebo si nechat rozbít hlavu. Proč zrovna já? Radši bych byl od toho co nejdál, nejlépe na opačné straně policejního kordónu. Nakonec by mě mohli i zavřít za účast.“

„To je tvoje starost,“ pokrčil rameny Jíra. „Na opačné straně kordónu budu já s Blankou a třetí redaktor by tam byl zbytečný.“

„Proč zrovna já?“ zaúpěl jsem.

„Ber to jako moji důvěru. Kdyby zavřeli mě, noviny se za týden položí. Blanku bych do toho taky radši nepouštěl, takže mi zbýváš vlastně jako jediný, protože ostatní mají jako na vztek dovolenou.“

„Pěkně děkuji za takovou důvěru,“ namítl jsem. „Je vůbec povinností novináře nechat si rozbít hlavu, případně se dát vláčet po policejních kobkách?“

„Pro novináře je nejdůležitější dvojí umění,“ řekl Jíra. „První – dostat se tam, kde se něco děje. Druhé – vrátit se odtud s reportáží a pokud možno i se zdravou kůží a se všemi zuby. To druhé je někdy mnohem těžší.“

„No vidíš!“

„Tak se zkrátka v obojím pěkně procvičíš,“ ukončil spor rezolutně Jíra.

Moc mě tím nepotěšil. Symboly na plakátech se od hákových křížů odlišovaly jen tak nepatrně, aby nemohly být policejně a soudně stíhány jako propagace fašismu. Ve skutečnosti snad muselo být každému jasné, že o fašisty půjde. Vzhledem k tomu, že mělo jít o uzavřenou „oslavu“, byl jsem si dopředu vědom, že se tam může stát jakýkoliv cizí element včetně mé maličkosti terčem dosti nevybíravého útoku.

Jak se tam mám dostat – a hlavně to se zdravou kůží přečkat?

Jediná možnost byla spojit se nějak s hostinským. Jedině on mi mohl pomoci. Dalo se čekat, že i on bude tomuto hnutí nakloněný – jinak by těžko dovolil pořádat takovou akci ve své hospodě. Na druhou stranu – právě on by měl být před jejich výstřelky poněkud chráněný a stejně tak všichni jeho lidé. Když se to tak vezme, nikdo z těch ostrých maníků nemá zájem bezdůvodně mlátit pingla, který mu nosí pivo.

Domluvil jsem se s ním, že budu v době akce pomáhat jako číšník. Díval se na mě sice trochu podezřívavě, nicméně jsme se snadno dohodli. Abych ho přívětivěji naladil, tvrdil jsem mu, že se o zmíněné hnutí trochu zajímám. Bylo domluveno, že budu jenom roznášet, ne kasírovat; to si vymínil šéf podniku osobně. Nešlo mi samozřejmě o zisk, ale o nenápadnost, takže jsem souhlasil se vším – i s minimální odměnou za šichtu, že to opravdu budilo dojem fanouškovství. Hostinský byl možná

tajný přívrženec, ale když jsem se mu tak sám nabízel, nebyl proti myšlence odřít mě, jak to půjde.

Večer před akcí jsem se dostavil ve vypůjčeném číšnickém kvádru. Šéf si mě kriticky prohlédl a kývl. Spolu s několika mladíky, kteří zřejmě patřili ke společnosti, jsme srovnali stoly a židle, sestavili pódium a pomohli zvukaři instalovat a odzkoušet aparaturu. Slavnostní party mohla začít.

Společnost měla vlastní pořadatelskou službu. Příchozím pečlivě kontrolovala vstupenky a vpouštěla je dovnitř. Každý si samozřejmě objednal pivo, ale bylo znát, že ta společnost nepřijela za alkoholem. Jako jedni z posledních se dostavili hudebníci a koncert mohl začít. Chvatně jsem se proplétal mezi stolky, roznášel poslední objednaná piva a po očku sledoval cvrkot.

Úvodní řeč měl jakýsi již postarší dorostenec – mohlo mu být ke čtyřicítce. Kupodivu ho všichni uznávali, asi to bylo nějaké větší kápo. Poslouchal jsem ho, aby mi neuniklo žádné slovo z jeho řeči. Reportážní diktafon jsem měl pro jistotu zastrčený až hluboko v kapse pod sakem a nemohl jsem se tedy spoléhat na srozumitelnost jeho záznamu.

Řeč se nesla v duchu, jaký jsem očekával. Nadvláda bílé rasy, obrana před hnusnými agresivními podlidmi, sliby lepší společnosti. Nicméně jsem se skoro příkrčil, když se ozvalo první „Sieg Heil!“

Všichni v sále to opakovali třikrát, ale potom zazněly první akordy kapely a celá společnost pokračovala spořádaně v koncertu, jako by se nechumelilo.

Pokračoval jsem i já. Brzy jsem pochopil, že pro většinu přítomných slouží koncert spíš jako zvuková maskovací kulisa než jako hlavní důvod jejich pobytu. U jednotlivých stolů se zaujatě řešily docela jiné problémy. Díky patřičnému randálu jsem zaslechl sotva pár slov, ale moc mi to neříkalo. Zdálo se mi, že jsou to jen obvyklé řeči o tom, kolik nových členů bylo kde přijato, zda je mezi lidmi správně bojovná nálada, ale nic víc. Z povinnosti jsem už navštívil většinu diskoték a koncertů, ale tohle byla pohodová záležitost jako málokdy. Nikdo se neopil, nikdo se neprojevoval agresivně. Nebýt oné nepříliš dlouhé vstupní řeči a krátkého hajlování, jednalo by se o docela normální koncert.

To podstatné však mělo teprve přijít.

Po třetí skladbě si kapela objednala pivo a konferenciér vyhlásil krátkou přestávku. Nosili jsme se šéfem podniku pro kapelu hbitě tácy s pivem a mezitím se ujali mikrofonu jiní. A teď to správně začalo. S údivem jsem se až teď dozvěděl, že jsem na oslavách narozenin Adolfa Hitlera. Jak jsem tohle mohl přehlédnout? Ano, na plakátech bylo o narozeninách cosi napsáno, ale nenapadlo mě včas, že oslavencem bude Adolf Hitler a ne někdo z přítomných. Uvědomil jsem si, jak skvělý byl nápad zvolit si roli pingla. Mnohem horší by bylo zkusit se zamaskovat jako fanoušek – když mi na rozdíl od ostatních pouhé datum vůbec nic neříkalo.

Po projevu následovalo už obvyklé provolávání hesel. Dav je skandoval jako vojsko na přehlídce. Došlo mi, že tohle je opravdu vojsko, ukázněné jako málokterá řádná armáda. Nikdo ještě nebyl opilý – ačkoliv už uplynula půlhodina od začátku a na jiných diskotékách v tomto městě už obvykle touto dobou ošetřují první oděrky od pádu opilců pod stoly. Tady – nic. Koncert probíhal v udivujícím klidu.

Projevy skončily a ze dveří záchodu začali opět vycházet hudebníci, aby se vrátili k nástrojům.

„Dovolte mi, kamarádi, také něco zahrát,“ ozvalo se v té chvíli od poloprázdného pódia.

Mrkl jsem tam – a strnul jsem. Stál tam – muž v černém. Místo černého klobouku měl na hlavě černou čepici s kšiltem, ale poznal jsem ho na první pohled. Byl to on, zaručeně on. Ale co tu chtěl dělat?

Nejbližší pořadatelé se na něho obrátili s dost udiveným výrazem, ale muž klidně vytáhl z kapsy nevelikou zobcovou flétnu a aniž by si jich všiml, spustil.

Flétna začala hrát typické hitlerovské pochodové písně. Chyběl sice bubínek, ale do stylu koncertu to tak organicky zapadalo, že ti z pořadatelů, kteří se k neznámému už hnali, se nerozhodně zastavili. Spatřil jsem, jak se tázavě dívají na své bosse, ale ti byli v první chvíli rovněž překvapení. Nakonec jeden z nich zamračeně pokynul a pořadatel přiběhl rychle k nezvanému hudebníkovi.

„Pane, tady nemáte co dělat. Vypadněte!“ ozvalo se díky blízkému zapnutému mikrofonu po celém sále.

Podivil jsem se. Mně se naopak zdálo, že hudebník zahrál přesně podle citů přítomných. Co jiného mohla být nacistická hudba pro jejich uši? Proč by ho měli přerušovat?

Pohled na stranou stojící stůl bossů mi ale vysvětloval všechno. Tenhle hudebník prostě nebyl v jejich plánu – a ani kladná iniciativa jim nebyla po chuti. Mračili se jako sto čertů a pořadatelé si pospíšili napravit, co zameškali.

„Nebojte se, já hned zmizím,“ obrátil se neznámý stranou na mikrofon, takže i jeho slova byla srozumitelně slyšet. „Chtěl jsem vám sdělit pouze to, že byste neměli tak nahlas hajlovat. Kdo příliš nahlas hajluje, brzy ohluchne.“

Další proroctví, po kterém mi přejel mráz po zádech.

„Vyhod'te ho!“

„Pryč s ním!“

Výkřiky ze sálu byly jednoznačně nesouhlasné a publikum dávalo najevo, že se připojí k pořadatelům, nebo je dokonce zastoupí, nebudou-li sami dostatečně aktivní v pacifikování, to jest v mlácení a vynášení vetřelce.

Poslední krok – a nejsilnější z pořadatelů popadne muže v černém za sako. Asi jako jediný jsem nečekal, že se chlap dá bez odporu vynést a případně i zmlátit. Byl sice drobnější postavy než pořízek, který se na něho hnál, ale já jsem se trochu přikrčil v očekávání protiakce, nebo alespoň nějakého nečekaného manévru.

Nemýlil jsem se.

Dvě obrovská salta nazad.

Muž rozkopl dveře do malého úklidového kamrlíku, skočil tam – a zavřel za sebou. Pořadatelé za ním – jenže se jim nepodařilo dveře hned otevřít, neboť je z druhé strany něco vzpíralo. Napadlo mě, že se neznámý tentokrát ocitl vlastní vinou v pasti. Z té malinkaté místnosti přece nemá kam uniknout a dveře nejsou dost pevné, aby ho spasily.

Zmýlil jsem se – ostatně, v jeho případě mé hrubé odhady selhaly už vícekrát. On to měl promyšlené mnohem lépe, než jsem tušil.

Z kamrlíku se ozvalo silné bušení a nějaké podivné rány. Něco tam padalo na zem, ozývaly se i plechové zvuky. Pak tam najednou bylo ticho.

První z pořadatelů, nejméně stokilová vazba, se rozhodl otevřít dveře stůj co stůj. Prudce se rozeběhl a pokusil se rozkopnout je oběma nohama současně. Povolily a rozlomily se vejpůl. Chlapík ztěžka dopadl na podlahu, ale ihned vyskočil a zčerstva sáhl do prokopnutých dveří.

Nevytáhl však neznámého, jak jsem se obával. Jen silně zaprášený stojan na klobouky. Věděl jsem, co tam bude ještě. Kýbl s hadrem, ale to asi tak bylo vše. Neznámý nikde.

„Utekl stropem!“ prohlásil další z pořadatelů, jakmile nahlédl do kamrlíku. „Je tady nahoře ve stropě díra.“

„Za ním!“ ozvalo se ze sálu. Ale to už jsem si oddechl. Pronásledovat chlapa, který dokáže to co neznámý, bylo podle mě předem odsouzeno k fiasku. Trochu mi však zatrnulo, když jsem si vzpomněl, že jsem do toho kamrlíku před chvílí dával onen plechový kýbl – ale žádná díra tam nebyla! A kromě toho – ten kamrlík byl předtím vzorně uklizený, viděl jsem to na vlastní oči. Kde se tam najednou vzalo tolik bílého prachu? Omítka ze stropu, napadlo mě správně. Potom by ale ten nový otvor musel prorazit – ten chlap!

„Klid, kamarádi,“ vstal z bossů ten, který prve přednesl úvodní řeč. „Taková maličkost nás přece nemůže rozházet. My dobře víme, kdo za tou provokací stojí!“

„Zabít ho!“ vykřikl kdosi.

„Zabít, zabít...“ hučel dav.

„Jenom klídek,“ pokynul rukou boss. „Nenecháme se přece vyprovokovat, to je přesně to, oč těmhle lidem půjde. Jejich zradu určitě potrestáme, ale všechno chce svůj čas. Nebudeme teď honit jednoho provokatéra, stačí nám, že jsme si všichni zapamatovali jeho ksicht – je jen otázkou času, kdy ho ani vlastní matka nepozná.“

Shromáždění se povinně zasmálo.

„A pokud mu jde o naše hesla, přece se jich pro nějakého slabošského zrádce nevzdáme! Tak tedy všichni! Sieg Heil!“

„Sieg Heil!“ burácel celý sál. Jednou, dvakrát, třikrát.

Pak se k mikrofonu dostavil další od stolku bossů. Začal mluvit o nádherné myšlence hnutí, o nutnosti ochránit čistou rasu před hanobiteli, a to nejen ze strany podřadných ras.

„Ještě větším nebezpečím než násilím, kterému se dá čelit tvrdými opatřeními, jsou ti z vyšších ras, kteří náš princip dodržovat nechtějí. Ti musí jako první pochopit, že jejich jednání je nepřípustné a neslučitelné s vlastní rasou. Kdo se dávají dobrovolně do spolků s méněcennými, sami se stanou méněcennými. Musíme je zaevidovat a pokud je o naší pravdě včas nepřesvědčíme, tvrdě potrestat. Nejenom my, ale každý si musí uvědomit, že udržování čisté rasy je jeho povinnost. A my máme povinnost tyto odpadlíky buďto i proti jejich vůli zachránit, nebo odstranit. Sieg Heil!“

Všichni to zplna hrdla opakovali.

Řečník si opět zjednal rukou ticho a začal mluvit. Jeho hlas byl ale podivně zastřený a on sám se okamžitě zarazil.

Na okamžik sálem zavládlo ticho. Všichni se na vůdce jen udiveně, nechápavě dívali.

Teprve potom vypukla vřava. Výrostci křičeli jeden přes druhého, každý hulákal na svého nejbližšího – ale ten křičel na něho, jako kdyby se vůbec neslyšeli.

Jako prvního a dlouho jediného mě napadlo, co se stalo.

Všichni kromě mě – a několika málo dalších, naprosto nic nechápajících – ohluchli... Přesně podle proroctví, jenomže tentokrát se splnilo okamžitě, ne až po týdnu!

Účastníci koncertu brzy vytušili, že se stalo něco, co přesahuje jejich schopnost chápání. Davu se začala zmocňovat nezadržitelná panika. Ohlušení výrostci se hnali ven, lámali cestou dveře, drtili stoly a židle. Ozývaly se i bolestivé výkřiky, ale nikdo je neslyšel a nebral na ně ohled. Lavina lidských těl se valila nejen dveřmi, ale i okny. Krčil jsem se stranou v koutku, chránil si žaludek tácem od piva a jen jsem doufal, že to brzy přestane.

Venku se už ozývalo kvílení sirén. Vyraženým oknem jsem zahlédl několik policejních vozů, ale také sanitky a dokonce auto s připraveným vodním dělem. Poplach pro policii, která se obávala pouličních nepokojů, se rychle změnil v rychlou lékařskou pomoc. Účastníky koncertu neodvážely jen policejní vozy, ale především záchranky, přičemž oboje jely směrem do nemocnice.

„Rozumíte tomu?“ vyhrkl jsem na hospodského, který vedle mě stál a nemohl se vzpamatovat.

„Co jim, proboha, je?“ odtušil.

„Jako kdyby všichni ohluchli,“ poznamenal jsem trochu sevřeným hrdlem – a ani jsem nic nepředstíral. „Víte co? Jdu domů. Tady se děje něco nepřirozeného!“

„Ale co úklid? Dohodli jsme se...“

„Nechte si peníze,“ řekl jsem naléhavě, „já v tomhle domě nebudu ani vteřinu!“

Zanechal jsem zkoprnělého hospodského stát u pultu a sám jsem rychle vyběhl ven. Utíkal jsem, jako by se mi za patami plazily jazyky plamenů pekelných.

„Vlasto!“ zastoupila mi znenadání cestu Blanka s šéfem. „Co se to tam stalo?“

„Nevím,“ vybuchl jsem. „Vypadá to, že všichni naráz ohluchli, ale kdybys mě zabila, nejsem schopný vysvětlit ti proč!“

„Vždyť jsi byl u toho!“ pokusil se mě zastavit šéf Jíra. „Jak to, že ty slyšíš a oni ne?“

„To kdybych věděl!“ opáčil jsem.

Pak jsem jim oběma v krátkosti vylíčil, co se v poslední minutě koncertu odehrálo, jak všichni naráz během proslovu svého bosse ohluchli. Zamlčel jsem ale vystoupení neznámého v černém a hlavně jeho proroctví. Proč jsem se k tomu nemohl odhodlat? Tušil jsem, že by mi to neuvěřili?

„Všichni snad neohluchli?“ upřela na mě oči Blanka. „Ty nás přece slyšíš!“

„Slyším,“ přikývl jsem. „Ale nedokážu ti vysvětlit, proč někteří neslyší a jiní ano – včetně mě samotného.“

A opravdu – čím jsem se odlišoval od jiných, že se mi prokletí černého chlapa vyhnulo?

Nebylo to tím – že jsem nehulákal jako ostatní? Já jsem nehajloval, hostinský také ne. My dva jsme se starali jediné o pivo, ne o hesla.

„Kdo příliš nahlas hajluje, brzy ohluchne,“ tvrdil černý chlap, než opustil sál – dírou ve stropě úklidového kamrlíku.

V té chvíli mi došlo, že ten chlap zmizel stejnou cestou jako – Mefisto s Faustem.

Ačkoliv byla zima dávno ta tam, otrásl jsem se, jako by na mě sáhla smrt. Ten chlap měl v sobě opravdu cosi nesmírně studeného, cosi – d'ábelského.

„Nebudu tu už ani vteřinu,“ vyhrkl jsem.

Ačkoli na d'ábly nevěřím, rozběhl jsem se domů bez ohledu na vyděšený pohled Blanky i šéfa.

O podivné nehodě účastníků soukromého rockového koncertu na počest Hitlerových narozenin vědělo brzy celé město, ale nikdo netušil příčinu náhlého ohluchnutí tolika lidí. Zvláště když to jedenáct lidí v sále přečkalo bez úhony. Podezřelí teď byli spíše oni. Čím se odlišovali?

Asi jenom já jsem to tušil.

Jedinou odlišností bylo, že jsme nehajlovali. Hostinský se mnou proto, že jsme se starali více o pivo než o program, dva z hudebníků zajímala více hudba a několik mladíků se asi v kritickou chvíli zabralo do nějaké diskuse, takže hajlovat prostě zapomněli.

Největší tragédií to bylo pro členy kapely. Hudebník bez sluchu je prakticky doživotně vyřizený. Z kapely zůstali jen dva. Zřejmě byli umírněnější a byli tam spíš pro hudbu.

Spojil jsem se s kamarádem Vítou Andělem, aby mi zjistil diagnózu postižených. Očividně s tím nechtěl nic mít, zvláště když jsem mu pod pečeti mlčenlivosti sdělil, že za tím stojí opět můj neznámý v černém. Ošíval se a musel jsem mu slíbit, že nic nezveřejním, i kdyby mi nabízeli sto tisíc dolarů.

„Uvědomuješ si – kdyby tomu tak bylo, pak někdo v tomhle městě musí ovládat černou magii?“ shrnul náš problém.

„Nebo minus placebo,“ připomněl jsem jeho původní domněnku.

„Magie, vúdú nebo minus placebo – funguje to, dávám od toho ruce pryč,“ řekl Vít'a. „Uvědom si, může se to obrátit i proti nám dvěma.“

„Právě proto bychom měli co nejdřív zjistit, kdo a co za tím vězí,“ naléhal jsem. „A co kolegové z ušního?“

„Teď bych je radši nevytrhoval, mají nebetyčné starosti. Mají na krku sedm žalob, ti holohlaví hajzlové je zažalovali za neposkytnutí lékařské péče. Máme od policie potvrzení, že to není pravda, nikoho neodbyli a všechny pečlivě vyšetřili, ale všichni jsou z toho pochopitelně nevrlí. Z Prahy přijede inspekce, chtějí tady na místě zkoumat, zda přece jen někdo něco nezanedbal. Půjde o těžké prachy, do toho bych se vůbec nehrnul.“

Domluvili jsme se nakonec tak, že jsem za ním přijel do nemocnice a probrali jsme to soukromě v jeho pracovně.

„Za tou hluchotou nejsou nádory,“ ujišťoval mě. „Prostě jim všem nepochopitelně zkřehly ušní kůstky a v řevu, co tam panoval, popraskaly.“

„Všem najednou?“ pochyboval jsem.

„Muselo tam působit něco dalšího,“ zamyslel se Vít'a.

„Proč to neúčinkovalo na mě?“ nadhodil jsem. „Pohyboval jsem se mezi nimi, působilo na mě všechno, co na ně. Vsaďme se, že všichni přišli o sluch jenom proto, že hajlovali. Mezi jimi a mnou vidím jediný rozdíl v tom, že jsem nekřičel.“

„To mi právě vězí v hlavě,“ povzdychl si. „Nechce se mi věřit, že to bylo čistě pro obsah toho, co řvali.“

„Já tomu věřím,“ pokýval jsem hlavou. „Nejdou mi z hlavy slova, která ten ďábel řekl těsně předtím než zmizel. Jakoby je všechny varoval – a kdo na to nedbal, byl potrestán.“

„Trochu přehnaně potrestán,“ ušklíbl se Vít'a.

„Švestka a Petrovský dopadli hůř,“ připomenul jsem mu. „Mimochodem, co je vlastně s těmi dvěma?“

„Švestka se zhroutil,“ informoval mě Vít'a. „Převezli ho do Bohnic, prostě zcvokl. Petrovský zatím ne – ale shání po známých peníze, aby zaplatil dluhy a vyhnul se tak slepotě. Zdá se, že tomu věří – jako ty.“

„Poslyš – jak reálné považuješ, že bude opět vidět?“

„Neberu mu právo jedině na zázrak,“ zavrtěl hlavou Vít'a. „Nic jiného mu nepomůže. Pravděpodobnost jeho uzdravení bych tipoval někde pod jedno procento, možná míň než promile.“

„Takže je bez šancí.“

„Souhlasím,“ přikývl. „Ale jeho jistě drží nad vodou, že má aspoň jakousi naději. I když – já na ni nevěřím.“

Netušil jsem, jak málo je třeba splnit, aby se Petrovský uzdravil. Že to může být – jedna jediná, nahlas řečená věta. Věta s funkcí – zaklínadla. Věta, na kterou by při příznivé konstelaci hvězd mohl přijít – i on sám.

„Víš, Vlasto, to není všechno,“ pokračoval Vít'a. „Ty jsi nás upozornil na dva případy, ale – ono jich je víc. Za posledních čtrnáct dní nám přibyli čtyři další pacienti. Všichni mají nádory na očních nervedech. Takovou sbírku krajně nepravděpodobných onemocnění nenajdeš snad na celém světě.“

„Nemají nakonec něco společného s tím černým chlapem?“

„O tom nevím,“ přiznal. „Mohl bych to zjistit, chceš?“

„Zkus to – uvidíme,“ řekl jsem.

„Poslyš, Vlasto, tohle slovo použivej na našem oddělení jako šafránu,“ poradil mi na odchodu. „Když řekneš před těžkým pacošem slovo uvidíme, může to chápat jako provokaci. Možná nechtěnou, ale o to bolestivější.“

„Dám si pozor,“ sliboval jsem mu.

Hudební facka

Na události kolem rockového koncertu se začalo ve městě zapomínat. Noviny překonaly další období srovnatelné s okurkovou sezónou a byli jsme opět v pohodě. Na neznámého bych málem zapomněl, kdyby se mi sám nepřipletl do cesty...

Večer předtím jsem se trochu zdržel u kamaráda. Nakonec jsme se rozloučili a když mě vyprovázel, všiml jsem si nádherné večerní oblohy a rozhodl se vrátit se domů pěšky. Bylo už léto, vzduch byl horký. Krásná večerní obloha zapadala do letní nálady a nádherně korunovala celý dnešní den.

Blanka se určitě mýlila, když mi upírala jakýkoliv smysl pro krásu...

Abych nemusel jít přes rušné osvětlené náměstí, vybral jsem si úzkou postranní uličku. Naše město patří mezi města historická, takže jeho jádro dodnes oplývá úzkými uličkami, vhodnými spíš pro romantické povahy. Při pohledu na nádherné červánky jsem prostě podlehl okamžitému nápadu a zamířil si to obchvatem kolem přesvětleného centra.

V jedné z uliček jsem se najednou udiveně zastavil.

Z okna jednoho starého domu se ozývalo piano. Nebylo to ze záznamu ani z rádia, hudebník se občas zastavoval, vracel se zpět, aby si některou obtížnější pasáž přehrál znovu, když se mu ji napoprvé nezdařilo přehrát tak, aby s ní byl spokojen. Na tom by samosebou nebylo nic podivuhodného, někdo si tady prostě cvičí novou skladbu.

Co mě ale zarazilo, byla fantastická náročnost skladby, na amatéra prostě neuvěřitelná. Byly to pasáže, jaké by bez zaškobrtnutí dokázal zahrát leda virtuóz. Nepoznával jsem tu skladbu, ale měl jsem chvílemi dojem, že ji hrají dva lidé čtyřručně. Ale ne, teď se pianista opět zastavil – kdyby hráli dva, jeden z nich by určitě o nepatrný okamžik déle pokračoval. Nechápal jsem ani, proč se pianista občas vracel. Nikdy jsem nepostřehl, co se mu na opakované pasáži nezdařilo. Že by nezvládl prstoklad, nebo zahrál falešný tón? Podle mě byla jeho hra naprosto dokonalá. Já ovšem nejsem hudebník a co mi uniklo, nemuselo uspokojit vskutku náročného interpreta.

Zastavil jsem se a zaposlouchal se.

Další pasáž. Něco tak neskutečně obtížného jsem v životě neslyšel. Neznámý pianista si náhle povšiml nepatrného kazu, zastavil se a okamžitě začal znovu, od začátku. Na mou duši, bylo to stejné jako předtím, ale tentokrát byl asi spokojený a pokračoval dál. Vpravdě neskutečná rychlost, jakou se jeho prsty musely pohybovat, aby docílily fantastických přechodů a trylků, mě bezmezně uchvátila.

Cožpak máme ve městě takového virtuóza?

Ne, že by tu nikdo neuměl hrát na klavír! Byla tu přece hudební škola a spousta dobrých pianistů. Jenomže – skladba, kterou jsem právě slyšel, byla příliš obtížná, než aby si ji mohl zahrát kdekdo.

Na okamžik mě napadlo, že možná obdivuji jenom programem řízený elektronický klavír. Opravdu, snad jen komputer by ty neuvěřitelné pasáže dokázal bezchybně zahrát. Včas jsem si na to ale odpověděl, že komputer by se sám od sebe nevracel. Mohl by být samozřejmě vracen programátorem, ale – potom by pauzy ve hře byly delší, přinejmenším aby ten člověk našel, odkud pokračovat. Tohle bylo

trochu jinak. Ačkoliv pianista přerušil hru třeba v půli taktu, navázal následujícím taktem tak plynule, že ani neporušil rytmus. To plynulé navázání by člověk dokázal stejně těžko, jako neskutečně obtížnou hru.

Pak se náhle ozvala skladba, kterou jsem poznal i já.

Kdo prochází denně pod okny hudební školy, nemůže prostě nenarazit na tu proslulou Elišku. Tahle se ale maličko lišila. Byla v tak neuvěřitelně rychlém tempu, že se mi tajil dech. Byla aspoň pětkrát rychlejší. To se ani nedá stihnout, napadlo mě. Člověk nemá tu potřebnou hbitost, aby si při takovém tempu neukroutil za pět vteřin z prstů vánočku.

Ďábelská Eliška skončila. Ozvalo se klapnutí, to neznámý pianista zavřel klavír. Pak se zavřelo okno – a bylo ticho. Obloha mezitím potemněla, nádherné červánky se proměnily ve fialový odstín na západní straně. Nezbylo mi než vyrazit, abych se dostal domů za světla. Už teď bylo šero.

Druhého dne jsem se svěřil se svým dojmem Blance.

„Chceš mi snad tvrdit, že máme ve městě virtuóza kterého vůbec neznám?“ naštětila se. „Nezapomeň, že tady znám každého a na zdejší hudební festivaly chodím vždycky já.“

Samozřejmě se urazila. Ona, absolventka zdejší hudební školy, aby neznala všechny dobré pianisty ve městě?

„Já ti to neberu,“ bránil jsem se. „Můžeš si být ale tak jistá, že se sem někdo nový nepřistěhoval?“

„To uvidíme na podzimním festivalu,“ odsekla.

„Pokud se ho on sám zúčastní,“ namítl jsem.

„O tom nepochybuj,“ mávla rukou. „Účastní se toho každý, kdo v tomhle městě něco v hudbě znamená.“

„Uvidíme,“ pokrčil jsem rameny. „Neměla by ses tam radši sama zajít podívat?“

„Když mi to ukážeš, třeba hned,“ odsekla.

Bylo vidět, že jsem ji dostatečně navnadil. Příležitost doprovázet Blanku mimo služební záležitosti jsem dosud neměl tak často, abych to neuvítal. Dali jsme si schůzku k večeru v cukrárně na náměstí – místo vybírala ona. Ani jsem nešel domů – nestálo mi to za to. Cestou z redakce jsem zapadl do hospody naproti cukrárně. Dvě hodinky tu snadno přečkám, a jakmile uvidím Blanku přicházet, vyrazíme společně rovnou za klavíristou.

Dal jsem si předčasnou večeři, pivo a zaposlouchal se do řečí od protějšího stolu. Novinář nikdy nesmí ignorovat hlas lidu – ledacos nového se může dozvědět, často dokonce už ve stadiu vzniku.

Štamgasti se ale bavili o běžných banalitách. Poslouchal jsem je, ale spíš jen abych s nimi neztratil kontakt úplně.

„To si přece nenechám líbit, no uznej!“

„Měls' mu rovnou jednu ubalit, bejt na tvým místě, už by ji měl, jen by se oblízl.“

„Já se hned neperu, ale jestli nepřestane... dostal ode mě poslední ultimátum!“

„Tak je to správně, nejprve varování, ale potom pořádná nakládačka. Já bych ho varoval jen jednou.“

Běžné hospodské řeči, s každým dalším pivem silnější.

„Hele ho – támhle kráčí!“ ukázal jeden ze štamgastů ven na ulici.

Víceméně automaticky jsem tam pohlédl. Chlap, kráčeující rychlým krokem po protějším chodníku, mi byl nějak povědomý, ale v první chvíli jsem si ho nedokázal zařadit.

Náhle jsem sebou trhl, jakoby se mě dotkl obnažený drát, zapojený do dvě stě dvaceti voltů. Ano – byl to neznámý v černém – osobně. Jenomže neměl na sobě ani černé šaty, ani svůj oblíbený klobouk. Po chodníku krácel docela tuctový chlap v jemně kostkovaném sáčku, modré košili a v tuctových džínách. Na okamžik se zastavil naproti u cukrárny, ale pak se usmál a pokračoval dál.

Vyskočil jsem. Skočil jsem k nálevnímu pultu, hodil před výčepního na nerezový tácek stokorunu a zadrmolil cosi v tom smyslu, že jsem na něco zapomněl a tudíž nesmírně spěchám.

Štamgasti se na mě pobaveně podívali, ale jen se chápavě pousmáli. Mohl jsem si být jistý, že jsem se právě postaral o změnu námětu – teď budou určitě mluvit o mně. Zaplatit za guláš a jedno pivo stovku, předpokládá buď furiantství, nebo spíš bláznovství. Jenomže já jsem opravdu spěchal, peníze mě nezajímaly. Musel jsem hlavně dohonit neznámého.

Jakmile jsem vyběhl z hospody, okamžitě jsem se rozhlédl směrem, kterým jsem ho naposledy viděl odcházet.

Ano, nebyl ještě tak daleko. Skoro současně jsem spatřil z opačné strany přicházet Blanku. Zamávala na mě a přidala trochu do kroku, ale nebyla tak rychlá, aby mi neznámý zatím nezmizel v některé z úzkých uliček. Signalizoval jsem jí, aby spěchala, aby se rozběhla, ale buď mi neporozuměla, nebo se rozhodla mé zoufalé posunky prostě ignorovat.

„Prosím tě, pokluš!“ byla moje první slova.

„Co se děje – tak světoborného?“ opáčila klidně.

Popadl jsem ji za ruku a vyrazil s ní za neznámým.

„To ti hned povím, ale proboha nezdržuj!“

„Tak moment,“ – a ostentativně se mi vytrhla. „Odkdy si ke mně dovoluješ...“

„Vidíš támhle toho chlapa?“ ukázal jsem jí.

Neznámý právě zabočil do boční uličky, takže pokud ho vůbec spatřila, pak nejvýš na půl vteřiny.

„A co má být?“ nevzrušovala se.

„Pojďme za ním!“

„Nechápu proč?“

„Pojď, prosím tě!“ zase jsem ji chytil za ruku.

„Běž si za ním sám,“ vytrhla se mi podruhé. Bylo mi hned jasné, že s ní ani nepohnu. Musel jsem si vybrat – buďto jít pronásledovat chlapa, nebo zůstat s Blankou. Chlap mi právě zmizel za rohem a nebylo jisté, zda ho doženu. Mohlo by se snadno stát, že ho už nevidím – dokázal přece zmizet velice rychle. Schůzku s Blankou jsem měl dohodnutou předem a bylo by ode mě krajně nezdvořilé nechat ji tady stát.

Povzdychl jsem si a obrátil se k ní.

„Právě jsme se minuli s nejzajímavějším člověkem našeho města,“ vysvětloval jsem jí neochotně.

„No a?“ opáčila. „To je tvoje starost, ne moje. Slíbil jsi mi nějakého virtuóza.“

„Slíbil, slíbil,“ opakoval jsem po ní. „Ani nevím, zdali bude hrát i dnes.“

„Nějak brzy se začínáš vykrucovat,“ ušklíbla se vítězně, jako kdyby mě právě přistihla při lži.

„Nesliboval jsem ti, že bude hrát, jenom že tě dovedu na místo, kde jsem to slyšel,“ urazil jsem se.

Chvíli se na mě dívala, pak pohodila hlavou.

„Dobře, máš asi pravdu.“

Pochopil jsem to jako pokus o smír. Nabídl jsem jí ruku, zavěsila se a šli jsme. Brzy jsme zabočili do úzké uličky, kam nám před chvílí zmizel neznámý. Škoda že nepřišla dřív, říkal jsem si, stihli bychom možná obojí.

Ulička, kde jsem včera večer poslouchal ten neuvěřitelný klavírní koncert, byla nedaleko a byla ovšem tichá.

„Tady to bylo,“ ujistil jsem ji.

„To jsem si mohla myslet,“ opáčila uštěpačně. „Ticho po pěšině a po virtuózovi se slehla zem... Raději přiznej, že sis to vymyslel, abys mě sem dostal. Ale to se pleteš, já ti na takový průhledný trik neskočím, nejsem včerejší. Měl sis vymyslet něco chytřejšího.“

Aha, došlo mi. Smír se tedy nekoná, bylo to jen odložení popravky. Já tu Blanku asi opravdu nepochopím.

V té chvíli se zlehka otevřelo okno a za okamžik poté se na ulici snesla zajímavá melodie. Záchrana na poslední chvíli – ale stála za to.

Nebylo to očekávané piano, jen zobcová flétna. Měla však se včerejším koncertem něco společného. Neuvěřitelné, přímo ďábelské tempo. A také něco, co člověku vhánělo slzy do očí, cosi krásného a trochu smutného.

„To není možné,“ vydechla překvapením Blanka. „To snad ani nehraje člověk!“

„Proč myslíš?“ stiskl jsem jí ruku.

„Vždyť toho Mozarta hraje nejmíň čtyřikrát rychleji, než jsem to kdy slyšela! A přitom – jak procítěně!“

„Ty jsi v tom poznala Mozarta?“ podíval jsem se na ni.

„Ty ne?“ pohlédla na mě spatra jako na barbara. „To je přece Kouzelná flétna – ale tak prestissimo, že to snad ani není možné. No – sama se divím, že jsem ji poznala, je to opravdu příliš rychlé. Je to ale krásné, vid’?“

Přikývl jsem. Také mě to uchvátilo.

Při tomto tempu skladba rychle skončila a začala jiná.

„Co je tohle?“ šeptla Blanka udiveně.

„Řekl bych, že taky něco známého – jenomže v rychlejším tempu, než jsi kdy slyšela,“ nadhodil jsem.

„No ano! Máš úplnou pravdu!“ povzdychla úžasem. Podívala se na mě tak blaženým pohledem, že jsem taky trochu roztál. Možná k tomu přispěla i ta hudba – prostá, milá – ale jedním slovem – nádherná.

Pak následovaly – stejně tak rychle – další skladby. Dvě byly přímo monumentální – nebylo mi jasné, jak to skladatel dokázal, aby pouhá flétna vzbudila

tak majestátní dojem jako chrámové varhany? Další byla vyloženě sladká, jemňounká, jen jako ovanutí tváře hedvábným šátečkem.

V té chvíli se na konci ulice objevila poněkud potácivým krokem jakási postava. Poznal jsem v ní jednoho z chlapů, se kterým jsem seděl před schůzkou v hospodě.

„Hej, ty pitomej Paganini!“ zahulákal. „Kolikrát ti mám říkat, abys byl zticha?“

Podívali jsme se na rušitele pohoršeně. Jedině primitiva mohlo napadnout rušit něco tak božského! Ale on si nás vůbec nevšímal – stáli jsme s Blankou stranou ve stínu, kde na nás nebylo vidět – zato flétna okamžitě zmlkla.

„No proto!“ zahulákal opilec. „Tady bude ticho, rozumíš? Ticho! Nebo si to s tebou vyřídím! Čtyřručně!“

Barbar! Nic než barbar!

Jako odpověď se opět ozvaly zvuky zobcové flétny.

Tahle byla mnohem písklavější – flétny se vyrábějí různých velikostí a tohle musela být přinejmenším sopránka. Bylo to okatě natruc a hudebník dával ožralovi jasně najevo, že si nedá předepisovat kdy a co má hrát.

„Ty nepřestaneš?“ pokračoval chlap.

Vzápětí umkl, předklonil se a začal úporně zvracet.

U opilce to bylo pochopitelné. Ale v té chvíli jsem také pocítil, jak se mi nezadržitelně zvedá žaludek. Bojoval jsem s tím necelou vteřinu, než jsem pochopil, že to prohrají. Stačil jsem se sotva odvrátit – a vyhodil jsem celou večeři i s pivem na chodník. Dávivý reflex pokračoval v úporných křečích dál, už jsem ani neměl co zvracet, ale nemohl jsem proti tomu nic dělat, bylo to mnohem silnější než já.

Omluvně jsem mrkl na Blanku. V té chvíli jsem pochopil, že ani ona není výjimkou. Zvracela také tak křečovitě, jen na opačnou stranu chodníku než já.

Konečně flétna umkl. Okamžitě se mi ulevilo.

„Promiň mi to, Vlasto...“ obrátila se ke mně pobledlá Blanka. „Najednou se mi udělalo strašně blbě...“

Přestalo ji to trápit ve stejný okamžik jako mě. Okamžik poté, co flétna zmlkla. A začali jsme – také stejně.

Flétna!

Jako na rockovém koncertě!

Napadlo mě to, jako náhlé zajiskření. Můj chlap v černém přece – také mířil někam sem!

„Pojď okamžitě pryč!“ popadl jsem ji za rukáv. „Nebo se to bude opakovat!“

Její křídově bledý obličej byl vtělený údiv.

„Jak to myslíš? Co se má opakovat?“

„Poběž a neptej se!“ táhl jsem ji a teprve za rohem jsem trochu zvolnil.

„Promiň, ale já pořád nechápu o co jde,“ dívala se na mě bezradně a možná trochu našťvaně.

„Já taky všechno nechápu,“ utěšoval jsem ji. „Jen mi na rozdíl od tebe došlo, co se děje. Ta nevolnost nepřišla jen tak. Mohli bychom se tam dočkat i něčeho horšího.“

„Co to plácáš?“ vyjekla.

„V té hudbě – nejspíš jen v té poslední – bylo něco, co vyvolává zvracení,“ řekl jsem už s jistotou. „S něčím podobným jsem se setkal. Jen si uvědom ty souvislosti.“

Ten ožrala, jeho pokřikování a vyhrožování. Následovala odpověď – hudba, nevolnost, zvracení. Něco jako – psychický útok.“

„Ty jsi vážně spadl s višně,“ podívala se na mě zděšeně. „Prosím tě, jak jsi mohl na takový nesmysl přijít? Aby hudba vyvolávala nevolnost, to by mě v nejhorším snu nenapadlo.“

„Četl jsem, že hudba může způsobit i šílenství,“ namítal jsem. „Hitlerovci prý za války dělali na lidech takové kruté pokusy. Nechali například v celách hrát z upravené gramofonové desky pořád dokola několik stejných taktů – a vězňové se po několika dnech zbláznili.“

„O tom jsem nikdy neslyšela,“ odsekla Blanka. „Nezdá se mi to. Hudba – jako nástroj zla? To prostě není možné.“

„Jen aby ses nedivila,“ potřásl jsem hlavou. „Řeknu ti ještě něco – asi mi to zase nebudeš věřit, ačkoliv po dnešní zkušenosti bys mohla: na tom rockovém koncertě skinheadů se objevil člověk, který tam mimo program hrál něco podobného. Taky na flétnu. A výsledek? Většina přítomných ohluchla. Já pevně věřím, že to bylo také způsobené hudbou. Snad po něčem takovém netoužíš, nebo ano? Já tedy ne!“

Neodpověděla. Viděl jsem jí na očích, že mi nevěřila ani slovo, jenomže – co teď zažila, bylo příliš tajemné a navíc nepřijemné, než by se to dalo smést se stolu ironickou poznámkou. Raději mlčela a dusila to v sobě – ale bylo vidět, že mě považuje za nekulturního barbara.

Nemohla prostě uvěřit, že mám – pravdu.

Mohl jsem ale říkat něco jiného, když jsem byl o své pravdě skálopevně přesvědčen a všechno mi do sebe zapadalo?

Doprovodil jsem ji raději nejkratší cestou domů – pořád byla jako křída. Ve dveřích jsem se s ní rozloučil; oba jsme naštěstí pořád slyšeli – a zamířil jsem do své garsonky.

V něčem měla ale pravdu Blanka. Hudba jako nástroj zla? To by bylo něco opravdu neskutečného. Na druhé straně – když jsem jí chtěl v tom chvatu co nejrychleji vysvětlit oč jde, podvědomě jsem si to zformuloval i - sám pro sebe.

Psychický útok pomocí flétny! Hudební zbraň!

Za jiných okolností bych to odsunul do neskutečna. Když jsem to sám vyslovil, už mi to tak nemožné nepřipadalo. Vlastně jsme se stali – další obětí.

Bohužel ani první – ani poslední.

Tváří v tvář

Strávil jsem neklidnou noc. Jako noční můra na mě stále doléhaly divoké dojmy z toho divného večerního koncertu a zejména z jeho až neskutečného zakončení.

Druhého dne jsem pochopitelně nestál za nic. Zato Blanka se dala do pořádku rychle. O včerejším dobrodružství nepadlo ani slovo. Žertovala a smála se jako pokaždé, ale dnes spíš se šéfem. Bodejť, mě to sebralo víc, já jsem dnes nestál za nic.

Odpoledne jsme se rozešli jako pokaždé, ale místo abych zamířil domů, obrátil jsem se na opačnou stranu, do starého městského centra. Rozhodl jsem se nechodit kolem horké kaše. Věděl jsem už o neznámém dost – snad kromě jména. Co by bylo jednoduššího, než se zeptat – přímo jeho samotného?

Mělo mě ovšem napadnout, že nebude jen tak, jít se přímo ptát toho, kdo několika lidem nenávratně zničil oči a stovce dalších sluch, jak to vlastně udělal. Nenapadlo mě, že tentokrát bych nemusel vyváznout tak lehce... Byl jsem příliš zaujatý fakty a nestačil jsem si z nich dát dohromady obraz nějakého reálného nebezpečí – ačkoliv to přímo bilo do očí...

Za pár minut jsem byl v uličce, kde jsme s Blankou vyslechli ten podivuhodný koncert – dokonce tam ještě byly znát stopy naší včerejší nevolnosti.

Chtělo to samozřejmě trochu orientačního smyslu. Dům byl starý a členitý, šlo mi o to nesplést se a zaklepat na dveře správného bytu. Zvenku jsem si dobře zapamatoval okno, odkud se prve linula ta podivná hudba, ale když jsem stál na malém stíněném dvorku s mnoha pavlačemi, nebyl jsem si tak jistý. Radši jsem se ještě jednou vrátil před dům, abych co nejlépe odhadl polohu zmíněného bytu a teprve podruhé jsem se odvážil nesměle zaklepat na omšelé starobylé dveře, jaké se dělávaly v minulém století, kdy byl tento dům postaven. Žádná vizitka ani zvonek tu nebyly, ale někdo za nimi určitě bydlel.

Ozvalo se rachocení klíče v zámku a dveře se otevřely. Ačkoliv jsem čekal právě tohoto muže, v první chvíli mě jeho obličej málem přimrazil. Nečekal jsem, že na mě zapůsobí tak – jak to jinak říci – nepříjemně. Ne odpudivě, ale – nebezpečí z něho snad přímo sálalo.

„Přejete si něco?“ zeptal se mě suše.

„A... ano,“ vykoktal jsem. „Potřeboval... chtěl bych se vás na něco zeptat.“

„Prosím, pojd'te dál,“ ustoupil ze dveří a pokynul, abych vstoupil. „Jste mi vítán.“

Také v jeho hlase bylo cosi divného a přiznám se, v té chvíli moc nechybělo a dal bych se na zbabělý útěk. Byla to pro mě velice nepříjemná vteřina. Když jsem ho ve dveřích míjel, až se mi udělalo nevolno, natolik jsem byl po psychické stránce do krajnosti napjatý.

Tak jsem si to sám vysvětloval. Netušil jsem, že na mě tak zapůsobila – pouhá blízkost démona. Tenkrát to ostatně nevěděl ani on sám.

Utéci jsem ale nemohl – to bych si sám sobě nikdy neodpustil. Vždyť o nic nejde, řekl jsem si, přemohl se a vstoupil.

Místnost byla prastará, jako celý dům. Starobylý vyřezávaný dřevěný nábytek, k tomu plechové emailované umyvadlo na kovové trojnožce se zakulacenými nohami, očividně také z minulého století, stará tmavozelená kachlová kamna.

„Posad'te se, prosím. Dáte si kávu nebo čaj?“ nabízel mi neznámý starodávnou židli s omšelým čalouněním.

„Kafe,“ přikývl jsem v naději, že mě to vzpamatuje.

Posadil jsem se ke starožitnému stolu s dřevěnými nohami, vyřezávanými do tvaru lvích tlap. Muž zatím sáhl do kredence a vytáhl z ní – moderní elektrickou konvici, zřejmě jedinou, co tu nepocházelo z minulého století. Ze starodávné plechové štoudve nabral emailovaným hrníčkem dvě dávky vody a přírodní šňůru zasunul do bakelitové černé elektrické zásuvky, která už také leccos pamatovala.

„Silnější nebo slabší?“ upřesňoval si.

„Silnější,“ souhlasil jsem.

Do starodávných pucláčků odměřil kávu z plechové krabice a postavil hrnky na dva plechové tácky. Zatím je to normální, řekl jsem si.

„Myslím, že bychom se měli vzájemně představit,“ začal, jakmile se posadil na židli proti mně. „Jmenuji se profesor doktor Karel Jindřich. Karel je moje křestní jméno, Jindřich příjmení.“

Ani úctyhodná sbírka titulů ve mně nevzbuzovala patřičný respekt. Vypadal na ni sice trochu mladě, ale připustil bych, že je to možné. Nicméně – správně jsem tušil, že v titulech jeho síla vězet nebude.

„Vlastimil Veselý,“ odušil jsem na oplátku. Jakmile jsme se představili, vypadalo to opravdu veseleji. Najednou se mi ani nezdálo, že by byl tak strašlivý. Ale jeho následující slova ze mě málem vyrazila dech.

„Nejprve bych se vám chtěl omluvit za včerejšek,“ řekl. „Je mi to velice líto. Osobně nic nemám ani proti vám, ani proti vaší snoubence.“

Rázem jsem byl opět ve střehu. Jak mohl tak jistě vědět, co se v tom šeru venku stalo?

„To nebyla snoubenka,“ ohradil jsem se. „Žádnou nemám. Blanka je moje kolegyně ze zaměstnání.“

„Ach, pardon, tak tedy kolegyně,“ opravil se. „Příště si dám větší pozor, abych neublížil nevinným.“

„Vy tedy připouštíte, že to byl...“

Panebože, já jsem to uhodl! Vířilo mi hlavou. Ano, bylo to krajně nepravděpodobné, sám jsem se skoro chýlil k názoru Blanky, že plácám nesmysly – ale aby to byla pravda?

„Tak trochu útok!“ usmál se trpce profesor. „Ano. Soused Vaňásko mě provokoval už dlouho a víc než bylo únosné. Včera prostě přetekla míra.“

„Zajímalo by mě ale...“

„...jak je to vlastně možné, že?“ usmál se na mě.

„Ano,“ přikývl jsem. Nějak mi to nešlo, ačkoliv normálně dokážu tahat z lidí rozumy jako na běžícím pásu... „Víte, kolegyně Blanka tvrdí, že je naprosto nemyslitelné, aby byla hudba použita k něčemu... takovému.“

„Naivka,“ pousmál se. „Právě hudba se dá používat v tak širokém spektru, jako máloco jiného. Ještě že mě napadlo jen zvracení! S průjmem by to bylo horší.“

Jen mě zamrazilo, když jsem si uvědomil, jak těsně jsme oba unikli podstatně většímu trapasu – pokud bylo pravda, že by to dokázal vyvolat. Věřil jsem mu, co mi zbývalo jiného?

Konvice cinkla a vypnula se. Profesor vstal, odpojil ji od zásuvky a zalil oba hrnečky. Vzhledem k tomu, že si vodu odměřil předem, vyšlo mu to přesně. Prázdňou konvici uložil do skříně a dalším pohybem vyňal cukřenku. Pohyboval se naprosto přesně a jistě, nejspíš to měl všechno už dávno v krvi.

„Oslad'te si podle svého,“ pobídl mě.

Počkal, až si nasypu cukr a zamíchám. Potom si osladil kávu a opět usedl proti mně.

„Dobrá, Vlastíku, mohu se vás ještě na něco zeptat? Jaké máte vzdělání?“

Přiznám se – takovou otázku jsem nečekal.

„Asi vás zajímá, proč se na to ptám,“ usmíval se. „Je to ale dost důležité. Kdybyste byl například neurochirurg, mohl bych se s vámi bavit odborněji. Pokud neurochirurgem nejste, z mého odborného výkladu byste nic neměl a nejspíš by se vám zdálo, že vám jen sprostě nadávám. Proto chci vědět, na jaké úrovni jste.“

„Mám maturitu,“ hlesl jsem.

„Technickou, přírodovědnou, nebo humanitní?“

„Humanitní. Záleží na tom?“

„Jistě, to bych se neptal. A počítačům rozumíte?“ otázal se – jako u nějaké přijímací zkoušky.

„Rozumím – tedy, jako běžný uživatel,“ připustil jsem.

„Ach jo,“ povzdychl si. „To potom bude obtížné. Nicméně se vůči vám cítím tak trochu vinen. Nepropadl jste mi, takže tu nepříjemnost... dobrá, pokusím se vám něco objasnit aspoň populární formou... Co vás nejvíc trápí?“

Mluvil se mnou trpělivě jako učitelka základní školy s neodbytným prvňáčkem, ačkoliv nevypadal o mnoho starší než já. Kupodivu jsem to nebral jako nadřazenost. Nejen pro jeho tituly, ale též pro suverenitu, která mohla pramenit a také pramenila z jeho znalostí, jimiž mě vysoce převyšoval. Tak jsem to cítil.

„Sliboval jste nedávno panu Petrovskému, že mu navrátíte jeho oči,“ začal jsem trochu staženým hrdlem. „Mluvil jsem o tom se svým přítelem, očním lékařem. Vít'a mi ale tvrdil, že Petrovskému pomůže leda zázrak.“

„Zázrak – anebo já,“ odušil profesor sebevědomě. „Obojí je docela dobře možné.“

„Není to trochu... podivné? Trochu – namyšlené?“

„Není,“ usmál se klidně. „Dokáži víc, než se vám asi zdá. Co o tom vlastně víte?“

„Byl jsem na tom soudu a zaslechl jsem, co jste mu říkal. Pak jsem se s Petrovským setkal na očním oddělení, když jsme se s Blankou zajímali o jednu banální autonehodu.“

„Máte opravdu zajímavé zájmy,“ podotkl.

„To k novinářské profesi patří,“ utrousil jsem.

Obličej profesora na okamžik ztvrdl.

„Sakra, reportér,“ zvažněl. „Ti bývají nejhorší.“

„Je to snad vada?“ zeptal jsem se ukřivděně.

„Vada – to asi ne,“ opět se uklidnil. „Ačkoliv, povolání novináře je obvykle upovídáné, takže se teď rozmýšlím říci vám cokoli dalšího.“

„Můžeme spolu udělat džentlmenskou dohodu,“ navrhl jsem. „Mohu vám slíbit, že neuveřejním nic, k čemu mi nedáte přímé svolení. Co vy na to?“

Chvilí si mě zkoumavě prohlížel.

„To by se snad mělo rozumět samo sebou,“ opáčil. „Někteří vaši kolegové to ale občas nedodrží, doufám, že to není zrovna váš případ. Ačkoliv – obávám se, že ať se dnes ode mne dozvíte cokoliv, těžko něco z toho uplatníte.“

„Proč myslíte?“

„Bude to příliš vysoko nad hranicemi chápání běžného čtenáře vašich novin, nebo co to vlastně provozujete.“

„Myslíte?“ naježil jsem se.

„Myslím,“ přikývl. „Mám k tomu důvod. Většina lidí, když se setká s něčím takovým, začne uvažovat nanejvýš – o černé magii.“

Sedělo to přesně. Kamarád Víťa Anděl přece také hovořil – o černé magii. On – čerstvě vystudovaný oční lékař!

„Možná máte pravdu,“ rozhodl jsem se takticky ustoupit hned na začátku. „Co jsem sám viděl, vypadalo opravdu příliš neuvěřitelně. Proto jsem také o tom zatím nic nenapsal.“

„A uděláte nejlépe, když to necháte nezveřejněné,“ radil mi dobrácky profesor. „Lidé možná mají rádi záhady, přesahující jejich schopnosti chápání, ale tohle je přece jen z jiného soudku než létající talíře a záhadné kruhy v obilí.“

„Já vlastně ani nevím, jestli to chci uveřejnit,“ odušil jsem. „Máte pravdu, je to příliš záhadné. Ale zajímá mě to, nedá mi to spát a rád bych tomu přišel na kloub. Opravdu si myslíte, že mi to nemůžete vysvětlit?“

„Mohl bych, proč ne?“ usmál se. „Není to tak neřešitelný problém. Ale – na vašem místě bych se do toho tak nehrnul.“

„Myslíte si, že poznání pravdy může někomu uškodit?“

„Jako hudba,“ pokýval hlavou. „V jistých případech může mít i holá pravda účinky dynamitu – pokud ne atomové bomby.“

Měl jsem ještě v čerstvé paměti, jak se mi včera zničeho nic zvedl žaludek, takže jsem mu prostě musel uvěřit.

„Možná,“ připustil jsem opatrněji. „Ale přece jen úplně nesouhlasím s Erbenem, že je lepší o ničem dopředu nevědět, než strašlivou poznati jistotu.“

„Líbí se mi váš pohled na pravdu – ale varoval jsem vás už dostatečně, že to nebude tak jednoduché,“ usmál se poněkud záhadným úsměvem.

Měl pravdu. Hnal jsem se do toho přímo – jako Titanik proti ledovci. Stejně jako tenkrát kapitán Smith jsem netušil, do čeho se tak sverepě řítím.

„Nejprve se vás zeptám, co si myslíte o Darwinově teorii o původu živočišných druhů?“ začal k mému podivu z odlišného konce, než jsem čekal.

„Nemám proti ní nic,“ odušil jsem. „Vy snad ano?“

„Také ne,“ pokrčil rameny. „Ale to ještě není samo jádro problému. Určitě jste se také setkal se známou otázkou, proč příroda nevynalezla – například kolo?“

„Setkal,“ přikývl jsem. „Kolo nemůže vzniknout postupnou přeměnou z jiných orgánů. Kolo buď je, nebo není. Muselo by se tedy objevit naráz – a právě proto se objevit nemůže.“

„Výborně! Teď nepatrnou doplňující otázku: proč se tedy v přírodě kolo nakonec přece jen objevilo?“

„Kolo se přece neobjevilo... alespoň o tom nevím. Myslel jsem si, že kolo je teprve vynálezem člověka.“

„Nu ano, vynálezem člověka,“ přikývl profesor. „Příroda je nemohla vytvořit sama, ale tím, že vytvořila lidský mozek a vybavila nás inteligencí, se nakonec k tomu kolu přece jen dostala, nemyslíte? Nejde o kolo a všechny rotační stroje od něj odvozené, ale o mnoho jiných právě tak nepravděpodobných věcí.“

„Nicméně kolo jako takové nebude mít své místo u živočichů nikdy,“ oponoval jsem. „Těžko si můžeme představit existenci takového orgánu. Jak by byl vyživovaný a vůbec...“

„Nejde jen o kolo,“ zarazil mě. „Příroda má více překvapení pečlivě připravených, jen je spustit. Potřebuje k nim maličkost. Inteligenci a tedy člověka. Oheň se v přírodě vyskytoval už dávno před lidmi, ale teprve člověku se podařilo využít jej tak dokonale, jak to známe. Od plamínek svíček a zapalovačů až po miliardy řízených detonací, kterými si naše civilizace odměřuje každou hodinu své existence... myslím tím spalovací motory, samozřejmě. Kolo si muselo na člověka počkat trochu déle, ale dočkalo se svého vzniku a využití už ve starověku lidských dějin. Další prvky nejsou myslitelné bez velice vyspělých technologií, takže nemohly přijít na řadu dřív než v tomto století. Skoro si říkám, že měly být objeveny teprve v příštím tisíciletí.“

„Myslíte – atomovou energii?“ napadlo mě, kam míří.

„Třebas,“ přikývl. „Právě na její první použití nemůžeme být jako lidstvo nijak hrdé. Dvě vyvražděná města na úvod nejsou pro nás žádná skvělá vizitka.“

„S tím bych souhlasil – ale jak souvisí atomová energie s hudbou – a jejím zneužitím?“

„Neříkám, že jde o atomové jevy. I když – zkrátka, jde o něco srovnatelně složitého.“

„Vy jste objevil něco převratného?“ zeptal jsem se ho raději přímo.

„Ano – něco skutečně převratného,“ zamyslel se na nepostřehnutelný okamžik. „Dnes dokážu, co nikdo na světě. Nač jiní potřebují celá léta studia, postačí mi měsíc či dva. Za půl dne tréninku perfektně ovládám, co jiní pilují celý život. Umění starých bojovníků ninja pro mě není tajemstvím. Zkusil jsem většinu z toho, co se o nich traduje v legendách a ukázky jste určitě viděl na vlastní oči. Včera jste přišli poslouchat mé cvičení na klavír, je tomu tak? Jenže – já už na klavír netrénuji. Půjčil jsem si Temperovaný klavír od Johanna Sebastiana Bacha; mezi klavíristy to platí za velice obtížný part. Seděl jsem u klavíru teprve druhý den a zahrál jsem to na první pokus, napodruhé dokonce rychleji, než jak je předepsáno v notách.“

„To bylo, co jsem slyšel předevcírem?“ zeptal jsem se.

Profesor jen přikývl.

„Zahraji dnes cokoliv, co jsem jednou slyšel nebo uviděl a nepotřebuji se kvůli tomu mořit etudami. Klavír pro mě ale není zajímavý. Poprvé po desítkách let jsem otevřel prastaré pianino po babičce, vyzkoušel jsem si, jak by mi to šlo, ale už jsem s ním skončil. Jednak je to velký nástroj, za druhé vytváří kompletní tóny. Mám

raději nástroje, kde se dá výsledný tón lépe ovlivňovat. Pracuji hlavně s flétnou. Okarína, flétna a křídlovka jsou nejšikovnější nástroje, co jsem měl kdy v ruce.“

Visel jsem mu očima na rtech. Bylo to neuvěřitelné, ale jeho slova jsem musel potvrdit – virtuozita byla nesporná. To jsem ale netušil, k čemu profesor míří. Jeho oči se náhle zúžily a on ostřeji dodal:

„Okarína má účinky pistole, flétna samopalu a křídlovka může plnit úlohu dalekonosné ostřelovací pušky.“

Skoro jsem se příkrčil při tak kacířském srovnání. Tohle slyšet nějaký milovník hudby – a nemusela to být právě Blanka – a konflikt by byl zaručený. Jenže mě okamžitě polilo horko. Dvakrát jsem přece zažil, co profesorova flétna dokáže. Při druhé ukázce jsme sice jen ve třech lidech zvraceli, což by byla prkotina, ale při první – ohluchla stovka lidí!

Mlčeli jsme oba. Nakonec jsem pochopil, že profesor sám trpělivě čeká, co mu na to odpovím. To mě vzpamatovalo.

„Ta hudba – máte asi pravdu,“ připustil jsem zaraženě. „Přišli jsme včera s Blankou obdivovat neznámého klavíristu. Trochu pozdě mi došlo, že jste to vy. Kdybych to věděl, ani bych sem Blanku netahal.“

„Proč ne?“ zajímalo ho to.

„Už jsem se s některými vašimi schopnostmi setkal. Právě proto bych Blanku úmyslně nevystavoval něčemu nebezpečnému, něčemu z čeho mám sám trochu strach,“ přiznal jsem.

„To vás jen šlechtí, mladý muži,“ usmál se.

Měla to snad být pochvala? Mluvil se mnou s převahou až příliš okatě dávanou najevo, jako kdybych byl malým chlapečkem. Převahu ve vědomostech nade mnou asi měl, ale ve věku bych ji odmítl.

„Nezdá se mi, že byste byl o mnoho starší,“ ohradil jsem se trochu dotčeně.

„Ach, pardon,“ stáhl se profesor. „Omlouvám se. Jen tak mimo soutěž – kolikpak si myslíte, že mi je let?“

„Něco mezi třiceti a čtyřiceti,“ odhadl jsem bez váhání. Vypadal sice o trochu starší než já, ale nehádal bych mu ani těch čtyřicet.

„To je totiž jeden z omylů, ve kterém se nacházíte. Loni mi bylo sedmdesát. Nehněvejte se tedy, když na vás promluví jako váš dědeček. Věk na to mám – občas se prostě zapomenu kontrolovat.“

„Kolik?“ vytřeštil jsem na něho oči.

„Sedmdesát, slyšel jste to dobře,“ usmál se. „Nevypadám na to, souhlasím. Ale je to namouduši pravda. Chcete vidět můj křestní list?“

Blesklo mi hlavou, že mi může ukazovat cokoli, měl bych právo všechno považovat za podvod. Za normálních okolností. U něho bych měl být opatrnější i kdyby mi nabízel k víře, že mu je sto padesát. On určitě nebyl tuctový člověk.

„Jak bych mohl uvěřit, že to není křestní list – třebaš vašeho otce? Ale já – já vám věřím. Ačkoliv by to byla – další záhada, nemyslíte?“

„Pro vás jistě ano. Pro mě ne.“

„Vy snad nestárnete? To jde?“

„Ne tak docela,“ lehce zavrtěl hlavou. „Není tomu tak dávno, co jsem i vypadal jako úctyhodný kmet. Trochu jsem si pozměnil vnější vzhled – při té příležitosti jsem

si spravil i pár celkem obvyklých lidských neduhů, ale návrat do mládí to nebyl, aspoň ne tak docela. Zůstala mi spousta vlastností nerozlučně spojovaných se stářím.“

„Které?“

„Například moudrost, dá-li se to tak nazvat. Mládí může mít spousty vědomosti získaných ve školách. Bývá v nich často obsažena prastará lidská moudrost, avšak málokdy bývá podepřena i vlastními zkušenostmi a prožitky. Já dnes v sobě spojuji obojí. Je pravda, v tomto věku už často všechno ničí stáří, ta postupující dezintegrace lidského organismu. Stáří s sebou přináší sklerózu, starý člověk se těžko naučí něčemu novému – to všechno se mi, jak doufám, vyhnulo. Vlastně bych to měl říci jinak – naučil jsem se proti tomu chránit.“

„To by – to by bylo úžasné!“ vyhrkl jsem. „Tak na Nobelovu cenu za medicínu.“

„Bylo by – kdybych to uvedl ve všeobecnou známost. Jenže já jsem se rozhodl ponechat si to pro sebe.“

To byla pěkně studená sprcha na mé počínající nadšení.

„Ale proč? To by přece bylo strašně – sobecké!“ zarazil jsem se.

„Bylo by – kdybych k tomu neměl své důvody,“ odsekl snad příliš úsečně. „Stejně jako tvrdím, že lidstvo nemělo dostat do rukou atomovou energii dříve než vospěje a bude jí hodno, tak také nesmí dostat do rukou moje objevy.“

„Ale proč, proboha?“ díval jsem se na něho nejspíš hodně vytřeštěně a podvědomě jsem si i trochu odsedl.

Všiml si toho – jak by ne.

„Poslyšte, Vlastíku, uvažujte trochu,“ změkl trochu. „Jaké asi dobrodiní přinesl lidstvu jistý pan Kalašnikov? Já toho pána rozhodně nemíním následovat.“

„To je snad něco jiného,“ vrtěl jsem hlavou.

„Ale i on to zpočátku myslel dobře,“ nedal se ovlivnit. „Jeho samopaly, či aspoň jejich základní myšlenka, vznikly v době války s Hitlerem. Kalašnikov chtěl především pomoci své vlasti, zabránit strašlivým masakrům, jaké Wehrmacht páchal na ruském obyvatelstvu. Viděl, jak málo účinné jsou hromadné útoky Rudé armády proti kulometům hitlerovců, chtěl proto dát svým bratrům něco stejně účinného. Podařilo se mu to – výsledek se ale projevil až dlouho po válce, kdy jeho zbraně zabíjely desetitisíce stejně tak nevinných lidí na celém světě. Kolik lidí zahubily jeho samopaly v Africe, ve Vietnamu, na Kubě, dnes už těžko někdo spočítá. Nakonec – ani nám se to svého času nevyhnulo...“

„To je pravda. Jenomže vina je především v režimu, který podporoval většinu teroristů po celém světě.“

„Přesně tak. Vina je vždycky v lidech. Žádný režim přece nemůže vydržet bez těch, kdo jej podporují, ačkoliv vědí, jak je nelidský. A řekněte mi Vlastíku, jste ochoten vložit ruku do ohně za jeden jediný režim, jaké v současném nešťastném světě panují? Uvědomte si, získat kalašnikov přece jen není tak snadné, jako – vyřezat si píšťalku. Tou píšťalkou můžete spáchat vraždu. Trumpeta umístěná na vršku nad městem může vyvraždit celé město, tak je to. A tohle bych měl podle vás věnovat současným lidem?“

Na to jsem samozřejmě neměl co odpovědět. Zůstal jsem na židli jako samo ztělesnění nerozhodnosti.

„Vidíte,“ řekl po chvilce smířlivěji. „Není všechno tak jednoduché, jak to vypadá na první pohled.“

„To jsem ani neočekával,“ vzpomínal jsem se. „Jsou to vážně záhady k nepochopení. Ačkoliv – a to snad připustíte – připadá mi to jako ve zlém snu. Po osvobozujícím rozsudku soudu přistoupí k obžalovanému někdo, dokonale si jistý jeho vinou a sdělí mu, že bude přece jenom potrestán. Vzápětí ten člověk oslepne. Není to trochu – příšerné?“

„Je,“ přikývl profesor. „Právě proto své znalosti nikomu na tomto světě nesvěřím.“

„Ale sám toho zneužíváte! Co vám dává jistotu, že konáte čistou spravedlnost – a ne vtělené zlo?“

„Znalosti, příteli, znalosti,“ přikývl profesor. „Mám naprostou jistotu, jak se všechno doopravdy přihodilo. To mi dává sílu jednat spravedlivě.“

„Jste snad vševědoucí?“

„To jistě ne, ale mám možnosti, jaké nemají policie ani soudy. Například využívám lépe lidskou paměť. Každý lidský mozek si přece mnoho dojmů zaznamená jako na dokonalý film. I když si je často v kritické chvíli sám nedokáže vybavit.“

„Jak si můžete pamatovat třeba tu vraždu, když jste tam nikdy nebyl?“

„Já ne, ale byl u toho pan Hlaváček, otec a tchán obětí. Jenom on a vrah všechno viděli na vlastní oči.“

„Hlaváčkovu svědectví přece u soudu nestačilo. Vždyť ani Švestku mezi pěti podobnými chlapy nepoznal!“

„Pravda, paměť ho zradila. Pan Hlaváček viděl vraha rozmazaně, bez brýlí. Nemohl ho potom poznat, ačkoliv mu to v hlavě nesmazatelně zůstalo.“

„K čemu jsou potom takové záznamy?“

„Naším soudům k ničemu. Mám vyšší možnosti. Navštívil jsem pana Hlaváčka osobně a prohlédl jsem si všechno, co mu z toho osudového večera uvízlo v hlavě. Rozmazané obrazy vraha jsem si dopočítal do naprosto ostré podoby, takže jsem na rozdíl od pana Hlaváčka pana Švestku identifikoval – jako kdybych byl přímo u toho.“

„Opravdu? To bych si musel nejprve ověřit. Myslíte, že mi to pan Hlaváček potvrdí?“

„Cestu za panem Hlaváčkem vám rovnou ušetřím,“ usmál se trochu trpce profesor. „Nepamatuje si, že jsem ho navštívil. Brání mu v tom... něco jako posthypnotický příkaz.“

„Vy jste ho – zhypnotizoval?“ opět jsem se zděsil.

„Ne. Použil jsem něčeho ještě silnějšího – stejně jako později na paní Slavíkovou, na pana Vojtu a další. Snad si na ně vzpomenete, to byli totiž pro změnu důchodci z případu pana Petrovského. Ani oni si dnes na mou návštěvu nepamatují.“

„Nebylo to – nepřipustné zasahování do lidské psychiky?“ naježil jsem se.

„Bylo,“ připustil. „Víte snad o nějakém lepším způsobu, jak se s naprostou jistotou dozvědět pravdu? Zejména jde-li o vraždu? Anebo o tolik nešťastných lidí najednou?“

„Ale – něčeho takového by se dalo strašlivě zneužít!“

„Tvrdím snad něco jiného?“ usmál se. „Kdyby měl takovou možnost nějaký diktátor, byl by to konec světa – nebo aspoň konec civilizace, jak ji známe.“

Jeho hlas byl náhle tvrdý jako kus křemene.

„Ale proč toho sám používáte?“ opakoval jsem zarputile.

„Protože jsem jediný člověk na světě, komu mohu věřit,“ odušil klidně. „Omezují se na marginální případy, spíše jen abych se procvičil a poznal své schopnosti. Nepoužil jsem je zatím přehnaně a většinou pouze tam, kde už obvyklá lidská spravedlnost selhala.“

„A co včera?“ vybuchl jsem. „Co zlého vám provedla Blanka?“

„Ještě jednou se vám oběma omlouvám,“ sklopil na okamžik oči. „To byla opravdu má chyba. Mám sice nesmírné možnosti, ale nejsem ani všemocný, ani neomylný. Vás dva jsem prostě v tom šeru přehlédl, jinak bych tu hudební facku pro pana Vaňáska zaklívával mnohem konkrétněji. Bylo to opravdu určeno pouze pro něho a myslel jsem si, že je v té ulici sám.“

„Sám? Vždyť to bylo přímo uprostřed města, plného lidí!“

„Těch se to nemohlo dotknout,“ ujišťoval mě. „Ultrazvuk se neohýbá za roh. Bylo to vysláno přímo do ulice, nikam jinam se to dostat nemohlo. Že jsem vás dva přehlédl? To je opravdu moje chyba. Mea culpa, mea maxima culpa. Nebo, jak se říká dnes: sorry, více se to nikdy nestane.“

Narazil jsem opět na profesurovy argumenty jako na zeď. Ultrazvukový útok! Vždyť je to technicky nemožné!

„Vy dokážete na sopránovou flétnu vyloudit – ultrazvuk?“ zeptal jsem se ho rychle, ale dost pochybovačným tónem.

„Ano – jde to i na altovou. Pravda, čím menší nástroj, tím snáze se přeladí do vyšších poloh. Ostatně – sopránovou flétnu ani nemám, vystačím si s jedním typem.“

„Ale co na tom rockovém koncertě?“ vybuchl jsem. „Byl jsem tam taky – proč jsem neohluchl, jak jste sliboval?“

„Tam to bylo mnohem složitější,“ připustil. „Musel jsem to pečlivěji zaklívávat. Stačí vám mé ujištění, že to opravdu účinkovalo jen na ty, kdo aktivně křičeli Sieg Heil? Určitě jste tenkrát nekřičel a nehajloval – to bychom tady dnes neseděli a nepovídali si, byl byste nejspíš s ostatními v nemocnici.“

„To opravdu vypadá jako černá magie,“ zabručel jsem.

Neměl jsem co na to odpovědět. Ale nemínil jsem se vzdát.

„Jenomže já na černou magii nevěřím. Jak je možné, že to bylo tak nepochopitelně selektivní – ke dvěma slůvkům?“

„Vrátím se teď trochu k počítačům,“ usmál se profesor. „Slyšel jste už někdy termín počítačový virus?“

„Aby ne! Taky jsem si musel nechat svůj redakční počítač odborně odvírovat, poté co si na něm šéfův synek hrál nějaké dětské hry!“

„Potom si jistě dokážete představit virus, nastavený na klíčové slovo, po jehož objevení se okamžitě spustí určitá destrukční činnost, kdežto v opačném případě po uplynutí nastavené doby – dejme tomu do druhého dne – virus sám sebe smaže?“

„Představit si to dovedu v počítači, ale ne v lidské hlavě. Což mají všichni lidé v hlavě mikroprocesor?“

„Většinou nemají,“ souhlasil s přikývnutím hlavy profesor.

Po pravdě mě tím začínal štvát – tím věčným souhlasem se mnou, zejména když to hned potom úplně otočí. Možná si ze mě skutečně jen utahuje, napadlo mě.

„Neutahuji si z vás,“ opravil mě. „Myslím to naprosto vážně. Počítače jsou něco jako kolo. Nemohly vzniknout čistě přírodním vývojem a musely si proto počkat na člověka a jeho inteligenci.“

On mi čte myšlenky, uvědomil jsem si s hrůzou.

„Ne, myšlenky číst neumím,“ ujistil mě. „Jen se pokouším předem si spočítat, co si asi tak myslíte. Strefuji se dost přesně?“

„To je snad zlý sen,“ chytil jsem se za hlavu.

„Proč?“ zavrtěl hlavou. „Uklidním vás. Tohle pořád ještě není čtení myšlenek. To je totiž možné také, ale potřebujete k tomu neveliký přístrojek, říkám mu konjugátor. Ale snad už se mnou budete souhlasit, že se lidstvu něco takového nemůže dostat do rukou – alespoň ne v době, kdy by toho mohl někdo zneužít. Je tomu tak?“

„Máte pravdu,“ hlesl jsem. „Nicméně jste mě neuklidnil.“

„Aha – myslíte si, že by na totéž mohl přijít někdo jiný než já a neštěstí by bylo na světě, že?“

„Tak nějak,“ přikývl jsem. Že přesně uhodl, co mě právě napadlo? Jako to ostatní...

„I v tom se spolu shodneme,“ zachmuřil se. „To mě totiž taky straší – jako noční můra.“

Chvilí jsme oba mlčeli. Pravda, všechny jeho dosavadní oběti si útok i potrestání nejspíš plně zasluhovaly. Až na mě a Blanku. Já jsem se mohl cítit trochu vinen tím, že jsem se vrtal v něčem, do čeho mi nic nebylo, ale Blanka byla opravdu nevinná oběť. To znamená, že se ani omyl nedá vyloučit, natož – zlý úmysl. Pokud může jeden člověk dalekonosnou trumpetou vyvraždit celé město – pak je to opravdu noční můra.

„Jak vy sám vidíte nebezpečí, že někdo jiný...“

„Velice černě,“ pokýval hlavou. „Ačkoliv jednotlivec sám o sobě nemůže měnit dějiny světa, může strhnout celé národy. Zločiny náboženských fanatiků jsou dnes ve světě skoro na denním pořádku a zloduch, ovládající to co já, by mohl během krátké doby rozvrátit dnešní civilizaci z kořenů. Stačilo by mu najít si vhodnou oblast, kde ovládne davy. Není to omezené ani na méně civilizované krajiny, ani na náboženské otázky. Hitlerovi se to nedávno podařilo přímo v Evropě.“

„Co byste udělal, kdyby k tomu přece jen došlo?“

„To zatím nevím,“ povzdychl si. „Nevím ani, zda jinde na světě už podobný netvor nevznikl. Podotýkám, nemuselo by se ani jednat o člověka. Člověk – by byla ta lepší varianta. Samozřejmě bych se tomu měl postavit – jenom ještě nevím jak.“

„A sebe – také považujete za netvora?“ zeptal jsem se ho tišším hlasem. „Přiznám se, když jsem si prve dával dohromady, co jsem o vás věděl, neubráníl jsem se a nazval jsem vás Démon.“

Podíval se na mě upřeně, ale chvilku mlčel.

„Tahle otázka určitě velice závisí na tom, na jakou stranu se člověk s mými současnými možnostmi postaví. Může se stát vtěleným zlem – a podotýkám, tato možnost je nejsnazší. Nebo by se mohl stát dobrodiním lidstva – ovšem teprve až se

samo lidstvo trochu pozmění; za současného stavu to nepovažuji za možné. Třetí možností je, že to bude myslet dobře, ale vymkne se mu to z rukou jako atomová energie fyzikům. Určitě měli za prvotní cíl elektrárny a ne – bomby. Bohužel pak už o tom nerozhodovali oni. Takže otázka, zda démon představuje dobro či zlo, není ani zdaleka uzavřena. Mohlo by to být veskrze kladné označení. Když se někomu něco daří, může být oslovení – ty démone – až lichotivé. Slyšel jsem to použít ve spojení s úspěšnými fotbalisty a hudebníky rockových kapel, kteří to rozhodně nebrali jako odsouzení. Úsloví démon za volantem zřejmě není míněno tak kladně, nicméně i to má spíše obdivný než jednoznačně odsuzující podtón.“

„Kdyby se hudební nástroje změnilы ve zbraně, bylo by to hrozné,“ otrásl jsem se. „Ale jak je to vlastně možné? Říkal jste, že vysíláte ultrazvuk. To je tak nebezpečný?“

„Ultrazvuk sám o sobě ne,“ ujistil mě. „Ultrazvuk slouží jen jako nosič, podobně jako rádiové vlny na sobě roznášejí nabalený zvuk, který slyšíme – prostřednictvím přístroje, který ukrytý zvuk od neslyšitelných vln oddělí.“

„Ano, ale potřebujeme k tomu rádio. Bez něj rádiové vlny nevnímáme.“

„S ultrazvukem je to jednodušší. Samotný ultrazvuk lidské ucho neslyší, ale alespoň částečně vnímá – třeba jako barvu základního tónu.“

„Ale přece – že by pouhý zvuk zpřelámal některým lidem kůstky v uchu a přitom nechal netknutý bubínek? Kamarád je lékař a nestačil se tomu divit. A jak může sebesilnější zvuk vyvolat rakovinné bujení někde hluboko v očních nervech?“

„Zvuk přece není to, co účinkuje,“ usmál se trochu trpce profesor. „Zvuk jenom nese potřebnou informaci. Podobně jako nepatrný elektrický proud nezboří dům, není-li vyslaný do rozbušky, zabodnuté do deseti kilogramů semtexu.“

„To jako že nic netušící lidé nosí v hlavě semtex?“

Podíval se na mě pobaveně.

„Říkáte to našťavaně, jako kdybyste to považoval za něco, vzbuzujícího přinejmenším pochybnost o mém zdravém rozumu.“

„Přece to nemůže být tak šílené, jak to říkáte!“

„Ne sice tak doslova – ale mechanismus působení mé hudby jsem popsal dost názorně. Ano, hudba pouze přivede signál do rozbušky v hlavě. Záleží jen na tom, kterou aktivuje. Člověk se pak může pozvracet, může ohluchnout, oslepnout – anebo na místě zemřít. Já vím – vražedná hudba je trochu silné kafe. Bohužel – i to je možné.“

Pak trochu svěsil hlavu a tišeji, takže jsem to tak-tak zaslechl, dodal:

„Nedej Bože, abych toho někdy použil.“

Řekl to tak upřímně, že bych v té chvíli neuvěřil, že se mu to přání bohužel později – nesplní. A také, že se stanu očitým svědkem, jak smrtící fanfárou pošle v jediném krátkém okamžiku smrt na více lidí, než sám zamýšlel. Nic na tom nezmění, že se v té chvíli bude bránit, že ti druzí budou naopak střílet po něm. Jaká škoda, že mezi zázračné schopnosti démona nepatřilo jasnovidectví...

Vražedná hudba – to byla ovšem silná představa.

„To přece není možné!“ trval jsem na svém. „To by potom celou lidskou civilizaci smetlo – první zacvrkání cvrčka pod okny. Nebo první zadunění hromu.“

„Naštěstí to tak jednoduché není,“ usmál se opět trochu. „Pravda, jsou jisté krajní meze... Když se součástka větráku samovolně rozkmitala s kmitočtem sedm hertzů, dokázala tímto infrazvukem vyhubit celou drůbežárnu.“

„To jsem někde četl. Kmitočtu sedmi hertzů se od té doby říká drůbeží smrt.“

„Ano, pamatujete si to dobře. Ani člověk není proti některým rytmům tak zcela imunní. Je přece známá věc, že záblesky světla o kmitočtu tří Hertzů mohou u náchylných lidí vyvolat epileptický záchvat. To vše je ovšem velice primitivní působení.“

„Primitivní – možná. Doufám aspoň, že vyvolávání nádorů musí být mnohem složitější – aby to nenastávalo moc často.“

„Tvrdím snad něco jiného? Pokud vám to chci lépe přiblížit, musíme se vrátit zpět do techniky, k počítačům. Zaslechl nebo četl jste někdy takový zvláštní termín – hradlové pole? Říká vám to něco?“

Zavrtěl jsem hlavou. Vzdychl si, ale nezastavilo ho to.

„To byla zvláštní součástka v počátcích počítačů, v době kdy ještě neexistovaly mikroprocesory,“ vysvětloval mi velmi trpělivě. „Obsahovala několik tisíc hradel – tranzistorových spínačů bez propojení. To si musel naprogramovat každý, kdo si takovou součástku koupil a uměl to. Podle toho, jaké programovací impulsy do ní vyslal, se z univerzální součástky stalo cosi speciálnějšího a pro konkrétní účinky vhodnějšího.“

„S tím jsem se nesetkal. Ale dovedu si to představit,“ vskočil jsem mu netrpělivě do řeči, abych to trochu zkrátil. Nemínil jsem se dávat poučovat o starých věcech, které se už kdovíjak dávno nepoužívají.

„Ba naopak,“ pokýval hlavou. Nejspíš si moji námitku sám předem spočítal; ani jsem se tomu nepodivil. „Hradlová pole, vlastně jen jejich analogie, jsou tím nejčastějším prvkem na celém světě.“

Jeho slova ve mně vzbudila zájem. Hradlová pole že jsou nejčastějšími elektronickými prvky na světě?

„Jistěže, příteli. Bohužel, příroda se nikdy dál nemohla dostat. Podobně jako u kola si musela počkat na inteligenci, která by učinila potřebný kvalitativní skok.“

„Kde ale jsou – ta elektronická hradlová pole?“

„Netvrdím, že jsou elektronická. Přírodní hradlová pole známe všichni. Mohou být menší než hrášek, u lidí váží skoro dva kilogramy. Máme je v hlavě každý – od komára po velrybu. Jsou to totiž neurony – nosné prvky každého mozku.“

Krysa Jindřich Nula

O analogii neuronů s tranzistory jsem pochopitelně dávno slyšel, to pro mě nebylo nic nového. Ale podíval jsem se na profesora dost udiveně. Nevypadal na to, že je odborníkem na počítače. Spíš bych mu věřil, že je bývalý neurochirurg, jak se ostatně před nedávnem zmínil.

Velice brzy jsem pochopil, že se opět mýlím.

„Když už jste tady, příteli, pojd'te se na něco podívat,“ vstal a pokynul mi, abych vstoupil do dalšího pokoje. Kráčel napřed, ale ve dveřích mi jako hostu dal přednost.

Druhá místnost bytu byla zřejmě jeho ložnice a pracovna. Měl zde pečlivě ustlanou bytelnou postel, u stěny bylo vidět pár skříní, většinou starodávných knihovniček s prosklenými dvířky, plné tlustých knih. Pod oknem mi padlo do oka hnědé, naleštěné, zřejmě neustále pečlivě udržované pianino, na něm ležela na sametové pokrývce okarina z pálené hlíny a vedle ní tmavohnědá zobcová flétna. Na stěně nad pianinem visely pod sebou mosazná lesknoucí se dalekonosná trumpetka a dlouhý stříbřitý pozoun. Zachvěl jsem se – opravdu zvláštní sbírka zbraní. Okamžitě mě napadlo, že pozoun může svým pronikavým zvukem profesorovi posloužit jako těžký kulomet, ale napadlo mě to spíše v žertu.

Opravdu jsem netušil, jak jsem tentokrát blízko pravdě? Ačkoliv, co to znamená – blízko? Ve skutečnosti byla má představa pořád slabá. Ne, pozoun by nebyl v rukou profesora těžký kulomet, ale protiletadlový a třeba i protitankový – kanón. Nemohl jsem tenkrát tušit, že budu jednou skákat o závod s ohněm z hořícího auta, zasaženého zničující fanfárou. Tomu se ostatně budu zdráhat uvěřit i ve chvíli, kdy kolem mě budou vybuchovat palivové nádrže automobilů i dělové věže tanků a celé okolí se nakrátko změní v ohnivě peklo... A obrovský sloup černého kouře na poli, kam dopadne vrak hořící bitevní helikoptéry...

Hudební nástroje pověšené na stěně pokoje vypadaly přitom prostě, tak mírumilovně...

U protilehlé stěny stál pracovní stůl s velkým upevněným svěrákem, který jako by do tohoto hudebního pokoje nepatřil. Nad stolem byla na zdi deska se zavěšenou sbírkou pracovních nástrojů. Na stole stálo několik přístrojů, vesměs starší výroby. Amatérský rádiopřijímač, osciloskop, ale i několik novějších digitálních měřidel.

Na starodávném stolečku uprostřed místnosti stál celkem obyčejný počítač – podobný mám na stole v redakci, ale tento vypadal také jako z prehistorie. Tipoval bych – procesor XT, nanejvýš 286. Jako vždycky jsem se kardinálně mýlil.

„Nepořádku si, prosím, nevšímejte,“ omlouval se celkem zbytečně profesor a nabídl mi křesílko. Posadil jsem se, jen jsem se chápavě usmál. Také žiju v bytě jako starý mládenec, nějaký běžný nepořádek mě nemůže rozházet. Podle hesla: Pořádek je pro blbce, inteligent zvládne i chaos.

Profesor přistoupil k počítači a zapnul jej. Pak si od piana obratem podal otáčivou židličku a posadil se vedle mě. To už jsem se nestačil divit. Počítač nabíhal úplně jinak, než jsem byl zvyklý. Žádné obligátní Windows, ani ještě starší DOS. Tohle se rozjelo ihned – a na obrazovce se okamžitě objevil obraz části včelího plástu s buňkami, plnými medu. Nebyl to obyčejný obraz a netušil jsem, co všechno znamená. Ale tenkrát jsem v něm nic víc neviděl.

Vypínač byl poslední, čeho se profesor na počítači rukou dotkl. Potom už jen pokaždé trochu sykl.

Obraz na počítači se skokem změnil. Objevila se nesmírně složitá síť. Bylo to schéma, poznal jsem na něm neurony, ale všechno bylo tak plasticky třírozměrné, až mi to bralo dech.

„Takhle nějak vypadají přírodní hradlová pole z neuronů, viděl jste někdy podobný obrázek?“ pokynul mi rukou.

„Neurony bych poznal,“ přikývl jsem. „Všechno ostatní je pro mě španělská vesnice.“

„Nevadí, to stačí,“ pokýval hlavou. „Upřímně řečeno, pro vás je asi lepší, když tomu nerozumíte – v opačném případě bych vám to možná ani neukázal. Jak se vám ale líbí ta struktura? To je to, čemu říkám přírodní hradlové pole. Struktura, schopná v omezeném režimu pracovat i samostatně – díky tomu myslíme, od primitivních myšiček až po Homo Sapiens. Struktura, schopná navíc povýšit na cosi vyššího.“

„Velice zajímavá,“ hlesl jsem bezvýrazně.

„Příroda po miliardách let vývoje dospěla až sem. Je to precizní práce – vidíte tu krásu? Nicméně je to jako s kolem – dál to prostě nejde. Teď už mohla jenom lineárně zvětšovat počty buněk, což zase naráželo na její vlastní bariéry. Když postavila mozek větší, byl buď nedostatečně vyživovaný, nebo se jí přehříval, případně v něm nastávalo nežádoucí zpoždění v přenosech – a často všechno současně. Příroda na tom kdysi dávno vyzkoušela vše možné i nemožné. Některým ještěřům vytvořila na hlavách dlouhé duté kostěné výrůstky. O nich se dlouho sváděly vášnivé učené spory, nežli se paleobiologové shodli na názoru, že to mohly být obrovské píšťaly nezbytné pro dorozumívání. Hluboké tóny mají skutečně velkou výhodu, neboť je nelze snadno zaměřit, protože se v terénu všelijak ohýbají. Jako signalizace bezpečná proti predátorům by mohly mít význam. Hluboké tóny vyžadují i velmi dlouhé píšťaly, což by vysvětlovalo dlouhé kostěné výčnělky. Vědcům však unikla druhá a nejspíš pravděpodobnější možnost. Duté kosti totiž nemusely být prázdné, ale vyplněné houbovitou hmotou, plnou krve – kapalinové chladiče umístěné v těsné blízkosti mozku. Já si to aspoň myslím – a mám proč.“

Poslouchal jsem, ani jsem nedutal.

„Pokud by tomu bylo tak, muselo to mít po jistou dobu pozitivní efekt, jinak by se tyto chladiče nevyvinuly do tak extrémních rozměrů. Zdá se však, že to nestačilo. Ani rozdělování funkcí do menších mozkových center, zdánlivě velice účelné z důvodů lepšího prokrvování i chlazení, nebylo dobré řešení. Zavádělo nežádoucí zpoždění, šumy do signálů a vůbec to bylo neekonomické. Právě na tom mohly ztroskotat inteligentní druhy dinosaurů. Nakonec to příroda pochopila, celou tu slepou uličku zrušila a začala si znovu, od počátku pilovat malé savce, až se po dalších milionech let dostala k zatím nejdokonalejšímu tvoru – k člověku. Na nás si vzala oddechový čas – všichni se shodují, že člověk se od pravěku nevyvíjí, alespoň co se mozku týče. My jsme však pro matičku přírodu také na samé hranici únosnosti. Zbývají opět jen dvě možnosti. Buď zrušit lidstvo coby slepou uličku vývoje tak jako kdysi dinosaury, nebo – dovolit nám, abychom se do toho vložili svou inteligencí.“

„Myslíte si, že to půjde?“

„Ano, já už to vím. Dobře se dívejte,“ pokynul mi.

Po jednotlivých neuronech začaly poletovat drobné jiskry a proplétaly se všelijak navzájem. Byla to jenom počítačová animace, ale velice působivá.

„Takhle funguje neuronová síť skoro v každém mozku – od malého komára či myši po člověka. Ale teď něco uvidíte.“

Do jiskření impulsů se cosi vmísilo. Neurony se chvěly, jiskřičky po nich létaly divočeji. Pak jsem mezi nimi náhle zpozoroval podivný pohyb. Z některých neuronů vyrašila další vlákna – a neurony se poněkud více propletly. Potom se obraz vzdálil. Místo jednotlivých neuronů jsem na obrazovce viděl podivný jiskřící útvar, jakýsi uzavřený anuloid. Jiskřičky v něm poletovaly mnohem rychleji a intenzivněji než v okolní síti neuronů, nechané v původním uspořádání.

„Tady vidíte moje dílo,“ řekl profesor s vítězným tónem v hlase. „Sestavil jsem z neuronového pole něco, nač by sama příroda nikdy nestačila. Tato struktura by musela vzniknout naráz – a právě proto by sama nikdy vzniknout nemohla.“

„Ten podivný útvar existuje někde v mozku?“ ukázal jsem prstem na obrazovku.

„Ano – ale jedině u mne. Proto jsem démon.“

Podíval jsem se na něho dosti udiveně. Ačkoliv – bylo by to velice přijatelné vysvětlení jeho schopností.

„To co vidíte tady, je můj vynález. Mozkový procesor typ Jindřich První. Pracuje intenzivněji, než původní mozková tkáň, ze které vznikl. Snadno nejen nahradí její úbytek, ale člověk získá navíc mozkovou kapacitu, která pracuje rychleji a s precizností, o jaké se lidem nikdy ani ve snu nezdálo.“

„A to máte – v hlavě? Tohle vám dovoluje ty neuvěřitelné schopnosti?“ zeptal jsem se, jako by mi to právě neřekl.

„Ano. Mám v hlavě čtyři. Dva typy Jindřich První, jednu složitější Dvojku a poslední, zatím nejdokonalejší Trojku.“

„Ale – cožpak je to možné?“ podivil jsem se. „To musela být hrozná operace! To jste prováděl sám na sobě?“

„Pochopitelně ne. Předně, nedá se to dělat operativně. Nebudete opravovat náramkové hodinky dlažební kostkou! Za druhé je nemyslitelné, aby to normální člověk dělal sám na sobě – pokud mluvím o prvním procesoru. U dalších to bude jednodušší, neboť první procesor stavbu dalších zvládne. Ale za třetí – člověk bez procesoru nemá ani schopnost pochopit oč jde, natož to ještě vytvářet.“

„Jak jste to tedy dokázal?“

„Jak říkám, příroda to měla perfektně předem připravené, jen ten poslední skok udělat nemohla. A musím přiznat, byl to skutečně skok. Strašlivý skok. Něco jako příprava letu na Měsíc. Měl jsem i speciální nástroj – ultrazvukové jehličky, schopné vyvolat v mozku stojaté vlnění s přesností na pouhý jediný neuron. Zaměřovat je musel stroj, jen on měl postačující rychlost, přesnost a jistotu. I pak jsem se k tomu nemohl dlouho odhodlat. Vyžadovalo to až neskutečnou synchronizaci. Žádný počítač v našem výzkumném ústavu, kde jsem pracoval, se k tomu nehodil. Nakonec jsem musel, jen s pomocí technika, udiveného, že se v tom vůbec vyznám, spojit počítače dva. Chudák, nevěřil tomu, jak může odborník neurochirurg rozumět počítačům? Netušil, že jsem měl tou dobou hotové schéma procesoru stokrát dokonalejšího, než onen počítačový dinosaur z našeho výzkumáku.“

„A tak jste to nakonec vyzkoušel – na sobě...“

„Nejprve jsem to testoval na pokusných krysách,“ vzdychl si. „Bez počátečních chyb to samozřejmě nebylo. První krysy mi exitovaly přímo na stendu, další skončily velice rychle, s nádory na mozku. Nebylo to tak jednoduché, jak se mi dnes řekne. Teprve po osmi letech jsem dosáhl úspěchu. Mezitím se mi zdařilo vypiplat k dokonalosti metodu ultrazvukové jehly, získal jsem silnější počítače, ale do podrobností se nebudu a nechci pouštět, stejně byste to nepochopil. Nakonec vznikl první fungující procesor: Jindřich Nula. Nazval jsem jej po sobě – mám na to právo. Dodnes lituji, že jsem tu první inteligentní krysu musel utratit.“

„Pěkný vděk!“ rýpnul jsem si. „Chudáci zvířata! Prováděl jste to na těch bezbranných tvorečcích!“

„Měl jsem to snad podle vás zkoušet na lidech?“ vybuchl. „Člověče, vzpamatujte se – práce s laboratorními zvířaty je často jediná cesta, jak ušetřit utrpení lidem. Kdykoliv dnes vidím obal s hrdým nápisem: tento výrobek nebyl testován na zvířatech, mám chuť výrobce zažalovat z těžkých zločinů proti lidskosti. Znamená to, že to testovali – na dětech! Jděte mi k čertu s tak nelidskými ohledy!“

„No dobrá – ale tu poslední krysu jste podle mého mínění utratil zbytečně,“ nedal jsem se. „Potvrdila vám, že jste na správné cestě – a vy jste ji za to zahubil.“

„Co byste s ní udělal vy?“ pousmál se na mě smutně.

„Asi bych jí dal svobodu, když mi tak pomohla, ne?“ nadhodil jsem.

„Naivko!“ vybuchl profesor. „Nevypustil byste krysu, ale chodící atomovou bombu! Za pár měsíců byste zlikvidoval celé lidstvo! Naštěstí jsem to neudělal a dodnes si gratuluji, že jsem měl tenkrát správnou představu, co to bude zač. Krysa s inteligencí vyšší než průměrný člověk! Krysa, jejíž pískot může zabíjet a která by později dokázala ze svých přírodních družek nadělat další takové bestie! Vypustit ji? Od počátku jsem ji nadržel v kleci – ta by ji nezastavila – ale v masivní ocelové bedně, pečlivě izolované od okolí. Mikrofony uvnitř nebyly spojené s reproduktory přímo, ale přes počítač, který zvuky zevnitř nejprve analyzoval a odfiltroval z nich všechno podezřelé. Ten počítač mi zachránil život. Podařilo se jí ho ještě vyřadit – ale teprve pak uznala svou porážku.“

„Krysa – s inteligencí člověka?“ třesl jsem oči.

„Ne s inteligencí člověka,“ opravil mě. „S větší. Krátce po dokončení přeměny byla podstatně inteligentnější než já. Nejprve by tedy zabila mě – a pak by ji nic nezastavilo.“

„Jak víte, že by to udělala – a že byla inteligentní?“

„Za prvé jsem to očekával. Za druhé mi to pak sama řekla a neměl jsem důvod nevěřit jí. Bavil jste se někdy s krysou, která na vás mluví česky? Musím přiznat, chovala se do konce rytířsky, nelhala a nezapírala mi, že by se postarala o neslavný konec lidstva. My jsme pro ni samozřejmě znamenali nebezpečné bestie, které budou muset ustoupit, aby uvolnily místo dokonalejším tvorům – krysám. Skoro mám pocit, že nemá cenu bát se člověka, kterému by se podařilo totéž co mně, ale spíš krysu, které by toho dalšího sežraly dřív než by si uvědomil, že se mu to vymklo z rukou. Atomové technologie nejsou jediné, které mají být velice pečlivě zvažovány. Ponechat ji naživu? Opravdu nerad jsem otevíral kohoutek, abych ji utopil, jenže jsem jí nesměl ponechat žádnou šanci. Dovedete si aspoň představit, co by se mohlo stát?“

Otřásl jsem se představou horroru, kdy ze všech okolních děr začnou vylézat inteligentní krysy a budou svým pískotem zabíjet lidi. Svou nevědomostí bych to klidně způsobil.

„Přiznám se, neměl jsem chuti pokračovat,“ povzdychl si profesor po chvilce. Nechal mi okamžik abych se vzpamatoval, ale jen tolik, kolik bylo nezbytné.

„Zkušenost s krysou Jindřichem Nula byla hrozná, ale na druhé straně – byl nejvyšší čas a další jsem nesměl ztrácet. Ne kvůli věku, měl jsem horší problém. Tenkrát jsem měl před sebou nejvyšší dva roky života s děsivým koncem – rakovina. Pokud jsem chtěl něco vyzkoumat, nesměl jsem nic oddalovat. Udělal jsem ještě nějaké úpravy – a jednoho večera jsem přes noc zůstal v ústavu a sám jsem spustil aparaturu pro přeměnu vlastního mozku. Měl jsem všechno dokonale pojištěné. Lidský mozek se svými stavebními kameny neliší od krysiho – neurony máme téměř stejné a splést je do procesoru mělo být naprosto analogické. Když se to podařilo u krysy, mělo by se to zdařit i u člověka. Bohužel, neměl jsem nikoho, kdo by na ten proces se mnou dohlížel. Pracoval jsem tajně – nechtěl jsem do pokusů zasvěcovat nikoho, komu bych nedůvěřoval. Poměry v ústavu mi bohužel nedávaly šanci najít si opravdového přítele. Probíhaly tam zákulisní boje, vědci si navzájem nedůvěřovali. Pojistil jsem se proto jinak. Kdyby se mi přihodilo něco fatálního, aparaturu by zničila láhev kyseliny zavěšená na lanku pokapaném kyselinou. Jenom já jsem to mohl zastavit – pokud vše dobře dopadne. Neobával jsem se o svůj život, beztak mi ho už vzhledem k pokročilé nemoci mnoho nezbyvalo. Především jsem nechtěl, aby kdokoliv jiný mé pokusy opakoval. Stačilo by špatně se zajistit proti krysám – ale to už jsem říkal.“

„Zkrátka se to podařilo, takže dnes máte tu inteligenci vy sám,“ dokončil jsem.

„Ano. Ale to není všechno. Jakmile jsem se trochu vžil do nového procesoru, pochopil jsem, že nemusí být dobrý jen na to, k čemu jsem ho vytvářel. Procesor tenkrát dokázal a dodnes dokáže nejen podporovat či suplovat funkce velkého mozku, ale bez problémů může nahradit i malý mozek. Byl to pro mě tak trochu šok, když jsem to zjistil. Najednou jsem získal neuvěřitelný přehled o všech funkcích vlastního těla, které normálně spravuje právě malý mozek a řeší je mimo lidské vědomí. Naučil jsem se naprogramovat si nové cestičky ve zbytku hradlového pole, rozuměj v původní mozkové tkáni. Převzal jsem úplně kontrolu nad vlastním tělem – použil jsem na to dvě třetiny procesoru typu Jedna, ale účinky stály za pokus. Zkrátka a dobře – podařilo se mi brzy vyladit všechny funkce vlastního těla tak dokonale, že rakovinný nádor zmizel během týdne a navíc jsem pochopil, že mládnou. Stárí není nic víc, než postupná ztráta schopností regulace vlastního organismu. Malý mozek svou funkci zastává téměř beze změny od prvohor – a ryb. Osvědčil se a nebyl důvod dalšího vývoje. Ale jakmile se toho úkolu ujme dokonalejší procesor, dá se mnohé pronikavě vylepšit. Výsledek vidíte na mně. Opakuji, je mi přes sedmdesát let, vypadám na třicet a nebojím se sklerózy, rakoviny, ani jiných nemocí. Obyčejnou chřipku zvládnou bez lékařů a léků za čtvrt hodiny od okamžiku, kdy si jí všimnu.“

„Úžasné,“ povzdychl jsem si. „To je tedy vaše tajemství! Asi si to opravdu nedokážu ani představit.“

Napadlo mě, že on se mnou mluví asi jako bych já mluvil o integrovaných obvodech s Eskymákem, který v životě neviděl nic jiného než tuleně. Vždyť on se na mě musí dívat jako na primitiva, došlo mi. Tohle by těžko pochopil i neurochirurg, nebo špičkový odborník na počítače – natož takový jelimánek, jako jsem já. Ale – to přece musí být strašný pocit, když si nemám s nikým na světě co říci, došlo mi.

„Ještě to dokončím,“ pokračoval naléhavě profesor. „Abyste mi jen nezáviděl, musím vám říci také druhou stranu mince.“

„Ono to má ještě další nevýhody?“ zatrnul jsem.

Zarazil se.

„Pochopil jste aspoň nějakou – či si to jenom myslíte?“ podíval se na mě tázavě.

„Možná jen jednu – ale stačila by mi,“ zamyslel jsem se. „Upřímně řečeno, musím s vámi souhlasit, že předělávat všechny lidi Země na vaši úroveň by bylo buďto nemožné, nebo přinejmenším příliš riskantní. Konečně chápu důvody, proč si to necháváte pro sebe. A odvolávám, že jsem to prve označil za sobectví. Na druhou stranu by to znamenalo, že jste se od nás, obyčejných lidí vzdálil dál než jsme my od Pitekantropa. Musí být pro vás strašné žít jako cizinec mezi lidmi, kteří vás prostě – nemohou pochopit.“

Na okamžik se zamyslel. Zachvěl jsem se, když jsem si uvědomil, co to znamená.

„Udivujete mě, mladíku,“ řekl po chvíli. „Nečekal jsem, že budete mít tolik porozumění. Máte pravdu – ale to zdaleka není nejhorší. Povím vám i horší problémy. Někde jsem udělal chybu a nevím kde. Občas se tím probírám. Zatím bezvysledně, ačkoliv mám v hlavě už čtyři procesory s dokonalejší správou paměti než kdo jiný. Nemohu na tu chybu přijít.“

„Jakou chybu myslíte?“ nastražil jsem uši.

„Dříve jsem měl do všeho spoustu elánu, jaký si dnes ani představit neumím,“ přiznal. „Nestíhal jsem pro každodenní shánku výzkum, chyběly mi možnosti, ale snažil jsem se a šlo to, byť pokaždé pomaleji než jsem chtěl. Dnes mám možnosti, o jakých se mi dříve nesnilo – ale stíhám toho mnohem méně než dříve. Opustil jsem tenkrát ústav. Nikdo se tomu nedivil, měl jsem dávno nárok na důchod a kromě toho mnozí věděli o mé nemoci. Od té doby žiji jako důchodce; na úřadech si zatím nevšimli, že vypadám mladě. Rodinu nemám, o manželku jsem přišel za druhé světové války. Jako důchodce nemám téměř žádné materiální starosti. Vše co potřebuji mám, většinou dokonce přímo v sobě. Nepotřebuji zápisník a pero – vše si dokonale pamatuji. Ovládám mnoho oborů a pořád mám skvělé nápady jako na vrcholu mého předchozího života. Přesto už téměř nejsem schopen přinutit se k dalším výzkumům. Mohl a měl bych se vrátit zpátky do aktivního života. Mohl bych přece pracovat v něčem jiném než na čem jsem dělal tenkrát. Ale do všeho se dnes musím nutit. Přerušil jsem spojení s kolegy. Jen zbytky mé dřívější silné vůle mě nutkají nesedět doma a nesložit ruce do klína. Místo problémů „Chtěl bych – ale nejde to“ mám problémy „Šlo by to – ale nechce se mi“. Dnes jen sleduji světové vědecké špičky a v duchu trnu, aby na mou myšlenku nepřišel nikdo další. Měl bych s tím asi něco udělat, jak říkám, mohl bych očekávat třeba i světovou katastrofu, ale nechává mě to úplně lhostejným. Chtěl jsem si splnit svůj dávný klukovský sen – jako detektiv napravovat přehmaty či omyly nedokonalé lidské spravedlnosti. Proto

jsem zasahoval na těch soudech. Mohl jsem tam vystupovat jako bájný Deus ex machina, rozdat si to s celou mafiánskou organizací, ale zjistil jsem, že se musím nutit i do toho. Nevím, možná právě tohle je příznakem stáří, které už nelze odstranit pouhým seřízením organismu. A to mě trochu děsí.“

„Nevím,“ odtušil jsem. „Nemocí zvanou Lenora občas trpím také a nezdá se mi, že by to byla taková chyba. Pokud to ale trvá příliš dlouho, nevydržím nic nedělat. Nepotřebuji na to ani moc silnou vůli.“

„To už mě taky napadlo. Rozhodl jsem se udělat si malou dovolenou – jako důchodce bych asi mohl zahálet skoro pořád. Ještě že jsem si uložil na konci týdne bezpodmínečně započít jednu důležitou věc. Kdybych tohle neudělal nebo kdyby tamta věc snesla sebemenší odklad, asi bych se nezvedl s postele.“

Díval jsem se na něho s pochopením. Hrál v tom roli to, že ani on nebyl tak dokonalý, jak jsem si zprvu myslel? Máme jako lidé jistě mnohem větší pochopení pro lidské chyby, než pro naprosto dokonalé Supermany?

„Pak by asi bylo lépe, kdybyste se aspoň nějaké činnosti věnoval naprosto pravidelně,“ nadhodil jsem mu. „Je přece na světě spousta nedořešených věcí. Spousta lidí neví, kam dřív skočit – i když existují i takoví, kteří nejraději leží. Což takhle chodit pravidelněji k soudům? Spravedlnost dnes často dostává na frak a náprava přehmatů policie a soudů, jak tomu říkáte, může být i velice záslužná. Možná byste měl používat mírnější tresty – slepota je příliš tvrdý ortel.“

„I pro vrahy?“

„Pro ty asi ne – ale co když oslepíte nevinného?“

„Jednak – nikdy neoslepím nevinného, vždycky přesně vím, jak se to všechno odehrálo. Kromě toho, já bych ho dokázal i vyléčit.“

„Proč vlastně neléčíte lidi? Troufáte si na případy, nad kterými odborníci lámou hůl? Zkuste to na nemoci, které jste sám nezpůsobil. Jděte se podívat do nemocnic a uvidíte!“

Opět se zamyslel. Až mě zamrazilo.

„Zkusit bych to mohl. Díky za nápad, příteli. Kdyby vás ještě něco napadlo, moji adresu už znáte.“

Sykot kobry

Po pozdním návratu od profesora Jindřicha jsem dlouho po půlnoci nemohl usnout.

Existenci něčeho výjimečného jsem po dřívějších zkušenostech očekával a byl jsem na ni připraven, ale tohle na mě bylo trochu moc. Vývojový zlom, který mohla matka příroda za celé miliony let jen připravit, ale jehož realizaci musela přenechat svému nejdokonalejšímu výtvaru? Jediný nový orgán aby změnil laboratorní krysu v důstojného soupeře člověka? A což teprve čtyři donedávna neexistující orgány v hlavě člověka, dostatečně inteligentního už před pokusem?

Nemohl jsem ovšem pominout i jistou stinnou stránku. Slyšel jsem – nebo četl, což je stejné – o fantastických plánech, jak člověku implantovat čip, který by mohl obdobným způsobem používat. Jenže – v těchto dosavadních představách člověk vždy zůstával sám sebou a podobný čip mu sloužil jen jako trochu lepší kalkulačka. Něco jiného bylo přenést do této kalkulačky úplné myšlení člověka. Nemohlo by se stát, že se člověk promění ve stroj; sice precizní, ale úplně bez citů? Nestalo se právě tohle profesorovi Jindřichovi?

Nemohl jsem samozřejmě tušit, co všechno za tím vězí. Co mi všechno řekl – a co ještě zatajil? Záleží na tom, kterou částí mozku myslí – novou, nebo starou? Možná se jeho vědomí úplně přestěhovalo do toho procesoru – ale do kterého? Což kdyby tři zbývající začaly uvažovat také – a jinak?

Usnul jsem až k ránu. Navzdory tomu mě budík probudil. Chtěl jsem jako každého dne vyrazit do redakce, ale zarazily mě pravidelné ranní zprávy. Jejich poslech jsem měl víceméně povinný – jako novinář jsem musel být neustále v obraze.

„Dosud neidentifikovaná skupinka únosců zadržuje letadlo s rukojmími na letištní ploše. Požadují dotankování paliva, výkupné šest milionů dolarů a volný odlet. Správa letiště Ruzyně letadlo izolovala a vyjednává...“

Ono je to už i v Praze! napadlo mě nevrle. Takové zprávy jsem neměl rád a dvojnásob ne u nás. Neudělal jsem ještě ani dva další kroky a strnul jsem.

Což takhle – zapojit do jednání profesora!

Vzápětí nato jsem vyskočil, naházel na sebe zbytek šatů a jako šílenec doběhl k bytu šéfredaktora.

„Jíro, půjč mi auťák – rychle!“ přepadl jsem ho, jakmile mi otevřel dveře.

„Co se děje?“ zamžoural na mě rozespale.

„V Praze unesli letadlo,“ vybafl jsem na něho.

„A s tím mě vyrušuješ? To je přece věc Pražáků. Neboj se, za chvíli to bude v Četce.“

„Potřebuji tam jet! Za každou cenu!“ trval jsem na svém.

„No co co co...“ zastavoval mě. „To přece nebude nic tak závažného, aby se to neobešlo bez tebe.“

„O mě nejde,“ pospíchal jsem. „Bude u toho... Démon.“

Byl to okamžitý nápad. Před půlminutou jsem byl odhodlán nezmínit se ani slůvkem o svém strašlivém tajemství. Najednou bylo venku.

„Co to plácáš?“ podíval se na mě udiveně.

„Mysli si co chceš, musím tam být,“ trval jsem na svém.

„No no, jen ne tak hrrr,“ uklidňoval mě. „Zajímavé je, jak můžeš vědět, že chci dnes odjet do Prahy? Dobře, když je to tak naléhavé, vezmu tě tam.“

„Ale budeš muset vzít ještě někoho!“ vyhrkl jsem.

„Koho, prosím tě? Blanku? Někdo musí v redakci zůstat, uvažuj trochu!“

„Ne – povezeš Démona...“ vyhrkl jsem.

„Ty opravdu cvokatíš,“ komentoval to šéf a prohlížel si mě podezíravě.

„Prosím tě, dělej!“ poháněl jsem ho.

Ustrojený už našťestí byl. Vzal si jenom kabát, aktovku a ve dveřích se rozloučil se ženou. Pak před domem dálkovým ovládním odemkl mazdu a pustil mě na místo spolujezdce.

„Kde vlastně máš toho svého – démona?“ obrátil se na mě.

Navedl jsem ho do městského centra, ale až před dům, kde profesor bydlel, se s autem zajet nedalo. Vyskočil jsem jako šílený a běžel pro profesora.

„Copak? Něco se stalo?“ uvítal mě ve dveřích. Naštěstí už byl také vzhůru, pomyslel jsem si. Netušil jsem ještě, že u něho je to úplně jinak. Několika udýchanými slovy jsem ho seznámil s případem na pražském letišti.

„Mohl byste v tom určitě nějak pomoci, ne?“ naléhal jsem na něho.

„No – slíbil jsem, že se na mě můžete obrátit, kdyby vás něco napadlo, ale nečekal jsem, že už dnes...“ rozpakoval se trochu nejistě.

„Profesore – tam jde o životy lidí. O mnoho životů. Kdo by měl nejlépe pomoci?“

„Slíbil jsem – půjdu. I když se obávám, že se tam dostaneme s křížkem po funuse.“

„Mám dole šéfa s autem,“ ujistil jsem ho.

Podíval se na mě trochu zachmuřeně.

„Dva reportéři najednou?“

„Dva – jako žádný,“ opáčil jsem. „Uvidíme, zda se Jíra opováží něco uveřejnit, stane-li se svědkem něčeho nad jeho schopnosti chápání.“

„Mno – máte možná pravdu, uvidíme.“

Profesor byl připravenější než šéf. Hodil na sebe sako, seběhli jsme na ulici a zamířili k čekající mazdě.

„Můžeme jet,“ oznámil jsem Jírovi.

Prohlížel si profesora podivně, ale neřekl nic. Velice zběžně jsem je navzájem představil až za jízdy. Profesorovy tituly jsem vynechal úplně.

Najeli jsme na výpadovku do Prahy – ale brzy jsme se dostali do běžné dopravní zácpy.

„To nám tak scházelo!“ lamentoval jsem. „Hned po ránu!“

„Mohli bychom jet jinudy,“ navrhl profesor. „Na vedlejší silnici bude jistě volno.“

„Vy byste si troufl vzít to po okreskách rychleji?“ obrátil se dozadu naštvaný Jíra.

„Samozřejmě,“ přikývl profesor.

„To se tedy ceníte! Máte vůbec řidičák?“ vybuchl Jíra.

„Jistě. Možná déle než vy.“

„Jíro, prosím tě – je to vážné!“ napomínal jsem šéfa.

„Nechcete nakonec řídit?“ pokračoval Jíra ve špičkování, aniž by registroval moje zoufalé posunky.

„Pro mě za mě,“ nabídl se profesor.

„Tak si to pojd'te zkusit!“ dupl Jíra na brzdy – vzhledem k tomu, že auta před námi opět zastavovala, bylo to o málo prudší, než bylo nutné. Tahal jsem ho za rukáv, ale Jíra už otevíral dveře a vystupoval.

Profesor vystoupil klidně – a přitom mrštněji. Nasedl na místo Jíry a počkal, až se i on usadí. Kromě něho jsem jenom já vytušil co asi bude následovat. Zatímco se můj šéf klidně rozvalil na zadním sedadle, spokojen sám se sebou, já jsem si včas vzpomněl na profesorovo úsloví o démonu za volantem a pro jistotu jsem si – pečlivě utahoval bezpečnostní pás.

Nemýlil jsem se.

Profesor pořád ještě opatrně otočil mazdu do protisměru a zvolna se rozjel. Jakmile auto dosáhlo osmdesátky, trochu pootočil volantem vlevo a vpravo, až se vůz zakolébal. Pak ještě normálně odbočil na vedlejší silnici – a sešlápl plyn.

Ručička tachometru se ihned vyšplhala na devadesát. Jíra vzadu nesměle protestoval, že on by tady nejel ani šedesátkou, ale nebylo mu to nic platné.

Vlásenkovitou zatáčkou projela mazda smykem jako rallye. Následovala rovinka, kde profesor s kamennou tváří zvýšil na sto čtyřicet a touto rychlostí projel i následující zatáčky, stejné jako předchozí. Protijedoucímu autobusu jsme se vyhnuli v poslední chvíli; mezi naším levým zpětným zrcátkem a autobusem zbývalo pár centimetrů, stejně jako mezi naším pravým zpětným zrcátkem a mohutnými kmeny stromořadí na mé straně.

Myslím, že v té chvíli šéf litoval, že se dal strhnout. Já jsem byl kupodivu klidnější. Za mým klidem byla důvěra, že si profesor jistě stačil spočítat jízdní vlastnosti mazdy tak dobře, že mu můžeme důvěřovat. To první zahoupání – třeba tím zjišťoval, jak bude mazda sedět na silnici. Co jsem o něm věděl, mi dávalo jakousi – a docela správnou – představu.

A pak jsme jeli!

Profesor nezpomaloval ani přes vesnice. Tachometr neklesal pod sto dvacet a většinou byl nad sto šedesáti.

„Človče, vy jste opravdu démon,“ vydechl šéf, když jsme opět tak těsně minuli dva velké kamiony.

„To je otázka přizpůsobení rychlosti schopnostem vozidla a stavu vozovky,“ opáčil na to klidně profesor. „Myslím, že máte trochu sjetou levou zadní pneumatiku. Kdyby tomu tak nebylo, mohl bych jet ještě rychleji.“

Mazda jako by konečně poznala svého pravého pána. Motor šlapal jako hodinky a táhl jako kat. Mrkl jsem na tachometr. Sto osmdesát, řítili jsme se jako formule. Nepatrně jsme zpomalili na železničním přejezdu, ovšem rozhodně ne na předepsanou rychlost. Při sto padesáti v hodině jsme se přes koleje přenesli obrovským skokem, pak jsme opět přidali.

„Už to blikalo!“ ozval se vyčítavě Jíra.

„Začalo to blikat sotva půl vteřiny předtím, než jsme to přejeli,“ uklidňoval ho profesor. „Závory jsou ostatně ještě teď nahoře.“

„Rozbijete mi auto,“ chytal se Jíra dalšího argumentu.

„Jste si tím jistý?“ opáčil klidně profesor.

„Tohle nemůže dopadnout jinak,“ lamentoval Jíra.

„Uvidíme,“ odušil lakonicky profesor – ale nezpomalil, ačkoliv jsme se stošedesátkou smýkli kolem – policejního vozu.

Šéf už raději mlčel. Já jsem se ohlédl, abych se ujistil o reakci policistů. Tu jsem mohl předpovídat mnohem snadněji než reakci profesora. Jak se dalo čekat, policejní auto rozsvítilo modré majáčky a rozjelo se za námi, ale brzy nám za nejbližšími zatáčkami zmizelo s očí.

„Určitě nás nahlásili rádiem dalším vozům,“ varoval jsem profesora.

„Pokuty platím já,“ řekl smířlivým tónem. „Skoro bych řekl, že mě to teprve teď začalo bavit. Opravdu zábavné. A to jsem neměl v rukou volant nejméně deset let. Jak teď vidím, o hodně jsem přišel.“

Šéf vzadu jen tiše zaúpěl. Dorazilo ho, jakého jezdce si sám pustil za řízení svého auta! Úpěl by ještě víc, kdyby se mu poštěstilo dohlédnout na tachometr. Bylo tam sto osmdesát.

Jak jsem mohl posoudit, profesor jel skutečně riskantně, ale přitom bravurně. Smyky v zatáčkách byly sice strašné, ale nikdy ne tak, aby je s klidem nesrovnal. Nedaleko Prahy jsme dokonce potkali dvě protijedoucí auta, která se na nepříliš přehledném místě předjížděla a nenechala na naší straně ani metr volného prostoru. Už jsem čekal, že bude zle. Profesor znatelně přibrzdil, ale jakmile mu předjíždějící pirát přímo zběsilou myší uvolnil naši polovinu, opět klidně přidal.

Praha nás brzy přivítala nejen širšími ulicemi, ale také větším provozem. Profesor musel chtě nechtě zpomalit, řítili jsme se teď sotva stočtyřicítkou. Jedno policejní auto o nás očividně vědělo a pokusilo se nám vjet do cesty. Profesor je spatřil včas a jenom lehce přidal. Byli jsme sice na hlavní, ale houkajícímu vozu bychom měli dát přednost – jenže jsme byli na křižovatce o pár cenných vteřin dříve, takže nám nemohli vyčítat, že bychom je omezovali. Ihned za námi zabočili – ale hádal jsem, že nemají šanci.

„Bude jich určitě víc,“ varoval jsem profesora.

„Počítám nejen s jejich psychikou, ale hlavně s plánem Prahy,“ řekl klidně.

Nenajeli jsme na hlavní výpadočku k letišti, ale proplétali se dalšími a dalšími ulicemi. Profesor několikrát změnil směr. Nejel nejvýhodnější trasou, ale ztratil tak jen málo času – měl jsem podezření, že předpovídá, kde už na nás chystají nějakou past. Výpočty mu zřejmě vyšly, žádné policejní auto jsme ani koutkem oka nespatri. Konečně jsme byli na dohled od letiště.

„Kde vám to mám zaparkovat?“ ohlédl se profesor dozadu na bledého šéfa, ale ten jen rezignovaně mávl rukou.

„Kamkoliv – nebo někam jinam.“

Přistáli jsme kousek od vchodu do budovy. Poslední úsek cesty jsme jeli skoro mravně – pouhou šedesátkou. Nikdo nás ani neočekával s pokutovým blokem.

„Jdeme,“ vyskočil křepce profesor. Následoval jsem ho co nejrychleji.

„Já dám auto na parkoviště a doženu vás,“ trochu ožil šéfredaktor. Podíval jsem se na něho udiveně, ale hádat jsem se nemínil. Pochopil jsem, že se musím držet profesora jako klíště, jinak nemám šanci. A nebýt u toho? To by byl pro mě v této chvíli trest, už proto, že jsem to vlastně spískal já – i když nebudu v hlavní roli.

Vyrazil jsem tedy ostře profesorovi v patách v nejasném tušení, že jsme dnes šéfa viděli naposledy, protože tam, kam jdeme, nemá on sám nejmenší šanci proniknout.

Uvnitř letištní haly jsme samozřejmě hned po pár krocích narazili na policejní uzávěru.

„Stát. Tam se nesmí!“ pokusil se nás marně zarazit mladý strážmistr.

Profesor přeskočil pásku s varovnými nápisy, já za ním. Policista se na nás hněvivě obrátil, ale profesor bez řeči vylovil z kapsy okarínu a krátce pískl jeden jediný tón.

Policista si přejel rukou po obličeji a nerozhodně se zastavil.

Mrknutím oka jsem spatřil, že si všichni lidé v letištní hale stejným pohybem otřeli obličej. Nic víc. Ale policista od té chvíle dělal, že nás nevidí. Dokonce se k nám obrátil zády a začal se nerozhodně procházet.

Neptal jsem se ani, co to bylo, neptal jsem se ani, proč já jako jediný necítím nutkání otírat si obličej. Následoval jsem profesora a držel se mu co nejbliž. Kráčel svižným krokem, jako by to zde odedávna znal, ačkoliv jsme vstoupili do prostor, kam je cestujícím obvykle vstup zakázán.

Také na následujících dveřích byl výstražný nápis, ale profesor si ani toho nevšiml a dveře zprudka otevřel.

Místnost byla plná policie. Byli tu i pracovníci letiště a v družné spolupráci komunikovali se záchrankami, s četami odstřelovačů kolem obšancovaného letadla a s někým dalším.

„Kdo je tu velitelem akcccce?“ zeptal se profesor syčivě nejbližšího policisty.

„Plukovník Vejmelka,“ odušil policista a ukázal nám na šedivějšího policistu poněkud robustnější postavy.

„Můžete nám zajistit okamžité spojení s únosci?“ obrátil se na plukovníka profesor.

„Člověče – kdo vlastně jste?“

Plukovník si až teď povšiml, že se v jeho štábu pohybuje někdo, kdo sem nepatří.

„To vás nemusí zajímat,“ odušil klidně profesor. „Ti co mě znají, mi říkají Démon.“

Převzal přezdívku, kterou jsem mu dal, ale zachvěl jsem se, když jsem ji opět slyšel z jeho úst. Zněla zlověstněji, než v jeho pokojném bytě.

„Co tu děláte? Kdo vás sem pustil? Drábků, zaříd'te, ať toho chlapa okamžitě vyvedou!“

„Pane plukovníku, žádám vásss o ssspojení sss únossci,“ opakoval profesor Jindřich.

Plukovník Vejmelka si s nepřítomným výrazem přejel rukou přes obličej. Mrkl jsem kolem – ale nikdo další tento pohyb neopakoval. Další záhada – ovšem jen pro mě. Ostatní si toho vůbec nevšimli a profesor nejspíš jediný věděl proč.

„Kdy říkali, že se ozvou?“ obrátil se Vejmelka na svého radistu.

„Máme ještě skoro hodinu času,“ odušil oslovený.

„Zavolejte je už teď – a půjčte mi mikrofon,“ požádal ho profesor s ledovým klidem.

Radista chvíli manipuloval s vysílačkou. Povšiml jsem si tiše předoucích videokamer, pořizujících dokumentární záběry pro policii. Až se všichni proberou z hypnózy, nebo co to na ně profesor použil, budou mít nezvratný důkaz, že se tu dělo něco mimo jejich režii. Ale nešť, až na překročení rychlosti a vniknutí do zakázaných prostor jsme přece nedělali nic, co by bylo trestně stíhatelné, utěšoval jsem se.

„Co chcete?“ ozval se z reproduktorů nevrlý hlas. „Jsme snad jasně dohodnutý, že nám teď dáte pokoj!“

Radista podal mlčky mikrofon profesorovi.

„Jen klid, hoššši,“ odpověděl profesor. „Mám pro vás sss ssslib. Když sse nám do dvou minut vzdáte, sssložíte zbraně a pussstíte rukojmí, přežijete to. Jinak – sssmrt.“

Mluvil pomalu, zřetelně – ale každou sykavku protahoval, jak to jen šlo. Přebíhal mi mráz po zádech. V těch sykavkách bylo určité cosi strašidelného.

„Nedělejte si z nás srandu,“ odušil únosce – a vypnul vysílačku.

„Vypněte to taky,“ poručil profesor radistovi.

„Ssskončil jsssem,“ zasyčel, jakmile ručičky na panelu vysílačky dosedly na nulu.

Přítomní si jen bezděčně otírali zpcená čela. Kupodivu mi ani horko nebylo.

„Pane plukovníku, kolik tu máte sanitek?“ zeptal se profesor. „Nejpozději během dvou minut se únosci ozvou a budou požadovat lékaře. Lékaře tam pošlete ve dvou sanitkách beze zbraní, rozumíte? Nebudete dělat žádné zbytečnosti, nic, co vám nedovolím. Únosci budou požadovat další lékaře, ale další sanitky trochu pozdržte. V té kabině bylo šest lidí. Kdo si troufne odhadnout, co to bylo zač?“

„Dva by mohli být naši piloti,“ odpověděl mu jako ve snu muž z letištního personálu.

„Dobrá – pošlou nám je jako první, aby mohli později své vůdce vydávat za propouštěná rukojmí,“ vysvětloval mu klidně profesor. „Abyste věděli, co se teď bude dít – všech šest, kdo byli prve v pilotní kabině a uslyšeli mou řeč, postihne během příští půl minuty infarkt. Zaříd'te, ať s nimi žádná ze sanitek neodjede. Pacienty budu léčit sám.“

„Jak to můžete tvrdit?“ vyčetl mu plukovník. „Kdo jste, pane, že si dovoluujete tvrdit takové fantazmagorie?“

„Už jsem vám to řekl. Démon.“

„Vaše přezdívka mě nezajímá! Ukažte mi váš průkaz!“

„Mě zase nezajímá vaše hodnost. Teď budu potřebovat osm chlapů pro zatýkání únosců. A vy užššš mlčte!“

„Ale...“ plukovník si přejel rukou obličej. Potom se jen jako mimochodem obrátil na svého souseda: „Drábku, zapůjčte tady tomu... osm mužů pohotovostní jednotky!“

Celá místnost zděšeně pozorovala profesora. Všem začalo docházet, že se tu děje něco nepatřičného, něco mimo scénář. Vtom se jako na objednávku ozvali únosci z letadla.

„Přihodil se menší malér,“ oznamoval nám hlas jakéhosi mladíka. „Vaši piloti se zhroutili.“

„A k tomu čtyři cestující,“ doplnil jiný hlas, dívčí.

„Nechceme jim ublížit. Pošlete pro ně doktory, propustíme je,“ pokračoval opět mladík.

„Z humanitárních důvodů,“ dodala dívka.

„Jsem lékař,“ zmocnil se mikrofonu profesor. „Co sse sssnimi ssstalo? Popište mi nějaké příznaky!“

„Prostě šli k zemi,“ odtušila dívka. „Našli jsme je na podlaze. Jsou strašně slabí a stěžují si na srdce.“

„To vypadá na infarkt,“ odtušil profesor. „To je vážné. Pošleme vám tam dvě sanitky, ale slibte nám, že naše doktory nezadržíte a necháte je pacienty ošetřit. Nemusíte se jich bát, nikdo z nich nebude ozbrojen.“

„To bych jim ani neradila,“ utrhla se dívka. „Místo těch dvou pilotů požadujeme jiné, rozumíte?“

„Rozumím – ale v první řadě se musím postarat o pacienty. Je-li to infarkt, ohrožuje je na životě, to snad pochopíte. Jste aspoň pro tuhle rozumnou dohodu?“

„Jó, to si pište.“

Profesor sám pečlivě vypnul vysílačku.

„Sskončil jsem,“ zasyčel opět.

„Už mi věříte?“ obrátil se znovu na plukovníka. „Dobrá, povím vám, jak dál. Půjdeme dolů, sanitky přivezou pacienty, já je uzdravím a vy všechny kromě pilotů zatknete. Pak ještě počkáme kolik těch teroristů v letadle zůstalo. V kabině se nacházeli čtyři lidé, předpokládám, že všichni patřili k té bandě. Postihne je to samé, jenomže za pět minut. Budeme mít právě dost času, abychom stihli zpracovat první várku.“

„Slyšet byli snad jenom dva, chlap a holka,“ podotkl nesměle nejbližší radista.

„Ale dýchali tam čtyři,“ vysvětloval mu klidně profesor.

Nikdo už na to nic neodpověděl. Takového detailu si asi mohl všimnout jen démon – což se ostatně stalo.

Profesor se pak obrátil na Drábka, podle hodnosti majora policie. V jeho doprovodu vyšel ze štábu a zamířil rychlým krokem na letištní plochu, aby dal pokyny záchranářům. Držel jsem se jim v patách – naštěstí byli všichni příliš zaujati profesorem, než aby si všímali mé maličkosti.

Sanitky vyjely opatrně. Prohlížel jsem si letadlo. Stálo stranou a u předních dveří byly přistavené pojízdné schůdky, pod nimiž se krčili chlapi se samopaly. Po chvíli se pomalu otevřely přední dveře letadla. Stála v nich černovlasá dívka ve vojenském maskovacím obleku s vyhrnutými rukávy, samopal v ruce. Opatrně se rozhlížela. Když spatřila zdravotníky, nevládně pokynula, aby vstoupili. Samopal držela namířený na ně – asi jim nevěřila. Nechtěl bych být v té chvíli doktorem a mít samopal zamířený do žaludku. Od té holky bych rozhodně nečekal nic dobrého. Jen jsem tušil, že se do pěti minut – také bezmocně složí.

Dva lékaři se po malé chvilce opět vynořili s nosítky. Seběhli po schůdkách dolů, nehybnou postavu rychle naložili do sanitky a vraceli se do letadla. Ve dveřích se vyhýbali s druhou dvojicí, ale zvládli to a postupně tak odnesli šest lidí. Pak se dveře letadla opět uzavřely, sanitky se rozjely. Za kvílení majáček přijely k letištní budově. Tam je podle dohody zastavili policisté s profesorem.

„Je to opravdu infarkt,“ hlásil vzrušeně lékař a vyhlédl okénkem ze sanitky.
„Musí okamžitě do nemocnice!“

„Není to infarkt,“ ujistil ho profesor. „Jenom srdeční blokáda. Projevuje se to stejně, ale uzdravím je v okamžiku. Vyneste nejprve oba piloty.“

Zdravotníci opatrně vysunuli z kabiny dvě nosítka.

„Dossst lenoššení, hoššši,“ zasyčel profesor zblízka na bezvládně ležící piloty.

Většina přihlízejících bezděčně ustoupila o krok dozadu. Vypadalo to neskutečně. Oba piloti se pomalu nadýchli – a bez pomoci se posadili na nosítkách.

„Vítám vás zpátky,“ pozdravil je profesor. „Vezměte je nahoru, ať podají hlášení plukovníkovi. Můžete je vyšetřit, ale je to zbytečné, nic jim není. A teď si vezmeme na paškál povedenější ptáčky.“

Ti čtyři byli oblečení jako obyčejní cestující, ale při pečlivější prohlídce u nich policisté objevili pistole. Byli při vědomí, ale neměli sílu stavět se na odpor. Na rukou bezmocných banditů brzy zacvakla pouta a teprve pak na ně profesor zasyčel svůj budící projev:

„Vssstávejte – chcete sssnad do basssy odnéssst?“

Vstali také – ale už s pouty na rukou. Zdálo se, že tomu nemohou uvěřit, ale policisté kolem nich se už nedivili, pacienty rychle naložili do policejního antonu a profesor se obrátil směrem k letovému dispečinku – do štábu akce.

Cupital jsem za ním. Neměl jsem nic na práci, jen se ho držet na dosah a nedovolit, aby mi někde zmizel.

Policejní plukovník Vejmelka už ani netrval na tom, aby profesora vyhodili. Snad se dokonce smířil s tím, že hlavní osobou ve štábu není on sám, ale profesor.

„Jak to vypadá?“ zeptal se, jakmile profesor vstoupil.

„Dobře,“ odušil oslovený. „Druhá parta se jim zhroutlí za minutu. Předpokládám, že jim zůstane jenom jeden, nejvýše dva strážní, kteří předtím hlídali rukojmí. Teď to bude asi nejhorší. Ti poslední už mohli pochopit, že na ně katastrofa dopadla v pilotní kabině. Opatřete mi lékařský plášť, půjdu je zpacifikovat spolu s posádkou sanitek.“

Tušil to správně. Teroristé, přesněji jejich zbytek, jen stručně a nevrle požádali o další lékařskou pomoc, vysílačku pak vypnuli. Podle profesora byl tentokrát v pilotní kabině jen jeden člověk.

„Bude to nebezpečné,“ upozorňoval profesora plukovník.

„Říkají mi Démon,“ vmetl mu profesor do tváře. Rychle si přes své šedivé kalhoty natahoval doktorské bílé, pak se v mžiku ustrojil do bílého pláště.

„Počkejte tady na mě,“ požádal i mě. „Nechci vystavovat zbytečnému nebezpečí ani nepřátele – natož přítele.“

Rychlým krokem opustil místnost štábu. Za chvíli jsme ho viděli na jedné z obrazovek, jak nasedá do sanitky.

„A vy jste kdo – že vám říká příteli?“ obrátil se na mě plukovník Vejmelka.

„Démonův přítel,“ nemínil jsem prozradit svou totožnost.

„Rozumíte snad tomu, co se tady děje?“

„Trochu,“ připustil jsem.

„Jak to dělá, proboha?“

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Ani jste si neuvědomili, že vás také trochu – zpracoval? Všimněte si aspoň jeho neobvykle protahovaných sykavek. Ten sykot je jeho zbraň.“

„Takže ti, co mají na uších tlumiče, se ho nemusí bát?“

Uvědomil jsem si, že jsem to přestřelil. Nemusel bych jim hned prozrazovat všechno.

„Může použít ultrazvuk, nebo naopak infrazvuk. Potom ani nebudete potřebovat uši.“

„Ale – jak to vlastně dělá?“ vybuchl plukovník. „Víte aspoň, odkud má tak nezvyklé prostředky?“

„Sám je tím prostředkem, plukovníku,“ řekl jsem trochu tišším hlasem. „Slyšel jste přece – je to Démon.“

„Nepletete si století?“ zaúpěl plukovník. „Cožpak žijeme ve středověku?“

„Nepletu. Právě v tomto století se prostě na tomto světě objevil Démon. Budeme si na to muset zvyknout.“

Mrkl jsem na letadlo. Nedělo se tam nic.

„Chcete snad tvrdit, že to – není člověk?“

„Jak se to vezme, plukovníku. Člověk, tedy tvor biologií nazývaný Homo, to určitě je. Ale není to druh Homo Sapiens, jak my lidé sami sebe nazýváme. Je od nás vzdálenější než jsme my vzdálení od druhu Pithecanthropus Erectus.“

Náhle se ozvala vysílačka letadla. Všichni se otočili za radistou, ačkoliv hlas vycházel z reproduktorů a byl slyšet po celé místnosti.

„Hlásím se z pilotní kabiny,“ hovořil profesor klidně. „Pošlete autobus pro rukojmí, jsou tady všichni v šoku. A dva muže jako eskortu pro zadržené únosce. Akce skončila.“

Zájem mocných

Akce na letišti skončila, ale pro nás dva to teprve začalo. Jak se dalo od počátku čekat, zájem zúčastněných se obrátil na profesora a na mě. Profesor ale o další zdržování nestál. Řekl, že je s výsledkem naprosto spokojený, dopadlo to dobře a nikomu nebyl zkřiven vlas na hlavě; soud s únosci bude záležitostí lidí, odpovědných za potírání kriminality.

Plukovník Vejmelka byl ale jiného názoru. Trval na tom, že nemůžeme jen tak odejít – stali jsme se důležitými svědky a budou proto vyžadovat naši účast u soudu s pachateli.

„Vám naše pomoc nestačila?“ podíval se na něho profesor udiveně. „Abych ještě vykládal soudcům, jaké prostředky jsem použil? Ujišťuji vás, že bych to těžko vysvětloval komisi, složené z nejlepších světových odborníků. Jistě, je to něco nového a velmi účinného, ale právě proto nechci a nebudu nic zveřejňovat. Ponechám vám s klidným svědomím veškeré zásluhy na této akci, stačí mi vědomí, že dobře dopadla.“

„Jistě pochopíte, že o vaše prostředky bude mít zájem policie a armáda,“ nadhodil plukovník Vejmelka. „Bude to ve vyšším zájmu. Například obrana vlasti...“

„Obrana vlasti i ostatních vojenských seskupení se bude muset bez nových zbraní obejít,“ řekl profesor. „Stačí snad, že se armádám dostala do rukou atomová energie. Dnes vyrábí atomové bomby kdekdo a člověk aby se bál, odkud to přiletí. Udělali byste nejlépe, kdybyste zapomněli, že jsem tu byl.“

„Jenomže právě vaše zbraně by mohly zabránit...“

„Pokud budou ještě někdy použity, budu o tom rozhodovat sám,“ podíval se na něho profesor přísně. „Nikdo z vás tady nemůže zaručit, že by nebyly zneužity.“

„Tím méně za to můžete ručit vy sám,“ namítal plukovník. „Jistě uznáte, že není myslitelné ponechat takové tajemství v rukou jediného člověka bez odpovídající ochrany. Například – nikdo nezaručí, že vás neunes nějaké teroristické komando a vy jim to tajemství nakonec neprozradíte!“

„Opravdu si myslíte, že bych se nechal unést?“ podíval se na něho profesor pobaveně. „Ujišťuji vás, že by takové komando zaručeně nemělo na růžích ustláno. Bůh buď milostivý každému, kdo se rozhodne utkat se ve zlém – s Démonem.“

„Nevíte ani, co proti vám kdo může použít!“

„Nevím,“ přikývl profesor. „Vy zase nevíte, co bych mohl použít já. Na rozdíl ode mě si to nedokážete ani představit. A co platí pro vás, platí také pro teroristy. Mám před nimi náskok, o jakém se nikomu ani nezdá. A to je dobře.“

„Ale přece... podle zákona nemůžete...“

„Který ze zákonů máte na mysli?“ ušklíbl se profesor. „Jistě, mám nové zbraně. Ukažte mi jedinou!“

„Nejsem tak praštěný,“ ohradil se plukovník. „Dneškem počínaje se ta tajemství stanou státním tajemstvím a vy se automaticky stáváte osobou, která musí dodržovat určitá pravidla.“

„Neexistuje žádné státní tajemství, plukovníku,“ mračil se profesor. „Nemůžete si dělat nárok na to, co vám nepatří. Jedná se o moje soukromé tajemství. Státním by se mohlo stát tehdy, kdybych je státu prozradil. Což neudělám.“

„Vy to odmítáte?“

„Jistě,“ přikývl profesor. „Jak jsem řekl, z obavy před možným zneužitím. To je víc než dostatečný důvod.“

„Pak použijeme něčeho jiného. Například jste neoprávněně vnikl do těchto prostor, jasně a zřetelně označených zákazem vstupu.“

„Kde není žalobce, není soudce,“ pokrčil profesor rameny s trpitelským výrazem. „Vaše hlídky mě sem vpustily. Dokonce ani nevědí, že bych přicházel. Stejně tak odejdu, aniž by se mi kdokoliv postavil do cesty.“

„To je vyhrožování!“ zesinal plukovník.

„Vyhrožování – čím?“ usmál se profesor. „Nikommu ani vlas na hlavě nezkřívím, nikomu se nic nestane. Jen si přestanete pamatovat na okamžik mého odchodu. To přece není žádná újma. Poslyšte, nebude pro obě strany lepší rozejít se v dobrém?“

„Co tím myslíte – v dobrém?“ štětil se plukovník. „Máme snad nečinně přihlížet, jak odcházíte?“

„Jistě,“ přikývl profesor. „Nebude to nic nenormálního. Nemáte nejmenší důvod nás zadržovat, takže odejdeme stejnými dveřmi, kterými jsme přišli.“

„Ale – vaše zbraně jsou nebezpečné,“ pokračoval plukovník, ale už spíše z principu, který mu nedovoloval bez odporu vyklidit pozice. Ten odpor byl ovšem teatrální a všem bylo jasné, že o nějakém zadržování nebude ani řeči.

„Ano, mám nebezpečné prostředky,“ přikývl profesor. „Kdybych je použil k něčemu nezákonnému, měli byste nejen právo, ale přímo povinnost zakročit. To se ale nestalo a nestane.“

„Kdo nám to zaručí? Máme přinejmenším právo zjistit vaši totožnost...“

„Na to právo máte. Možná zkontrolujete mého přítele, ale obávám se, že se mnou to nebudete mít tak jednoduché, jak si asi myslíte.“

„Nemáte u sebe doklady?“ mračil se plukovník.

„Mám,“ pokrčil rameny profesor. Hrál do náprsní kapsy, vytáhl občanský průkaz a podal jej plukovníkovi. Ten se jen letmo podíval na fotografii.

„Tohle přece není váš průkaz,“ vybuchl. „Chcete mi snad tvrdit, že jste to vy? Tohle je někdo úplně jiný!“

„Ne, to jsem já,“ trval na svém profesor. „Na té fotce možná vypadám starší. Asi bych si měl dát průkaz vyměnit, když jsem změnil podobu, ale pokud vím, to není nic než drobný přestupek.“

„Změnil podobu? Pane, to byste musel omládnout – nejméně o třicet let! Podle dokladů by vám mělo být už přes sedmdesát let!“

„Tak jest,“ přikývl profesor. „Já svůj věk netajím.“

„Ale to přece není možné!“

„Tuto větu raději v mé přítomnosti nahlas nevyslovujte, plukovníku,“ usmál se profesor. „Mohli byste se dočkat důkazu o mnoha takových nemožnostech.“

„Vy jste vážně démon!“

„Vám to ale trvalo!“

Plukovník na to neodpověděl, ale zapisoval si, co stihl z profesora průkazu přečíst.

„Dobrá, jděte,“ vrátil profesorovi s nesouhlasným mručením jeho doklady. „Nicméně, až vás soud předvolá jako svědka, budete povinen se dostavit.“

„Soudce bych do toho netahal,“ odtušil profesor. „Jistě budou mít úplně jiné starosti.“

Opustili jsme štáb přesně tak, jak profesor řekl. Nikdo se nám už nepostavil do cesty. Nepatrná komplikace nastala, když jsme před budovou nenašli šéfredaktora ani jeho auto.

„Jíra asi odjel do města,“ komentoval jsem to zaraženě.

„Anebo nechce riskovat, že mu přece jen poškrábu lak,“ usmál se profesor. „Pojedeme autobusem, žádný spěch.“

Městská linka naštěstí odjížděla zakrátko, stačili jsme si koupit i jízdenky. Autobus byl poloprázdný, zbylo pro nás dokonce místo k sezení.

„Co jste to vlastně s těmi teroristy udělal?“ nevydržel jsem zvědavostí a polohlasně se ho zeptal na záhadu, která by mi jistojistě nedala v noci spát.

„Víte, příteli, to je trochu složitější funkce. Pokusím se vám to přiblížit aspoň nějak srozumitelně. Jistě víte, že různé tělesné orgány řídí většinou malý mozek, ale částečně je ovlivňuje i naše vědomí. Představte si, že náhle shodíte nějakou drahou věc a ona se rozbije. V první chvíli ztuhnete jako přimražený. Lidově se o tom říká: Na okamžik se v něm zastavilo srdce. Tento příměr není vůbec lichý, protože vaše tepová frekvence se opravdu na chvíli prudce zpomalí. Pak se zpravidla rychle vzpamatujete a život jde dál – i bez jedné rozbité čínské vázy. Jenomže teď si představte, že já téměř totéž vyvolám mnohem razantněji. Z tak hlubokého stavu se už člověk sám nedostane – leda s lékařskou pomocí, ale teprve po určitém snažení. Je to něco podobného, jako když položíte slepici naznak – zůstane ležet a pokud se sama vzpamatuje, pak až po delší době.“

Usmál jsem se. Tenhle trik jsem znal. Jako kluk jsem to na venkově na návštěvě u babičky párkrát vyzkoušel – než mi babička vynadala, že jí dělám škodu, protože slepice po mém čarování určitě neponesou.

„Já to znám, ale ta slepice usne, kdežto vaše oběti byly při vědomí – a přece se nemohly ani pohnout.“

„Člověk, kterému srdce nepracuje jak by mělo, není schopen ani posadit se. Srdeční blokáda se nepříjemně podobá infarktu – a kdyby trvala déle, projevila by se asi celkovým poškozením organismu. Proto jsem všechny rychle odblokoval.“

„Ano – ale jak jste toho dosáhl?“

„Zvukem,“ odtušil. „Když útočíte zvukem na hradlové pole nazývané mozek, můžete objevit jisté citlivé rytmy. Chce to samozřejmě znát všechny jeho slabiny, ale ty mám v malíčku. Pak se dá udělat i to, co vypadá jako černokněžnictví.“

„Ale proč se totéž neděje v přírodě?“ namítl jsem. „Pak by se přece takové případy stávaly mnohem častěji!“

„Nemáte tak docela pravdu. I příroda zná něco podobného. Už jsem vám snad říkal o frekvenci tří Hertzů, která může u citlivější osoby vyvolat epileptický záchvat. Je to jeden z přírodních ataků, kterým jsme jako lidé vystavováni. Pro některé z nás je to přinejmenším nepříjemné. Samozřejmě, je to poměrně primitivní případ, ale všechny přírodní vlivy mají spíše charakter náhody. Když se malému školákovi vysype písmenková abeceda, písmena budou na zemi rozhozena víceméně náhodně. Je nepravděpodobné, aby samovolně sestavila něco smysluplného, například Britskou

encyklopedii. Britská encyklopedie ale přece existuje, jenže ji museli cílevědomě sepsat lidé. Právě tak já používám své zvukové vlny. Namísto náhody – promyšlená akce.“

„To by ovšem muselo mít nějaký řád,“ uvažoval jsem.

„Jistě,“ zachmuřil se profesor. „Lidé většinou zavádějí řád tam, kde si příroda vystačí s náhodou. Bohužel, někdy se tomu spíše říká neřád. Jako například teď. V autě, které nás právě sleduje, na nás mají zaměřený dálkový mikrofon. Na tu vzdálenost a v tom hluku se jim těžko podaří něco zachytit, nicméně mě znervózňuje, jak rychle je proti nám nasadili.“

„Myslíte?“ ohlédl jsem se. Auto v té chvíli zabočilo do postranní ulice a já jsem si oddechl.

„Dokonce se střídají,“ upozornil mě profesor nenápadně na jiné, které se z téže ulice mrštně vynořilo a pokračovalo v pomalé jízdě za naším autobusem.

„Je mi to líto, ale vzbudili jsme větší pozornost, nežli jsme předpokládali,“ vzdychl si. „Za těchto okolností nemohu pokračovat ve výkladu, ačkoliv vám to bude líto, jak vidím.“

Zaraženě jsem opět mrkl na auto za námi. Spolujezdec měl otevřené okénko a v ruce, nedbale vystrčené mimo obrys auta, držel jakousi černou tyčku. Víc jsem nepostřehl.

„Není to jen náhoda?“ otázal jsem se. „Myslíte si, že to je skutečně dálkový mikrofon?“

„To není dohad,“ přikývl profesor. „Mám to potvrzené. Už jsem vám přece říkal, že jsem si dokonaleji seřídil vlastní organismus. Předtím jsem začínal nedoslýchat, dnes slyším lépe než netopýr. Kromě toho mohu lépe analyzovat, co slyším. Zatímco se bavím s vámi, poslouchám i tisíce dalších zvuků. Mohl bych vám slovo od slova zopakovat všechno, co si v tomhle hluku povídají všichni lidé v autobuse, ale slyším i útržky hovorů lidí na chodníku. Proto vím, co si povídali ti dva, co se nás před chvílí pokoušeli natáčet. Pochopili, že jsem si jich všiml – ale ihned požádali druhý vůz, aby je vystřídal. To se tak dělá.“

„A ti druzí? Právě odbočují,“ upozornil jsem profesora.

„Ano. Požádali o vystřídání třetí posádky. Poslyšte, už se mi to přestává líbit. Tři policejní vozy nasazené jen na nás dva – to mi připadá jako jít s kanónem na vrabce.“

„Asi jim za to stojíte,“ povzdychl jsem si.

„Asi,“ souhlasil zamyšleně. „To ale znamená, že mi mohou i přehrabat byt. Doufám, že budou aspoň ohleduplní. Není tam nic, co by jim mohlo posloužit.“

„Až na váš počítač,“ upozornil jsem ho.

„Mohou mi ho jen ukradnout, ale nebude jim nic platný,“ usmál se trochu trpce.

„Nic v něm nemáte? Žádné poznámky?“

„Jistě, mám,“ usmál se. „Jenže – kdo do půl vteřiny po jeho spuštění neslyší heslo – a podotýkám, že je pro většinu lidí neslyšitelné a nevyslovitelné – přepne počítač na klasický Microsoftí MS-DOS a tam nenajde vůbec nic. Je to naprosto dokonalá kamufláž. Ani počítačový odborník nepozná, že kromě minimální centrální paměti, nevelkého hard-disku, prastarého MS-DOSu a stejně starodávného textového editoru by uvnitř objevil něco, nad čím by nejspíš zezelenal závistí.“

Vsadím se, že tam najde jen pár dopisů, napsaných čistě pro tento účel, pár primitivních her – a to je všechno.“

„Vy jste si ten počítač upravoval, že?“ došlo mi.

„Ano. Moderní procesory už umožňují předělávat i vlastní strukturu. Firma Intel se to sice pokouší utajovat, ale když naposledy objevili uživatele v jejím procesoru chybu, nebylo nutné vyměňovat celý procesor za jiný; stačilo pouze nahrát opravené instrukce. Objevil jsem, jak to udělali a vytvořil jsem si úplně jinou instrukční sadu. Lepší.“

„To snad není možné,“ vrtěl jsem hlavou. „Předělal jste si sám procesor, že je lepší než od jeho autorů?“

„Myslím, že by jen němě zírali, co všechno dokáže,“ řekl rychle. „Ale teď se o tom nebudeme bavit. Zase nás sledují – budeme se jich muset zbavit.“

Autobus zastavil na stanici. Profesor mě popadl za rukáv a doslova mě vyvlekl ven. Pak jsme spolu seběhli z nízkého svahu porostlého trávou na ulici, která vedla dole. Zamířili jsme do nejbližší boční uličky a hned poté jsme opět změnil směr. Kolem nás byly nevlídné šedivé ohrady, patřící zřejmě nějakému podniku.

„Vyskočte nahoru,“ pobídl mě profesor. Nastavil mi ruce, abych se po nich mohl vyšplhat nahoru. Trochu jsem zaváhal, ale pak jsem ho poslechl. Jakmile jsem se plnou vahou o jeho ruce opřel, doslova mě na vysokou zeď rukama katapultoval. Než jsem mu mohl nabídnout pomocnou ruku na oplátku, vyšvihl se vedle mě. Samozřejmě – každý akrobat by mu záviděl.

„Tudy,“ ukázal mi a seskočil napřed. Seskočil jsem vedle něho, dával mi přitom záchranu. Bylo v tom něco klukovského. Společně jsme vyrazili napříč rozsáhlou ohradou, proplétali se mezi hromadami stavebního materiálu – šlo asi o stavební podnik. Nebyla tady naštěstí živá duše, nepočítám-li vrátne, ale ti nám cestu zkřížit nemohli – profesor by je uslyšel na dálku, včas bychom se jim vyhnuli a ani koutkem oka by nás nezahledli.

Proběhli jsme tak celým podnikem. Na druhé straně jsme se opět stejným způsobem přehoupli přes zeď. Nedaleko od nás stála opuštěná autobusová zastávka.

„Dál pojedeme autobusem,“ řekl profesor. „Přijede zhruba za minutu. Doufám, že naši kliftóni nestihnou zjistit, kudy jsme jim upláchli. Vrtulník na nás snad nepoužijí.“

Autobus skutečně právě přijížděl. Nastoupili jsme a opět jsme si sedli dozadu.

„Netušil jsem, že se tak vyznáte v Praze,“ usmál jsem se na profesora.

„A to nevíte, že mám v hlavě kromě mapy Prahy také úplný jízdní řád všech linek,“ podotkl. „Nejen v Praze, v podstatě v každém městě v Čechách se vyznám. Nejspíš lépe než ti, kdo se tam narodili a prožili celý život.“

„To snad ne!“ vyhrkl jsem.

„Nezapomeňte, příteli, že mi stačí prohlédnout si jednou jedinkrát mapu kteréhokoliv města a pamatuji si ji do poslední zapadlé uličky. Byl jsem zvědavý, co všechno si dokáží zapamatovat. Navštívil jsem známého v kartografii; od té doby si pamatuji všechno. Místní lidé jistě znají některá zákoutí lépe než já, ale jejich znalosti jsou omezené na pár set metrů. Znalec Žižkova může zabloudit v Kobylisích, já se ale vyznám všude. Mám proti všem obyčejným lidem ještě další výhody, o kterých se vám také ani nezdá. Například – den pro mě má plných čtyřicet hodin. Stačí mi,

když se v noci na tři-čtyři hodinky natáhnu, abych dal odpočinout své tělesné schránce. To mi stačí – já tomu obnovnému procesu totiž sám aktivně pomáhám desetinou kapacity druhé Jedničky. Ostatními mohu dál číst knihy nebo přemýšlet. Věříte tomu, že jsem si sestavil pro svůj počítač vlastní operační systém – a že si jej stále do poslední instrukce pamatuji? To, co stovce lidí trvá desítky let, zvládl jsem za půl roku.“

„Páni – to je tedy něco!“ komentoval jsem to.

Detektivové, nebo také kliftóni, jak jim říkal profesor, nás už nevypátrali. Potíž mohla nastat v autobusu, který nás měl dopravit do našeho města. Profesor celkem klidně čekal, že se nás opět zachytí na zastávce – pokud nepojedou napřed a nepočkají si na nás v jeho bytě. Náš útěk třem policejním vozům bral jako trénink – a také chtěl policistům ukázat, že jejich sledování nemíní strpět bez protestů.

Autobus se rozjel. V té chvíli se ale profesor viditelně zachvěl a strnul.

„Já jsem ale idiot!“ prohlásil odevzdaně. „Panebože, jak jsem jen mohl dopustit něco takového! Tak to dopadá, když člověk zapomene na ostražitost. Taková hloupá chyba, přímo školácká! No, budu mít aspoň co napravovat.“

„Copak?“ zpozorněl jsem. „Co se stalo?“

„Já hlupák!“ spílal si profesor. „Dávám jim ostentativně najevo, že jim nic neprozradím ani kdyby mě mučili – a pak jim nechám v rukou klíč od atomové pumy.“

„To snad ne?“ zarazil jsem se. „Nic jste jim tam přece nenechal!“

„A přitom je to tak jednoduché!“ pokračoval neoblomně ve svém obviňování. „Vás to nenapadlo, příteli?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Nedošlo vám, že oni si všechny hovory natáčeli? Jestli je napadne analyzovat, co si nahráli, bude to asi jako kdyby si pětileté děti hrály s nalezeným panzerfaustem.“

„Na běžné magnetofony se přece ultrazvuk nahrát nedá,“ namítl jsem. „To je snad technicky vyloučené.“

„Ultrazvuk ne,“ přikývl profesor. „Ale ultrazvuk se nedá přenést ani vysílačkou. Musel jsem svůj útok vmodulovat do běžné šířky zvukového pásma. A to už se dá nahrát skoro jako ukolébavka.“

„A co se stane, když si to poslechnou?“

„Pokud si to budou přehrávat přesně v pořadí, v jakém to mají nahrané, pravděpodobně se nestane nic,“ řekl profesor. „Jako první tam je částečná imunizace všech v dispečerském sále. Pak následují dva útoky po sobě, po každém je opět zrušení všech účinků. Nezapomeňte, že teroristům v letadle jsem nepouštěl všechno, ale právě jen ten útok.“

„Pak je to v pořádku, ne?“

„Neřekl bych,“ potřásl hlavou profesor. „Každého troubu přece musí napadnout, že ti bandité slyšeli jen menší část. Postačilo by, aby z pásku vystříhli to, co šlo do vysílačky. Pak by měli v rukou něco, co by mohlo mít nedozírné následky pro případné další pachatele; jenomže by to mohlo kromě nich poškodit i nevinné lidi okolo. Víte, co může napáchat zvuk, vyvolávající srdeční blokádu, která se od pravého infarktu liší v mechanismu vzniku, ale ne v účincích? Vidíte – a já jsem jim

to nechal skoro v dárkovém balení. Při prvním útoku jsem zlikvidoval kromě teroristů i piloty – dovolil jsem si to, protože jsem věděl, že je odblokuji. Jestliže ale někdo použije z pásku nahrávku, kde ta reaktivační sekvence chybí, zasažené neodblokuje – a ti mu pak mohou po několika hodinách úplně zkolabovat.“

„Pak snad stačí, aby postiženým přežili ten zbytek, to už by je snad napadlo také, ne?“

„To nepostačí,“ zavrtěl hlavou profesor. „Na pásku mají jen storno útočné sekvence, což pomůže, je-li použito do několika vteřin po útoku. Jakmile se srdeční blokáda rozvine, musí použít mnohem komplikovanější reaktivační sekvenci. Tu jsem použil až venku, kde nebyly mikrofony.“

„To by bylo opravdu nebezpečné,“ uznal jsem. „Co s tím hodláte udělat? Připadá mi to jako chytat vypálenou střelu. Máte ještě v tomto směru nějaké možnosti? A nemohl bych vám nějak... pomoci?“

„Možnosti mám,“ přikývl profesor. „Ale nebude to jednoduché. Ale příteli, myslíte si, že vás budu potřebovat? Démon snad nepotřebuje pomoc.“

„Já nevím,“ přiznal jsem. „Chtěl bych vám pomoci, i když mám dojem, že vám teď spíš překážím. Ale myslím to vážně.“

„Možná,“ přikývl. „Děkuji vám za ochotu. Potíž je v tom, že člověk jako vy mi nejspíš pomoci nemůže. Zabránit neštěstí může ten, kdo má právo nařídít smazání nebezpečných záznamů.“

„Jenomže ti co to právo mají, je nepoužijí,“ dodal jsem se smutkem v hlase.

„Uvidíme,“ řekl profesor. „Mám nápad. Poslyšte, příteli, přece jen byste mi mohl pomoci. Půjčím vám klíč od mého bytu. Půjdete tam a zapnete můj počítač. Potom otevřete zásuvku pod ním, vezmete odtud krabici, převázanou provázkem, odnesete ji a někde ji dobře uschováte. Její obsah mi v případě potřeby umožní obnovit počítač, kdyby mi jej někdo zničil. Mohl bych si to obnovit sám i bez této pomoci, ale takhle to bude jednodušší.“

„A vy?“

„Vrátím se na letiště,“ odtušil. „Pokusím se napravit, co jsem zavinil.“

Vytáhl z kapsy starodávný klíč a podal mi jej. Autobus právě zastavoval u vesnické zastávky. Profesor zde vystoupil a zamával mi za odjíždějícím autobusem.

Seděl jsem vzadu a díval se za ním. Profesor vystartoval zpátky jako běžec – sprintér. Byla to nerozvážnost? Sprintér celou dlouhou trať zpravidla nevydrží běžet – ale u profesora bych takovou nerozvážnost ani na okamžik nepřipustil. Legendy o tibetských poslech říkají, že tito muži uběhnou navzdory řídkému vzduchu, nedostatečnému oděvu a mrazu neuvěřitelné trasy bez odpočinku, bez oddechu. Opět mnou zalomcovala studená bázeň. Profesor by určitě mohl počkat na autobus v protisměru, jízdní řády má v malíku, ale on si nejspíš spočítal, že takhle bude v cíli rychleji. Bude možná dříve na letišti, než já dojdu do jeho bytu...

Nabídka

Do profesora bytu jsem dorazil v pořádku. Zdálo se, že tam nikdo není. Odemkl jsem starodávné dveře a vstoupil. Sem by se opravdu dostal kdekdo – dveře by odemkl i primitivní šperhák. Pamětlivý profesora přání, zamířil jsem nejkratší cestou do druhého pokoje k počítači a zapnul hlavní vypínač. Jak profesor říkal, na obrazovce se objevil standardní DOS, dokonce nějaká opravdu prastará verze. Letmo jsem se podíval na disk. Jeho kapacita sice byla poněkud větší, než co odpovídalo starému systému, ale nic moc. Ke všemu byla většina této kapacity prázdná. Všeho všudy čtyři adresáře – DOS, EDITOR, DOPISY a HRY. Tady by něco objevil leda počítačový génius, ale spíš ani on ne. Měl bych víc věřit profesorovi, že v tom kamuflážním systému není naprosto nic kompromitujícího.

Vypnul jsem počítač a otevřel zásuvku stolku pod ním. Ležel tu malý balíček zabalený v obyčejném baličím papíře a převázaný provázkem. Vytáhl jsem jej. Do žádné kapsy se mi nevešel, musel bych jej nést v ruce. Nebylo by lépe jej hned rozbalit a případně rozdělit?

Natrhл jsem papír. Uvnitř byly čtyři krabice CD. Takhle se dá ukládat obrovské množství dat – i profesor si výsledky své práce chránil tímto poměrně moderním způsobem. Opatrně jsem odstranil provázek a krabice vybalil úplně. Ukázalo se, že jsou dvojité; v každé z nich byly dva kotoučky zlatavých vypalovacích nosičů. Osm nosičů CD – to je pořádné množství dat! Jak to vlastně profesor nashromáždil?

Dvě krabice se mi vešly do jedné náprsní kapsy saka, dvě do druhé. Ani papírový obal jsem tu nechtěl nechávat. Ačkoli jsem jej zprvu zmačkal, rozmyslel jsem si to a uložil jej do kapsy. Profesor tvrdil, že mu policie nebo spíš tajná služba přehraje byt. Zatím tu zřejmě nebyli, ale znamenalo to jen, že sem mohou každou chvíli dorazit. Raději jsem se tady více nezdržoval – neměl jsem chuť něco jim vysvětlovat. Měl jsem před nimi zachránit cenná data a to teď mělo přednost.

Opustil jsem tichý byt a pečlivě za sebou zamkl. Celkem nenápadně jsem vyšel do úzké uličky a jakoby se nechumelilo, zamířil domů.

Profesorovu prosbu jsem vyplnil. Mohl jsem udělat ještě něco navíc? Těžko. Ještě kam bych měl uschovat nosiče. V mém mládeneckém bytě? Ten bude určitě předmětem zájmu policie, veřejné nebo tajné. Ani v redakci mě jistě nenechají na pokoji. Ale dostal jsem nápad.

Klíče od redakce jsem měl pochopitelně u sebe. Obrátil jsem se tam a za pár minut jsem otevíral svou kancelář. Zamířil jsem ke svému redakčnímu počítači, otevřel jej a všechny čtyři krabice položil na jeho dno. Přesvědčil jsem se, že nikde nepřekážejí a počítač opět uzavřel.

Byla to, pravda, primitivní skrýš. Ale každý, kdo by tady něco hledal, šel by nejprve do mého psacího stolu, potom do skříněk a kdoví, zda by ho napadlo otevírat fungující počítač.

Zamkl jsem kancelář a vytratil se ven. Mám jít domů? To by asi bylo nejjednodušší – jenže pak bych přišel o chvíli, kdy se profesor vrátí.

Zvědavost samozřejmě opět zvítězila. Místo abych zamířil domů, otočil jsem se směrem k profesora bytu. Dostal jsem se tam jako prve. Opět mi to nedalo a zapnul jsem profesora počítač, ale ani teď jsem v něm nic zajímavého neobjevil.

Vypnul jsem jej. Monitor byl za krátkou chvíli trochu zahřátý, ale jistě brzy vychladne.

Vytáhl jsem ze skříně elektrickou konvici a podle vzoru profesora jsem si ze štoudev odměřil jedinou dávku vody. Pak jsem konvici zapnul a do porcelánového hrníčku odměřil kávu. Když čekat, tak s komfortem, řekl jsem si, profesor se určitě zlobit nebude. Štoudev byla skoro prázdná, proto jsem se rozhodl přinést aspoň vodu. V bytě však nebyl ani jediný vodovodní kohoutek – tyhle staré domy mívají vodovod obvykle až na pavlači. Popadl jsem štoudev a z prameníku, který jsem skutečně brzy objevil, jsem ji natočil až po okraj. Aspoň nějak jsem chtěl být užitečný.

Chvíli jsem jen tak seděl a popíjel kávu. Z nedostatku jiné zábavy jsem bloudil očima po stovkách knih v několika starodávných zasklených knihovničkách. Pokud jsem to mohl posoudit, nebyla zde žádná beletrie. Samé odborné knihy, ze všech možných oborů. Trestní právo vedle lékařských příruček a strojírenských učebnic pro vysoké školy, Základy filosofie vedle Základů teorie jaderných reaktorů. Knihy v několika světových jazycích – angličtina, francouzština, ale i čínské a japonské znaky a arabské písmo, pro mě naprosto exotické. Jestli to všechno profesor přečetl, pak musí být univerzální vědec, napadlo mě. A on to nejspíš nejen přečetl, ale zná nazpaměť – tak jako plány měst i s jízdními řády.

Pochopitelně jsem sebou pořádně trhl, když se dveře na pavlač otevřely. Kdosi vzal za kliku tak potichu, že bych si toho ani nepovšiml, ale nenamazané veřeje nahlas zaskřípaly, takže jsem otočil pohled tím směrem.

Mrkl jsem letmo na hodinky. Jestli to profesor stihl na letiště a zpátky, pak asi překonal všechny rekordy na dlouhé tratě. Ledaže by se aspoň kus cesty svezl autobusem. Ano, tak by se to dalo vysvětlit.

Nebyl to profesor. Ve dveřích stáli tři muži – a žádného z nich jsem neznal.

„Dobrý den přeji,“ usmál jsem se na ně. „Určitě jdete za profesorem, nebo ne?“

„Co tady děláte?“ bafl na mě první chlap místo pozdravu.

„Také čekám na profesora,“ odušil jsem.

„Jak jste se sem dostal?“ pokračoval ve výslechu. „A co tady děláte?“

„Přišel jsem dveřmi, jak jinak? Profesor mi půjčil klíče, abych na něho počkal. Čekám tedy na něho,“ pokrčil jsem rameny.

„Kdy se má vrátit?“

„To nejsem schopen odhadnout,“ ujistil jsem ho. „Musíte mít trpělivost, chcete-li se ho dočkat. Ale kdo jste vy, smím-li to vědět?“

„Policie!“ vyštěkl muž. „Máme povolení k domovní prohlídce. Nesnažte se klást odpor, jinak...“

„Kdo říká, že budu klást odpor?“ zatvářil jsem se trochu kysele. „Jsem návštěva jako vy. Na rozdíl od vás jsem tu pozvaný host.“

„Tak dost,“ uťal první muž – neměl asi smysl pro jemnou ironii. „Zůstaňte sedět kde sedíte a ničeho se nedotýkejte.“

„Napřed chci vidět vaše povolení – a nějaký průkaz,“ opáčil jsem. „Takhle v civilu by mohl přijít kdekdo, včetně lupičů a zlodějů.“

Vzhledem k tomu, co mi řekl profesor, nemínil jsem klást odpor ani kdyby nic takového neměli – jen jsem cítil nutnost dát jim najevo, že by měli formálně

postupovat podle zákonů. Přistrčili mi k očím na okamžik jakousi legitimaci, ale nestihl jsem přečíst skoro nic. Lejstro vydávané za povolení k prohlídce jsem viděl jen z dálky, ale ani jsem je nepožádal, aby mi dovolili přezkoumat je zblízka. Stačilo mi to. Určitě byli od policie. Kdo jiný by měl zájem o byt starého člověka – než plukovník Vejmelka? Raději jsem se pohodlně usadil a natáhl se pro šálek s téměř dopitou kávou.

„Prosím – když je to podle práva, nemám nejmenších námitek,“ řekl jsem klidně.

„Vaše doklady!“ vyštěkl na mě druhý muž. „Uvědomte si, cokoliv řeknete... Jste na návštěvě u podezřelé osoby, což je pro vás samo o sobě dost nepříjemné.“

„Jsem snad z něčeho obžalovaný?“ podal jsem mu s klidem občanský i novinářský průkaz. „Taky bych vás měl na něco upozornit. Cokoliv tady podniknete, bude nejspíš zítra v novinách.“

„Musím vás požádat, abyste okamžitě opustil tento byt,“ prohlásil první z chlapů, když mi vracel doklady.

„Prve jste požadovali, abych seděl na místě a ničeho se nedotýkal. Mám tomu rozumět jako změnu vašeho rozhodnutí?“

„Jistě. Jinak to bude maření úředního výkonu.“

„Nebojte se, znám svá novinářská práva,“ upozornil jsem ho. „Tady na židli vám nic nemařím, to nemáte právně podložené. Kromě toho jsem tady na regulérní návštěvě...“

„Ven!“ ztratil chlap nervy.

Pomalů jsem vstal.

„Když jinak nedáte...“ pokrčil jsem rameny. „Beztak jsem potřeboval zavolat šéfredaktorovi – a tady není ani telefon.“

„Moment!“ zarazil mě policista. „Zůstanete tady, mohl byste podezřelého varovat.“

„Vidíte? Přece tady zůstanu,“ usmál jsem se. „Měli byste snad započít s prohlídkou, ne? Překážet vám nebudu, není to v mém zájmu.“

Podívali se na mě jako tři čerti, ale začali se profesorovi přehrabovat v zásuvkách psacího stolu. Brzy vytáhli teď už prázdnou zásuvku zpod počítače, ale když na první pohled viděli, že je prázdná, vrátili ji zpátky. Máte smůlu, hoši, byl jsem rychlejší, pomyslel jsem si.

„Ten počítač si odvezeme,“ prohlásil třetí chlap. „Bude zajímat naše experty.“

„Měli jste si aspoň jednoho experta vzít sem,“ navrhl jsem bezelstně. „Kdyby se do toho krámu podíval, hned by zjistil, že v něm až na pár osobních dopisů nic zajímavého není.“

„Jak to víte?“ vyštěkl na mě policista.

„Nejsem tu poprvé,“ pokrčil jsem rameny. „Profesor mi už ukazoval, co v něm má. Nejsem sice přes počítače žádný velký expert, ale to co o nich vím mi stačí na tvrzení, že tam nic zajímavého nenajdete.“

„To nechte na našich expertech,“ odsekl policajt.

„Pročpak ne?“ pokrčil jsem rameny. „Jen bych jim mohl ušetřit marnou práci. Kde nic není, ani smrt nebere.“

„Když to tady tak znáte,“ obrátil se ke mně nepřátelsky první z policistů, nejspíš velitel celé skupiny, „mohl byste vědět, kde tu profesor co skrývá.“

„Jak znám profesora, neskrývá nic,“ usmál jsem se. „Vše co potřebuje, nosí s sebou. Tady jsou jen vědecké knihy, pár docela obyčejných přístrojů a počítač.“

„Někde tu mohou být zbraně!“ vybuchl policista.

„Támhle visí na stěně,“ ukázal jsem jim trumpetu, pozoun i flétnu, poklidně ležící na pianu. „Bohužel, pro normální smrtelníky jsou to docela obyčejné hudební nástroje.“

Policisté se mnou sice trochu konverzovali, ale to jim nebránilo, aby profesorovi dál nepřehrabávali knihovnu. Knihy se vršily uprostřed místnosti na velké hromadě. Pozoroval jsem je s klidem zaručeně nehraným. Věřil jsem profesorovi, že tu nemohou najít nic, co by stálo za námahu.

V té chvíli se opět otevřely dveře, tentokrát naprosto tiše, bez obvyklého zaskřípění. Profesora jsem spatřil jako první, dříve než policisté. Rychle jsem na něho zamrkal, ale varoval jsem ho zbytečně – dobře věděl, kolik uhodilo.

„Ssspěte sssladce,“ oslovil policisty.

Vůbec si ho nevšimli a dál se mu hrabali v knihovně, ale to už jsem věděl, že jsou pod profesorovým vlivem. Nevytahovali knihy ven a neházeli je na podlahu, naopak je pečlivě rovnali zpět do poliček. Pracovali precizně, jako roboti.

„Můžete klidně mluvit, příteli,“ obrátil se profesor na mě. „Tihle nás už nevnímají.“

„Jak jste dopadl?“ zeptal jsem se ho.

„Dobře,“ odtušil. „Smazal jsem všechny záznamy z té nešťastné akce, včetně videa.“

„Nemohli si mezitím pořídít kopie?“ strachoval jsem se.

„Plukovník Vejmelka to popřel – a nebyl ve stavu, kdy by byl schopen cokoliv zapírat.“

Jen jsem se trochu v koutku duše příkrčil. Profesorovo zasahování do psychiky lidí mi bylo cizí a nesouhlasil jsem s ním, ačkoliv jsem ani nepochyboval o jeho nutnosti.

„A co kdyby to přece jen stihli?“ zajímalo mě. „Kdyby si pořídili několik kopií a uschovali je na více místech?“

„Použil bych něco jiného, co by jim znehodnotilo všechny záznamy,“ ujistil mě. „Stihl jsem to promyslet během návratu na letiště.“

„Co jste vymyslel?“

„Místo do policejního prezidia bych musel proniknout do libovolné televize,“ usmál se. „Trochu bych opravil některou často používanou znělku. Nikdo by si ani nepovšiml, že by od té chvíle obsahovala neutralizaci mé útočné sekvence. Každý, kdo by tu melodii zaslechl, byl by od té chvíle imunní.“

„Ale to by znemožnilo používat je i vám.“

„Opět se mýlíte, příteli,“ opáčil shovívavě. „Stejně tak jako u počítačů existují tisíce různých virů, kdy prostředek proti jednomu neúčinkuje na ostatní, tak jedna protisekvence může zrušit pouze jednu jedinou konkrétní sekvenci.“

„U počítačů je tomu tak,“ přiznal jsem. „Možná používáte velice přílehavého přirovnání – jenže nechápu, proč mluvíte pořád o virech, jako kdyby lidé měli v hlavách procesory?“

„To není pouhé přirovnání,“ podotkl profesor. „Možná používáte velice přílehavého přirovnání – jenže nechápu, proč mluvíte pořád o virech, jako kdyby lidé měli v hlavách procesory?“

„To není pouhé přirovnání,“ podotkl profesor. „Možná používáte velice přílehavého přirovnání – jenže nechápu, proč mluvíte pořád o virech, jako kdyby lidé měli v hlavách procesory?“

„Možná používáte velice přílehavého přirovnání – jenže nechápu, proč mluvíte pořád o virech, jako kdyby lidé měli v hlavách procesory?“

„Možná používáte velice přílehavého přirovnání – jenže nechápu, proč mluvíte pořád o virech, jako kdyby lidé měli v hlavách procesory?“

„Možná používáte velice přílehavého přirovnání – jenže nechápu, proč mluvíte pořád o virech, jako kdyby lidé měli v hlavách procesory?“

„Člověk přece nemívá v hlavě procesory,“ namítal jsem na to tvrdohlavě. „Říkal jste, že jste výjimkou, která ani sama o sobě nemůže vzniknout.“

„Nemáte tak docela pravdu, příteli,“ oponoval mi. „Boot sekvence pro lidský mozek je neuvěřitelně krátká – pokud je modulována na slyšitelnou část zvukového spektra, trvá sotva desetinu vteřiny. Řekl bych, že může být použita i obyčejným člověkem, čistě intuitivně. Asi by se tím dala vysvětlovat přírodní hypnóza, ale tím si nejsem jistý, nevím, jak funguje a zda vůbec funguje.“

„Nevíte, jak hypnóza funguje? Vždyť ji používáte!“

„Upřímně řečeno, nevím. Používám ji sice, funguje mi, ale moje působení je mnohem komplikovanějšího druhu, než aby se dalo vysvětlovat přirozeným způsobem. Zatím jsem se nikdy nesešel s někým, kdo by skutečnou přírodní hypnózu ovládal.“

Policisté zatím pečlivě rovnali knihy zpět na svá místa. Šlo jim to od ruky – nás si stále nevšímali.

„Mně se to stejně nezdá,“ pokusil jsem se namítat. „Aby bylo možné resetovat člověka během desetiny vteřiny, to snad ani není možné.“

„Pozor, příteli, to jsem netvrdil,“ ohradil se profesor. „Mezi zaváděcími sekvencemi pro počítače a člověka je mnoho podstatných rozdílů. Boot pro počítače je jako lavina. Smaže všechno co bylo v paměti před ním a zavede jádro operačního systému. Vždycky jako jediný program – ten ať se potom stará obnovit všechno, co je třeba. Proto některé systémy nabíhají tak dlouho. Pro člověka není nutné mazat všechno, dokonce to vůbec není žádoucí. Náš mozek pracuje všemi svými součástmi souběžně. To je jeho největší výhoda proti počítačům, i když mají mnohem větší rychlost. Boot pro člověka – ale i pro psa nebo myš – pouze vytvoří nevelikou oblast, schopnou přijmout zadaný úkol, zatímco zbytek mozku pracuje dál a ani si toho nevšimne. To není lavina, to je doplnění jediného kamínku do existující bohaté mozaiky. Je to skoro jako když se posadíte k prostřenému stolu a přidáte k tomu nepatrný prezent. Zadávaný úkol není nutné pečlivě sestavit do posledních detailů, jako jsou udělány programy počítačů. Úplné smazání lidské paměti a nahrazení jiným obsahem by se rovnalo úplné destrukci osobnosti. Naštěstí to není ani nutné, ani možné.“

V tom neměl tak docela pravdu, jak se později ukázalo. Ano, jednalo by se o úplnou destrukci osobnosti. Dalo by se tomu říkat – roztrhání lidské duše. Možné to bylo, ale bylo to nepředstavitelně děsivé... Později jsem to viděl sám několikrát a pěkně zblízka...

„Jak vidím, balíček jste uklidit nestihl,“ řekl dobrácky profesor. Posadil se proti mně a usmíval se. „Nevadí – nic zlého tu už nikdo neprovede.“

„Konečně!“ skoro jsem vykřikl. „Konečně vám mohu jednou říci, že jste se zmýlil vy. Všechno je na bezpečném místě.“

Podíval se na mě, aniž by změnil úsměv.

„Já vím – ve vašem redakčním počítači,“ odtušil, čímž mě opět parádně vyvedl z míry.

„Jak to víte?“ vyhrkl jsem, ačkoliv jsem si úpěnlivě sám sobě opakoval, že se nesmím divit ničemu, jinak se budu neustále divit všemu.

„Provedl jste to parádně, příteli,“ pokračoval profesor. „Líbí se mi, že jste pak můj byt nechtěl nechat bez dozoru, dokud se nevrátím. Budu s vámi mluvit na rovinu. Když jsem přišel a našel vás v klidném rozhovoru s policisty, blesklo mi hlavou, že s nimi spolupracujete dobrovolně a sám – proto jsem vás uvedl do transu jako ostatní – a vyzpovídal si vás lépe než farář v kostele.“

Na okamžik jsem ztuhl. Ničeho jsem si přece nebyl vědom! Nemohl jsem to ovšem vyloučit. Bezděčně jsem mrkl na hodinky. Ačkoliv bych přísahal, že od příchodu tří policistů neuplynulo ani půl hodiny, hodinky trvaly na tom, že je to – více než tři hodiny. Chyběly mi tedy přes dvě hodiny života. V té době se mnou profesor manipuloval – bez mého vědomí!

„Něco takového jsem si snad přece jen nezasloužil...“ vykoktal jsem uraženě.

„Omlouvám se – ale tohle jsem udělat musel,“ řekl tišeji profesor. „Nemohl bych nazývat svým přítelem někoho, kdo by byl schopen mě při první příležitosti zradit.“

„A dozvěděl jste se?“ řekl jsem trochu přiškrceně.

„Dost na to, abych se vám ještě jednou omluvil,“ řekl na to tiše. „To... muselo být. Víte už toho o mně příliš mnoho. Mohl bych vám všechno vymazat z paměti – ale přesvědčil jsem se, že by si toho vaše upřímnost nezasloužila.“

Takže – důvěřuj, ale prověřuj, ozvalo se mi v hlavě, ale neřekl jsem nic. Upřímně řečeno, byl jsem dokonale vyvedený z rovnováhy a málem jsem nebyl schopen logicky uvažovat.

„Napadlo mě to, když jste mi v autobuse upřímně nabízel svou pomoc,“ pokračoval po chvíli, když jsem se nijak neměl k odpovědi. Zdálo se mi, že profesor mou odpověď v té chvíli ani neočekával.

„Může člověk pomáhat démonovi?“ pokračoval. „Těžko. Bylo tomu přesně tak, jak jste vytušil – vaše společnost mě spíše zdržovala, než abyste mi byl k čemu platný.“

„Já vím,“ hlesl jsem. „Ale myslel jsem to doopravdy.“

„To už vím,“ přikývl. „Dokonce jste mi i trochu pomohl. Po pravdě řečeno – nezbytně jsem to nepotřeboval, neboť bych se obešel i bez svého počítače. Ale mám tu další možnost, o níž jsem dříve odmítal být jen zauvažovat, ale dnes mi ani jako nepřijatelná nepřipadá.“

„Jaká?“ optal jsem se trochu bezbarvým hlasem.

„Démonovi může pomáhat jen jiný démon,“ řekl klidně profesor. „Nabízím vám – staňte se démonem jako já.“

Jestli jsem se po jeho přiznání, že se mnou manipuloval, cítil jako po políčku, tohle bylo – jako pořádná rána palicí do hlavy.

„Ale to přece... říkal jste...“ koktal jsem zmateně.

„Říkal jsem, že svá tajemství nikomu nesvěřím, neboť na celém světě nemohu nikomu věřit,“ opakoval. „Ale od té doby se cosi změnilo. Jednak jsem se naučil, co jsem dosud neuměl – dokonale se psychicky propojit s jiným člověkem. Vyzkoušel jsem si to nedávno na oněch soudních procesech, ale to ještě nebylo dokonalé. Teprve dneska jsem docílil prvního skutečně spolehlivého spojení.“

„Vy jste dělal své pokusy – na mně?“

„První obětí, dá-li se tak nazvat, byl před hodinou plukovník Vejmelka.“ odvětil klidně.

„Také jste mu nabídl...“

„Jemu?“ zatvářil se poněkud kysele. „Tomu chlapovi ode dneška ani ruku nepodám. Už to, že zamýšlel používat všechny zvukové záznamy pro sebe. Musím mu přiznat, je nesmírně inteligentní – ale také bez špetky citu. Pro takové lidi je čest dobrá, jen dokud jim přináší výhody, ale jakmile se jim zdá podraz výhodnější, nezaváhají ani okamžik. Necitelný člověk v jeho postavení je příliš nebezpečný.“

„Co jste s ním udělal?“ zděsil jsem se.

„Nic – neměl jsem jiný důvod než získat zpět své záznamy a nemohl jsem proti němu zasahovat jenom proto, že je jaký je. Nechal jsem ho na pokoji.“

„I když je, jak říkáte, nebezpečný?“

„Je – a není. V současnosti snad nebezpečný není.“

„Jak to?“ optal jsem se.

„Víte, příteli, lidi třídím zhruba na tři základní typy. Nejmenší skupinou jsou individualisté. Je jich nejméně, jsou většinou naprosto neškodní, ale také bez užitku. Obvykle se rozhodnou vystačit si za každou cenu sami, bez ohledu na naši lidskou civilizaci, kterou ostatně pohrdají, takže si často sami sobě nepovolují využívat její příjemnější stránky. Drtivá většina si vlastníma rukama postaví domek někde na venkově, aby byla nezávislá v produkci potravin a opevní se proti celému světu. Zásadové poznáme podle toho, že na domku není ani jediný hřebík, který by sami neukovali, případně dům postaví bez hřebíků.“

Díval jsem se na něho a nechápal, kam míří. Podle delší pauzy jsem pochopil, že očekává moji odpověď – nejspíš abych dal najevo, zda to chápu. Rychle jsem se zamyslel.

„Anebo žijí prostě jako bezdomovci,“ nadhodil jsem.

„Ty radím jinam,“ usmál se trochu smutně. „Bezdomovci se jako individualisté tváří, přesněji – přetvařují. Tahle kritéria splňují ještě tak praví poustevníci, co žijí úplně mimo civilizaci a živí se poctivě – ale ti vlastně naplňují stejná kritéria jako individuální zemědělci.“

Mlčel jsem – a profesor pokračoval:

„Druhá skupina jsou symbionté. Těch je většina. Ti totiž správně pochopili, že civilizace je pro ně užitečná jen tehdy, když do ní přispívají nejméně stejně, jako kolik od ní požadují. Jako mravenečkové, kteří dobře vědí, že bez mraveniště nemají šanci přežít zimu a pro dobro mraveniště udělají první poslední. Nebo včely, které pro záchranu úlu neváhají obětovat život. Někteří sice žijí spíše jako individualisté –

hrají si převážně na svém písečku; ale pro okolí jsou přece jen užiteční. Jiní se na spolupráci s ostatními lidmi vysloveně specializují. Neznám například ani jediného individualistu – lékaře. To by byl totiž protimluv.“

„A ta třetí skupina?“ nevydržel jsem.

„Třetí jsou parazité,“ odušil smutně. „Bohužel je jich mnohem více než individualistů; naštěstí méně než symbiontů – jinak by se lidská civilizace brzy rozpadla. Parazité civilizaci využívají, jakoby byla vytvořena pouze pro jejich požadavky. Mají jich vždycky víc, než jsou ochotni pro jiné udělat. Nerozpakují se okrádat své bližní a okradenými hluboce pohrdají, neboť všechna práva přiznávají jenom sobě. Málokdy mohou vystupovat jako parazité přímo – leda by byli dostatečně silní, aby je ostatní neodvrhli. Jedině tehdy se mohou chovat otevřeně – jako diktátoři, gangsteři a podobná sebranka. Nemají-li sílu vystupovat přímo, maskují se. Někdy za individualisty, většinou za symbionty. Ohánějí se často zásluhami – ale při bližším pohledu vidíme, jak jsou jejich zásluhy nicotné proti tomu, co sami od společnosti vyžadují. Spravují rozsáhlá průmyslová impéria, bývají politiky, policisty i vojáky. I dobře maskovaní parazité ale mají rádi, když se jich ostatní bojí. Proto si vymýšlejí různé výsady, privilegia a nedotknutelné funkce – jen se podívejte třeba na naše politiky. Ti nejslabší prostě kradou a často se ani nesnaží popírat to. Sem podle mě patří většina bezdomovců. Živí se ve městech jako parazité – žebrotou nebo krádežemi. Obvykle se dušují svým individualismem, neboť jim přece na civilizaci nezáleží, ale to je jenom chabá zástěrka. Sami se prostě živit nedovedou a bez ostatních by brzy zahynuli.“

„A co jste vlastně vy – jako důchodce přece žijete spíše jako parazit, nemyslíte?“

„Nemyslím,“ usmál se smutně. „Nezapomeňte příteli, celý svůj život jsem společnosti pomáhal; mnohem více než většina lidí a navíc bez odpovídajícího ohodnocení. Zachraňoval jsem lidské životy – co může být víc? A teprve v poslední době se spoléhám na to, že mi společnost vrátí, co ode mne dostala.“

„Dobře, ale nejsou snad všichni policisté parazity...“

„Stejně jako nejsou všichni lékaři altruisté,“ usmál se profesor. „Většina lékařů, ale i policistů, jsou symbionty, kteří pro společnost dělají maximum. Policista je přece pro ostatní potřebný – vždyť je má právě před parazity chránit. Ovšem v obou skupinách – dokonce i mezi lékaři – se parazité úspěšně maskují a odlišit je není jednoduché. V každém člověku, nás dva nevyjímaje, se podle mě spojují prvky všech tří kategorií. V každém z nás je tedy kousek svobodomyšlného individualisty, symbionta, který pracuje pro své bližní a ne jenom pro sebe, ale i toho parazita. Vidíme to, když se komukoliv naskytne nějaká výhoda a nerozpakuje se ji využít, ačkoliv ví, že na ni nemá stoprocentní nárok. Nikdo nejsme naprosto čistý.“

„Kam řadíte nás novináře?“ zeptal jsem se rychle.

„Rozhodně vás nepovažuji za čisté individualisty – podle vaší vazby na civilizaci. Páteří novinářiny bývá distribuce informací a to je jistě záslužná činnost. Pak mohou být mezi vámi symbionti stejně jako parazité, záleží na tom, zdali se více cítíte povinováni spoluobčanům a informujete je poctivě nebo zda vyhledáváte jen svůj prospěch bez ohledu na kvalitu práce.“

„Na novinářině dnes málokdo zbohatne,“ podotkl jsem.

„Možná. Někdy je účelem prestiž, což bývá častá zástěrka parazitů. Pravda, parazité baží po výnosnějších oborech, ale ani mezi novináři nejsou samí altruisté. Manipulace lidmi je podle mě jasně parazitický jev.“

„A co plukovník Vejmelka?“

„Toho bych bohužel zařadil právě mezi parazity,“ povzdychl si neznatelně profesor. „Svou profesi vykonává dobře, ale usilovně šplhá nahoru a kde může, neváhá podrazit i své nejbližší kolegy – jen to nedělá příliš okatě. Kdyby se mu podařilo dosáhnout moci, kdyby se domníval, že ho na světě nikdo neohrozí, Hitler by před ním bledl závistí. Ale zatím – rozumějte mi, zatím v jeho činech převažuje spíš to pozitivní.“

„A o mně si myslíte, že bych vás nepodrazil?“

„Nemáte samé chvályhodné vlastnosti, příteli,“ shovívavě se na mě podíval. „Ale kdybyste měl jedinou vadu, které bych se musel obávat, už bych s vámi v této chvíli nemluvil. Tím méně, abych vám něco nabízel.“

„Takže vy opravdu chcete, abych...“ vrátil jsem se ihned oběma nohama do reality.

„Nechci vás příliš ovlivňovat,“ zavrtěl hlavou. „Určitě je to pro vás nenadálá nabídka – a nikdy v životě se nebude opakovat, protože vám to nemá kdo jiný nabídnout.“

Policisté mezitím skončili rovnání knih do knihovniček. Pracovali jako mravenci – neúnavně a přitom stejně tak bezmyšlenkovitě. Otrásl jsem se, kdykoliv jsem na ně pohlédl. Tak se snad ani nechovají lidé, tohle byli – spíše roboti.

„Mějte ssse krászně,“ vyprovodil je profesor ze dveří svého bytu.

Vykráčeli na pavlač jako automaty. Pak si všichni naráz přejeli rukou přes obličej, jako kdyby se probouzeli z nějakého hrozného snu. Teprve pak trochu ožili. Podívali se jeden na druhého, až nakonec první z nich, kterého jsem prve tipoval jako jejich velitele, se na ostatní zprudka utrl:

„No a co? Vracíme se. Nic tam nebylo.“

Vykročil jako první a zbývající ho následovali. Nás dva přehlíželi – jako krajinu. Brzy se vzpomínají, napadlo mě – ale nebudou schopni odlišit vlastní vzpomínky od těch, které jim profesor vsugeroval.

„Poslyšte, Vlastíku,“ obrátil se na mě profesor, jakmile jsem se z toho otřesného dojmu trochu vzpomatoval. „Myslím, že si půjdete domů odpočinout. Dnešek byl pro vás asi příliš nabitý. Chci vám ponechat svobodnou vůli. Také jsem se tak kdysi rozhodoval, měl jsem to ale snazší – tenkrát mi v podstatě nic jiného nezbyvalo. Budu vás očekávat zítra. Nepřijdete-li, znamená to, že s mojí nabídkou nesouhlasíte. Ani v takovém případě se na vás nebudu hněvat. Jsem si lépe než vy vědom, že to není jen tak.“

„A když přijdu?“ zeptal jsem se ho.

„Pak si o tom ještě jednou promluvíme,“ slíbil. „Nechci abyste mi někdy něco vyčítal.“

Čaroděj

Ten večer jsem šel spát nezvykle brzy. Usnul jsem sice rychle, ale celou noc mě mořily divoké sny jako noční můry. Opět jsem prožíval akci na letišti, úprk před policií a její zakončení v profesorově bytě. Dvě hodiny, které mi vypadly ze života, kdy jsem byl bezmocnou loutkou v rukou – démona. Profesor Jindřich mě současně přitahoval i odpuzoval. Byl to ještě člověk? Věřil jsem tomu, chtěl jsem tomu věřit – či spíše, zoufale jsem se toho držel jako trosečník záchraného kruhu.

Mohl bych vůbec přistoupit na profesorovu nabídku?

Začal jsem vzpomínat na celý svůj dosavadní život. Nebyl ani příliš dlouhý, ani nabitý událostmi. Teprve druhý rok jsem si naplno vychutnával nezávislost na rodičích a vlastně na nikom. Kromě školy jsem měl jednu známost s holkou, která mě beztak po půl roce nechala a našla si jiného. Tehdy mě to štvalo asi měsíc, pak jsem si řekl: než nespolehlivou, to radši žádnou – a dobře, že to udělala včas. Zatím jsem na možnost začínat si něco dalšího v tom směru ani nepomýšlel; Blanka byla pro mě opravdu spíš kolegyně. Mělo to v současné době výhodu, že naopak nikdo nebyl závislý na mně a nemusel bych počítat s ohledy na někoho dalšího. Byl jsem pouze svým vlastním pánem, mohl bych se rozhodovat podle sebe. Nabídku profesora Jindřicha bych mohl přijmout s klidným svědomím.

Ale přece – nebyla by to příliš velká a strašlivá změna? Mohl bych zůstat reportérem? Co bych si namlouval, být reportérem v malém okresním plátku jako byl náš nebylo žádné terno, ale bavilo mě to, snažil jsem se dělat to co nejlépe a neměl jsem problémy – dokud jsem nenarazil na démona.

Profesor má přece docela jiný životní styl. Má svůj klid a svou jistotu. Je sám, rodinu dávno nemá a jako důchodce si žije bez velkých existenčních starostí. S důchodem vystačí, protože v podstatě nepotřebuje nic navíc. Může v klidu bádát podle své chuti. Já bych musel dělat dvojí práci – nejprve své zaměstnání a teprve na druhém místě bych se mohl zabývat výzkumy. Určitě bych jim neodolal – ačkoli na druhou stranu, jak to vlastně profesor říkal?

Místo problémů „Chtěl bych – ale nejde to“ mám problémy „Šlo by to – ale nechci“...

Toho jsem se trochu hrozil. Nechtěl bych se proměnit v naprosto dokonalého – robota. Ačkoliv by to mělo spoustu výhod, stálo by to za to, zbavit se své lidské podstaty? Ne, na to bych nepřistoupil. Možná v situaci, v jaké se nacházel profesor před tím osudným pokusem, kdybych měl rakovinu nebo podobný nůž na krku. Nesmělo by mi už záležet na životě, jak jsem jej znal teď. Ale vzdát se elánu, který se mě zatím držel? Nutit se do každé maličkosti?

K ránu jsem vstal dříve, než jsem měl ve zvyku. Nevyčkal jsem ani zazvonění budíku. Rychle jsem se opláchl, oblékl se a nejprve vyrazil za profesorem. Neobával jsem se, že bych ho budil nevhod. Už jsem věděl, že profesor v noci nespí, nebyl jsem překvapený, že jsem ho zastihl tak brzy ráno vzhůru. Překvapilo mě, že byl očividně na odchodu. Dokonce se mi zdálo, že čeká jen na mne.

„Tak co, Vlastíku?“ uvítal mě ve dveřích.

„Pane profesore – nezlobte se na mě, ale...“

„Já vím,“ usmál se s pochopením. „Rozhodl jste se zůstat přece jen člověkem. Do jisté míry vás chápu. Homo Sapiens má také své výhody. A vy jste mladý, plný elánu – prostě vás chápu a nemusíte mi už nic vysvětlovat. Jak vidíte, ani mě to nepřekvapilo. Doufám, že vás budu smět nadále nazývat svým přítelem.“

„Přinesu vám vaše záznamy,“ navrhl mu jsem rychle, abych nějak zakryl rozpaky.

„Ponechte je zatím u sebe – budou tam asi bezpečnější,“ požádal mě profesor.

„To jistě,“ ubezpečil jsem ho. „Já jen...“

„Kdybyste si to někdy přece jenom rozmyslel, přijďte. Já na vás už naléhat nebudu. Budu vás respektovat.“

„Díky, profesore,“ řekl jsem s radostí.

S radostí? Radoval jsem se snad, že jsem odmítl nabídku, jaká se už nikdy v mém životě nebude opakovat? Nebo to byla radost, že zůstanu tím, čím jsem byl dosud? Novinářem plátku okresního formátu, žijícího z ruky do úst?

„Já dnes odjíždím,“ řekl mi profesor. „Mám tu nedaleko v lese chatu. Hodlám se tam přesunout, než se tady všechno zklidní. Předpokládám, že mi ještě jednou pořádně přehrabou byt – ale raději u toho nebudu. Ještě bych jim něco provedl, co by mě pak mrzelo.“

„Kde je ta chata?“ zeptal jsem se. „Mohl bych vás někdy navštívit?“

„Najdete to snadno,“ ujistil mě. „Domorodci říkají tomu místu U starého mlýna. Vítán budete samozřejmě vždy.“

Nebylo to daleko a umínil jsem si, že profesora určitě navštívím.

Buď jak buď, rozloučil jsem se brzy a spokojeně. O svého podivného přítele – mohu-li ho tak ještě nazývat – jsem nepřišel, budu se smět kdykoliv vrátet, a víc jsem si zatím nepřál.

Mohl jsem tušit, že ta idylka nebude mít dlouhého trvání a že budu svého rozhodnutí brzy litovat? Mohl jsem. Věděl jsem už dost. Jen jsem si to – nechtěl připustit.

V redakci mě ovšem dobrá nálada rychle přešla, když mi šéf mlčky hodil na stůl dvě pokutové stvrzenky.

„Ten tvůj kamarád, ten démon, říkal, že pokuty platí on, ale cestu jsi vyjednával ty, takže mi to pěkně zaplatíš a se svým přítelíčkem si to vyřídíš sám.“

Mlčky jsem mu vysázel bankovky v požadované výši. Nemohl mě tím naštvat, peníze mě nechávaly klidným.

„A za druhé – chci vidět tvou reportáž z letiště. Mě tam ani nepustili a pochybuji, že jste tam vůbec byli.“

„Odjel jste a nechal jste nás tam,“ vyčetl jsem mu.

„Měl jsem v Praze jiné jednání,“ odsekl mi. „Nejsem taxíkář. Kromě toho – o zpáteční cestě nebyla řeč.“

„To ne – ale už byste to věděl. Jen se obávám, že tahle reportáž nebude tištitelná.“

„Byli jste tam vůbec? Nebo si jen děláš šoufky?“

„Byli jsme tam,“ přikývl jsem. „Démon teroristy během deseti minut zpacifikoval. Deset ozbrojenců se samopaly, z toho jedna holka, ovšem pěkně ostrá, všechno bez jediného výstřelu. Sotva je stačili odvážet.“

„A tomu mám věřit?“

„Nemusíš,“ odsekl jsem. „Tomu neuvěří nikdo, proto tvrdím, že by to nebylo tištitelné. Měl jsi tam být s námi. Byl bys to viděl na vlastní oči – ale taky bys o tom nic nenapsal.“

„Jak jste se tam vůbec dostali? Mě tam nepustili.“

„Nás by taky vyhodili – ale démon zpacifikoval i policejní hlídky, aby si nás přestaly všímat. Pak jsme spolu prošli do dispečinku, kde přiměl velitele zásahové jednotky, aby mu dal volnou ruku k vyjednávání s teroristy.“

„A velitel zásahové jednotky mu vyhověl, že? Pohádky vykládej někomu jinému.“

„Plukovníkovi se určitě moc nechtělo, ale změkl, když si na něho démon zapískal. Měl jsi tam být s námi.“

„Plukovník že tancoval, jak mu někdo cizí pískal? To je na tom úplně to nejlepší. Ani vy jste tam nebyli, nesnaž se mě obalamutit. Uvidíme, co bude v oficiálním hlášení.“

„Tam to ovšem nebude,“ pokrčil jsem rameny. „Prohlásili to za státní tajemství.“

„Docela slušná výmluva,“ podíval se na mě vztekle. „Ale já ti na to nenaletím. Dnes půjdeš pěkně spořádaně do mateřské školky U jezírka, chystají tam nějakou vydařenou akci pro děti, aspoň tak to inzerují. Přineseš z toho tři normostrany textu, jasné?“

„Jasně,“ přikývl jsem bez protestu. Pak jsem se sebral a odešel na přikázanou akci.

Bylo mi jasné, že budu muset v redakci nějaký čas sekát latinu. Šéf zacházel v drezúře podřízených skoro na hranici šikany, ale musel jsem to vydržet a nechat na sobě dříví štípat, chci-li v redakci zůstat. Že by mi šéf neuvěřil? Tak tomu asi nebylo. Profesor nám během té divoké jízdy do Prahy předvedl věci tak neobyčejné, že se to nedalo odbýt mávnutím ruky. Určitě ho nejvíc hnětlo, že u toho nebyl. Ale zavinil si to sám. Kdyby nechal mazdu parkovat, kde jsme zastavili, zaplatil by možná o pokutu za nedovolené parkování více, ale neztratil by s námi tak hloupě kontakt a dostal by se rovnou do srdce celé akce.

Dětská veselice byla naštěstí zajímavá. Nafotil jsem na ní několik desítek obrázků a stihl jsem napsat ne požadované tři normostranky textu, ale rovnou čtyři – ačkoliv jsem si byl jistý, že mi to šéf seškrtná. V tom jsem se ovšem nemýlil a místo pochvaly jsem se dočkal dalšího pokárání. Srazil jsem obrazně kufry a přijal další úkoly. Naštěstí nebyly tak potupné, jako mateřská školka. Podobné akce totiž šéf přiděloval zásadně nováčkům. Prakticky na nich nebylo co zkazit, děti jsou vždycky velice vděčným objektem.

Zabral jsem se do běžné rutiny s úpornou snahou přečkat, až se Jírovi vykouří z hlavy vztek. Profesora jsem pustil z hlavy. Byl na chatě a výlet za ním jsem si mohl naplánovat až na víkend, kdyby mi to šéf nějak nepřekazil. Musím si postesknout, že

byl v tomto směru vynalézavý. Dával si pozor dokonce i na Blanku, aby mi ani v nejmenším nepomohla. Věděl, že by za mě leccos vzala – ona by to udělala, mohla se stejně tak spolehnout na mě.

Uplynul týden, pak druhý.

Nakonec jsem se rozhodl vzbouřit se. Oznámil jsem šéfovi bez možnosti jakéhokoliv protestu, že v sobotu a neděli jsem mimo město a žádné úkoly na tu dobu neberu. Podíval se na mě sice zle, ale beze slova přikývl. Zjistil jsem si ještě, kdy mi ráno pojede první autobus, zamával Blance – odcházela opět dřív než já – a pak jsem odešel nejkratší cestou domů.

Do označené vesnice jsem dorazil bez nejmenších problémů prvním ranním autobusem. Na návsi se na lavičce vyhřívalo na sluníčku pět debatujících důchodců. Ochotně mi ukázali směr ke Starému mlýnu a ani se neptali, co tam vlastně chci. Jako kdyby tam denně chodily stovky takových jako já. Mohl jsem tušit, že je to tak? Mohl. V první chvíli mě to samotného nenapadlo. Brzy jsem kráčel vysokým lipovým stromořadím, lemujícím cestu podél potoka. Byl jsem nalehko a v nevelikém batůžku jsem si nesl kromě přšipláště jen něco k obědu. Bylo teprve po ránu, žádné horko a vzduch byl příjemně vlahý. Skoro by se mi chtělo zpívat. Cesta náhle odbočila do strmého kopce, ale to už jsem viděl na okraji lesa chatu, napolo zapuštěnou do prudkého svahu. Stála před ní fronta dvaceti lidí, trpělivě čekajících, až na ně přijde řada.

Zadního jsem se pro jistotu zeptal, zda se jedná opravdu o chatu profesora Jindřicha. Potvrdil mi to, ale ihned se do mě zhurta pustil, abych se zařadil do fronty.

„Přebíhat by se chtělo každému,“ hudroval.

Nemělo smyslu něco mu vysvětlovat, ale v téže chvíli se otevřely dveře a z chaty vyšel jakýsi postarší pán. Profesor vyhlédl za ním, aby pozval dovnitř dalšího z řady.

„Jen pojd'te dál, Vlastíku,“ obrátil se ke mně. „Všichni jistě pochopí, že nejste pacient, takže nebudete nikoho předbíhat.“

Někteří se sice už-už nadechovali, ale nikdo nic neřekl. Profesor opět předvídal, co by si kdo mohl myslet – a všechny předem zpacifikoval.

Vstoupil jsem hned za starší paní.

„Posaďte se tady do křesla,“ vybídl ji profesor. „Vy si, Vlastíku, také někam sedněte.“

Paní se opatrně posadila a profesor jí na hlavu pečlivě nasazoval tmavohnědou koženou obruč, spojenou tlustým drátem s jinou takovou obručí, kterou měl sám na hlavě.

„Prosím, paní Zdeno, sed'te co nejklidněji a snažte se na nic nemyslet,“ nabádal klidně očividně nejistou paní. „Poprvé musím každého otestovat, ani vy nebudete výjimkou.“

Paní ani nedutala.

„Zajímá vás konjugátor, že ano?“ obrátil se ke mně. „To je právě tento přístroj. Právě tím se mohu dokonale propojit se svými pacienty.“

„Takový – špión?“ zachmuřil jsem se.

„Také se dá k tomu použít,“ souhlasil profesor. „Ale teď mi prostě nahrazuje rentgen, EKG, EEG, ultrazvuk, počítačový tomograf i magnetickou rezonanci. Napojím se takhle na pacientův malý mozek a v krátké době získám dokonalý přehled o všem, co se v něm děje.“

„Takže jste se přece dal na léčení!“ ožil jsem.

„Ano,“ přikývl. „Přiznám se, konečně se cítím šťastný; konečně mohu využít všechno, co jsem se mezitím naučil a být lidem užitečný. Díky vám, příteli.“

„Díky mně?“ odmítl jsem tu nezaslouženou chválu.

„Ano,“ tvrdil profesor. „Jakmile jsem si tady zavedl tuto soukromou praxi, byl konec se stavy, kdy se mi vůbec do ničeho nechtělo. Tihle lidé mě prostě nenechají odpočívat.“

„A jak se o vás dozvěděli?“

„Jednoduše,“ usmál se. „Cestou na chatu jsem se zastavil v místní hospodě, prohodil pár slůvek s místními lidmi a jen tak mimochodem jsem se jednomu dědovi nabídl, že se mu podívám na jeho revma. Udělal jsem z toho sázku, jinak by mi nevěřil ani slovo. Revma jsem mu zklidnil, pozval jsem si ho na druhý den – ale to už přišli čtyři další. Jak říkám, tady se taková věc velice rychle rozkřikne. Je to dobrá metoda.“

„Vážně máte takové úspěchy?“

„Mám,“ přikývl. „Třeba tato paní. Jmenuje se Zdena, má dvě odrostlé děti – a bolí ji žaludek. Je to tak?“

„Ano – ale vždyť jsem vám to ještě ani nestačila říci,“ upřímně se divila pacientka.

„Mě vlastně nezajímá, co mi pacienti řeknou,“ pokračoval klidně profesor, aniž by bylo zřejmé, zdali to říká mně nebo jí – nejspíš oběma. „Já si to zjistím rychleji sám. Někdy to bývá jen zavádějící. Pacient si například stěžuje na bolesti v páteři a ve skutečnosti má rakovinu ledvin. To neplatí pro vás, paní Zdeno, nebojte se.“

„A co potom, když to zjistíte?“ otázal jsem se.

„Pak samozřejmě nastoupí druhá fáze – léčení. Když už jsem napojený na malý mozek, trochu jeho činnost vyladím. To ve většině případů stačí. Někdy si pomáhám medikamenty, beru je ale jen jako podpůrnou léčbu. Nedůvěřivcům často aplikuji placebo, aby se uklidnili.“

„A tohle je jaký případ?“ otázal jsem se ho.

„Tohle bude složitější,“ přiznal. „Paní to trápí už dlouho a kdyby přišla do nemocnice místo ke mně, dostala by tam nejspíš okamžitě dolsin.“

„A u vás?“

„Bohužel to nebude tak jednoduché jako u jiných případů, které mi sem chodí,“ řekl vážně profesor. „Paní Zdena dnes dostane injekci, ale bude ke mně každý týden touhle dobou chodit pro další, dokud to úplně nezmezí.“

Natáhl do skleněné injekční stříkačky z velké láhve lék, zběžně potřel pacientce rameno desinfekcí a zručně jí vbodl injekci.

„Ale paní Zdeno,“ nabádal ji, „budete sem chodit opravdu poctivě, dokud nerozhodnu, že jste zdravá, rozumíte? I kdyby se vám zdálo, že už je vše v pořádku – jinak se vám to vrátí a sama jistě víte, že není o co stát.“

„Právě, pane doktore,“ otřásla se pacientka. „Vždyť jsem už ani spát nemohla – a to zvracení, někdy s krví...“

„Já vím,“ ujistil ji klidně. „A pro jistotu vás varuji, nepodceňujte to. I pouhé zanícené slepé střevo se může stát příčinou smrti, když se zanedbá.“

Sejmul pacientce obruč a pomohl jí vstát.

„To je pro dnešek všechno,“ ujistil ji. „Za týden si sem přijdete pro další injekci.“

„Vy jste opravdu zázračný doktor,“ rozplývala se žena. „Jedna injekce – a úplně mě to přestalo bolet!“

„To je dobře, že to zabralo,“ pochválil si. „Ale jak vám říkám, ne abyste si myslela, že už je vyhráno. Za týden vás chci mít tady na tom křesle, jinak za nic neručím.“

Žena se loučila a profesor zval dovnitř dalšího.

„Co jí vlastně bylo?“ ptal jsem se profesora, než do nevelké chaty dorazil další pacient.

„Příteli, víte vy vůbec, co je to dolsin?“ zeptal se mě na oplátku. „To je totiž morfium. Používá se k tlumení nesnesitelných bolestí, takže se s ním setkáte na úrazových odděleních, operačních sálech a v onkologii. Paní Zdena má pokročilou rakovinu žaludku a neuvěřitelné štěstí, že přišla právě za mnou.“

„Vy si ji troufáte vyléčit?“

„Věřím si,“ přisvědčil. „Všude jinde by pro ni měli jen ten dolsin. Rakovina byla přece hned to první, s čím jsem se setkal – dokonce u sebe. Všichni máme to štěstí, že se to dá léčit čistě vyladěním malého mozku. Ale ono to funguje i na jiné případy. Mikroby bych normálně léčil antibiotiky. Dobře seřízený organismus se s nimi vypořádá sám. Mizí tak rychle, jako sníh na plotně. Vždyť žijeme s mikroby pořád, ale jen oslabený organismus jim podléhá.“

„Přece jsem vám už říkal, že to bude na Nobelovu cenu za medicínu.“

„Kdyby to jen nemělo ty horší vlastnosti,“ povzdychl si. „I tady za mnou byli maníci od plukovníka Vejmelky, dokonce dvakrát. Pokaždé jsem je zhurta vyprovodil, ale jak vidět, plukovník se nemíní vzdát.“

Zatímco se mnou mluvil, posadil do svého koženého křesla postaršího dědu, navlékl mu opatrně konjugátor a jen jakoby mimochodem, aniž by se mnou přerušil konverzaci, pacienta vyšetřoval – a nejspíš rovnou i léčil.

„Co to máte za zázračnou medicínu, pán doktor?“ tázal se ho pacient. „Minule jste mi dal jednu injekci – a cítil jsem se po ní jako znovuzrozený.“

„Však také budete jako znovuzrozený, pane Dušín,“ těšil ho profesor. Na konci léčení mu dal injekci; stejného léku, jako paní Zdeně předtím. Potom se s ním rozloučil a zavolal si dalšího pacienta.

„Co je to za lék?“ zeptal jsem se zvědavě. „Používáte to pro všechny stejně.“

„To je jen placebo, pouhá obarvená voda,“ ujistil mě klidně. „Nic to neléčí, jen pacienta povzbudí. Pacient musí být pevně přesvědčen, že je léčen, jinak by mi neuvěřil a třeba by podruhé ani nepřišel. Vlastně by to byl podvod, kdyby vlastní léčení neprobíhalo současně. Moje metoda není bohužel zvnějšku vůbec patrná a proto dávám každému na závěr stejnou injekci. Zatím mi na to nepřišli a až se tak stane, budou mi už věřit kvůli výsledkům.“

„A jaké máte vlastně výsledky?“ zeptal jsem se ho.

„Zhruba devadesát osm procent,“ řekl vážně. „Nedokázal jsem takhle nahradit chybějící ruku; ostatní se přinejmenším zdá být na dobré cestě.“

„Ale to je přece úžasné!“

„Příteli, Vlastíku, nedáte se přece jen ke mně?“ obrátil se na mě s úsměvem. „Řekl bych vám, nechte novinařiny, tady budete tisíckrát platnější než v redakci, ale neřeknu to, protože jsem prve slíbil, že už vás přemlouvát nebudu.“

A šibalsky na mě zamrkal.

„Já si to ještě promyslím,“ stáhl jsem se. „Ostatně, já jsem přece medicínu nestudoval.“

„Pomohl bych vám,“ ujistil mě. „Vystudoval byste ji mimo lékařskou fakultu – u mě. Na lékařské fakultě jsem přednášel také a dnes toho vím tisíckrát víc než tehdy. Kdybyste si to rozmyslel, nasypu vám do hlavy všecko, mohl byste jít rovnou ke státnicím. A ručím vám za to, že byste je udělal. Ne díly nějaké protekci, ale pro vaše vědomosti.“

„Uvidíme,“ vzepřel jsem se. Pochopil a přestal mě přemlouvát. Ačkoliv – samotná jeho lékařská praxe byla argumentem, který se nedal přehlédnout.

Odjížděl jsem domů se smíšenými pocity. Tohle byla jiná perspektiva, než jsem si až dosud myslel. Ale přece jen, raději jsem se cítil volnější.

Volnější – jako vězeň na Ďábelských ostrovech...

Neuvědomoval jsem si, co všechno bych mohl profesorem nabídkou získat. Ani – co všechno ztratím, když ji nepřijmu. Myslel jsem si, že své rozhodnutí mohu změnit i později, což bohužel nebyla pravda...

Katastrofa

Návštěva u profesora měla pro mě převážně kladný efekt; vrátila mi chuť k novinařině. Uvažoval jsem, že o tom napíšu noticku do novin, aby moje cesta na venkov byla využita, ale po zralé úvaze jsem si to rozmyslel. I tak bylo kolem profesora rozruchu dost. Samozřejmě mi neustále leželi na mysli profesor, osudová nabídka a všechno kolem. Umínil jsem si, že nebudu zbytečně profesora vyrušovat a přijedu za ním zase až za čtrnáct dní.

Kdyby za mnou přímo do redakce nepřišla náhlá návštěva, asi bych to dodržel. Přišla za mnou, ale byl jsem právě ve městě za případem, Blanka také nebyla v kanceláři a když šéf zjistil, že přišla jen a jen za mnou a s ním nechce nic mít, samozřejmě ji ani nepozval dál.

Starší paní, skromně se krčící na chodbičce, jsem poznal okamžitě. Byla to Zdena, moje známá z profesorsky ambulance. Přinesla mi veliký dopis; v zalepené obálce, ale bez známky. Jenom na obálce bylo moje jméno.

„Mám vám to dát,“ špitla, sotva mě zahlédla. „Posílá vám to váš přítel.“

Bližší vysvětlování jsem ani nepotřeboval. Pozval jsem paní Zdenu dál, ale odmítla.

„Mám ještě ve městě moc shánění,“ omlouvala se.

„Jak dlouho jste tady na mě čekala?“ politoval jsem ji.

„Skoro dvě hodiny – ale je to pro našeho doktora, čekala bych třeba celý den.“

„A jak se vám daří?“ zeptal jsem se jí.

Nebyl to ode mne ten předstíraný zájem, jak se to někdy simuluje, když chce reportér někoho rozpovídat. Mne teď paní Zdena opravdu zajímala.

„Děkuji za optání, dobře,“ trochu se usmála. „Zdá se mi, že už je to dobré, ale musím chodit za doktorem na injekce, protože mi ještě neřekl, že je to v pořádku.“

„V tom případě tam poctivě docházejte,“ radil jsem jí. „Snad se pamatujete, co o vás profesor říkal; že jste těžký případ. Neberte to na lehkou váhu.“

„Vždyť tam docházím každý týden. Ani jsem proto nejela na sestřiny narozeniny.“

„Lépe když vynecháte její narozeniny, než aby musela ona přijet na váš pohřeb,“ řekl jsem vážně.

„Vy tomu rozumíte?“ podívala se na mě pátravě.

„Ne,“ ujistil jsem ji. „Ale profesor mívá někdy takové průpovídky, snad jste od něho něco slyšela. Že můžete zemřít i na zanedbané slepé střevo, a tak podobně. Nejsem sice přes medicínu odborník, ale jeho slova bych nepodceňoval.“

„Vždyť on je vtělená moudrost,“ rozplývala se nad ním paní Zdena. „A přitom je tak mladý!“

Kdybyste tušila, že mu je už sedmdesát let!, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem neřekl nic. Medicíně jsem nerozuměl ani trochu, ale svěží vzhled paní Zdeny byl výmluvný i pro mě. Vypadala mnohem zdravěji než při setkání v profesorsky ordinaci a nepochyboval jsem, že také zdravější je. Rozloučili jsme se jako dobří známí.

Otevřel jsem dopis.

„Milý příteli,“ psal mi profesor. „Vzal jsem si s sebou ke studiu nějakou literaturu, ale už jsem všechnu přečetl a mám teď večery nezvykle prázdné. Mám tedy čas i na dopisy.

Všechno by se mi dařilo, kdyby mi ten potrhlý plukovník dal konečně pokoj. Vzal si do hlavy, že ze mě moje tajemství vydoluje stůj co stůj. Měl by mu už někdo vysvětlit, že nemá nejmenší šanci, ale on si nedá a nedá říci. Nejhorší je, že nemám nervy snášet jeho vlezlost.

Dnes mi přišla obsílka z důchodového úřadu. Vidím za ní, jak jinak, plukovníka. Mám se osobně dostavit na úřad, aby si ověřili, že jsem pořád naživu. Mají podezření, že se za mě vydává někdo cizí. Budu tam muset zajít. Předtím se vzhledově trochu zestárnu, aby mi dali pokoj. Nicméně je to zdržení. Tady mě znají jako mladíka a nemohu se pořád předělávat, nejde to ani tak rychle.

Nakreslil jsem vám nějaké obrázky. Mohu-li vás poprosit, nikomu je nedávejte. Pro blízké a přátele si z nich můžete pořídit xerokopie, ale originály nedávejte nikdy z ruky. Jsou určeny pouze pro vás. Snad někdy pochopíte, proč jsem je kreslil – a proč jen pro vás.

Mějte se co nejlépe.

Váš profesor Jindřich.“

Ve velké obálce bylo přiloženo několik čtvrtek s obrázky. Poznal jsem se hned na třech portrétech. Byly to vsutku mistrovské kresby, sestavované z nevelkých teček. Podrobnější by mohly být snad jenom fotografie. Na některých kresbách se profesor namaloval sám. Povšiml jsem si, že kupodivu nebyly zrcadlově obrácené, jak je to u autoportrétů pravidlem. Z jednoho se na mě dívala profesorova tvář s jeho divným, skoro šibalským úsměvem, na druhém stál profesor uprostřed městského bytu, ruku káravě zdviženou vzhůru, jako by mi zlehka hrozil. Obrázky byly ale tak mistrovsky vyvedené, že jsem nad tím žasl. Nevěděl jsem, že je profesor umělcem i v tom směru, ale zřejmě tomu bylo tak. Já bych něco podobného nikdy nenakreslil, nevěděl bych si s tím rady. Co mělo znamenat zátiší u starého mlýna? Zřícenina u potoka byla dobře viditelná z cesty k profesorově chatě, ačkoliv cesta před mlýnem odbočovala. Zřejmě se profesorovi zalíbila – to bývá u výtvarníků obvyklé. Profesor se tam ostatně zvětšil – ukazoval prstem na nejzachovalejší část té staré stavby, kde už dávno běhaly po rozbořených zdech jenom veverky a zatoulané kočky.

Navzdory své nové lékařské praxi měl zřejmě profesor čas i na toulky po okolí. Proč mi ale posílal tyto obrázky? Já jsem přece nebyl milovník umění, jako třeba Blanka. Té by takové skvosty určitě zamotaly hlavu. A navíc to upozornění, že jsou jen a jen pro mě? Tak naléhavá prosba musela mít své opodstatnění! Proč by ji tak zdůrazňoval?

Tak jako tak jsem byl pevně rozhodnut ponechat si kresby na památku. Kdyby pro nic jiného, právě těmito mistrovskými a jistě velice pracnými dárky mi profesor dal najevo, že má o mě opravdový zájem. Zvláštní dárek. Nevypadal namalovaný čistě z nudy. Kolik svého drahocenného času mi tím vlastně daroval? Nemohl jsem to ani odhadnout. Napadlo mě – a ne bezdůvodně – že profesor může mít takové vytečkované obrázky namalované i během pouhé minuty. Chtělo by to samozřejmě neuvěřitelnou hbitost, ale právě u něho bych se nedivil ničemu. Předvedl mi ji nejvíce

na klavíru. Prohlížel jsem si obrázky podrobně – pak jsem je pečlivě uložil do desek do knihovny, aby se nepomačkaly.

Kdybych tak věděl, co je v nich, uložil bych je možná do bankovního trezoru – a ještě bych o ně trnul strachy...

Následující ráno pro mě začalo jako pokračování nějakého zlého snu. Byla ještě tma, spal jsem, když se ozvalo prudké zapraštění dveří mé garsonky. Než jsem se vzpamatoval, vtrhlo vylomenými dveřmi dovnitř pět ozbrojenců s kuklami na obličejích. Měli na sobě černé kombinézy, na zádech nápisy POLICIE, ale chovali se jako banda gangsterů. Rozespáleného, nic nechápajícího mě vytáhli z postele, položili na podlahu obličejem dolů a prošacovali mě, abych u sebe v pyžamu neměl náhodou nějakou zbraň.

Chtěl jsem se ohradit, ale přetáhli mě obuškem. Nechápal jsem co se děje, ale rychle jsem pochopil, že se jim nesmím protivit. Česká policie je v mnohém odkojená Chicagem, jen bohužel z opačné strany, než tamní muži zákona.

Prohledávali mi byt, ale co by tu mohli objevit? Nábytku jsem tolik neměl a s pouhými dvěma knihovničkami byli hotoví během minuty. Strachoval jsem se, aby mi nepomačkali obrázky od profesora, ale ty je nezajímaly – ani knihy. Hledali snad za knihami zbraně?

Pak mi nasadili kovové náramky jako zločinci, postavili mě na nohy a jen tak v pyžamu vyvedli na ulici. Stála tam už spousta čumilů, kteří na mě mohli oči nechat. Pozdrav pámbu, to zas bude vysvětlování, napadlo mě. Co to ty raply napadlo? Cožpak jsem nějaký gangster?

Naložili mě do auta, ovšem ne do policejního. Tohle byl nefalšovaný armádní kolový obrněný transportér. Trochu mnoho cti pro jednoho redaktora – doprovod jako u hledaného šéfa cizojazyčné mafie.

Uvnitř obrněnce se mnou už teprve nedělali žádné ciráty. Natáhli mi na hlavu hustý černý pytel, zřejmě abych v té tmě neviděl, kam mě vezou. Pak se zvenčí ozvalo kvílení sirény, motor zahučel a rozjeli jsme se.

Zatím jsem si pořád říkal, zavřít mě mohou, pustit budou muset. Nic jsem neprovedl, proč to všechno? Postupně jsem ale ztrácel orientaci i poslední zbytky klidu. Obrněnec s námi jel jako šílený, aspoň se mi to tak zdálo. Tím tempem jsme dávno minuli městskou policejní stanici – podle klidné jízdy jsme jeli mimo město.

Kam mě to vlastně vezou? Považoval jsem se za natolik bezvýznamného človíčka, že jsem to prostě nechápal. Kdo má zájem, abych byl k němu takhle přivezen?

Kola obrněnce nesvištěla po asfaltu, ale drnčela po dláždění. Kde jsme? Zvenku sem nepronikaly žádné zvuky kromě policejní sirény, účinně přeřvávané rachocením dieselového motoru obrněnce. Byl jsem už dost roztřesený – ne zimou, ani hlukem kolem – kdo by za takových okolností neztratil nervy? Navíc to vypadalo, že jsme náhle sjeli se silnice. Obrněnec se začal kolébat se strany na stranu, až jsem se několikrát bolestivě udeřil do hlavy. Někdo na mě dával pozor – pocítil jsem náhle, jak mi kdosi přes černý pytel na hlavu narazil tankistickou přílbu. Kdyby mě vezli na popravu, nestarali by se asi, zda se otluču nebo ne, řekl jsem si.

Náhle zaskřípěly brzdy, málem jsem upadl po směru jízdy. Obrněnec zastavil, motor umkl a zadní dveře se otevřely. Silné paže dvou chlapů mě vytáhly z transportéru a postavily rázně na nohy. Pak mi konečně někdo strhl z hlavy gumovou přílbu spolu s černým pytle. Po dlouhém pobytu ve tmě mě denní světlo na chvíli oslnilo, takže jsem na okamžik vůbec nic neviděl, ale rychle jsem se rozkoukal.

Cestu na břehu potoka jsem poznal na první pohled. Byli jsme kousek pod Starým mlýnem a za nejbližší zatačkou polní cesty by se naším očím objevila profesorova chata. Stálo zde několik policejních vozidel, dva veliké antony, dva vojenské obrněné transportéry, tři sanitky a hasičské auto. Vypadalo to tu málem jako na manévrech.

„Přece se opět setkáváme!“ uslyšel jsem přímo před sebou známý hlas.

Oslnění ustupovalo pomalu, ale toho chlapa jsem poznal, dříve než jsem si mohl pořádně prohlédnout jeho obličej. Byl to plukovník policie Vejmelka, oblečený do vojenské maskovací uniformy. Nejnápadnější na něm nebyla ani placatá vojenská čepice, ani tmavé brýle proti slunci, ale stříbrné mušle tlumičů hluku na uších. Měl je teď posunuté až dozadu, aby slyšel.

„Poslyšte, vy redaktůrku,“ spustil plukovník bandurskou, „Snad si uvědomujete, v čem se to vezete!“

„Ani v nejmenším,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Znáte tady toho pána?“ přistrčil mi před oči fotografii. Byl to dost nezřetelný snímek – profesora Jindřicha.

„Ano, znám,“ odtušil jsem. „Kvůli tomu mě snad nevezete až sem?“

„Prima,“ ušklíbl se plukovník Vejmelka. „Přiznání často bývá polehčující okolnost.“

„Přiznání – k čemu? Že se přátelím s profesorem? Co je na tom špatného?“

„Vám to ještě není jasné? Máte už teď na krku obvinění z přípravy a podílnictví na trestném činu podvodu, nedovoleného ozbrojování, útoku na veřejného činitele a v poslední řadě z pokusu o vraždu.“

„Na to nemáte sebemenší důkaz, plukovníku,“ odsekl jsem. „Doufám, že jste se nechopil moci vojenským pučem a že pořád ještě žijeme v právním státě. Vaše obvinění si můžete strčit za čepici. Nic z toho jsem neprovedl, zato vy mě tady protiprávně zadržujete. Kdybyste mě aspoň nechali ustrojit! Měl bych vás nejspíš zažalovat.“

„To se teprve uvidí,“ odsekl plukovník. Pak se obrátil na gorily v kuklách a černých kombinézách s nápisem POLICIE na zádech.

„Zaveďte ho na výchozí místo a ukažte mu, co se děje.“

Vyvedli mě na cestu a vedli po ní dál. Plukovník kráčel pomalu za námi.

Za zatačkou se mi otevřel pohled na cestu k profesorově chatě. Stály tam nehybně dva obrněné transportéry, přesněji jejich vraky – a jedno vyhořelé policejní auto. Jedině zadní dveře se zbytkem nápisu POLICIE dávaly možnost vytušit, komu dříve patřilo.

Vzdálenější z obrněných transportérů zůstal trčet, když se pokoušel objet vyhořelý vůz – v té chvíli začal hořet a jeho posádka ho musela podle všeho rychle

opustit. Druhý transportér se nedostal ani tak daleko. Pár desítek metrů od zatačky sjel s cesty a předkem narazil na mohutný kmen lipové aleje. I na něm byly znát stopy ohně – jeho maskovací nátěr byl zevnitř vyžíhaný do podivných rezavých map.

„Co vy na to, redaktůrku?“ ušklíbl se plukovník.

„Nevím sice, co se tu stalo, ale řekl bych, že tady hořelo,“ opáčil jsem klidně.

„Tak vy to nevíte!“ opáčil ironicky. „Ale když tak dobře znáte vašeho přítele, musíte tušit, že je za tím on.“

„To tedy opravdu netuším,“ řekl jsem.

„Ale dobře víte, že používá – řekněme nezvyklé prostředky,“ pokračoval plukovník.

„O tom vím,“ přikývl jsem. „Zvykl jsem si, že umí ovlivňovat lidi, ale ne stroje. A není mi jasné – a vám asi také ne – jak by to mohl použít proti železným obludám. Byla by to pro mě novinka. Stejně jako pro vás.“

„Ale připouštíte, že to možné je!“ vyhrkl vítězoslavně.

„Nehodlám dopředu vylučovat vůbec nic,“ řekl jsem. „Jen nechápu, co se tady vlastně stalo a nevím, jak by to bylo možné. Snad profesora neobléháte?“

„Přesně tak,“ podotkl plukovník. „Poslali jsme pro něho komando se zatykačem. Vrátil nám je jako těla bez duše, pár hodin jsme je probouzeli, ale ani pak si nemohli vzpomenout, co se tam vlastně stalo. Poslali jsme tam další, tentokrát vybavené tlumiči na uších, aby je nemohl ovlivnit. Vrátili se stejně jako ti první.“

„Říkal jsem vám přece, že tlumiče nechrání před určitými zvukovými frekvencemi,“ řekl jsem vyčítavě, ale ignoroval mě.

„Nakonec nás přece napadlo, jak jeho zvukovou zbraň vyřadit. Stačí překrýt ji silnějším hlukem. Dostali na to auto, všichni měli na hlavě sluchátka a pouštěli do nich naplno hudbu z walkmanů.“

„A zdá se mi, že to nestačilo,“ usmál jsem se útrpně.

„Překvapil nás něčím úplně jiným,“ odplivl si plukovník. „Najednou se ozvala nějaká trumpeta a v téže chvíli z motoru auta vyšlehly plameny. Mým mužům nezbylo, než okamžitě vůz opustit a dát se na ústup.“

„To jste sice řekl hezky, ale já si opravdu nedovedu představit, jak by to bylo možné. Neznamená to, že bych měl drzost tvrdit, že to možné není.“

„Takže to nevyklučujete,“ pokýval hlavou spokojeně.

„Nic nevyklučuji,“ řekl jsem. „Dokonce ani to, že jste se zbláznil. Pořád netuším, proč jste si celou tuhle akci začínal. Neměl jste k tomu přece nejmenší důvod.“

„Důvodů mám víc než dost,“ opáčil plukovník. „Tři zničené vozy a dva popálení muži, to je snad dostatečně pádný důvod.“

„Ten jste si vyrobil až tady,“ pokrčil jsem rameny. „Co mělo být obsahem toho prvního zatykače? Budu si na vás stěžovat, zatkl jste mě naprosto bezdůvodně. Při té příležitosti vaši akci zpochybním od samého začátku.“

„Tady mám zatykač i na vás, pane redaktůrku,“ ušklíbl se plukovník. Vytáhl z náprsní kapsy uniformy lejtstro, rozložil je a ukázal mi je.

„To je hezké,“ usmál jsem se kysele. „To se vám opravdu podařilo. Jenomže u soudu to tak snadné mít nebudete.“

„To samozřejmě záleží i na vašem obhájci, chcete říci,“ ušklíbl se plukovník. „Netěšte se, postarám se abyste dostal obhájce, kterého já sám vyberu.“

„To se vám nemůže podařit,“ řekl jsem, ale nebyl jsem si tím jistý. Docházelo mi, že mě lapil do sítě sice falešných, nicméně velice pečlivě připravených obvinění. Měl na to dost času i prostředků, zatímco já ani profesor jsme nic takového nečekali. Ano, profesor měl pravdu, když tvrdil o plukovníkovi, jaká je to bestie.

„Uděláme ještě jeden pokus,“ řekl plukovník. „Zavolali jsme si na pomoc armádu, ale nejsem si jistý, zda to neselže – démon zatím opravdu dělá svému jménu čest. Měli by tady už být, raději se stáhneme do bezpečí.“

Otočili jsme se a odpochovali za zatačku.

V té chvíli jsem uslyšel přibližující se svist turbíny a pleskání listů vrtulníku. Nebyl to vrtulník naší policie, ale těžký armádní bitevník. Vynořil se za stromy, zvolna se otočil směrem k profesorově chatě a pak se od něho s ostrým sykotem odpoutala malá kouřící tyčinka – raketa.

„Co blázníte!“ vykřikl jsem. „Tohle už je trochu příliš, nemyslíte?“

„Musíme ho dostat,“ opakoval umíněně plukovník. „A to za každou cenu!“

„Za každou cenu? Jste paranoik, plukovníku.“

Za zatačkou se ozval přítlumený výbuch. Plukovník rychle z kapsy vytáhl vysílačku a s kýmsi se dohadoval.

„Nestrefili? Jak si to představujete? Není tam nic, čeho by se infračidla chytila? To tam nemáte nic jiného?“

Vrtulník klesl trochu níž a před jeho čumákem se začaly objevovat obláčky. Až z té dálky byl slyšet praskot kulometu přehlušující i svist turbín.

Najednou jsem se přikrčil. Vzdálený, ale pronikavý zvuk trubky – profesorova zbraň. Ale co si s ní chce počít proti těžce opancéřované létající obludě?

V té chvíli jsem vytřeštil oči. Jeden list rotoru vrtulníku se začal náhle ohýbat vzhůru a pomalu se odlomil jako povadlý okvětní plátek. Nevyvážený rotor vzápětí způsobil, že se vrtulník začal silně kymáčet. Posádka přestala střílet a možná se snažila nouzově přistát, ale to se jí už nepodařilo. Hlavice rotoru se ulomila a trup vrtulníku padal jako kámen k zemi. Po dunivém nárazu vyšlehl oslnivé plameny a zahalily trosky ohnivou stěnou a černým dýmem. Do toho se ozývaly rozprasky a exploze – to vybuchovaly další rakety, zavěšené pod strojem.

Hasičské auto okamžitě vyrazilo tím směrem, sledované těsně v závěsu záchrankou.

„Zastavte je!“ řval plukovník vztekle na své podřízené a pomáhal si sugestivními gesty. „Těm už nikdo nepomůže, rozumíte?“

Nikomu z jeho lidí se očividně nechtělo vydat se na pole do vlivu profesorovy trumpety. Ambulance uvázla na rozměklém poli, hasičský vůz, terénním podmínkám lépe přizpůsobený, měl také problémy. Přesto zakrátko dorazil k hořícím troskám, hasiči hbitě seskákali a začali na hořící vrak dštít proudy vody. Profesor je nechal na pokoji.

„Nebude to vaše za každou cenu trochu drahé, plukovníku? Nebude lépe nechat toho a šetřit silami?“ popíchl jsem aspoň trochu policejního bosse.

„S vámi se nebavím,“ odsekl. „Vy budete držet hubu, beztoho jste v tom až po uši.“

„Tady jste králem vy, plukovníku, ale před soudem se to otočí,“ připomněl jsem mu.

„Když vás zastřelím, ani se před soud nedostanete.“

„Chováte se jako diktátor, ale tohle vám neprojde. Je tu kolem plno svědků.“

„To jsou moji lidé,“ odsekl plukovník. „Nikdo proti mně svědčit nebude.“

„Teď už ne, plukovníku,“ řekl jsem drze. „Teď v tom jede armáda – přinejmenším s tím půjčeným vrtulníkem. Ta vám nepodléhá a myslím si, že její velitelé litují, že se do toho dali zatáhnout. S tou havárií budou mít problémy.“

„Havárií? Každý přece musí nestranně potvrdit, že váš povedený přítelíček ten vrtulník sestřelil!“

„Trumpetou? Takovou fantazmagorii soudu těžko prokážete. Pokud tam budu, určitě se tomu nasměji. Uvažujte plukovníku, vezete se vy, ne já. Poslat celou armádu proti jednomu člověku je samo o sobě podezřelé a vzhledem k tomu, že tady všude jsou jedině vaši muži, bude podezřelé spoléhat se i na jejich svědectví. Mě jste dal zatknout, ačkoliv nemáte proti mně ani co by za nehet vlezlo. Nejsem ozbrojený a nic jsem neprovedl. Zato vy jste zahájil tuto podezřelou akci pro své čistě paranoidní choutky – netěšte se, že vám to projde.“

„Dokážu, že váš přítel démon je nebezpečný zločinec. Už nám zničil tři vozidla a vrtulník. To nemůžete přehlédnout ani vy.“

„Ta zničená vozidla ne,“ souhlasil jsem. „Ale snadno se dá zpochybnit, že je zapálila trumpeta. Věrohodnější je, že jste do těch aut vložil časované bomby vy sám, třeba na podporu své paranoie. Tomu soud uvěří spíš.“

„Drž už konečně hubu, ty svině, nebo tě zde na tom místě zastřelím,“ ztratil nervy plukovník. „V sebeobraně!“

„Pravda, zatím tady velíte,“ odsekl jsem. „Jde jen o to, jak dlouho ještě.“

Odtáhli mě stranou do policejního antonu. Hlídali mě dva maníci polointeligentního gorilího vzhledu se sveřepým výrazem ve tváři, jako bych byl agent 007. Neprotivil jsem se jim, nemělo to cenu. Spíš jsem začal uvažovat, jak mohla trumpeta účinkovat na obrněná auta a bitevní vrtulník. Asi to bude profesorovo dílo, o tom bych nepochyboval. Na jakém základě to účinkuje, mě v té chvíli nenapadlo. Zase jedno z jeho tajemství! Ale začínal jsem o něho mít starosti. Aby se jediný člověk postavil síle, jakou proti němu vrhl plukovník, to je přece jen trochu moc. Pochopil jsem jen jedno. Profesor se odmítl podrobit zatykači, bez ohledu na to, zda byl či nebyl oprávněný. Nepřihnal tím ale jen plukovníkovi vodu na jeho mlýn?

V jednom měl profesor pravdu. Plukovník Vejmelka byl náš malý český Hitler. Úlisný, zákeřný a nebezpečný. Kromě toho měl v této chvíli velení a s ním i moc. Co kdybych se dostal na svobodu – a zmobilizoval proti jeho šílené akci televizi, rádio, nebo aspoň novináře?

Dvě gorily po mém boku byly ale takovému plánu poněkud na překážku. Vzdychl jsem a pokoušel jsem se vyhlížet z okna antonu, co se venku děje. Moji hlídači si toho ihned všimli a odtáhli mě od okénka do koutku kabiny, abych nic neviděl. Mluvit se s nimi prostě nedalo.

Možná mi tím ale – nevědomky – zachránili život.

Kolem nás odjíždělo hasičské auto. Hasiči zřejmě hořící trosky vrtulníku uhasili a jeli doplnit vodu. Pak bylo ticho. Zdánlivě se nic nedělo, ale i klid mě samozřejmě znervózňoval – dokonce více než střelba předtím. Jakápak esa má ještě Vejmelka v rukávu?

Pochopil jsem to brzy.

Hluboký řev motorů – a kolem nás projel první tank. Hned za ním druhý a další. Armáda se tedy do toho zapojila plnou vahou. Příkrčil jsem se v očekávání, co se bude dít, protože tanky jsou přece jen silné kafe – proti jedné jediné lesní chatě.

Nemýlil jsem se. Tentokrát se ozvala trubka ještě hlasitěji než předtím. Viděl jsem, jak se stěny i strop antona rozdrncely; postupně z nich začaly odpadávat uvolněné šroubky. Nedaleko se ozval výbuch, pak druhý. Třetí otřes byl nejbliž – anton se otrásl a do kabiny se začal zepředu valit tmavý, mastný dým. Náhle se venku ozval hrozný výbuch, současně to třesklo a oknem, od kterého mě před chvilkou odtáhli, do auta vlétla střepina velice silného plechu khaki barvy. Měla na tloušťku více než centimetr, spíš část pancíře tanku – jak jsem celkem správně odhadl. Prorazila sklo a hluboko se zasekla do protilehlé stěny. Dívat se z okna, měl bych hlavu vejpůl. Až mě polilo horko, když jsem si to uvědomil.

To horko ale bylo brzy nějak příliš skutečné. Stěna, o kterou jsem se opíral, mě začala pálit a barva na ní začala žářem krabatět a kouřit. Odtáhl jsem se od ní. Pramínek dýmu houstl a náhle vzplanul slabým, ale intenzivně čadícím plamenem.

„Hoříme – ven!“ vykřikl jeden z mých strážců.

Otevřeli dveře a vyskákali jimi, naštěstí mě nezapomněli vyvléci s sebou. Předek antona byl v jednom plameni; letmým pohledem jsem zjistil, že hoří všechna auta, včetně sanitek. Všude panoval veliký zmatek. Někteří se pokoušeli hasit, ale měli na to jen ruční hasicí přístroje. Většina utíkala pryč, než palivo kolem nich vybuchne. Což se po chvilce skutečně stalo – a exploze palivových nádrží pokropily okolí hořícím benzínem. Nikdo už nehasil, lidé prchali od aut jako šílení a za běhu ze sebe trhali hořící oděv. Já jsem byl na tom nejhůř – byl jsem v pyžamu, vzplanulo by snadněji než uniformy. Naštěstí mě hořící benzín nepokropil.

Gorily mě odtáhly dál, ale ani na okamžik mě nepustily. Viděl jsem čtyři armádní tanky, jako obrovské ohnivé sloupy. Z věží vyskakovali vojáci, váleli se po zemi, snažili se na sobě uhasit hořící kombinézy. Jednomu z tanků výbuch munice rozerval na kusy věž, přes jejíž zubaté okraje ležely krvavé zbytky, nejspíš posádky. To mě vyvedlo z míry. Že by profesor přestal brát ohled na lidi? Pochopil bych, že stále tvrdší útoky proti němu vyvolaly silnější obranu, ale tohle už přehnal. Nezdálo se mi to – ale připustit jsem to musel. Tenhle sen měl už dávno příchut' horroru.

Jako pěkná čára přes plukovníkův rozpočet se ukázalo, že vozidla nejsou bezpečná ani za zatačkou. Vzápětí jsem ovšem pochopil, že totéž platí pro lidi.

Zlověstné fanfáry se opět ozvaly. Oba chlapi, kteří mě dosud hlídali, se popadli za hlavu a bolestí jen tiše skučeli. Na mě to kupodivu neúčinkovalo, ale vysvětloval jsem si to sám sobě, že mám z dřívějšíka asi nějakou imunitu. Prve na mě přece nepůsobilo ani profesorovo pacifikování dotěrných policistů na letišti.

Stranou jsem uviděl i plukovníka. Při prvním bolestivém útoku si stačil příkrýt uši tlumiči, ale platné mu to příliš nebylo. Troubení chvíli trvalo. Napadlo mě, že je to vítaná příležitost k útěku, ale než jsem se k tomu rozhoupal, zvuky stejně tak náraz přestaly.

Plukovníkovy gorily ke mně ihned přiskočily a popadly mě jako do kleští, pevněji než předtím. Nevzpíral jsem se jim. Asi bych se daleko nedostal, atak trval

příliš krátce. Co to bylo? Jistěže za tím byl profesor. K čemu bylo vyřazení jeho protivníků na pár okamžiků? To jsem opět jaksi – nechápal.

„Vidíte, redaktůrku?“ křičel na mě Vejmelka. „Jak se vám to líbí? Z jednoho tanku se nezachránil nikdo a ve vrtulníku uhořeli dva tátové od rodin! To je přece vícenásobná vražda – a škody už jdou do stamiliónů!“

„Ti vaši tátové od rodin stříleli bez lítosti kulometem ostrými na člověka, který jim nic neudělal,“ odpověděl jsem. „Ne, není mi jich líto. A navíc je to vaše vina plukovníku, vy jste začal tu šílenou paranoidní akci.“

Mezitím přijela další auta. Byli to důstojníci – vojáci. Vystoupili a udiveně se rozhlíželi po té spoušti kolem. Pak se nejbližších policistů přeptali na velitele celého zásahu a ti už je dovedli k plukovníkovi.

„Co se to tu děje?“ začali udiveně.

„Kousek odtud je opevněná banda zločinců,“ informoval je plukovník. „Jsou po čertech dobře vyzbrojeni. Zničili nám už skoro všechna vozidla i obrněné transportéry, sestřelili váš vrtulník a zapálili vaše tanky. Máme spoustu mrtvých.“

Hleďme – z jediného člověka je najednou celá opevněná banda, pomyslel jsem si. Jistě, kdyby plukovník přiznal pravdu, znemožnil by se úplně.

„Pokusili jste se s nimi vyjednávat?“ začal otřeseným hlasem jeden z důstojníků.

„To nemá cenu, je to nebezpečné,“ odmítl plukovník.

Rozhodl jsem se. Teď – nebo nikdy.

„Plukovník Vejmelka lže!“ vykřikl jsem k důstojníkům. „Vyjednávat se nepokusil ani jednou. Vím co se tam děje! Není tam žádná banda, ale jeden jediný chlap.“

„Umlčte ho!“ vykřikl plukovník Vejmelka.

Před očima mi vylétly barevné jiskřičky – a můj protest skončil, sotva začal.

Pocítil jsem ostrý zápach čpavku.

„Proberte se už konečně,“ nabádal mě lékař v bílém plášti.

Otevřel jsem oči. Nade mnou bylo hrubé, sluncem vybledlé plátno barvy khaki. Veliký vojenský stan. Kromě lékaře tady čekali dva vysocí důstojníci a mladý voják v bílém plášti, který spíš jen přihlížel.

„Co se děje?“ zeptal jsem se ještě ztěžka.

„Můžete s ním mluvit jen krátce,“ obrátil se lékař na důstojníky. „Nanejvýš pět minut.“

Oba přistoupili až k mému kavalci.

„Říkal jste, že víte, co se v té chatě dělo,“ oslovil mě starší z obou důstojníků, podplukovník se starostlivým výrazem ve tváři. „Tvrdil jste, že tam je jeden jediný chlap. To se skutečně potvrdilo, zatímco plukovník Vejmelka mluvil o celé bandě. Zdá se že vaše svědectví bude mít proti výpovědi plukovníka Vejmelky i jeho mužstva velkou váhu. Jak jsme pochopili, mezi jeho lidi nepatříte. Co s tím vlastně máte společného?“

„Plukovník mě chtěl zabít,“ hlesl jsem. „Byli jste má jediná naděje, musel jsem přilákat vaši pozornost.“

„Plukovníka Vejmelku jsme zadrželi pro závažná podezření – od zneužití pravomocí po vraždu. Potřebujeme ale svědky. Nikdo z plukovníkových mužů není dost hodnověrný.“

„On se mi tím chlubil – že jeho muži budou vypovídat, co jim nařídil. Až mě zastřelí, měli mu potvrdit, že jsem začal útočit a on se měl údajně jen bránit. Copak bych mohl útočit beze zbraně a v pyžamu? Ale pevně věřím, že by to udělal.“

„Tvrdil jste nám, že v té chatě je jediný muž,“ začal důstojník. „Komu patřil ten objekt, co tam bylo? Povězte nám všechno, co o tom víte!“

„Je to chata profesora Jindřicha. Má v ní svou soukromou lékařskou praxi, léčí tam lidi. Po okolních vesnicích určitě najdete spoustu svědků, kteří to mohou potvrdit.“

Nic si nezapisovali, ale tušil jsem, že ně nahrávají.

„Plukovník Vejmelka nejprve tvrdil, že tam je opevněná ozbrojená banda teroristů. Pak svou verzi pozměnil, začal se zmiňovat o nějaké nebezpečné tajné zbraně.“

„Plukovník Vejmelka je schizofrenní paranoik,“ vykřikl jsem. „Mně tvrdil, že mě v sebeobraně zastřelí, přitom jsem nebyl ozbrojený a hrozil on mně a ne já jemu! Jeho lidé měli svědčit podle rozkazů. Plukovník je ten bandita, i s celým svým komandem, nechápete?“

„Uklidněte se, prosím,“ zasáhl lékař. „Pánové, stručně, rozumíte? Jinak to ukončíme.“

„Co vy víte o tajemství profesora Jindřicha?“ zeptal se mě přímo k věci mladší major. „Těžko přehlédneme obrovské škody, které tam vznikly. Vypadalo to jako neúspěšný útok na prapor vyzbrojený protitankovými zbraněmi. Nic takového se tam přitom nenašlo. Co o tom víte?“

Po trpké zkušenosti s Vejmelkou jsem mocným tohoto světa právem nedůvěřoval. Ale tajit všechno by nebylo moudré. Mohli by už vědět o Ruzyni, kde jsem byl také.

„Profesor Jindřich má skutečně nějaká tajemství,“ začal jsem opatrně. „Zdá se mi, že dovede velice efektivně léčit. Kromě toho má schopnosti ovlivňovat lidi, něco jako hypnózu, či co – já víc nevím. Tvrdil mi, že mu to pomáhá při léčení. Placebo efekt, zeptejte se doktora, vím o tom méně než on.“

„Ten efekt skutečně existuje,“ potvrdil má slova lékař, ale víc se do hovoru nemíchal.

„Možná má i jiná tajemství,“ připustil jsem.

„Co o nich víte?“ dychtil major.

„Skoro nic,“ řekl jsem. „Tvrdil mi, že některá jsou nebezpečná. Nedávno se na letišti v Ruzyni osobně zúčastnil akce proti teroristům a snad už víte, jak hladce je vyřídil. Udělal to ale velice nerad a svých tajemství využíval raději k léčení, kde by byly výsledky podstatně užitečnější. Jednal jsem s ním, aby pro naše noviny něco nezávazného prozradil, bohužel byly naše rozhovory v počátcích a zatím jsme nic konkrétního nedojednali. Snad byste se ho na to měli zeptat osobně. Je neuvěřitelně skromný a nerad se chváí, ale jinak je velice příjemný.“

„Profesora se už nikdo nezeptá,“ odušil major. „Plukovník Vejmelka ho zastřelil.“

Panebože – to snad ne! vykřiklo to ve mně, ale navenek jsem jenom tiše zaúpěl.

Proboha, jak se to mohlo stát? Proč profesor nevyužil svých schopností? Přece není možné, aby ho plukovník překonal! Jeho – démona!

„Plukovník tvrdí, že to byla sebevražda, ale žádný soud mu neuvěří,“ pokračoval major.

Neodpovídal jsem mu.

„Když vás praštili,“ pokračoval major, „udělali to velmi brutálně, takže to ihned bylo podezřelé – vzali jsme vás pod ochranu jakožto důležitého svědka. Plukovník Vejmelka se pak rozhodl, že se pokusí s bandity osobně vyjednávat. Nechali jsme ho, ostatně to byla původně jeho akce. Dal nám obšírná ponaučení, co všechno musíme zařídit kdyby se nevrátil, jako kdyby se chystal sám sebe obětovat. Opatřil si bílou vlajku a volal na profesora, že s ním chce mluvit. Profesor na to přistoupil a slíbil mu, že proti němu nepoužije nic ze svého arzenálu. Jak se později ukázalo, splnění tohoto slibu bylo snadné – žádnou zbraň u sebe neměl.“

„On k sobě Vejmelku pozval?“ opakoval jsem. „Vždyť dobře věděl, že Vejmelkovi nesmí věřit! Nedávno mě před ním sám varoval, jaký je to padouch.“

„Plukovník měl s profesorem nějaké nedorozumění už před touto akcí?“

„Ano – profesor se už dávno obával, že na něho Vejmelka chystá nějaký podraz.“

„O co šlo? O peníze, obchody? Něco nelegálního?“

„Myslím si, že šlo o profesorova tajemství. Plukovník se u profesora setkal právě s nejnebezpečnějším druhem působení na lidi. Vypadalo to skoro jako černá magie. Pochopil, že by policie mohla získat proti zločincům novou zbraň a chtěl se jí za každou cenu zmocnit. Profesor mu názorně předvedl její účinky – jenomže se právem obával jejího zneužití a odmítl mu ji dát, na což měl podle mého mínění plné právo. Profesor pro jistotu zničil i veškerou dokumentaci o svých objevech, ale něco si vzal s sebou do své chaty, kde se věnoval léčení lidí z okolí. Je možné, že profesorovy výzkumy byly skutečně tak nebezpečné, jak se sám obával. Právě proto je Vejmelkovi nevydal – jakoby tušil, že Vejmelka dojde ve svém snažení až sem... Je nesmírná škoda, že jeho tajemství zmizelo s ním, zejména když si uvědomíte, že profesor dokázal vyléčit i rakovinu...“

Odmlčel jsem se. Profesor tedy o protivníkovi věděl. Asi musel tušit, že bude ozbrojen. Slíbil mu sice, že proti němu nic nepoužije, ale jakmile Vejmelka vytáhl pistoli, muselo být oběma jasné, že je s dohodou konec. Proč v tomto krátkém okamžiku profesor nepodnikl protiakci? Bylo to přece docela logické, nevyhnutelné. Mohl se bleskově ukrýt za křeslo nebo i jinam a zaútočit zvukem. V případě nouze byly přece účinky jeho útoků okamžité. Nechápal jsem, jak je možné, že nad démonem zvítězil obtloustlý, nemotorný plukovník.

mlčel jsem a major po chvílce pokračoval.

„Jste si jistý, že profesor tady jenom léčil lidi?“

„Zeptejte se lidí v okolí, táhla sem celá procesí. Víte, kolika lidem pomohl? A nějaký pitomec plukovník ho zastřelí, to je prostě nebetyčná ostuda celé naší země!“

„Verze plukovníka Vejmelky byla taková: jakmile vkročil do chaty, profesor na něho skočil, vytrhl mu služební zbraň, přiložil si ji k hlavě a zastřelil se.“

Myšlenky mi různě přelétávaly sem tam, žádná nevypadala věrohodně. Sebevražda? Poté, co se zdálo, že dosáhl dalšího, naprosto přesvědčivého úspěchu?

„Vy tomu věříte?“ zavrtěl jsem hlavou. „Myslíte si, že se bránil, dokonce s pomocí něčeho nepochopitelného, jen proto, aby se mohl zastřelit pitomou pistolí?“

„Na pistoli byly profesorovy otisky, ale zdá se nám, že je tam plukovník vyrobil dodatečně. Jeho tvrzení, že se profesor Jindřich zastřelil sám, obsahuje neuvěřitelnou školáckou chybu. Příčinou profesorovy smrti byly čtyři rány a každá z nich proletěla mozkiem. Jednu by vypálit mohl. Čtyři – nikdy. Plukovník tvrdohlavě trvá na tom, že na sebe profesor skutečně střílel sám a to čtyřikrát, než padl mrtev. Což je jasný nesmysl, protože už první průstřel ráže sedm šedesát dva udělá z mozku kaši.“

Neodpověděl jsem na to, ale blesklo mi hlavou, že tohle jediné nemusí být lež. Je to sice nesmyslné, ale kdyby chtěl profesor sám umřít, odpovídalo by to. Představa, že se sám střílí čtyřmi ranami do hlavy, byla nemyslitelná – pro lidi. On by musel rozstřílet čtyři procesory, aby se skutečně zabil. O účincích střely, jak mi je major líčil, bych nijak nepochyboval – ale procesory jsou přece mnohem propletenější a možná i mechanicky odolnější než obvyklá mozková tkáň. Pro plukovníka by to musel být příšerný šok, ale jediné pak by nelhal – jenže nepochopím, proč by to profesor dělal, když se předtím bránil jako lev – jak to sami vojáci říkali? Prapor vyzbrojený protitankovými zbraněmi? Vůbec jsem to nechápal – a důstojníci také ne. Bylo to skutečně nad naše schopnosti. Zdálo se, že nikdo z nich plukovníkově verzi nevěří. Mám jim sdělovat své pochybnosti? Určitě ne, ostatně – nikomu tím nepomohu. Mlčel jsem tedy.

„Pánové, konec rozhovoru,“ prohlásil lékař. „Po takovém úraze hlavy vám další setkání umožním až zítra.“

„Není to nutné,“ ujistil ho podplukovník. „Svědectví nám zatím stačí a do procesu snad bude v pořádku.“

„Bude-li proces později než za týden, pak snad.“

„Do týdne to nestihneme,“ odušil major. „Je tam příliš mnoho záhad, nebude to jistě jednoduchý případ. Osm mrtvých, miliónové materiální škody, většina svědků lže na rozkaz, to vypadá na měsíce. Figurují tam neuvěřitelné náhody. Podle expertů způsobila havárii bojového vrtulníku únava materiálu. Projevila se trhlinkami postupujícími v listu rotoru, až se odlomil. Naštěstí se nám právě proto zachoval a poskytl expertům objasnění příčiny. Zdá se, že listy rotoru sloužily dlouho přes svou běžnou životnost, což se také musí vyšetřit. Proč shořela auta a tanky, o tom se experti jen dohadují, oheň všechny stopy zahladil. Máme dokonce pracovní hypotézu, že šlo o sabotáž přímo z řad policie – jeden z mužů Vejmelkova komanda cosi zaslechl o náložích umístěných přímo ve vozidlech, ale časově nám nic z toho neseď.“

Rychle jsem uvažoval. Únava materiálu? V případě rotoru vrtulníku bych se s experty nepřel – ačkoliv se list ulomil přímo během profesorova troubení, takže by nebylo div, kdyby to spolu opravdu souviselo. Ale ta auta? Dobře jsem viděl, jak se z drnčícího stropu antonu uvolňovaly šroubky a padaly na podlahu. Když se mohou takhle uvolnit šroubky, nemohl by se uvolnit – třeba přívod paliva? Co udělá nafta či benzín, vylité na rozpálený motor? Ačkoliv – právě anton předtím delší dobu stál

a jeho motor musel být studený; ale kdyby se k tomu připojilo zajiskření z uvolněné elektroinstalace... Nejsem expert, ale ta fakta přímo bila do očí.

Sabotáž z řad policie?

Vyloučeno – tenkrát jsem to tak sice sám nadhodil, abych Vejmelku odradil, ne že bych si to opravdu myslel...

Lékař mezitím pokynul asistentovi, aby mu podal injekční stříkačku. Po jeho injekci se mi zachtělo strašně spát. Usnul jsem s usilovným přáním, abych se z toho zlého snu co nejdříve probudil...

Dědictví

Uzdravoval jsem se rychle, ale hořkost ze ztráty přítele ve mně přetrvávala. Navíc jsem se dozvěděl, že Vejmelkův proces bude odložen a asi úplně zastaven. Ve vězeňské nemocnici u Vejmelky našli rychle postupující rakovinu – nazývali ji raketová. Byla to jen jedna záhada tohoto případu. Profesor proti němu nejspíš přece jen použil zvukovou zbraň, stejně jako proti původnímu Vejmelkovu komandu. Většina policistů zásahové jednotky onemocněla leukémií. Vejmelkovi bych se mohl místo na proces dostavit leda na pohřeb, ale umínil jsem si, že tam nepůjdu. Ať profesora zastřelil on sám, nebo to opravdu byla sebevražda, byl jediným viníkem a příčinou profesorovy smrti on.

Vyšetřovatelé si toho pochopitelně všimli a kvůli tomu mě navštívili. Vyšlo na světlo také profesorovo vystoupení proti teroristům na letišti, kde jsem byl přítomen.

„Jak vysvětlíte, že profesor údajně vyvolal u teroristů na dálku infarkt?“ zpovídal mě major od vojenské policie, pověřený dalším vyšetřováním.

„To vidělo mnoho lidí,“ odvětil jsem. „Nevím sice jak to účinkuje, ale profesor k léčení používal i zvláštních zvuků. Je možné, že zvuky mohou nejen léčit, ale i nemoc vyvolávat. Na tom letišti si pamatuji, že to zasáhlo i piloty letadla, ale profesor pak všechny rychle vyléčil.“

„Nemohl to použít i během obléhání? Jak byste nám vysvětlil záhadné onemocnění policistů, kteří tam byli?“

„Kdyby použil totéž co na letišti, byl by to zase infarkt,“ připomněl jsem jim. „Teoreticky mohlo jít o něco obdobného a nerad bych to předem vylučoval. Leukémii profesor léčit uměl – otázkou je, zda se dá vyvolat uměle. Pokud by tomu tak bylo, mohl si být jistý, že postižené rychle vyléčí a nejspíš si toho nikdo nevšimne. V tom mu, bohužel, plukovník Vejmelka zabránil, ale to už je zase jiná věc.“

„Pak by ten Vejmelka zabil i sám sebe,“ odušil major.

„Ano – jen si toho nebyl vědom. Podobně přece u Čapka zabili fanatici doktora Galéna – a s ním i svého milovaného maršála.“

„Ironie osudu,“ zahučel major. „Ale mám tu ještě jinou, stejně podezřelou věc. Z lidí, kteří tam byli od samého počátku, jste jako jediný vyvázl bez leukémie, nepočítám-li tu ránu do hlavy přímo před našima očima, ale to byla jasná věc.“

„Víte, profesor uměl nejen léčit, ale podobným způsobem uměl vyvolávat cosi jako imunitu,“ nadhodil jsem. „Domnívám se, že mě jako svého přítele dávno předtím imunizoval – aniž bych si toho byl vědom. Pravdou je, že v dispečerském sále na letišti neonemocněl nikdo, ale teroristé i piloti v řídicí kabině letadla se zhroutili velice rychle. Vysvětloval bych to tím, že profesor nejprve všechny ostatní imunizoval – a pak teprve zaútočil.“

„Ano, to by všechno vysvětlovalo,“ řekl major spokojeně. „Nemíníme pátrat, proč jste byl jeho oblíbencem, ale muselo to tak nějak být. Mimo jiné vám totiž odkázal všechn svůj majetek. Ale to bude záležitost notáře, ne naše.“

Tohle mě ovšem překvapilo, protože jsem na něco takového nepomyslel.

Je to vůbec možné? Musel jsem si sám odpovědět, že nejspíš ano. Profesor mi tvrdil, že rodinu nemá. Mohl by přece napsat poslední vůli, kde bych byl já v roli

dědice. Ale to by musel předpokládat, že ho přežiji! Bylo mu už sice sedmdesát let, ale dokázal se udržovat jako kdyby mu bylo třicet a dalo se čekat, že spíš přežije on mě, než já jeho.

Z pochyb mě brzy vyvedla notářka. Poslala mi doporučenou pozvánku k projednávání této dědické záležitosti a když jsem se k ní dostavil, začala hned k věci. Byla to paní středního věku, zkušená a docela milá.

„Předem vás musím upozornit, pane Veselý, že dědická daň bude poměrně vysoká,“ začala s úsměvem. „Náš právní řád ale neumožňuje vzdát se jen některé části dědictví, můžete se vzdát dědictví jedině jako celku. Vzhledem k tomu, že další dědici nejsou známí, připadlo by potom všechno státu.“

„Měl bych si na to vzít půjčku?“ pokusil jsem se o žert.

„Asi vám nic jiného nezbuďte,“ souhlasila. „Protože co se hotových peněz týče, na daň to rozhodně nepostačí.“

„To je ta daň tak velká?“

„Po profesorovi nezůstaly žádné peníze,“ usmála se. „Navíc by vám jako jeho dědici nastala povinnost postarat se o jeho pohřeb – a to také nebude zadarmo. Byl to důchodce, důchod neměl velký. Nenašly se žádné úspory, vkladní knížky a podobná aktiva.“

„Jaképak potom velké dědictví?“ usmál jsem se.

„Největší položkou dědictví je vlastnictví domu kde pan Jindřich bydlel,“ řekla notářka. „Musím vás ale upozornit, že ten dům pochází z minulého století a největší hodnotu na něm má pozemek, na kterém stojí. Nájemní smlouvy s nájemníky obsahují nájemné opravdu jen symbolické, ale protože byly uzavřeny po provedení restituce, zůstanou v platnosti i pro vás. Já bych ten dům považovala spíš za břemeno, ovšem do dědictví musím započítat odhadní cenu, vyčíslenou soudním znalcem. Jak říkám, cena pozemku je v ní nejvyšší položkou.“

„Dejme tomu,“ mávl jsem rukou. „Co dál?“

„Pak sem patří chata na pozemku v katastru...“

„Vím, kde to je,“ přerušil jsem ji. „Jakou má hodnotu?“

„Také jen hodnotu pozemku. Během policejní akce, která se bude teprve projednávat, shořela. Pojištěna nebyla a dalo by se pochybovat, že vám policie něco uhradí, ačkoliv se běžně předpokládá, že oheň založil policejní důstojník.“

„Nezachovalo se tam nic?“

„Jen jakýsi poškozený hudební nástroj. Znalec jeho cenu odhadl na nulovou, neboť je neopravitelný – bohužel je navíc zahrnut do průkazných věcí zmíněné kauzy.“

„Budiž. To je všechno?“

„Druhou největší položkou pozůstalosti jsou knihy,“ dala se do vypočítávání. „Nevím sice, jakou budou mít hodnotu pro vás, většinou jde o velmi odborná díla, ale při výpočtu bylo nutné počítat s původními cenami, vynásobenými přepočtovým kursem valut. Dovedete si představit, na kolik přijde kniha, na které je uvedena cena dvě stě liber, nebo tři sta dolarů? I kdybyste je zkoušel nabídnout v bazaru, nedostanete z nich ani procento té částky, takže vás dědická daň přijde na víc, než kolik tím získáte. V ceně knih je již započítáno snížení odhadní ceny vzhledem k drobným poškozením způsobeným zřejmě zemřelým; zejména obrázky, malované

na okrajích textu. Sleva na opotřebení je vypočítána v procentech podle úředního sazebníku, takže další snížení rozhodně nepřipadá v úvahu.“

„Dejme tomu,“ mávl jsem rukou odevzdaně.

„Pak je tu starý počítač, ale jeho cenu ohodnotil odborník jen cenou novějšího barevného monitoru. Ostatní je prý bezcenná, dávno odepsaná vykopávka.“

„Když to tvrdí odborník...“ pokrčil jsem rameny.

„Další položkou vašeho eventuálního dědictví je nábytek v bytě zemřelého. Ten asi jako jediný má nějakou hodnotu. Dále zachovalé hudební nástroje, zejména pianino a křídlovka, oceněné znalcem na vysokou sumu vzhledem k jejich dnes už starožitné hodnotě. Snad jen tady byste měl hmatatelný užitek, ale po započítání ostatních částí dědictví bych vám radila, abyste se veškerého dědictví zřekl. Bez tak nejste ve vztahu k zemřelému přímým příbuzným a jediné jeho poslední vůle vás opravňuje dědictví přijmout – ovšem se všemi břemeny, které s tím souvisejí. Souhlasíte tedy, abych do protokolu napsala, že se dědictví zříkáte? Můžete to samozřejmě učinit i kdykoliv později.“

„Ne, nepište to tam. Asi vám to bude připadat malicherné nebo staromilské, ale památek na svého největšího přítele se nemíním vzdát, i když za to budu muset zaplatit.“

„Ano, je to vaše právo,“ kývla notářka. „Očekávala jsem, že spíš akceptujete můj návrh, ale chápu, nejde vám o hmotný prospěch. Zejména v dnešní době to nebývá časté – musela jsem vás proto upozornit na všechna úskalí.“

Zdvořile jsem jí poděkoval – ale už jsem se rozhodl. Tak jsem jí to hned na místě řekl. Jen pokývala hlavou.

„Budete ještě pozván na projednávání k soudu. Složenku na zaplacení dědické daně dostanete tamtéž.“

Notářka si ovšem buď neuvědomila, nebo zapomněla položku dědictví, která měla i pro mě okamžitou hodnotu. Po profesorovi jsem získal nejen prastarý dům, ale také jeho byt. Měl bych odtud mnohem blíže do centra i do redakce, navíc bych ušetřil za nájem, což nebyla částka, kterou bych mohl v dnešní době, příznačně všeobecným zvyšováním cen a nájmu, zanedbat. Do oprav domu budu muset jistě investovat více, než kolik bych platil za garsonku, ale to budu muset platit tak jako tak a nájem mého bytu jsem si mohl odečíst.

Na dědickou daň jsem si skutečně musel vypůjčit. Nešel jsem do banky, jen jsem obešel pár kamarádů. Pomohli mi i se stěhováním – zatím jsem toho moc neměl. Po krátké úvaze jsem se rozhodl rozprodat většinu svého nábytku a nechat si starý nábytek po příteli. Připadalo mi přirozenější zachovat profesorův byt v původním stavu. Svůj novější nábytek jsem neměl kam dát a starý jsem nechtěl vyhazovat, ani prodávat. Zejména proto ne, že byl starší a moc bych tím nezískal.

Prodejem nábytku jsem získal nějaké peníze, což mi umožnilo ihned splatit část dluhů. Osobní věci jsem si dal do skříně, pár knih se kupodivu vešlo do knihovniček. Když jsem konečně vyvětral zatuchlý vzduch, mohl jsem se natáhnout na kanape, které mi jako jediné z mého mládeneckého bytu zůstalo. Připadalo mi, že jsem se stal zajatcem profesorova bytu – a prostředí, které ho obklopovalo po celý jeho život.

Zbavil jsem se pout, která mě spojovala s mým předchozím životem? Ano – ovšem jen po materiální stránce.

Ze zvědavosti jsem si dlouho prohlížel obrázky, o nichž mluvila notářka v souvislosti s profesorovými knihami. Byly nakresleny na okrajích textu, jako když si v zamyšlení někdo bezděčně kreslí panáčky či ornamenty. Tyhle kresby ale byly něco jiného. Byly vytvořené naprosto stejnou technikou, jako obrázky, které mi profesor věnoval den před svou smrtí. Byly vytečkované tisíci různě silnými tečkami, trochu se tím podobaly novinovým autkám. Byly na nich zachycené všelijaké předměty z profesorova bytu, ale byly tu i pohledy z okna do úzké ulice a jiné, dobře rozpoznatelné náměty.

Proč je profesor maloval do knih? Že by si knih tak málo vážil? Z toho bych ho jistě nepodezíral. Obrázky měly pro mě určitou výhodu v tom, že snížily odhadní cenu a tím dědickou daň, ale to bylo všechno. Hledal jsem, zda není mezi obrázky a textem nějaká souvislost, ale na nic jsem nepřišel. Byly to na první pohled bezmyslenkovité obrázky – ovšem provedené s mistrovstvím, které mi bralo dech.

Neměl jsem ani tušení, že pro mě budou brzy důležitější, než všechny text okolo...

Měl jsem z redakce blíže domů a nemarnil jsem tolik času cestováním po městě. Bylo to pro mě snazší, ačkoliv mi starý byt, kam jsem se přestěhoval, stále víc připomínal podivného přítele. Někdy mi z toho bylo smutno. Nejvíce jsem litoval, že s profesorem zmizelo ze světa jeho podivuhodné tajemství. Podaří se vůbec někomu jinému takový geniální objev? Nebude to záležitost některého dalšího, vzdáleného století – nebo dokonce tisíciletí?

Teprve teď mě ale jaksepatří mrzelo, že jsem profesorovu nabídku tak rychle odmítl. Kdybych zbaběle neucouvl, kdybych byl ochoten vyměnit pochybnou jistotu dosavadního života za nejistý experiment, mohl bych snad tenkrát profesorovi nějak pomoci. Nebo bych se mohl spolu s ním věnovat léčení. Kdyby mě tenkrát nezastrašilo ono „šlo by to, ale nechci“... Jenže – kdyby, chyby. Prostě jsem to prošvihl a jedinou útěchou mi mohlo být, že jsem se tak rozhodl sám. Sám – ale špatně. Teď už jsem to věděl.

Jisté vytržení z jednotvárné práce představovala svatba, které jsme se museli všichni zúčastnit. Vdávala se kolegyně Blanka. Od jejího rozchodu s Robertem uplynulo něco přes půl roku, vzala to zkrátka hopem. Ale co, rozhodla se sama. Jejího nastávajícího muže jsem viděl poprvé na svatbě, ale rychle jsme se sblížili.

„Blanka mi o vás hodně napovídala,“ řekl mi Franta, když zábava trvala déle a všichni už jsme byli trochu rozjaření. „Měl bych na vás možná žárlit, ale brzy jsem se přesvědčil, že se k ní chováte jen jako kolega.“

„Tak je to přece fér,“ usmál jsem se povzneseně.

„Neměl bych to asi říkat, ale udělal jste určitě chybu,“ šklebil se na mě dobrácky. „Teď už je to jedno, když je Blančí moje choť, ale vy jste měl možnost získat ji dávno přede mnou. K mému štěstí jste se místo toho zabýval nějakým démonem – měl bych mu poděkovat, že vás důkladně zaměstnal, takže Blanka zůstala volná pro mě...“

Nemrzelo mě, že se Blanka vdává. Blahopřání, že si našla kluka podle svého gusta, bylo ode mě upřímné. Nikdy se mnou nechodila a já jsem o ni také nejevil zájem. Jen při zmínce o profesorovi jsem poněkud zatrnul. Co všechno o něm Blanka svému nastávajícímu řekla?

Zeptal jsem se ho raději hned a přímo.

„Já už vím, že je mrtvý,“ šklebil se. „Ale musela to být velice pitoreskní postava. Blanka měla dokonce jeho obrázek. Měla vám ho dát, ale když si přečetla ten šíleně legrační dopis na jeho druhé straně, neodolala a přinesla mi to ukázat. Moc jsme se tomu oba nasmáli, ale pak jsme na to zapomněli.“

„Jaký obrázek?“ zajímalo mě. Bez ohledu na nevázaný stav veselí, které panovalo všude kolem, jsem trochu zvážněl.

„Jeho vlastní portrét,“ pokrčil rameny. „Blančí, prosím, kde máš ten obrázek démona?“

Blanka se bavila u vedlejšího stolu s kamarádkami. Byla už ve tváři trochu ruměná od vína, ale na Frantovu prosbu se okamžitě zvedla a s poněkud provinilým výrazem pospíchala do vedlejší místnosti. Brzy se vrátila a podávala mi neveliký lístek velikosti pohlednice.

„Promiň, Vlasto,“ omlouvala se. „Měla jsem ti to předat už dávno, ale nějak jsem na to zapomněla.“

Usmál jsem se na znamení, že se na ni nezlobím. Přikývla a rychle se vrátila ke svým kamarádkám.

Zamyšleně jsem si prohlížel obrázek profesora – vyvedený stejnou technikou jako ostatní a stejně mistrovský. Profesor se na něm opět sám portrétoval. Dokonalý obrázek jeho známé tváře ve mně samozřejmě vyvolal smutek.

„Ten obrázek není zajímavý,“ sápal se po něm Franta, „jen povídání na druhé straně.“

Otočil jsem pohlednici, ale Franta byl rychlejší.

„Půjč mi to,“ vyškubl mi pohlednici z ruky – a začal ten dopis nahlas číst. Nějak mu při tom nedošlo, že je to indiskrétní – ostatně, byla to přece jen pohlednice, číst si to mohl každý.

„Milý příteli... a tak dál... kdyby sis přece rozmyslel mou nabídku a chtěl se stát tím, čím jsem, vezmi tento dopis a třikrát, rozumíš? Třikrát nahlas přečti tuto větu:“

„Podej to sem!“ natáhl jsem se po Frantovi s tak vážným výrazem obličeje, že se ani neodvažoval nic namítat a podal mi pohlednici bez nejmenšího slova.

„Já jsem to už zkoušel,“ ujistil mě. „Ne třikrát, ale aspoň desetkrát. Samozřejmě se nic nestalo, ale vypadá to velice tajemně.“

Nalezl jsem očima ten text. Byl to očividně hrozný nesmysl, takže se Frantovi nic stát ani nemohlo. Na mě to ale vliv mělo – profesorova slova mě plnila divným smutkem. Přečetl jsem to nahlas, i když skoro bezmyslenkovitě.

„Fernesor brogtwan elrexium hurrax!“

„Skoro jako strč-prst-skrz-krk,“ zasmál se Franta. „Je to snad démonické zaklínadlo?“

Nesmál jsem se. Bylo to od profesora – v tom případě na žerty nebylo místo. Bylo to ještě jakžtakž vyslovitelné, ale smysl to nedávalo. Zaklínadlo? Franta ani

netušil, jak blízko je pravdě. Ačkoliv jsem na něco takového v první chvíli neuvěřil ani já sám.

Přečetl jsem to nahlas podruhé. Nic – a přece. Otřásl jsem se, jako by na mě sáhla smrt. Bylo to kvůli slovům mrtvého profesora? Asi ano – měl jsem k nim jiný vztah než ostatní...

„Bacha!“ zjednával si Franta ticho. „Vlasta se nám právě rozhodl stát se Démonem. Ticho, prosím! Vlasto, čti dál a my budeme pozorovat, jak se měníš!“

Společnost se na mě dívala zčásti nechápavě, z větší části pobaveně. František u svých známých platil za veselou kopu a všichni čekali nějakou švandu. Rozhodl jsem se, že legraci nezkazím – a potřetí jsem to přečetl velice slavnostním tónem:

„Fernesor brogtwan elrexium hurrax!“

Trochu mi zamžikalo před očima, kolemsedící svatebčané propukli v nevázaný řehot. Pro ty, kdo profesora neznali, to musela být opravdu veliká švanda. Váleli se smíchy, jako by se mi podařil obzvlášť dobrý vtip. Asi jako jediný jsem se nesmál. Otočil jsem papír v ruce a pohlédl opět na obličej profesora.

V té chvíli jsem pochopil, že tečky, z nichž byl obrázek sestaven, jsou ve skutečnosti složitějším kódem, než všechny binární kódy počítačů, o jakých jsem kdy slyšel.

Četl jsem ten kód naprosto plynule v celé jeho šíři. Byl to geniální kód. Přeléval se přímo do mé hlavy – přesněji do procesoru typu Jindřich Čtvrtý, profesorem vytvořeného a zablokovaného ve stavu podobného počítačovému stand-by, ze kterého jej mohl vyvést jedině aktivační kód.

Aktivační kód, který bych musel třikrát nahlas vyslovit – což jsem právě učinil.

Částečně ze zvědavosti, neboť se mi zdálo do posledního okamžiku nesmyslné, aby pouhá slova měla tak nepochopitelný účinek. Z větší části úmyslně, protože jsem tušil, že by na těchto slovíčkách přece jen něco být mohlo. Nevěděl jsem přesně, co by to mělo být. Až teď jsem pochopil, že ta divná slova měla funkci kódu k dávno předem připravené rozbušce.

Ne, nestal jsem se démonem.

Už jsem jím byl.

Jen se ve mně právě – probudil.

Rozjezd

Pohlednice s profesorem obrázkem obsahovala dopisy dva – jeden napsaný písmenky a srozumitelný všem, druhý, obsahem mnohem bohatší, jako tečkový kód přes profesorův obraz. Aktivační kód nemohl působit na člověka bez procesoru, takže ani jeden, ani druhý dopis nebyl platný nikomu – než mně. Bylo to vlastně prosté, geniálně jednoduché. Profesor se mi opět omlouval, že mi zasahoval do hlavy, aniž bych mu dal své svolení. Pochopil jsem, že to realizoval během těch dvou hodin, které mi chyběly ve vzpomínkách. Nepotřeboval přece ty dvě hodiny, aby kontroloval mé myšlenky – k tomu by mu stačilo pár vteřin. Zbytek věnoval přestavbě mozkové tkáně – svému geniálnímu vynálezu.

Hned v tom prvním dopise mi ale důrazně kladl na srdce, abych nikomu lehkomyšlně neprozrazoval tajemství démonů, ačkoliv mi je tímto svěřuje. Neměl bych radši nikomu dávat najevo, že se se mnou něco stalo. Vzepřít se tomuto přání mě ovšem nenapadlo. Profesorovo tajemství bylo nebezpečné, samotná jeho smrt byla dostatečně varující. Určitě bude lépe, když o mně nebude nikdo vědět.

Proto jsem si na Blančině svatbě povzdychl, zastrčil pohlednici do kapsy a s trpitelským výrazem jsem se pečlivě prohlížel v zrcadle, které mi podezřele ochotně za nadšeného řehotu ostatních Franta přinesl. Prý jsem po přečtení těch slov vytřeštil oči a chvíli seděl nepřítomně a bez hnutí – zřejmě se něco dělo, ale dalo se to pochopit, jako že nechci kazit legraci, ačkoliv jsem zůstal sám sebou a žádná viditelná změna výrazu mého obličej se nekonala.

Netušili, že vnější podoba je to poslední...

Do svého staronového bytu jsem dorazil pozdě po půlnoci, spíš až k ránu. Spát se mi ale nechtělo; věděl jsem, že poslední spánek svého života jsem potřeboval včerejší noci. Byl jsem trochu utahaný a lehl jsem si na kanape, ale nechal jsem rozsvíceno a pečlivě jsem prohlížel další dopisy – obrázky, které mi krátce před osudnými událostmi přinesla paní Zdena.

Všechny obrázky byly více než jen mistrovské portréty či dokonalé skicy. Těžiště u nich bylo v superponovaném kódu obalujícím obrázek. Není vlastně nijak těžké takové dílo vytvořit, uvědomil jsem si. Stačí promítnout si na papír jakýkoliv obrázek; předpokladem je pamatovat si jej s fotografickou přesností – a potom přes tento vzor rychle vytečkovat kód. Při dostatečné koordinaci svalů, což je ovšem pro každého démona snadné, to stihnete za kratší dobu, než by stejný obrázek vytečkovala jehličková tiskárna.

Proto profesor trval na tom, abych si ponechal zásadně všechny originály!

Měl jsem i několik xerokopií, ale na těch byly superponované kódy rozostřené, až byly nesrozumitelné. Xerox na jejich jemnost prostě nestačil. Proto mě profesor předtím důrazně varoval, ať originály nedám z ruky!

V dopisech byly profesorem nejnovější poznatky, získané praxí s lidmi. Chyběla mi k nim ale podstatná část znalostí – základy. Ale byly tu i časté odkazy na velikou lékařskou encyklopedii v profesorově knihovně. Zvedl jsem se s kanape a po chvilce hledání jsem tlustou knihu našel. Cítil jsem se naprosto svěží – únava zmizela během pár minut.

V první chvíli jsem si ale smutně pomyslel, že ta kniha pro mě asi nebude mít žádnou cenu. Už proto, že byla napsaná anglicky; touto řečí bych se možná i domluvil, ale odborné termíny mi byly naprosto cizí – a bylo jich tam požehnaně.

Jakmile jsem ale knihu namátkou otevřel, pochopil jsem, že jsem se mýlil. Důležitá nebyla kniha sama. Mnohem důležitější byly malé obrázky na okrajích stránek, namalované profesorem. Zde bylo shrnuto to podstatné z každé stránky, doplněné navíc výstižnými komentáři, doplňky a opravami. Profesor se nijak nerozpakoval oponovat autorům tam, kde se podle něho mýlili, doplňovat je tam, kde byly jejich znalosti podle jeho mínění nedostatečné a přepisovat sem i vlastní pozorování. Jeho poznatky vycházely zevnitř – profesor měl naprosto dokonalý přehled o vlastním těle.

Hltal jsem dychtivě stránku za stránkou – a každá se mi nesmazatelně ukládala do paměti. Pochopil jsem, že procesor řídí proces zapamatování jinak, než přírodní mozek. Normálně si člověk všechno pamatuje jen v krátkodobé paměti, kam se ukládá všechno bez ohledu na důležitost poznatků. Teprve při spánku se některé údaje, redukované o nepotřebnosti, stěhují do trvalé paměti. Proto si člověk krátce po zajímavém vjemu pamatuje téměř všechno, ale druhého dne už jen to, co bylo podle něho podstatné. Přijdete-li na nějaký zajímavý koncert a zapůsobí na vás hudba, zapamatujete si ji, ale druhého dne si už obvykle nejste schopní vzpomenout na nepodstatný tvar dirigetova motýlka.

Procesor fungoval jinak. Na místě odfiltroval zbytečné detaily a ukládal jen zhuštěné informace. Brzy jsem také pochopil, že jeho způsob pamatování je mnohem dokonalejší. Ne, nepamatoval jsem si slovo od slova celou knihu, ačkoliv bych byl i toho schopen, kdybych chtěl. Zapamatoval jsem si dokonale smysl a všechny podstatné údaje. Nepotřeboval jsem si už nic znovu opakovat, jak je u studentů zvykem. Pochopil jsem, proč si byl profesor jistý, že mě naučí všemu, co bych potřeboval ke složení všech zkoušek na lékařské fakultě. Teď teprve jsem tomu musel uvěřit. A nemusel by mi ani sám nic vysvětlovat – lidská řeč je vlastně strašlivě neproduktivní způsob sdělování, protože obsahuje nesmírné množství balastu a jen málo skutečně důležitých údajů.

V tom prvním, klíčovém profesorově dopise, obsahujícím probouzecký kód pro můj procesor, byla až na konci informace, která byla také velice zajímavá. Bylo to logovací heslo pro profesorův počítač. Napadlo mě jen tak mezi čtením, že bych jej mohl vyzkoušet. Vstal jsem – a zapnul počítač.

Z malého reproduktoru se ozvalo úvodní písknutí, ale kde normální člověk uslyší jen obyčejný pískot, jsem teď slyšel slova – hlas počítače.

„Kdo je to?“

„Jindřich,“ sykl jsem heslo. Bylo ultrazvukem, ještě mi to moc nešlo. Člověk by v tom ale nic neslyšel.

Počítač neodpověděl, ale obrazovka se ihned změnila – místo obligátního MS-DOSu naběhl známý obrázek včelího plástu, jaký jsem poprvé zpozoroval, když mi profesor počítač kdysi ukazoval.

Vlastně to nebyl obrázek včelího plástu. Přesněji řečeno, nebyl to jen obrázek. Každý počítačový odborník vám potvrdí, že textový režim je pro obrazovku nejméně náročný. Zcela zaplněná potom potřebuje necelé čtyři kilobyty paměti, zatímco

v grafickém režimu může tatáž obrazovka obsahovat megabyty. Přitom necelou třetinu tohoto obsahu tvoří obrázek, zbytek je pro člověka nepodstatný – stejně jako šum.

V těch zbývajících dvou třetinách bylo tolik informací, že jsem se zajíkl údivem. Byla to diagnostická obrazovka, na které stály všechny důležité informace – od stavu procesoru po využití všech pamětí.

Zaujal mě jeden oddíl paměti, už proto, že byl označený jako Informace pro Vlastu. Znamenalo to, že profesor počítal s tím, že zdědím jeho počítač? Možná – ale mohl to mít jen připravené, kdybych se přece jen rozhodl přijmout jeho návrh – neodmítl jsem ho přece striktně, jen jsem se chtěl nejprve pořádně rozmyslet.

Také tady profesor uložil spoustu zajímavých pokynů, rad a informací. Vypadalo to přitom jako pouhé obrázky – kdybych nevěděl, že profesorův počítač nemá žádný skener či podobné zařízení, řekl bych, že jsou to naskenované fotografie profesora bytu, zákoutí z našeho města i pohledy na různé zajímavé květiny. Žádný z těch obrázků ale nikdy neprošel skleněnou čočkou fotoaparátu či kamery. Byly to fotograficky dokonalé obrázky – z profesorovy paměti. Dalo mi to současně odpověď na jednu z otázek, jimiž jsem se předtím mořil. Proměnou v démona člověk nepříjde o smysl pro krásu.

Podobné obrázky by snad mohl získat jenom profesionální fotograf nebo malíř a pouze takto citlivé lidi mohly podobné pohledy zaujmout. Zátíší s kopřivami a jedním rezavým kolem od dětského kočárku; podivně pokroucené stvolý obilí; trochu nakřápnutý plechový hrníček s odprýsknutým emailem. Já jsem si pochopitelně musel v hlavě nejprve odfiltrovat profesorova superponovaná data, ale to byla maličkost – a pak se mi obrázky zalíbily tím víc.

Napadlo mě koupit si barevnou tiskárnu a všechny přenést na papír. Žádná tiskárna samozřejmě nedokáže na papír dostat miliardy super-informací, ale co se tím ztratí? Pouze ty superponované údaje – výtvarná hodnota obrázků pro mě jenom více vynikne.

Nakonec jsem ale počítač vypnul a vrátil se pokorně zpět k lékařské encyklopedii.

Ta jediná kniha obsahovala úděsné množství zhuštěného vědění. Nepochyboval jsem, že po jejím prostudování – což pro mě znamenalo pouhé přečtení – mohu odejít na lékařskou fakultu a na místě složit všechny požadované zkoušky. Zatím jsem jen nevěděl, zda to někdy budu potřebovat.

Samozřejmě mě okamžitě napadlo, že bych teď konečně mohl uskutečnit profesorovu prosbu – možná i jeho sen – a stát se lékařem, jako byl on. Jen jsem nevěděl, zda na to budu vůbec diplom potřebovat. Rozhodující budou v mém případě výsledky – a tady jsem začínal věřit, že bych měl úspěchu dosáhnout. O sobě jsem už věděl víc než dost. Napadlo mě soustředit se na nevelikou bradavici na levé ruce – nevadila mi, ale dala se použít jako cvičný objekt.

Zaútočil jsem na ni a omezil veškerý přívod krve do její tkáně. Okamžitě zbledla a začala se scvrkávat. Uvidíme, jak dlouho potrvá, než se srovná s okolní kůží.

Začal jsem uvažovat o profesorově přístroji, o kterém se mi nejen zmínil, ale na který bylo v jeho dopisech z lesní chaty mnoho narážek. Nazýval ho konjugátor a měl umožňovat spojení procesoru s mozkiem dalšího člověka. Popis přístroje bohužel

nikde nebyl. Nezbylo mi než najít, kam si konstrukci tohoto přístroje profesor poznamenal. Kdybych popis nenašel, musel bych tento důležitý přístroj vynalézat znovu od samého počátku. Nemělo by to být nemožné, měl jsem přece obrovské možnosti. Nebylo to nakonec od profesora úmyslné, abych si musel nejprve nastudovat jeho koníček, radiotechniku?

Ráno jsem nešel do práce, měl jsem volno. Šéfredaktor mi je před svatbou nabídl, správně předpokládal, že bych beztak za moc nestál. Rozhodl jsem se zajet si narychlo autobusem k troskám shořelé chaty, abych se tam porozhlédl.

Krátce jsem mrkl do jízdního řádu – a zapamatoval si jej do poslední čárky – a uvědomil si, že první ranní autobus mi pojede za chvíli. Vyskočil jsem a rychle došel na zastávku. Autobus právě přijížděl.

Při nastupování jsem maně pohlédl na svou levou ruku. Bradavice – byla pryč. Zmizela beze stopy.

Hodinu poté jsem tiše postával před troskami profesorovy – vlastně už své – lesní chaty. Bylo tu ticho. Ohořelé trámy na požářišti zarostly kopřivami, ale nic jsem v nich neobjevil. Chata shořela do základů. Na poli ještě byly znát stopy po těžkých vozidlech, ale armáda si už vraky, včetně zbytků helikoptéry, odstranila.

Tady někde profesor v kulometné palbě sestřelil pozounem bitevní armádní vrtulník. Jakkpak mu přitom bylo? Proč se nejprve úporně bránil – a pak se nechal tak snadno zabít?

Až po chvíli jsem si povšiml, že u strmé skály vzadu za chatou, kam kdysi vedl její zadní východ, prosvítají mechem malá dřevěná dvířka. Opatrně jsem je otevřel. Skutečně tady byl neveliký sklípek, bohužel plný jen sklenic se zavařeninami. Černý prach na nich dával tušit, že tu od požáru nikdo nebyl a nevšimli si jich ani ti, co požár vyšetřovali. Zavařeniny bych mohl považovat za další součást dědictví, ale nebylo to právě to, co jsem sháněl.

Napadlo mě, že bych měl hledat i ve Starém mlýně. Jeden z profesorových obrázků tam byl nepochybně namalován, profesor tam dokonce zachytil sám sebe, jak mi na cosi ukazuje.

Opustil jsem spálenou chatu a vydal se do mlýna. Za chvíli jsem bloudil rozvalenými stěnami zarostlými plevelem. Profesorova ruka ukazovala kamsi do centrální části mlýna. Sestoupil jsem i do polozasutého sklípku – a tam jsem našel, co jsem – nehledal.

Ležela tam neveliká plastická krabice, přelepená lepicí páskou proti vlhkosti. Zvenku byl na ní připevněný štítek. Nálezce se v něm vyzýval, aby krabici buď ponechal na místě, nebo ji – proti odměně – dopravil ke mně. Adresa nebyla do starého bytu, ale do bytu zděděného po profesorovi. Profesor tedy najisto předpovídal, že se dědictví po něm nezřeknu a přijmu je. I v tomhle měl pravdu.

Nedočkavě jsem krabičku otevřel.

Byl v ní jen neveliký lístek formátu pohlednice. Z jedné strany na něm byl profesorův portrét se superponovaným dopisem, z druhé strany klíčová slova k vzbuzení mého procesoru. Přesně stejný lístek, jaký mi se zpožděním doručila na své vlastní svatbě Blanka. Nic víc.

„Fernesor brogtwan elrexium hurrax!“

Čtyři klíčová slova, která bylo nutné třikrát opakovat, ale která už neměla žádný smysl. Jinak tam nebylo vůbec nic, co bych neznal.

Jedno z toho bylo ale zřejmé. Profesor se postaral, abych jeho dopis zaručeně dostal. Nespoléhal na jednu cestu a použil pro jistotu hned dvě – a kdožví, možná se s naprosto shodným dopisem setkám potřetí, nebo tolikrát, kolikrát to pojistil. Kdyby Blanka dopis pro mě nedoručila anebo dokonce zničila, protože si neuvědomovala jeho význam, měl by pro mě záložní dopis cenu zlata. Takhle mě jenom přesvědčoval o profesorově pečlivosti a o tom, jak mu na mně záleželo – ale to už jsem přece věděl.

V dalším hledání jsem bohužel úspěšný nebyl. Nezbylo mi, než se prvním autobusem vrátit domů. Cestou jsem se zaostřil na malé mateřské znaménko na krku. Když jsem později na náměstí vystupoval z autobusu – bylo pryč. Bylo to pro mě už jenom potvrzení.

Do ničeho se mi nechtělo, věnoval jsem se aspoň úklidu. Byla to náhoda – nebo osud? Přerovnával jsem kredenc, kde se na nádobí usadila vrstva prachu, takže jsem musel její míru snížit. Přerovnávání mě zaměstnalo více fyzicky než duševně. Nádobí jsem umýval stejně jako dřív profesor ve starém dřevěném škopku, vodu nosil z kohoutku na pavlači a ohříval ji profesorovou elektrickou konvicí. Na změny v tomto směru jsem zatím nepomýšlel – tak jako profesorovi mi stačilo jen málo a modernizací bytu jsem se nemínil zdržovat.

Ve starém cedníku jsem objevil něco, nad čím jsem skutečně nahlas zajásal. Profesor si sem uschoval – druhý konjugátor.

Mohl jsem se – jako on – stát lékařem.

Bylo to jako jeho pokyn – pokyn ze záhrobí.

Samozřejmě se brzy vyskytly potíže. Vědomosti jsem nashromáždil brzy, ale chyběla mi praxe. Ta se nicméně dala dohnat sebezpozorováním. Měl jsem teď k dispozici tři zdroje vědění. Oxfordskou lékařskou encyklopedii, drobné poznámky, skryté v obrázcích na okrajích textu, a především – vlastní pohled zevnitř. Jakmile jsem poprvé podle profesora návodem navázal spojení přes vlastní malý mozek, stalo se pro mě vlastní tělo zcela otevřenou záležitostí. Mohl jsem v něm dělat úpravy podle uvážení – a dokonce jsem předvídal, co se po každém takovém zásahu stane. Jediný problém byl v tom, že jsem si nebyl jistý, zda získám podobný přehled i o některém budoucím pacientovi. Konjugátor to měl ale vyřešit.

Další problém byl povahy finanční. Abych se mohl věnovat lékařské praxi, musel bych opustit místo v novinách. Jenže tím přijdu o nevelký, ale poměrně jistý příjem – z čeho budu žít? Profesor to měl jednodušší. Důchod mu pro jeho skromné potřeby stačil a mohl si dovolit léčit zdarma. Já ne. Vybírat peníze od pacientů? To bych nechtěl. Možná by mi rádi platili, jenže nemocný člověk je už tak dost nešťastný, natož aby ještě platil. Musel bych se přihlásit ke zdravotní pojišťovně jako lékař, na to bych ale potřeboval – onen lékařský diplom.

Uvažoval jsem o tom po celý den a celou noc. Samozřejmě jen bokem. Už mi nedělalo potíže přemýšlet nad několika problémy současně. Podle toho, co mi profesor stačil sdělit, byl můj procesor nejdokonalejším z celé řady. Nešlo o rychlost, vyjadřovanou u elektronických procesorů taktovací frekvencí. U nich to stačí, neboť

vše provádějí postupně, instrukci po instrukci. Lidský mozek naproti tomu pracuje v celé šířce najednou. Proto se zatím nikde na světě nedaří vyvinout umělou inteligenci – lidský mozek zatím nezadržitelně vede. Procesor v mé hlavě byl skokově dokonalejší. Mohl jsem přemýšlet nad několika problémy najednou, ale souběžně s tím malým mozkiem kontrolovat a řídit chod vlastního těla a navíc dekódovat profesorovy malůvky, aniž bych ztrácel obdiv a úctu k jejich dokonalosti. Vsadím se, že bych ještě dokázal hrát na piano něco, nad čím by asi hudebníkům úžasem visela dolní čelist. Řekl jsem si, že si to musím vyzkoušet – ovšem až na to bude vhodná chvíle, ne teď uprostřed noci.

Ráno jsem sice zašel do redakce, ale předstíral jsem, že mě bolí hlava a omluvil se.

„Jó, svatba je svatba,“ projevil šéf kupodivu pochopení jako málokdy – a doporučil mi zakoupit si cestou domů velikou sklenici kyselých okurek, to prý pomáhá.

Šel jsem z redakce rovnou na nejbližší autobus do Prahy. Za hodinu poté jsem obtěžoval proděkana lékařské fakulty university – podle jeho vlastních slov neslýchaným – požadavkem, abych totiž mohl skládat zkoušky, aniž bych předtím docházel na přednášky.

„Vy si myslíte, mladíku, že to je jen tak? Už tím jste mě přesvědčil, že o lékařské vědě nemáte ani páru!“

Mohl jsem na něho mluvit odborně, neuspěl jsem. Vyhodil mě jako drzého spratka. To mě trochu rozladilo, profesor Jindřich mi předpovídal snadnější postup – jenomže by byl asi u toho a mohl by mě vzít do ochrany – ačkoliv by se mi to asi nelíbilo.

Chvilí jsem bloumal po chodbách fakulty. Pokusil jsem se oslovit jiného z profesorů, ale všichni příliš spíchlali, než aby se obtěžovali věnovat mi chvilku svého cenného času. Až nakonec jsem využil jména, o kterém se mi kdysi zmiňoval profesor Jindřich. Tenkrát jsem to jméno slyšel jen letmo a ani jsem si je pořádně nezapamatoval, ale teď, když jsem je potřeboval, prohledal jsem bleskurychle své prastaré lidské vzpomínky a vylovil jsem je.

Profesorův známý byl jeho bývalý žák, teď ovšem také starší pán. Ačkoliv už se podle vlastních slov chystal do důchodu, byl naštěstí ještě na fakultě. Vyřídil jsem mu pozdravení od jeho starého učitele, ale bohužel jsem ho trochu zarmoutil sdělením, že už nežije.

„I tak se dožil vysokého věku,“ pokyvoval docent Novák hlavou. „Co se dá dělat, musíme tam všichni.“

Pozval mě do své pracovny a nabídl mi kávu. Musel jsem mu potom vykládat, kde a jak jsem se s profesorem Jindřichem seznámil. Nemusel jsem si vymýšlet – i když čistou pravdu jsem také nemohl použít. O profesorovi jsem věděl tolik, že mi nedělalo problémů odpovídat ani na poměrně důvěrné otázky.

„Profesor Jindřich mě poslal za vámi,“ začal jsem hned po vzpomínkovém úvodu. Pak jsem docentu Novákovi vysvětloval, jak mě profesor osobně připravoval ke zkouškám na lékařské fakultě, ale nedávná smrt... však víte...

„Profesor Jindřich byl kapacita světového formátu, to je pravda,“ uznal docent. „Jenže od těch dob, kdy opustil fakultu, lékařská věda popošla dál a obávám se, že by vaše vědomosti dnes nestačily.“

„Používali jsme s profesorem nejnovější lékařskou encyklopedii, vydanou předloni v Oxfordu,“ ujistil jsem ho.

Otočil se, sáhl za sebe do knihovničky a vytáhl – přesně stejnou knihu.

„Tuhle máte na mysli?“ optal se mě.

„Ano, to je ona,“ ujistil jsem ho.

Namátkou ji otevřel kdesi uprostřed a začal mě z ní jen tak nezávazně zkoušet. Ale čím déle mě propíral, tím více se divil. Samozřejmě bych byl schopen mu ji ocitovat naprosto přesně slovo od slova, ale volil jsem raději vlastní slova. Když jsem se dostal k místům, které profesor svými obrázky trochu zpochybňoval, zmínil jsem se i o tom.

„To že vám Karel říkal?“ díval se na mě užasle.

„Přesně tak,“ přikývl jsem. „Jeho vlastní výzkumy podle něho dokazují, že...“

„On ještě v tomhle věku bádá?“ nevěřil mi docent. „Pak by byl ještě větším lékařem, jakkoliv jsem si o něm myslel jen v superlativech,“ přiznal. „Vždyť já sám se právě chystám ukončit působení na fakultě, pro pokračující sklerózu prostě cítím, že na to přestávám stačit.“

„Já vás tak neznám, pane docente, ale profesor Jindřich byl největším vědcem, jakého jsem kdy poznal,“ odušil jsem přesvědčeně, bez přetvářky.

„S tím co víte byste tady mohl dělat od hodiny profesora – a jestli je to profesorovo dílo, pak se před ním hluboce skláním,“ řekl docent. „Už jste s tím byl na této fakultě za někým, nebo jsem první?“

„Začal jsem od proděkana,“ přiznal jsem se.

„Máčka?“ otázal se mě.

„Měl to na dveřích napsáno,“ přikývl jsem.

„Toho jste mohl vynechat,“ ujistil mě. „Máček je tady za jiné zásluhy, než za lékařské. Je to reprezentativní osoba, ale medicíně skoro nerozumí. Bohužel, má tu dost velký vliv a bude těžké ho obejít. A s profesorem Jindřichem bych na něho na vašem místě nešel vůbec. Profesor Jindřich Máčka třikrát po sobě vyhodil od zkoušky z anatomie. Kdyby tenkrát Máčkovi funkcionářský tatíček na ministerstvu nevyběhal mimořádnou opravnou zkoušku u úplně cizích profesorů, Máček by ani nedostudoval. Vám by mohl leda uškodit.“

„Naštěstí mě vyhodil dřív, než jsem s tím mohl začít,“ oddechl jsem si.

„Ale ani pak to nebude jednoduché,“ zamyslel se docent. „Pokusím se pro vás něco udělat, nejen proto, že jste přišel od Jindřicha, kterého si vážím, ale i proto, že jste mě tady na místě přesvědčil o svých znalostech. Víte co? Než odejdu, oběhnu vám vystavení studijního indexu. Tím se to neurychlí o mnoho, ale každý den bude dobrý. Rovnou vám tam pak napíšu zkoušku z pediatrie. Je to můj obor a právě teď jste ji u mě výtečně složil – během toho probírání Lékařské Encyklopedie. Bral jsem to totiž naostro jako u zkoušky. Chcete? I tak vám zbude starostí dost – praktická cvičení nenahradíte pouhými vědomostmi, budete je muset bez pardonu absolvovat jako každý druhý, ale jinak to vidím velice dobře.“

Odmítnout by za těchto okolností mohl jenom idiot. Byl jsem samozřejmě rád, že jsem narazil na někoho, kdo dokázal překonat zaběhané koleje fakulty. Ačkoliv – což mě přece jen trochu mrzelo – byla v tom i trocha protekce.

Napadlo mě, že bych mohl využít i jiných profesorových figlů.

Mohl bych Máčka zpacifikovat natolik, že by mě sám ke studiu doporučil. Ale rozhodl jsem se za žádnou cenu lidský bootstrap nezneužívat, snad jedině v případě, že by mě někdo zákeřně ohrožoval na životě. Přece jen bylo lepší odvolávat se na známosti s profesorem – ale bez ohledu na ně se potom nechat poctivě a spravedlivě vyzkoušet.

Netušil jsem, že tohoto odříkaného chleba okusím opravdu hodně velký krajíc?

Možná tušil. Jen jsem se tomu v této chvíli bránil. Marně. A také – zbytečně.

Dluh

Docent Richard Novák splnil slib. Vyběhal mi na fakultě přijetí a dohodl mi i několik prvních zkoušek. Upřímně jsem mu za to poděkoval; ovšem rozhodl jsem se nezneužívat jeho dobré vůle. Beztak pro mě udělal víc než musel. Když jsem mu to takhle řekl, usmál se.

„Mladý muži, pro mě je to maličkost a pro vás by to byla zpočátku zbytečná dřina. Ostatně – budu snad u těch zkoušek stát za vás? Jistěže ne – tak vidíte. Jenom vás ušetřím naší známé zkosnatělé byrokracie.“

Opět jsem mu poděkoval. Měl vlastně pravdu, ačkoli v tom případě mu asi zůstanu věčným dlužníkem.

Věčným?

Napadlo mě, že bych mu ale mohl pomoci. Jenže bych na to potřeboval maličkost, použít profesorův konjugátor. Otevřeně jsem si na to ale zatím netroufal.

Zaměstnání redaktora jsem vykonával jen přes den; pak mi ovšem zbývala větší část dne a noci. Něco jsem musel věnovat studiu, současně jsem studoval vlastní tělo a přemýšlel nad konjugátorem. Podle profesorových slov, jak jsem si je kdysi zapamatoval, zkusil jsem vytvořit rychlejší kanál směrem ke svému malému mozku. Jakmile jsem takhle převzal kontrolu nad svým tělem, pustil jsem se do jeho vylepšování. Od začátku jsem věděl, že mám na rozdíl od čtyř profesorových procesorů jen jeden, byť mohutnější než ty čtyři dohromady. Všechno tady probíhalo paralelně. Novinařina včetně veškeré kontroly pohybu a mimikrů zaměstnávala nejvýš desetinu jeho kapacity, úpravy a změny vlastního těla sotva dvanáctinu. Na rozdíl od sedmdesátiletého profesora jsem neměl tolik co napravovat, ale i u mě se našlo pár drobností k vylepšení. Bylo docela příjemné chovat se stejně jako dřív, žertovat s kolegy, psát články i jezdit do terénu, jako kdybych současně nepřemýšlel nad více než stovkou jiných, mnohem složitějších problémů.

Od Blančiny svatby jsem byl neustále svěží. Ačkoliv jsem ani na okamžik neusnul, nepocíťoval jsem nedostatek spánku. Den teď pro mě měl celých čtyřadvacet hodin – takže i noci, které člověk normálně věnuje odpočinku, jsem mohl využívat mnohem efektivněji. Na příjemné věci si člověk většinou tak snadno zvykne...

Dvě odpoledne v týdnu jsem odjížděl na fakultu, kde jsem měl dohodnuté zkoušky. Profesori si mě brzy předávali div ne jako zázrak; zkoušeli mě stejně jako ostatní studenty, možná přísněji. Sami byli zvědaví, kde jsou hranice mých znalostí. Půjčoval jsem si skripta, která vydali; ne abych se z nich učil, jen abych vnikl do jejich stylu a mohl mu přizpůsobit své reakce. Každý z profesorů mívá radost, když student při zkoušce ocituje jeho vlastní slova, ať už je slyšel na jeho přednášce, nebo vyčetl ze skript. Pikantní na tom bylo, že o mém urychleném studiu neměli v redakci ani nejmenšího tušení.

V autobazaru jsem si zakoupil starou škodovku. Jen podle sluchu a nedostatečných znalostí o motorech jsem si ji seřídil, takže na rovině bez problémů dosahovala sto šedesáti kilometrů v hodině. Více už to nešlo, motor byl značně opotřebovaný, ale vzhledem k tomu, že jsem mohl touto rychlostí uhánět bez ohledu na zatáčky, mi to zatím stačilo. Byl jsem nezávislý na hromadné dopravě a stíhal

jsem mnohem víc, než kdybych musel hodiny prostát na zastávkách. Jistěže bych i toho času využil k přemýšlení, ale tohle bylo lepší. Do Prahy jsem zásadně dojížděl vedlejšími cestami, kde se dal očekávat nižší provoz. Zbytečně jsem neriskoval. Na nepřehledných místech jsem zpomaloval – někdy na pouhých osmdesát kilometrů v hodině.

V jedné vesnici mě místní občané svorně udali, že jejich návsí projíždím nadměrnou rychlostí. Nikoho z nich jsem neohrožoval, ale měli pravdu, takže jsem to uznal a zaplatil pokutu bez vytáček. Byla to ostatně jediná pokuta, která mě postihla a vzhledem k tomu, že byla postavena jen na základě hromadného svědectví a bez důkazů, byla samozřejmě nižší než kdyby mě přesně změřili radarem.

Tempem dvou až tří zkoušek za týden jsem splnil studijní plán za pouhé dva měsíce. Měl bych tedy reálnou šanci získat diplom za čtvrt roku. Ale chtěl jsem už tady uplatnit něco, co mi zanechal profesor Jindřich.

Na konjugátoru bylo vidět, jak byl postupně vyvíjen. Pár elektrod profesor přidal dodatečně, včetně příslušných vodičů a zesilovačů. Dokonce to vypadalo, že si po přidání posledních destiček zesilovačů musel na elektroniku pořídit novou krabičku – všechny součástky tu byly maximálně úsporně namačkány a volné místo přesně odpovídalo velikosti napájecí baterie.

Kožená obruč obsahovala elektrody podobné elektrodám pro EEG. To umožňovalo jen slabé spojení obou mozků. Normálnímu člověku by to neposkytovalo zhora nic a nejspíš by si těchto slabých impulsů ani nevšiml, ale procesoru démona i nepatrné spojení stačilo, aby pronikl do druhého mozku, vytvořil tam malou řídicí oblast, doménu, pomocí ní se spojil s hradlovým polem a v krátkosti si přečetl vše potřebné.

Navštívil jsem v nemocnici kamaráda Víťu Anděla a svěřil se mu s konjugátorem. Nevěřil mi – snad proto celkem ochotně svolil k pokusu. Vložil jsem do pouzdra elektrickou baterii, nasadil jsem mu jednu čelenku a sám si vzal druhou. Stačilo poněkud se soustředit – a věděl jsem, že ani tady profesor v nejmenším nepřeháněl.

Malý mozek poskytoval dokonalý přehled o stavu organismu – na to, že vznikl kdysi v prahorách u ryb, to bylo kupodivu dokonalé. Současně s tím mi ale i velký mozek odhaloval své taje: myšlenky a veškeré vzpomínky.

Bylo to lákavé – a současně nebezpečné. Báł jsem se toho. Věděl jsem najednou o svém kamarádovi naprosto všechno – včetně intimít s jeho dívkou, kterou jsem jinak ani neznal. Ne že bych se po tom v této chvíli aktivně pídil. Prostě jsem najednou – všechno věděl. Pochopil jsem také, že Víťovo přátelství je spíše hrané, než upřímné. Víťa mě nepotřeboval. Chtěl být ale zadobře s médii, která jsem vlastně u něho představoval. Měl bych mu možná později zajistit popularitu, až by se rozhodl skončit tady s místem asistenta. Myslel si, že mu to pak ze starého kamarádství zajistím. Trochu mě to zklamalo, ale hned jsem se zarazil. Není ode mě hezké lézt jinému do vědomí, navíc vlastnímu kamarádovi. On má jistě své chyby, ale v podstatě... jistě to se mnou myslí dobře, utvrzoval jsem sám sebe.

Dobře jsem ale věděl, že tomu tak není a raději jsem se od kamarádovy myslí prudce odpojil. Uvědomoval jsem si, že se stanu nad pacienty pánem nejen po

zdravotní stránce, ale i nad jejich tajemstvími. Není to tak dávno, co jsem se zařekl nikdy nepoužít lidský bootstrap k proniknutí do psychiky člověka. Tohle bylo ještě silnější, mohl bych lidi ovlivňovat víc než jsem dosud tušil. Mám, či nemám? Dokázal bych, stejně jako profesor, ignorovat zlo v lidech plukovníkova typu, aniž bych zasáhl? Věděl jsem, že profesor byl s plukovníkem ve spojení, když se musel dozvědět podrobnosti o smrtelně nebezpečných zvukových záznamech akce na letišti. Pochopil podstatu toho parazita a již tenkrát vytušil veliké nebezpečí, ale – nezasáhl proti němu.

Já jsem nechtěl šmírovat lidem do psychiky. Bohužel, nevěděl jsem jak oddělit jedno od druhého. Obě oblasti spolu těsně souvisely. Jistě, šlo by to nějak odfiltrovat – ovšem musel bych to dělat aktivně, z vlastní vůle. Jiná pojistka proti zneužití tady neexistovala. Na jedné straně bylo zasahování do soukromí nepřijatelné; přinejmenším bych to považoval za hrubou neomalenost, pokud ne za zločin. Na druhé straně možnost léčit. Co je důležitější? Z Vít'ova pohledu se samozřejmě nic nedělo a brzy ztratil trpělivost. Mně to však stačilo.

„Co to mělo být?“ naléhal na mě.

„Nebolívá tě žaludek?“ zeptal jsem se ho stručně místo odpovědi. „Chceš to vyléčit?“

„O mých žaludečních vředech jsem ti přece nic neříkal,“ podivil se. „Jak to víš? To se ví, že mě to trápí, není to nic příjemného. Ale už jsem s tím byl u kolegů z interny, něco se v tom směru děje, neboj se.“

„Víš co?“ navrhl jsem mu. „Vydrž ještě chvílku!“

„Co se děje?“ zajímalo ho to.

„Moment...“ požádal jsem o strpění. Vypadalo to, jako bych se nad něčím zamyslel, ale nebylo tomu tak. Teď jsem zkoušel změnit prostředí ve Vít'ově malém mozku, ale jediné, co jsem potřeboval, byla chvílka času, aby si to jeho mozek stačil zafixovat.

Stihl jsem to za pár vteřin.

„Kdybys mi dovolil, zkontroloval bych si to za týden,“ požádal jsem ho.

„Ale co?“ nechápal.

„Můžeš přestat brát prášky, co ti dali na interně,“ řekl jsem mu klidně. „Už je nebudeš potřebovat.“

„Obdivuji tvoji drzost,“ vzpomínal se Vít'a.

„Drzost?“ usmíval jsem se. Náhle mě něco napadlo. Sejmul jsem čelenku a převzal od kamaráda i druhou.

„Poslyš, Vít'o, jak je na tom v současné době Petrovský?“

„Ále,“ jen mávl neurčitě rukou, ale zřejmě změnu tématu uvítal. „Toho chlapa mi je vážně líto. Ty jsi ho poznal jako necitu, co okrádá důchodce. Víš, že jim všechno do poslední koruny zaplatil? Teď si stěžuje, že ho samotného někdo těžce podvedl, ale chápe všechno spíš jako svou vlastní vinu. Je to úplný opak Švestky.“

„Nemohl bys mi ho sem přivést?“

„K čemu ti to bude?“

„Poslyš, Vít'o, vždyť ty mému přístroji nevěříš,“ začal jsem trochu vyčítavě. „Jak tě mám přesvědčit?“

„Petrovskému nepomůžeš,“ zavrtěl hlavou. „Stoprocentně.“

„Jsi si tím jistý? Máme se vsadit?“

„Není třeba. Předem vyhrané sázky mě nebaví.“

„Ale uděláš mi to kvůli?“

„Když jinak nedáš,“ povzdychl si, ale odešel. Za krátkou chvíli mi opatrně přivedl pacienta.

Ano, byl to on. Jenže teď to nebyl arogantní sebevědomý bezcitný pořízek, bez velkých skrupulí okrádající babky a děduly. Vít'a přede mne posadil zkrušeného, schouleného kajícíka.

„Netušil jsem, že se tu ještě setkáme, pane Petrovský,“ oslovil jsem ho.

„Vy jste... ten reportér, že ano?“

Pamatoval si zřejmě všechno a protože si mezitím přivykl spoléhat se na sluch více než na oči, poznal mě.

„Pamatujete si mě dobře,“ přisvědčil jsem. „Dovolíte mi podniknout malý pokus?“

„Beze všeho,“ souhlasil tiše.

Vít'a mi pomohl vložit mu na hlavu obruč a okamžitě jsem se ponořil do jeho nitra.

Rozeznal jsem oba nádory. Stačilo by asi zrušit nevelkou doménu, která je neustále udržovala, ale vyslal jsem přímé příkazy, aby je malý mozek ihned rozpustil. Ta doména byla poměrně jednoduchá a rozpadla by se i sama, kdyby Petrovský vyslovil nahlas klíčovou větu – „Bože, vždyť jsem všechno napravil!“

Současně s tím jsem se napojil i do jeho myšlenek.

Jak to říkal profesor? V každém člověku se spojuje část individua, symbionta i parazita. U Petrovského nejspíš pod dojmem vhodné příležitosti převážilo to horší. Bylo to přece tak snadné a riziko bylo tak minimální! Od staříků se nedal čekat odpor a podvést je? Nic jednoduššího! Nikdo z nich netušil, že jsou okrádáni, vždyť ani potvrzení nechtěli! Stalo se ale něco, s čím nepočítal. Trest přišel jako blesk z čistého nebe, Petrovského srazil do prachu a jeho život se během týdne stal naprosto bezúčelný a zbytečný. I kdyby mi to Vít'a neřekl, věděl jsem naprosto jistě, že ty peníze vrátil do poslední koruny. Udělal to, protože věřil v zázrak. Když zázrak nepřišel, maličko zatrpkl, ale měl v sobě ještě tolik soudnosti, aby si sám přiznal, že je to především trest za jeho vinu.

Mohl bych se spoléhat na jeho obrácení? Profesor mu zřejmě tou klíčovou větou dával příležitost. Mohl by to říci i náhodou? Možná – kdyby byl věřící. Jaroslav Petrovský na tu možnost nikdy nepřišel – a osudová doména se držela jako židovská víra. Klíčová věta náboženského obsahu byl ovšem trochu drsný žert – od démona.

„Pane Petrovský,“ začal jsem vážně, když jsem mu snímal čelenku. „Posílá mě ten, kdo vám vzal oči.“

„To je marné,“ vzdychl si. „Slyšel jsem, že není naživu. Ten jediný by snad mohl...“

„Není jediný,“ řekl jsem. „Do týdne budete vidět. Rozhodně stihnete doma vánoce. Rychleji to nejde. Ale musím vás na něco upozornit. Při nejbližší lumpárně přijdete o oči znovu, tentokrát definitivně.“

„Vážně?“ vytřeštil na mě své nevidomé oči. „On může – i ze záhrobní...?“

„Nikdy netušíte, co všechno je možné a co ne,“ řekl jsem na to neurčitě.

Vít'a na mě sice dělal zuřivé posunky a obličej, ale nic neřekl a Petrovského odvedl na jeho pokoj. Vrátil se obratem rychlostí samonaváděcího torpéda a hned se do mě pustil.

„Ty idiote! Promiň, na lepší nadávku si v téhle chvíli nevzpomenu. Co si myslíš, že jsi? Já ti to povím. Jsi vrah! Máš na našem oddělení na svědomí nejbližší sebevraždu! Ten chlap si sáhne na život, až se s ním koncem týdne nic nestane!“

„Nesáhne,“ řekl jsem klidně. „Protože bude vidět.“

„To říkáš ty?“ vybuchl Vít'a. „Ty – naprostý laik? Kdybys to říkal jemu, chápal bych to jako útěchu pitomou jako jsi ty sám, protože se prostě nikdy nemůže vyplnit. Za celý život jsem nepoznal něco takového, to ti povím. Ale ty chceš takovou krávovinu tvrdit i mně? To už je vrchol!“

„Přestaň, Vít'o,“ prosil jsem ho. „Netušíš, oč jde. Když jsem ti tenkrát tvrdil, že oba nádory jsou umělé, nevěřil jsi mi – jako teď.“

„Nevěřil – a nevěřím,“ odsekl.

„Ale já opravdu přicházím od toho chlapa, o kterém jsem ti tenkrát vyprávěl,“ ujišťoval jsem ho. Řekl jsem mu o Jindřichovi, ale i klíčovou větu, která měla kletbu zrušit.

„Poslyš, Vlasto, měl bys už hodně dávno vědět, že nemám rád náboženské fanatiky. Myslel jsem si, že jsi rozumný, ale tímhle jsi mě přesvědčil, že jsi – nezlob se, vůl!“

„Dobře, vsadíme se,“ navrhl jsem mu. „Když se Petrovský do týdne zabije, tady před tebou to pravdivě sepíšu a sám to podepíšu – můžeš to potom dosvědčit u soudu, nebudu se nijak zlobit. Jestliže Petrovský prohlédne, přijdeš se mi potom za ty nadávky osobně omluvit – ačkoliv tě celkem chápu.“

„Ty jsi opravdu zcvoknul,“ utrl se Vít'a. „Nejsi nakonec opilý? Nic z tebe necítím. Nebo máš v sobě heroin, či nějaké ještě horší svinstvo?“

„Naprosto nic,“ usmál jsem se. „Uvidíme!“

Nedbal jsem na to, že se při mém posledním slově – tady na očním zapovězeném – otrásl.

Druhého dne jsem si vzal volno, ačkoliv na mě Jíra divně bručel. Nerozeznal jsem to ani sluchem, ostřejším podle profesora vzoru.

Navštívil jsem na fakultě docenta Nováka a poprosil ho o malý pokus. Usmíval se shovívavě – možná už měl zkušenosti s jinými, také tak zapálenými studenty.

Napojil jsem se na něho. Vůbec jsem si nevšímal jeho myšlenek. Vnímal jsem je, tu směs shovívavosti a laskavosti, ale nezdržoval jsem se jimi, vyjel jsem okamžitě po jeho malém mozku. Kornatění tepen bylo na postupu a skleróza už započala své dílo zkázy, ale zatím by se dalo mnohé zachránit. Vybudoval jsem jen tak mimochodem v mozku docenta dvě pomocné domény a naplnil je úkoly. Budou účinkovat pomaleji, než já teď, ale zato trvale. Třetí měla za úkol restaurovat docentovy vzpomínky, čtvrtá byla zaměřena na jeho hormonální rovnováhu. Prolétával jsem nad hlubinami jeho hradlového pole jako hejno vran nad čerstvě zoraným polem. Sem tam se mi podařilo někam hrábnout, změnit nastavení, ale jakmile jsem zjistil, že bych se musel déle zdržovat, vyhradil jsem problému další

část svého procesoru – a jel jsem dál. Šest – sedm – osm problémů – všechny nad úroveň lidských schopností.

Náhle jsem – nechtěně ale o to naléhavěji – vnímal něco, co jsem si původně zamýšlel úplně odfiltrovat. Týkalo se to docentova života, oblasti, které jsem se vyhýbal jak jsem mohl.

Byla by to – krutá chyba.

Proletěl jsem všechno. Podle hodinek uplynulo šest minut od začátku pokusu. Odtrhl jsem se od docenta jen ztěžka; musel jsem nejprve počkat na některé nedokončené procesy.

„Rád bych se vám revanšoval za to, co jste pro mě udělal,“ řekl jsem mu. „Nevěděl jsem, že máte nemocnou ženu. Dovolil byste mi – podívat se i na ni?“

Docent ztuhl jako kus skály.

„Jak to víte?“ odušil po chvílce dutě. „Neví to nikdo, nikomu tady jsem to neříkal.“

„Diagnózu jste jí stanovil sám, že?“ pokračoval jsem.

„Jistě – ale je naprosto nepochybná,“ řekl se smutkem.

„Šel byste tam se mnou? Hned teď,“ navrhl jsem mu.

„Poslyšte, mladý příteli,“ vzpamatoval se a začal mě napomínat jako školáčka. „Tohle se přece nedělá. Mluvíte, jako byste měl pro ni naději – přitom jste ji ani neviděl.“

„Profesoru Jindřichovi byste to neodmítl? Oba jsme jeho žáci,“ dovolával jsem se. „Jenže vás učil kdysi dávno. U mně toho věděl o něco víc. Mnohem víc!“

„To by musel...“

„On by to asi dovedl,“ ujistil jsem ho tiše. „Pane docente, ještě jsem neměl příležitost vyzkoušet Jindřichovy metody, ale věřím jim. Rád bych, aby pomohly právě vám. Určitě si to zasloužíte.“

Podíval se na mě, zřejmě uvažoval, zda si z něho nedělám legraci, což by vzhledem k vážnosti tématu nebylo nic jiného než – čistá špinavost.

„Dobrá, pojďte,“ souhlasil. Jen jeho tvář trochu víc – ztvrdla.

Vzal jsem ho svou obstarožní škodovkou a aby se neobával o svůj život, jel jsem s ním velice mravně. I tak jsme brzy stáli před jeho domem.

„Vy víte, kde bydlím?“ zeptal se s vážnou tváří.

„Jistě,“ přikývl jsem. „To není těžké zjistit.“

Vešli jsme do staršího činžáku a vystoupali po schodech do čtvrtého patra. Docent chvíli hledal klíče a potom dlouho odemykal. Vstoupil jako první – a já za ním.

„Prosím, počkejte tady chvílku,“ požádal mě. „Budu muset choť trochu... připravit.“

Čekal jsem trpělivě – věděl jsem, že to nebude mít jednoduché. Musí ji především omýt, aby vypadala trochu jako člověk. Až skoro po půl hodině pro mě přišel.

„Pojďte dál,“ pozval mě dál suše.

Na lůžku ležela stařena kost a kůže. Skoro nás nevnímala a jen si potichu broukala jakousi starou melodii.

„Je to příliš těžká demence,“ omlouval ji docent. „Víte že jsem uvažoval o euthanasii? Vím že to není správné, ale když vidíte, jak takový život nemá nejmenší cenu...“

„Nebylo by to správné,“ odtušil jsem. „Vzal byste jí přinejmenším právo na zázrak.“

„Právo na zázrak?“ podíval se na mě, ale potom sklopil oči. „Máte asi pravdu – nic jiného než zázrak...“

„Pomůžete mi?“ přerušil jsem ho.

Posadil jsem se na pelest postele a nasadil si čelenku. Druhou docent opatrně nasadil své bezvládné choti. Nevnímala to a nepodnikla ani pohyb, aby to zmařila.

Snad poprvé jsem zapojil veškerou kapacitu, kterou jsem měl k dispozici. Nezbylo mi ani na sledování reakcí docenta, který seděl vedle mne a úzkostlivě pozoroval, co se bude dít.

Nepoškozených oblastí, kam bych mohl umístit potřebnou doménu, bylo málo. Použil jsem jednu, pak druhou. Paralelně jsem dalším směrem svého myšlení stěhoval z postižené paměti ženy všechno do své vlastní; měl jsem tam dost místa, kdežto tady se zdálo, že se mozek každou chvílí zhroutí. Odlehčil jsem mu – a pokusil se zatlumit všechno, co nebylo v této chvíli nutné. Jen okrajově jsem zaregistroval, že žena usnula – ale já jsem jel dál; všechno najednou. Malátný malý mozek dostal podporu – převzal jsem řízení těla a soustředil se na obnovu jeho funkčnosti. Neměl nic na práci, takže odpočíval, zatímco v něm pozvolna sílily unavené spoje. Pod vlivem jiného, také souběžného procesu se prudce zlepšilo prokrvování. Měl jsem přitom čas zabývat se celkovou sklerózou, hrozícím rozpadem funkce jater a odumíráním levé ledviny – každá taková věc by sama o sobě znamenala vážné ohrožení života. Vybudoval jsem nepatrné hnízdo neuronů se složitější strukturou a dal mu za úkol řízení a regeneraci nervových tkání. Bývalo to kdysi ve schopnostech nižších živočichů, ale s vývojem dokonalejších živočišných druhů to více a více ustupovalo. Zatímco se malé ostrůvky nervové hmoty vzpamatovávaly, soustředil jsem se na jejich vzájemné propojení. Postupně jsem vracel nebo spíše obnovoval i paměť ženy – vzpomínky jsem vracel do obnovených oblastí, silnější a komplexnější než prve. Paměť člověka má cosi společného s holografií – kousek může chybět, ale na celkovém obraze se to nepozná. V její paměti bude ovšem neodvratně chybět všecko z posledního, nejhoršího údobí její nemoci; s tím se nedá nic dělat, ale možná, že tomu tak bude lépe, než kdyby si něco pamatovala.

Konečně jsem se mohl začít stahovat. Ihned jsem se začal věnovat i svému okolí. Dosud to vypadalo, jako kdybych nad těžce nemocnou ženou bezmocně skláněl hlavu. Nebylo by divu, tohle byl hned na začátek případ hraničící s nemožností, ale tvrdošijně jsem pokračoval a dokončoval zbývající úkoly pro první etapu, jak jsem si je sám v průběhu seance naplánoval. Ještě podpora dýchací automatiky a srdce... a dost, víc by nesnesla ani ona, ani já.

Skončil jsem a opatrně jsem sejmul obě čelenky, nejprve ze své hlavy, pak z hlavy docentovy ženy. Od počátku našeho spojení uplynula hodina a čtvrt. Otřel jsem si zpoceně čelo. Hlavu jsem měl v jednom ohni – ovšem horečka, či spíš

přehřátí mozku, dosahující lokálně na temeni hlavy asi čtyřiceti dvou stupňů. Nic vážného, to brzy přejde.

„Paní Evo, jak se cítíte?“ oslovil jsem ležící.

„Asi vás nevnímá,“ připomněl mi trpce docent.

Žena pomalu pootevřela oči.

„Ríšo, to jsi ty?“ oslovila muže.

V té chvíli jsem se na okamžik obával, že budu mít místo jedné pacientky pacienty dva, ačkoliv jsem i docentův mozek před pouhými dvěma hodinami posílil, jak to šlo. Docent Richard Novák, kandidát věd, zalapal po dechu.

„Evičko...“ sklonil se rychle nad ženou.

„Ríšo, je mi nějak... nějak hrozně,“ postěžovala si.

„To přejde,“ ujišťoval ji jemně.

„Pokuste se usnout, paní Evo,“ radil jsem pacientce. „Potřebujete si odpočinout.“

„Dobře,“ řekla a zvolna zavřela oči.

Popadl jsem docenta za ruku a pomalu ho odtáhl od lůžka jeho choti.

„Pojďte ven – ona teď opravdu potřebuje spát,“ ujišťoval jsem ho.

Dal se jako ve snách vyvést z ložnice na chodbu.

„Tohle že jsou metody profesora Jindřicha?“ zeptal se mě trochu dutým hlasem.

„Ano,“ přikývl jsem. „Ten přístroj je jeho dílo.“

„Vždyť Evička vůbec nevnímala už pátý rok!“ vykřikl, ale zarazil se a dodal potichu:

„Člověče nešťastná, kdybyste mi řekl, že jste upsal duši ďáblu, budu vám to věřit.“

„Máte docela pravdu,“ přikývl jsem vážně. „Pokud chcete profesoru Jindřichovi říkat ďábel. Mezi námi – nejste daleko od pravdy. Upsal jsem se mu.“

„Nedělejte si legraci v tak vážné chvíli!“ zahudroval na mě, ale nemyslel to zle.

„S tím ďáblem jste si začal sám,“ upozornil jsem ho. „Doufám jen, že v této chvíli nelitujete, že jste mi uvěřil.“

„A myslíte, že... že se to ještě může zlepšit?“

„O tom jsem naprosto přesvědčen,“ řekl jsem. „Byla v hrozném stavu, ale teď se to bude postupně zlepšovat.“

„Co jste s ní vlastně...“

„Možná si o tom někdy popovídáme,“ slíbil jsem mu. „Teď se vám musím omluvit – strašně mě to vyčerpalo. Nemáte aspoň – hrnek kafe?“

Kdybych žádal modré z nebe, možná bych je dostal. Hrnek kafe byl samozřejmě ihned po ruce, jen co se voda stačila ohřát. Profesor mě zavedl do obývacího pokoje a nabízel mi, co měl právě po ruce. Bezmyšlenkovitě jsem chroupal kdovíjak staré sušenky, usrkával kávu – a dvěma pětinami svého procesoru jsem sám sebe dával do pořádku.

Aspoň po třetí opakoval, že neví, jak se mi odmění.

„Pane docente, vy jste pro mě udělal víc, než si sám myslíte,“ řekl jsem mu.

„Doufám, že spolu se svou chotí prožijete ještě hodně let.“

Pak jsem se k němu trochu naklonil.

„A na fakultě zůstaňte. S vaší sklerózou to není tak strašné – přesněji řečeno, bylo, ale už není. Přece neuvolníte katedru tomu idiotovi Máčkovi!“

Praxe

Vánoce jsem slavil sám. Letošní vánoce byly podivné, bez dáreků. Měl jsem pár přátel, ale ti měli vlastní rodiny. Vzal jsem raději v redakci všechny vánoční služby – stejně jako vloni. Na rozdíl od loňska je se mnou nesloužila Blanka – slibovala mi sice, že mi to brzy vynahradí, ale už jsem věděl, že k tomu nebude mít příležitost – možná nikdy.

Navíc jsem věděl, že i Blanka redakci brzy opustí. V jedné tiché chvíli jsem si na pozadí šumu redakčních počítačů povšiml, že od Blanky slyším – dvojitý tlukot srdce. Jedno normální, druhé rychlejší a slabší. Blanka čekala dítě. Nebylo to na ní znát, šaty nosila stejně vypasované jako dřív, ale slyšel jsem, co jsem slyšel. Když mi pak děkovala, že za ni беру nepřijemné služby, a zmínila se o revanši, odmítl jsem ji s chápajícím úsměvem:

„Jen se nedělej, za chvíli budeš na mateřské!“

„Myslíš?“ podívala se na mě uraženě. „Co když jsme se už s Fandou dohodli počkat...“

„Jsi ve třetím měsíci,“ usadil jsem ji.

„Jak to... jak to můžeš... snad jsi mě nešmíroval, když jsem byla na prohlídce?“

„Dovol?“ ohradil jsem se. „Nevím ani kdy a kde jsi byla, jenže – já to prostě vím.“

„To bys musel být jasnovidce!“ vybuchla. „Je to pravda, ale – ani moje vlastní máma to ještě neví!“

„Jasnovidce nejsem,“ zavrtěl jsem hlavou. „Už jsi na to zapoměla? Jsem přece ještě horší bestie – démon.“

„Ty šajbo plechová, nevymáchaná!“ zahrozila mi prstem. „Nikdy jsi vtípem nehýřil – a málem bych ti naletěla!“

„Ale blahopřání snad přece jen přijmeš,“ podával jsem jí ruku na usmířenou.

„To ano – jsi kromě našeho doktora a Fandy první, kdo o tom ví,“ usmívala se šťastně. „Dostaneš za to pusu.“

Naklonila se ke mně – ale v té chvíli se sesypala na podlahu, tak-tak jsem ji zachytil. Omdlela – naštěstí to nevypadalo vážně. Rychle jsem ji přivedl k vědomí, stačilo trochu vody.

„Promiň, Vlasto,“ omlouvala se zaraženě. „Ještě nikdy se mi nic takového nestalo.“

„Ještě nikdy jsi přece nebyla v jiném stavu,“ uklidňoval jsem ji s chápavým úsměvem.

„Ty myslíš, že je to... k tomu?“

„Nejspíš,“ pokrčil jsem rameny. „Snad už víš, že to bývá větší zátěž. Dávej na sebe pozor, zejména venku na ulici, aby se ti něco nestalo.“

Nenapadlo mě ještě, že příčinou jsem – já.

A stejně tak by se projevil každý démon.

Mé působení v redakci se rovněž chýlilo ke konci. Čekal jsem už jen na diplom, měl jsem jej dostat krátce po Novém roce. Obíhal jsem sice i nadále všechny významné události ve městě, ale myslel jsem už na tisíce jiných věcí – aniž bych

přítom něco zanedbal. Na novinařinu stačila sotva desetina kapacity procesoru – zbytkem jsem byl jinde.

Jen málo zasvěcených mimo docenta Nováka vědělo, že jsem nestudoval dlouhá léta kvůli získání vědomostí, ale pouhých pár měsíců čistě pro diplom. Díky profesorovi Jindřichovi jsem vědomosti měl dávno předtím. Promoci jsem proto neoslavoval, jak tomu jinak bývá obvyklé. Zvláště když se měla konat zcela mimořádně po Novém roce a jen pro mě. I když jsem se vlastně všechno naučil sám, bez profesora bych do smrti zůstal, čím jsem byl předtím – podřadným redaktérkem okresního plátku.

K nefalšovanému překvapení šéfredaktora Jíry jsem krátce po promoci podal výpověď. Když se mě ironicky zeptal, proč se mi u něho bezdůvodně a nepochopitelně nelíbí a co chci jako dělat, odpověděl jsem, že si zařizuji lékařskou praxi a budu lékařem – což ho dostalo málem do vrtule, skoro jako když se mu profesor na klikaté, úzké okresní silnici při sto šedesáti kilometrech v hodině klidně a bezelstně přiznal, že neměl volant v ruce už aspoň deset let.

„Kde jsi vlastně, proboha, vystudoval?“ dobýval ze mně.

Ukázal jsem mu čerstvý diplom se znakem fakulty.

„Ale kdy, že jsme to ani netušili? A jak jsi dělal zkoušky?“

„Studoval jsem po nocích,“ sdělil jsem mu – v podstatě pravdivě. „A zkoušku si přece může každý student dohodnout individuálně.“

„A kdy jsi chodil na přednášky?“ útočil marně dál.

„Ty nejsou povinné,“ zněla moje odpověď. „Je to bez nich trochu obtížnější, ale dá se to dohnat pílí.“

„Ty – a pílě? To prostě nechápu,“ přiznal.

„Nevadí,“ chlácholil jsem ho. „Chápat nemusíš. Kdybys někdy potřeboval uzdravit, přijď za mnou. Známe jako jsi ty léčíš mimo pořadí a zdarma.“

„No jo, tak ty ses šprtal na doktora,“ plácl se do hlavy s chápacím úsměvem. „A já trouba bádám, co za tím vězí, že na novinařinu kašleš! A ono tohle! Ale kdo chce kam, pomozme mu tam! Až zjistíš, že jako doktor nestojíš za nic, vrať se k nám. U nás bys věděl co a jak a když nebudeš mít vedlejší zájmy, bude z tebe ucházející novinář.“

Rozloučil jsem se se všemi velmi srdečně. Když se bývalí kolegové dozvěděli, že jsem vystudoval a budu mít lékařskou praxi, ani mi nezazlívali, že je chci opustit. Pochopili, že je to vlastně naprosto logické – proč bych studoval, kdybych toho pak nechtěl využít?

Svoji lékařskou praxi jsem začal poměrně slušně, i když skoro bez povšimnutí – na panu docentu Novákovi. Nepovzbudil jsem ho jen morálně. Seřídil jsem mu organismus a odstranil jeho největší problém – sklerózu. Brzy si přestal stěžovat, že v poslední době nějak zapomíná. Na mé naléhání odložil na neurčito odchod z fakulty. Jeho žena se též dávala rychle do pořádku. Za týden vstala a po měsíci bych ji málem nepoznal. Kde zůstala ta seschlá babka, pouhá lidská troska? Při dalších návštěvách mě přivítala celkem pohledná paní, které začínaly mizet i šediny – stejně jako jejímu muži. Vypadalo to, jako kdyby oba omládlí o dvacet let.

Nebylo tomu tak. Trochu omládla jen jejich těla. Dokonce o něco více. Fungovala teď skoro jako ve dvaceti letech, jen vnější vzhled tomu přece jen neodpovídal.

Samozřejmě jsem byl vždy jejich vítaným hostem, nikdy jsem ale neopomněl docentovi vyjádřit díky za to, že se mě čistě z náklonnosti k mému učiteli tenkrát ujal.

„Ale co ten zázrak?“ naléhal.

„Díky si nechte pro profesora Jindřicha.“

Mít na fakultě dobré přátele rozhodně nebylo k zahození – i když už jsem je sám nutně nepotřeboval.

Vít'a Anděl se mi po Novém roce přišel zaraženě omluvit. Pana Petrovského totiž na Vánoce propouštěli jako zdravého. Nebylo to s ním úplně v pořádku, ale bezpochyby viděl a zlepšovalo se to s každou hodinou. Vít'a za mnou přišel s očima navrch hlavy a když se navíc dozvěděl, že mám jako on diplom MUDr, hned mi nabízel místo u nich na očním oddělení. Utrpěl málem další šok, když jsem – odmítl.

„Já k vám nepůjdu,“ ubezpečoval jsem ho. „Možná se ti to bude zdát divné, ale já jsem opravdu nevystudoval medicínu, abych se pak věnoval jednomu jedinému oboru. Otevřu si praxi a chci se věnovat všem.“

„Ale ty bys měl jít k nám – když vyléčíš i tohle!“

„Myslíš, že tady nebudu mít co na práci?“ usmál jsem se.

„Ale u nás bys měl jiné podmínky! Máme veškeré dostupné přístroje, vybavení...“

„To budu mít tady taky,“ opáčil jsem klidně.

„Vždyť ještě nemáš ani sestru!“ vybuchl. „To tady budeš na všechno sám? Včetně administrativy?“

„Včetně administrativy,“ přikývl jsem. „Administrativu mi bude zabezpečovat počítač. To je otázka programu.“

„A kdo se ti bude starat o počítač?“

„Já,“ pokrčil jsem rameny. „To přece není nic složitého, proč bych na to potřeboval někoho dalšího?“

„Nedostanou se k tobě žádné zajímavé případy, kdežto u nás se s nimi dveře netrhnou.“

„Máš možná pravdu,“ podrbal jsem se na hlavě. „Jenže k vám se zase nedostane leukémie, rakovina, dysfunkce ledvin, cukrovka a podobné chuťovky, které tady očekávám.“

„Těmi by ses u nás pochopitelně nemusel zdržovat.“

„A co bych tam u vás dělal?“ optal jsem ho. „Víš, když každého pacienta do měsíce vyléčím, budu jen rád, že přijdou další. U vás bych nejspíš neměl brzy co dělat.“

Vít'a pochopitelně trochu ztuhl.

„Snad nechceš říci, že očekáváš takové úspěchy!“

„Zatím je mám,“ řekl jsem. „Začal jsem od těch těžkých, jeden jsi ostatně viděl. Ale měl bych pro tebe návrh. Můžete zvlášť těžké případy posílat ke mně.“

„Aby specialisté posílali těžké pacienty za praktikem?“ nevěřil svým uším Vít'a. „To přece nemyslíš vážně!“

Takový návrh mu opravdu zněl jako inkvizitoru kacírství nejhrubšího zrna.

„Proč ne? Vyzkoušet si to můžete.“

Víťa se urazil a odešel. Samozřejmě za mnou žádné pacienty neposlal, ti začali přicházet sami. Do nemocnice naopak ode mne nedostali zpočátku ani jediný případ. Teprve později – ale těm nepomohli ani oni.

Z mého domu se mezitím vystěhovala jedna rodina. Paní se nechala slyšet, že už má dost společného záchodu na pavlači, nehostinných prostor bez vody a koupelny, o praní bez pračky nemluvě. Až do poslední chvíle jí to sice nevadilo a za tak nízký nájem by jí neměla vadit ani jeskyně, ale když zdědila po bezdětném strýci rodinný domek na opačném konci města, neváhala ani na okamžik a podala ihned z bytu výpověď.

Byl jsem nakonec rád, že v afektu jednala čestně. Kdyby ji napadlo svůj bývalý byt výhodně zašmelit, přidělala by mi možná problémy. Místo abych do toho uvolněného bytu přijal jinou rodinu, třeba i za vyšší než jen symbolické nájemné, rozhodl jsem se nájemné oželeť úplně. Mnohem víc jsem přece potřeboval čekárnu a ordinaci, abych mohl začít se svou soukromou praxí. Profesor ji nouzově provozoval v malé chatě, kde byl odkázaný na počasí a pacientům ani neměl možnost nabídnout úkryt při dešti.

Druhá věc byla, že léčil zadarmo. To bych si nemohl bez jeho důchodu dovolit. Vždyť jen kvůli pojišťovně jsem musel získat oficiální diplom. Stálo mě to hodně běhání, než se mi podařilo uzavřít s pojišťovnami smlouvy. Měl bych začít shánět pacienty, což by nemuselo být snadné, vzhledem k poměrně slušnému zdravotnímu středisku o pouhých několika blocích dále a prosperující nemocnici na kraji města.

Použil jsem opět trik profesora Jindřicha a začal jsem v hospodě. Během sporu, z mé strany trochu fingovaného, jsem dospěl k sázce, zda dokážu uzdravit chronické revma či ne. Odpůrce jsem pozval do své nové ordinace a během chvilky jsem jeho organismus vyladil, aby si pomohl sám. Léčbu jsem dovršil injekcí obarvené vody – profesorův placebo efekt měl pomoci k vyšší důvěryhodnosti.

Bylo to jednoduché a účinné. Do šesti neděl jsem měl ve své kartotéce první stovku pacientů a další přibývali tak rychle, že bych si je ani nestačil zapisovat – kdybych neměl k ruce profesorův počítač, ovládaný téměř nezmatelným, těžko postřehnutelným syknutím.

Samozřejmě se i Jíra brzy dozvěděl, kde se moje ordinace nachází. Dokonce za mnou oficiálně přišel – pořídit rozhovor s novým, mladým lékařem. Vyhověl jsem mu, ale dostal jsem ho jen do většího zmatku. Pochopil totiž, že to nemyslím jako recesi, ale vážně, že skutečně léčím a světe zbož se, mám na tomto poli i nečekané úspěchy..

Do čtvrt roku jsem dosáhl limitu, který jsem směl mít na základě smlouvy s pojišťovnou. Kartotéku jsem si pak musel rozdělit na dvě – první obsahovala oficiální pacienty, které jsem vykazoval pro pojišťovnu a za které jsem dostával plat. Druhá kartotéka obsahovala pacienty neoficiální, které jsem oficiálně vykazovat nemohl. Ty jsem musel upozornit, že musí zůstat zaregistrováni u svého dřívějšího lékaře a léčil jsem je také – zdarma. Příjmy jsem měl díky smlouvě s pojišťovnou vyšší, než jsem potřeboval. Nezaměstnával jsem totiž sestru, neplatil nájem za sebe ani za ordinaci – což bývá často pro soukromé lékaře pohroma. Veškeré finanční

přebytky jsem mohl ponechávat ve spořitelně. Počítal jsem s tím, že budu muset udržovat starodávný činžák, kde nájemné tvořilo symbolickou hodnotu a rozhodně by na údržbu nestačilo.

Začal jsem zkrátka rovnou tam, kam se profesor Jindřich dostal až po několika letech. Vyhovovalo mi, že jsem teď měl zcela nové zaměstnání, ve kterém jsem byl vlastním pánem. To všechno díky profesorovi.

Proč se vlastně zabil – anebo nechal zabít?

Od první chvíle, kdy jsem pochopil, že jsem démonem jako on, neměl jsem jeho největší problém – nemusel jsem se nikdy do práce nutit. Přitom jsem pracoval jen přes den, kdežto za noci jsem dál, už spíše ze zájmu, studoval v dalších knihách z profesorovy bohaté knihovny.

Dokonce jsem uvažoval, že budu pokračovat v tom co začal on – na soudech. Ne že by to bylo mým pradávným klukovským snem jako u něho, spíš proto, že mě soudy, jako mnoho jiných lidí, často pořádně naštvaly. Propouštění vrahů a podvodníků jako na běžícím pásu, žaloby zamítané pro nedostatek důkazů. Někdy se nabízelo nelichotivé vysvětlení: vrána vráně oči nevyklove, či jinak: parazit nadržuje parazitům. Napůl se na tom podílely i zákony, vymyšlené politiky, kteří podle profesora patřili k parazitům mnoha znaky také.

Nemínil jsem zasahovat tak okatě, jako před nedávnem profesor. Nemínil jsem na sebe upoutávat pozornost novinářů, nemohl jsem přece vědět, zda se v honbě za senzací nezastaví jako já. Naopak jsem si umínil, že budu vystupovat zcela skrytě. Předpokládal jsem, že se o takových případech dozvím od pacientů včas.

Bohužel jsem měl i případy, které jsem chtěl nechtěl musel vzdát. Nebylo jich mnoho – ale byly.

Bezmocného pana Mládka ke mně přivedli příbuzní. Oslepl podobným způsobem, jako Petrovský. Stejně jako u Petrovského jsem u něho našel příčinu – doménu profesora Jindřicha. Tady ale nebyla podmínka, kterou by bylo třeba splnit, aby se doména rozplynula a pacientovi se zrak navrátil. Doména byla naprosto tvrdá – a bylo zřejmé, že je velice pečlivě vystavěná. Začal jsem uvažovat, proč tomu tak je – a napadlo mě podívat se do myšlenek pana Mládka.

Přišel jsem na to brzy. Pan Mládek byl – vrah. Dostal se do nepříjemné situace, neboť během krátké doby přišel o mnoho peněz – vložil je do pochybného podniku a oškubali ho. Případ se dostal před soud, viníci skončili ve vězení, ale po penězích se slehla zem. Až potud bych pana Mládka litoval, kdyby si neusmyslel zahojit se finančně na někom jiném. Vyčítal si listonošku, která nosila důchody. Přepadl ji, ale neztrácel čas vyhrůžkami, aby mladou holku donutil vydat tašku s penězi. Správně tušil, že by ho poznala a usvědčila. Podle jeho převráceného uvažování bylo jednodušší probodnout ji zezadu nožem. Mířil dobře, rána zasáhla srdce, takže nešťastná oběť padla obličejem do bláta a zemřela v několika vteřinách, ale pan Mládek ji ještě pro jistotu šestkrát bodl do zad. Odnosl si potom její tašku, peníze použil k splacení dluhu v bance a ještě mu zbylo do dalšího podnikání.

Netrvalo ale dlouho – a začal nepochopitelně slepnout. Krátce předtím ho navštívil podivný člověk v černém, aby mu sdělil, že slepá nemusí být jen lidská spravedlnost, ale i on... Poznal jsem profesora Jindřicha – a oťrásl jsem se.

Slepotu pana Mládky tedy nebyla nemoc, ale trest. Snad krutý, ale spravedlivý, o tom nebylo pochyb. Zatímco Petrovský měl šanci prohlédnout, splatí-li své dluhy, u Mládky stejně jako u Švestky žádná podmínka nebyla. Svě oběti přece život vrátit nemohl.

Mohl bych ho vyléčit. Byla to pouhá doména, rozložila by se v půlvtéřině. Ale neudělal jsem to. Pan Mládek si trest doživotního oslepení zasloužil. Zrušit profesoru doménu mi připadalo nejen nekolegiální, ale přímo – zločinné. Abych se potom strachoval, co dalšího pan Mládek spáchá? Byl teď odkázaný na neveliký invalidní důchod, ale hlavně, nemohl se do ničeho dalšího zaplést – nebyl tedy nebezpečný.

Pokýval jsem jenom hlavou a prohlásil, že v jeho případě žádnou naději nedávám, neboť zde je lékařská věda bezmocná. Nebyl jsem ostatně sám, kdo mu ten ortel potvrdil. Oční lékaři v nemocnici to vzdali dávno přede mnou.

Pan Mládek byl neodvolatelně odsouzen na doživotí – do žaláře nejtemnějšího.

Neléčil jsem ani jiný, tentokrát hromadný případ – z podobného důvodu. Jakmile se rozkřiklo, že si vím rady s leukémií, pozvali mě zdvořile ke konzultacím do onkologického oddělení vojenské nemocnice. Neodmítl jsem – kam jinam bych měl jít pomoci než tam, kde je to nejhorší?

Ale už při vyšetřování prvního pacienta s leukémií jsem se zarazil. Našel jsem totiž opět v jeho mozku doménu. Ve zlomku vteřiny jsem si vzpomněl na ono poslední obléhání profesora v obklíčené chatě. Znamenalo to, že tento nešťastník patřil do plukovníkovy komanda a byl postižen jeho posledním útokem? Ano, tak tomu bylo.

Mohl bych osudovou doménu zrušit? Jistě – ale nedovolil bych si to.

Kletba byla ostatně podmíněčná. Doména blokující tvorbu červených krvinek byla ledabyly zaklíčovaná krátkým heslem. Stačilo vyslovit klíčovou větu, sama by se rozplynula. Tělo by se rychle vzpamatovalo, neboť ve skutečnosti se o pravou leukémii vůbec nejednalo. Opakované transfúze zatím pacienta spolehlivě držely při životě – ačkoliv to jistě pro něho nebyl žádný med.

Podíval jsem se na dalšího pacienta – a pak na dalšího.

Všude stejný obraz – a doslova stejné heslo. Stačilo by jednou nahlas vyslovit větu: „Bože, odpusť mi!“ Ta slova by ani nemuseli vyslovit v pevném pořadí a mohli je proložit jinými. Měla být ale součástí jedné věty, nestačilo by vyslovit je odděleně. Že žádného z příslušníků elitní policejní jednotky něco takového ani ve snu nenapadlo? Asi by se to dalo chápat jako démonův krutý žert. Ale všichni možnost měli. Všichni stejnou, ačkoliv – málo pravděpodobnou.

Obešel jsem všechny pacienty a pustil se do těch, kteří měli nemoc přirozeného původu. Tady jsem neměl jiné problémy než biologické a brzy jsem byl s nimi hotov. Dohodl jsem si pak malou konzultaci s ostatními lékaři.

„Je to velice smutné,“ začal jsem, „ale očekávám úspěch sotva u osmi pacientů.“

„Sotva?“ pozvedl obočí šedivý primář. „Takové slovo bych vůbec nepoužíval. Úspěch u osmi beznadějných pacientů, s tím se nedá spojovat slovo sotva. I to by byl obrovský pokrok, nikdo z nás nedoufal ani v to.“

„Bohužel, většinu pacientů nevyléčím,“ pokračoval jsem. „Ačkoliv – ani těch devětatřicet zbylých nejsou beznadějně případy.“

„Jak to myslíte, pane kolego?“ podivil se primář. „My se shodujeme na tom, že všechny případy jsou beznadějně. Kdyby tomu tak nebylo, vystačili bychom si sami.“

„Žádný není beznadějný,“ řekl jsem po pravdě. „Těch osm bude žít naprosto určitě, měli skutečně jen leukémii.“

„Ti ostatní ne? Myslím, že jsme se shodli...“

„U ostatních to není leukémie. Je to – kletba.“

„Kletba?“ Primář nevěřil svým uším. „To přece nemyslíte vážně, pane kolego!“

Chápal jsem ho. Stejně by se asi díval kterýkoliv farář na svého kolegu, kdyby se veřejně přihlásil k ateismu.

„Myslím to vážně,“ pokračoval jsem bez zaváhání. „Je to skutečně kletba. Může ji překonat pokora a upřímná lítost. Policie o ty muže tak jako tak přijde, ale víc než lékař jim pomůže kněz. Obrácení na víru může zachránit život všem. Chápu vaše zděšení – s ničím takovým jste se ještě nesetkali. Já ano.“

„Kletba – dnes? Pane kolego! Které století máme?“

„Se stoletím to nesouvisí. Prostě se to objevilo, můžeme to nanejvýš vzít na vědomí.“

„Jak to můžete tvrdit, pane kolego? Cožpak už jste něco takového viděl? Pokora a lítost má být lékem proti leukémii? Vždyť je to čiré šarlatánství!“

„Vystudoval jsem lékařskou fakultu, ale ovládám teď mnohem více,“ přiznal jsem. „Na skutečnou leukémii by pokora neměla sebemenší vliv, v tom s vámi naprosto souhlasím. Ano, vypadá to na leukémii, ale všimněte si, není tak zhoubná, jak by měla být. Pokoušíte se ty lidi udržet transfúzemi při životě a zatím to jde, ačkoliv vám samotným musí být jasné, že na skutečnou leukémii transfúze nestačí, všichni by už dávno leželi na pitevním stole v patologii. Leukémii si můžete směle škrtnout. Co je to ale jiného? Já tvrdím, že je to kletba a zlomí ji skutečně pokora. Navrhuji zeptat se samotných pacientů, kde a jak se s tím setkali.“

Zašli jsme ve velkém procesí za jedním, který byl sám na pokoji a byl natolik při sobě, že mohl odpovídat.

„Co byla vaše poslední akce?“ zeptal jsem se ho.

„Ekologická demonstrace v Praze,“ odtušil bezbarvě.

„To už jste se ale necítil ve své kůži, je tomu tak?“

„Necítil – ale pak to šlo hrozně rychle.“

„Nevzpomenete si na poslední akci, kdy jste byl ještě naprosto zdrav?“ upřesnil jsem.

Pacient při vzpomínání trochu jako by ožil.

„Ále – obléhali jsme takového divného chlápka, plukovník mu říkal démon. Nikdy jsem se nedověděl jak to dělal, že nám před jeho chatou shořela auta, transportéry i tanky a spadla tam dokonce i vojenská helikoptéra.“

„Nestalo se tam něco, na co byste si teď vzpomněl? Něco, co by se týkalo přímo vás?“

„Stalo,“ upamatoval se. „Zatroubil na nás trumpetou, nesnesitelně z toho bolela hlava.“

„Vidíte?“ obrátil jsem se ke kolegům. „Pacient právě tam narazil na démona – a nebyl první ani jediný.“

„Prosím vás, kdo by to měl být – démon?“ ohrnul nad tím nos primář oddělení. „Odkud by se vzal – z pekla?“

„Je to člověk s neuvěřitelnými schopnostmi,“ řekl jsem suše. „Člověk schopný seslat kletbu i odvolat ji. Musel mít strašlivý důvod udělat to. Víte – démonova kletba je něco odlišného, než co se pod tímto pojmem traduje. Má to ale i cosi společného. Vyvolá ji zvuk, který má jakýsi – vnitřní smysl. S nejjednodušším působením tohoto typu jste se jistě setkali a znáte, že blikání světla o frekvenci tří Hertzů vyvolá epileptický záchvat. Tohle je mnohem složitější – ale pro demony možné.“

„To může udělat nějaký senzibil?“ oťukával raději primář neznámý terén jako slepec bílou holí.

„Senzibil? Senzibilové obvykle nemají sílu zapálit na dálku tank. To se tam totiž dělo. Vidíte sami, že je to něco tisíckrát horšího.“

„Myslíte to vážně, doktore?“ podíval se na mě mladík bez naděje v očích.

„Naprosto vážně,“ odušil jsem. „Náhodou o vašem případě vím. Vy jste toho člověka bezdůvodně přepadli, obléhali a zabili. Ale i to je pro mě veliká záhada. Mohl vám kdykoliv zmizet, aniž byste si toho všimli; spíš to vypadá, že on tam sám zemřít – chtěl. Řeknu vám upřímně, to mě děsí více, než co jiného. Je to příšerná historie; nechybělo mnoho, odmítl bych s tím mít cokoli společného. S démonem se nežertuje, je to – příliš nebezpečné.“

„Já jsem nikoho nezabil!“ namítl dotčeně pacient.

„Já vím – ale poslouchal jste rozkazy,“ řekl jsem trpce. „Vás prostě nenapadlo, že vás nadřízený zneužíval pro své vlastní cíle?“

„Nemluvme o plukovníkovi,“ řekl rychle primář. „Nesluší se pomlouvat ho, když je po smrti.“

„Plukovník Vejmelka nebyl schopen přiznat chybu,“ nedal jsem se obměkčit. „Proto zemřel tak rychle. Tihle mají ještě naději.“

„Myslíte?“ díval se na mě nevěřicně pacient, stejně jako suita lékařů kolem.

„Vím to,“ řekl jsem. „Kdybych takovou kletbu seslal já, mohl bych ji odvolat. Tohle není moje kletba. Naštěstí pro poškozené ji může prolomit opravdu upřímná lítost. Pak ale není nutné, abych se s tím potýkal. Nebylo by to ani správné. To je vše, co vám řeknu.“

„Říkáte, že i vy umíte kletbu seslat?“ podíval se na mě tázavě jeden ze starších lékařů. „To je opravdu možné?“

„Za jistých okolností – ano. Ale je to velmi nebezpečné, něco o čem je lépe ani nevědět. Pokud o tom přece jen chcete vědět více, přečtěte si v učebnici fyziky kapitoly, věnované rezonanci. Kletba je cosi podobného. Nazval bych ji určitým druhem psychorezonance. Ano, umím to. Ale nechtějte to proboha zkoušet. Nerad o tom mluvím a tím spíš o tom odmítám planě žertovat.“

Aniž by se domlouvali, všichni lékaři zvažněli. Zřejmě pochopili, že se děje něco mimo jejich znalosti. Nemusel jsem ani zdůrazňovat zbytečnost dalšího naléhání. Ačkoliv jsem si umiňoval, že nebudu dávat svoji podstatu nikomu najevo, ve vojenské nemocnici jsem to porušil. Nemělo to naštěstí žádné následky. Lékaři o tom raději mlčeli, pacient také a žádný novinář u toho naštěstí nebyl.

„Co myslíte, že mám dělat?“ zeptal se mě pacient.

„Sežeňte si kněze,“ řekl jsem mu. „Ten vám může pomoci. Pamatujte si, démonovu kletbu nepřemohou léky.“

Osm mých pacientů se začalo rychle zotavovat. Při druhé návštěvě jsem musel v pěti hlavách krátkodobou regenerační doménu doladit, ale dalších zásahů už nebylo zapotřebí. Byla to jenom obyčejná leukémie.

K příslušníkům Vejmelkova komanda nakonec zavolali kněze – i když spíš pro jistotu. Samozřejmě jsem mu nemusel dávat podrobné návody, sám se chopil příležitosti promluvit jim do duše – a šest z nich se brzy začalo rovněž uzdravovat, neboť pod jeho vedením přišli na klíčová slova. Ostatní ničemu neuvěřili – a díky opakovaným transfúzím živořili dál. Formulku, která by je mohla vyléčit, jsem jim přímo neřekl. Předpokládal jsem, že na ni přijdou sami, ale jen když začnou své účasti v tehdejší bitvě litovat. To byl přece hlavní smysl profesorsky domény.

Právě tak jsem nevléčil nikoho z těch, kdo na oslavách Hitlerových narozenin kdysi přišli o sluch. Ne že by za mnou nepřišli. Ve městečku se brzy vědělo, že vyléčím i horší případy. Ale museli by ke mně přijít pokorně. Hluchota je možná těžkým trestem, ale dá se s tím žít – a bohužel i nenávidět, více než dříve. Někoho zkrátka nepřesvědčí ani to. Petrovského slepota napravila, hluchota na tyhle nestačila. Že by měl profesor pravdu, že jen tohle dokáže člověka napravit?

Drogy

Víc než zatvrzelí lumpové mě mrzely jiné případy. Jako když mi nešťastní rodiče přivedli těžce mentálně postiženou šestiletou dceru. Nejsmutnější na tom bylo, že jí ten krutý osud připravili sami. Oba totiž zamlada holdovali drogám a ačkoliv se jich později zbavili, projevilo se to na jejich dítěti.

Přiznám se, byl jsem z toho sám nešťastný. Ne že by s tím nešlo udělat vůbec nic. Věřil bych si, že srovnám i genetické poškození. Nejhorší bylo, že jsem dítěti nemohl pomoci právě v mentální oblasti.

Napravit těžké defekty v mozku bych snad mohl. Ale – v tom mozku nebylo vůbec nic! Seběmenší myšlenka – mozek čistý jako nepopsaný list papíru. Teprve v šesti letech se přestala počurávat, to byl zatím největší úspěch její výchovy. Rodiče ji nedali do ústavu a věnovali se jí – ale to byla jen slabá náplast.

„Vy dva jste svému dítěti zle ublížili,“ spustil jsem na ně po čtvrt hodinovém vyšetření. „Řekl vám někdo, že to je následek drog?“

Vzlykali oba – a jen přikývli.

„Jestli čekáte, že to půjde napravit snadno, musíte jít jinam,“ pokračoval jsem. „Tohle bude těžká práce.“

„Myslíte, pane doktore, že se to spravit dá?“ chytla se mě hned mladá matka – jako toho pověstného stébla.

„Něco zkusím,“ mračil jsem se. „Ale vaše Laura nemá v hlavě vůbec nic. I kdyby se to zdařilo, bude bezmocná jako novorozeně. Bylo by to, jako kdyby začala žít teprve od této chvíle. Začne jako od ročního batolete. Pořád bude o pět let pozadu. Nenajde mezi dětmi kamarády, nebude moci chodit do normální školy. Věkově odpovídajícím dětem bude připadat zaostalá a nevezmou ji mezi sebe. Pro ty, kterým by odpovídala mentálně, bude naopak příliš velká. Budete ji muset vychovávat sami, nahradit jí školku, školu i kamarády. Až kolem jejích dvaceti let se můžete dočkat vyrovnání s ostatními. Samozřejmě jen když vytrváte a nevzdáte to.“

„Aspoň tak, pane doktore, prosím...“

Zkuste nevyhovět tak zoufalé prosbě!

„Je vám asi jasné, že se o ni budete muset starat jak to odpovídá jejímu postižení?“

„Bereme,“ přikývl stručně otec. „Za hříchy mládí musí člověk někdy zaplatit.“

„Bohužel za vaše hříchy mládí zaplatí především Laura,“ opravil jsem ho mrzutě.

Museli mi nejprve svatosvatě slíbit, že udělají všechno, aby svému dítěti nahradili kamarády. Matka slíbila, že bude s dívenkou doma a věnuje se jen jí. Udělal jsem potom, co bylo v mých silách. Dokonce mnohem více. Nejenže jsem opravil, co se opravit dalo, ale do mozku dívenky jsem dal větší a složitější doménu, která měla její vývoj proti přirozenému tempu urychlovat. Zaplnění toho čistého listu papíru už ale nezáleželo na mně.

„Jestli slib nedodržíte – nepřejte si mě,“ ulevil jsem si, když jsem je objednával na další týden.

Na okamžik mě napadlo, že by ji z tohoto stavu okamžitě dostal – Jindřichův procesor. Ale rychle jsem to zavrhl. Bez předchozího psychického vývoje u ní

nemohla vzniknout skutečná osobnost. A bez toho by procesor napáchal jen nezměrné škody. Vzpomněl jsem si na krysu Jindřicha Nulu. To byla klasická ukázka, kam by dospěla inteligence bez odpovídající výchovy. Ano, ta výchova je důležitější než vrozené vlohy.

Neuplynul ani týden – a měl jsem v křesle další podobný případ. Dívčinu ani ne patnáctiletou, kterou mi rodiče přivezli téměř v bezvědomí.

Okamžitě jsem ji položil do křesla a nasadil jí čelenku, abych zjistil, co se děje.

Byla to droga. Dívčiny ruce byly celé rozpíchané, musela být v tomto směru už hodně zkušená – ale přece jen se jí podařilo předávkovat se. Teď ležela v křesle jako loutka a její matka mi div neklečela u nohou.

„Co jí je, pane doktore?“ lkala.

„Vy jste ji ale zanedbali!“ vyčínil jsem jí. „Právě minulý týden jsem tu měl následky něčeho podobného. Řeknu vám, bylo to otřesné.“

„Co to proboha je?“

„Heroin,“ odvětil jsem suše. „A píchá si ho už dlouho.“

„Heroin? To není možné!“ vybuchla nesouhlasně matka, zatímco otec se zatvářil jako po pořádné facce.

„Nevidíte, jak má rozpíchané ruce?“ ukázal jsem matce na předloktí – samou jizvu.

„Ale to je přece od trní, tuhle nám říkala, že spadla do hloží, roste nám na zahrádce takový keřík...“

„Nikdy nevěřte feťákům,“ usadil jsem ji. „Lhala vám.“

„To není možné, Maruška přece není žádná feťačka, je to slušně vychované děvče,“ protestovala matka.

„Lže vám,“ opakoval jsem tvrdě. „Bere drogy, nechodí do školy a peníze si vydělává jako prostitutka.“

Uplatnil jsem tu nechtěně jen zlomeček toho, co jsem se sám teprve před malou chvílí dozvěděl – bohužel naprosto určitě. To jsem si snad mohl nechat pro sebe.

„Na to pozor, pane doktore!“ zrudl už i otec. „Mohlo by to být žalovatelné!“

„Chcete ji uzdravit, nebo nechat na šikmé ploše?“ mračil jsem se.

„Jistěže uzdravit, ale nebudete ji ostouzet!“

„To byste měli zařídít především vy,“ ut'al jsem. „Roste vám jako dříví v lese, bez dohledu, bez lásky.“

„To není pravda. Dáváme jí všechno, nač si vzpomene!“ opáčil otec uraženě.

„To je možná právě ta chyba,“ řekl jsem.

Rozhovorem s nimi jsem se zaměstnával sotva z dvacetiny, upravit tvorbu protilátek byla otázka minuty, dříve než to dohovoříme, dceruška se probudí.

Najednou jsem se ale rozhodl jinak. Dosud jsem se psychice pacientů vyhýbal, jak jen to bylo možné. Teď jsem se na ni naopak – soustředil.

Dívěnka ode mě dostala doménu, jakou jsem ještě nedělal. Až si šlehne další dávku, krutě se pozvrací. Navíc zjistí, že zbytečně – heroin už na ni nebude zabírat. Žádná extáze nenastane, jenom těžká kocovina. Jednoduché řešení a přitom to nejlepší, co jí mohu dát. Teď jsem se zajímal nejen o její současný stav – ale i o její současné známé.

Porušil jsem předsevzetí a pronikl do její psychiky, ale bylo toho příliš i na mě. Před očima mi vyvstaly hrozivé obrazy. Doupě feťáků, lidské trosky tupě ležící ve vlastních výkalech, neschopné zvednout se a dovléci se na záchod. Nažehlený chlápek, prodávající své zboží a pečlivě uvažující cenu – tomuhle levně, ještě se pořádně nechytíl; tenhle sice nemá, ale určitě sežene; ten dá víc – a tomu už nedám, dokud nevysolí pěkně tvrdý na dřevo, vem kde vem... Zapamatoval jsem si dopodrobna všechno a rozhodl jsem se podívat se přímo na místo.

Skončil jsem a odpojil se. Dívka otevřela oči.

„Jak se máš, Maruško?“ zeptal jsem se jí.

„Deto,“ usekla hrubě.

„Dneska jsi to trochu přehnala, vid’?“ pokračoval jsem.

„Nic nepřehnala, je to slušné děvče,“ ozvala se matka.

„Dobrá, nic nepřehnala,“ zamračil jsem se. „Ale až si vezme další dávku heroinu, okamžitě sama pochopí, že to neměla dělat. Bude mít na nějakou dobu výhodu, nebude ji trápit abst’ák, ale kdyby to zkusila znovu, uvidí! Bude zvracet jako alík a ať za mnou ani nechodí – ostatně to nebude nebezpečné. A teď si ji odvezte, už jí nic není.“

„Když jí nic není, měl jste to říci hned, místo urážek,“ napadla mě matka jako fúrie.

„Ne že jí nic nebylo,“ odrazil jsem. „To jste snad mohli vidět sami. Teď už jí nic není – v tom je totiž ten rozdíl – a nejen časový.“

„Stejně sem už nepřijdeme!“ odsekla matka. „Tady se neléčí – ale uráží! Bez nás se ale neužíváte, doktore!“

Rodinka odešla – a ještě mi v čekárně práskla dveřmi.

Zbýval už jen jeden pacient, naštěstí z těch, kdo dnes měli přijít jen na kontrolu. Byl jsem s ním hotov během tří minut. Pak jsem zhasl v ordinaci i v čekárně a zamkl.

Posledního pacienta jsem předhonal dřív než sešel schody na ulici. Ale nedal jsem se s ním do řeči. Zamířil jsem do spleti úzkých uliček poblíž městského centra.

Hlídku dealerů jsem minul, aniž stihla vyvolat poplach. Ani nemohla – jakmile jsem mladíka podle Maruščiných vzpomínek poznal, paralyzoval jsem ho krátkým zasyčením. Rozhodl jsem se, že se k němu vrátím, nejprve ale měly přijít na řadu větší ryby. Věděl jsem, že nažehlený Pracháč dnes večer bude jako pokaždé na place. Neznal jsem jeho pravé jméno, ale to teď nebylo rozhodující.

Do kroužku feťáků jsem dorazil, aniž si mě všimli. Včas jsem je v průchodu slyšel, vytáhl flétnu a krátce na ni zapískal, takže když jsem se pak vynořil ze tmy mezi nimi, začali se už skládat jeden přes druhého. Hrát jsem na flétnu neuměl – asi bych se to měl naučit, bylo by to přece ve stylu mého učitele – ale nepotřeboval jsem vyloudit žádnou melodii. Stačil mi libovolný tón – obalený mým kódem. Boot sekvence člověka je v nejjednodušší verzi krátká – a následující kódy nebyly o mnoho delší.

Zapískal jsem znovu, aby je to zasáhlo všechny. Teď už v tom byl kódovaný ultrazvuk. Na nikoho jiného to nemělo mít vliv, jen na tuhle partu. Ostatně, jiným lidem by to ani nevadilo. Bylo v tom urychlené vytvoření stejné domény, jakou dostala nedávno Maruška. S heroinem máte konec, hoši, pomyslel jsem si, ale nebylo to ani škodolibé. Tihle přece nejsou ti hlavní.

Pracháče jsem poznal – a nasměroval na něho flétnu. Nejprve jsem musel zjistit jeho psychorezonanci, abych neublížil nikomu jinému, ale to mi trvalo půl vteřiny. Vpravil jsem mu do hlavy dvě domény – jednu krátkodobou, zmizí do tří dnů, druhou dlouhodobou, která by mohla vystačit do konce jeho života. První oslabí srdce, takže se bude cítit jako po angíně pectoris, ale to je menší výprask. Druhá vytvoří do týdne na jeho očních nervech nádory, přesně stejné, jako měl v hlavě vrah Oldřich Švestka.

Tím to ale neskončilo. Bezvzádné oběti jsem navlékl na hlavu obruč konjugátoru – a bez slitování pronikl do jeho myšlenek.

Co jsem tam našel, mě málem dohnalo ke zvracení, ale to bych nesměl být démon. Trvalo mi to ani ne minutu. Pak jsem na základě svých nově získaných vědomostí sáhl dealerovi do náprsní kapsy a vytáhl odtud jeho peněženku. Nemínil jsem si ji ponechat – nebyl jsem v této chvíli zloděj, ale exekutor. Peníze toho hada pořádně smrděly – nezamýšlel jsem si z nich nechat ani haléř, ale nenechal bych je ani té lidské kryse. Současně jsem mu zablokoval na dobu pěti minut paměť. Až se probere, nebude vědět, co se tady stalo.

Vědomosti získané od Pracháče, jehož občanské jméno jsem teď znal, mě dovedly k dalšímu z krysího gangu. Právě jméno toho dalšího – který čekal na peníze a opatroval větší množství drog nedaleko odtud, jsem také neznal, ale to jistě zjistím přímo u něho.

Překročil jsem pár ležících feťáků a pokračoval. Nikdo z večerních chodců se neobjevil, nikdo mě neviděl. Tihle se proberou do pěti minut. V půlce dubna už jim pár minut na asfaltu neublíží, zvláště když bylo poměrně teplo.

Prošel jsem průchodem, zkrížil ulici a odbočil do další, užší. Vstoupil jsem do nenápadného šedivého domu a zabušil v přízemí smluveným způsobem na tmavohnědé dveře.

„To je dost!“ ozvalo se a dveře se otevřely.

Poslední, co King zahlédl, byl lesk mé flétny. Pak se hned za dveřmi zhroutil. Překročil jsem ho bezcitně. Byl to jen hlídač, ale chránil drogového distributora a věděl to, už tím měl máslo na hlavě. Tři kroky tmavou chodbou bytu – a dveře do jasně osvětleného pokoje.

Flétna jen krátce sykla.

Mužům i ženám se podlomily nohy, někteří se při pádu na podlahu i bolestivě udeřili – ale nikdo ani nehlesl. Mejdan jako řemen, samá smetánka. Hledal jsem očima Doktora – nebyl tu. To by mě opravdu mrzelo, aby hlavní kapr z mé sítě vyvázl. Ale vynořil se náhle ze dveří záchodu – a tam naštěstí u sebe pistoli neměl.

„Co se to... kdo jste?“ vybafl na mě.

„Dobře si mě prohlédněte, Doktore,“ usmíval jsem se na něho. „Ať se můžete jednou pochlubit, že jste na vlastní oči viděl živého démona. O moc víc už toho v životě neuvidíte.“

„To máš být jako ty?“ vyštěkl na mě. Ještě nechápal, s kým má tu čest. Poskytl mi tak svou vlastní rezonanci, ale zjistil bych si ji i kdyby mlčel.

„Ano, já jsem démon,“ přikývl jsem. Pak jsem sykl bootstrap – a za ním dvě domény.

Doktor se zhroutil, ačkoli jako jediný neztratil vědomí. Nebylo mu to nic platné. Musel strpět chvíličku, kdy jsem se napojil do jeho vědomí a ačkoliv vůbec netušil,

co to s obručí konjugátoru provádím, zelenal přitom bezmocným vztekem. Když jsem do pak nechal ležet, nedokázal se doplazit ani ke svému saku – ačkoliv se o to upřímně a zoufale snažil. Byl jsem tam mnohem dřív. Pistole mě nezajímala, jen peněženka a zejména kreditní karty.

Obešel jsem pak všechna ležící těla s konjugátorem. Tohle byly větší ryby – ale pořád ještě ne špička. Zato jsem se dozvěděl o dalších menších rybkách. Stačilo mi to. Ze všech lidí v této místnosti vyvážnou jen tři ženy – jsou to sice také pěkné běhny, ale přece jen – mají toho na krku nejméně, protože tady prodávají – jenom samy sebe.

Vyrazil jsem opět do ulice. Cestou jsem nasadil hlídači Kingovi do očí také dva nádory – slepota bude pro něho přiměřeným trestem. Teď už jsem od Doktora věděl, že ten chlápek má na krku dvě vraždy, proto si ho držel jako svou gorilu.

Spravedlnosti unikl – propadl démonovi. Že si všichni zaslouží trest, o tom jsem nepochyboval. Kdybych je jen zabil, bylo by to možná kratší, ale nastaly by problémy. Takhle se vlastně při pohledu zvenčí nic nestalo. Nikde žádná mrtvola, nanejvýš něco, co ani odborník nerozezná od běžného infarktu. Ani slepota nebude podezřelá. Není sice moc pravděpodobná, ale ani ne nemožná.

Jen jeden z osmi dealerů byl pro mě tak trochu záhadou, protože jsem se nedozvěděl jeho bydliště. O ostatních jejich bossově věděli všechno. Jedině Pastýř byl i pro ně anonymní. Nechal jsem si ho na konec – snad se o něm něco dozvím od jeho spoluprodávce. Měl jsem ale na ně málo času, pokud jsem se chtěl vypravit za vyššími distributory.

Přímo na místě jsem zlikvidoval dva – zastihl jsem skupinky pohromadě; dealery i jejich ovečky. Postupoval jsem rychleji než u prvních – nepotřeboval jsem se nic podstatného dozvědět. Feťáci obdrželi domény, které je zbaví potěšení z heroinu – byla to pro ně vlastně jakási šance. Na dealery čekaly horší odplaty. Kdysi jsem slepotu považoval za příliš krutý trest pro vrahy – dnes jsem stejnou pohromou postihoval i pouhé prodavače. Pořád mi ale před očima vyvstával fotograficky dokonalý obraz malé Laury. Kdo ji zbavil jejího šťastného dětství a málem ji zabil? I kdyby to nebyly zrovna tyhle krysy, byly to stejné bestie.

Za hodinu byl konec s celou sítí. Objevil jsem i Pastýře, setkal se s ním přímo v jeho domě. Byl opatrnější a chytřejší než ostatní, ale tím jsem byl spokojenější, když jsem ho dostal. Pastýř neměl peníze v bance, ale doma. Byla to už pěkná hromádka bankovek – zabavil jsem mu je, aby mu jako ostatním z těch špinavostí nezbyl ani haléř.

Vrátil jsem se k autu, zaparkovanému nedaleko od svého domu, nasedl a rozjel jsem se – do Prahy. Tam totiž byla Doktorova dodavatelská společnost – tu přece musím dostat také. Čím je tahle síť větší, tím lépe udělám, když ji zlikviduji. Plevel se musí vytrhávat i s kořeny, jinak vyroste znovu.

Doktor měl svoji gorilu a byl ozbrojený. Jak na tom asi budou tihle? Nepřemýšlel jsem o tom, co bude. Jako přesný stroj jsem sto čtyřcítkou řezal smykem zatáčky na úzké okresní silnici a zaměstnával jsem se více předvídáním překážek. Reflektory aut byly dobře vidět, stačil jsem zpomalit, dříve než se protijedoucí vozidla objevila v zatáčce. Ne že bych kolem nich nedokázal projet – ale mohli by se polekat a strhnout auto, nechtěl jsem mít nikoho na svědomí.

Auto jsem ponechal v boční ulici. Ze vzpomínek Doktora jsem věděl, že vily, kam odevzdával tržbu a odkud si odvážel další balíčky drog, hlídají gorily u vchodu, ostří psi za plotem a televizní kamery. Bossové se o svou kůži pochopitelně obávali víc než menší články jejich sítě – a také mohli pro své bezpečí věnovat mnohem více peněz. Mým úmyslem bylo dokázat jim, že ani tohle nestačí.

Jedna z profesorových vědeckých knih se zabývala bližším rozbořem a vysvětlováním udivujících schopností japonských bojovníků, známých jako ninja. Profesor si do ní v podobě přikreslených obrázků vepsal vlastní poznatky. Tu knihu jsem si už přečetl a pamatoval si její hlavní zásady. Principem je naprosté soustředění. Tak se dá snadno prorazit prkno nebo rozlomit cihla. Jedná se jen o krátký okamžik – ale ten musí být s maximálním nasazením. Na akrobatické výstupy jsem ale neměl trénink, ačkoliv jsem o tom už ledacos věděl. Měl jsem si to někde jinde v klidu natrénovat, teď jsem na to neměl čas. Vysoké mřížoví vrat jsem se proto rozhodl přelézt klasickým způsobem. V případě nouze pokropím nepřítele flétnou.

Naštěstí mi procesor přece jen propůjčoval vyšší obratnost než jakou jsem míval dříve. Na opačné straně vrat jsem byl dřív, než si mě strážní v malém domku všimli. Dřív než mě vůbec zaregistrovali – přestali mě registrovat. Každý si prostě bezvládně lehl na zem. Prošel jsem dál do vily – a kdekoliv jsem objevil člověka, bez slitování jsem ho napadl a uspal. Někde stačilo slabé syknutí, jinde, zejména na delší vzdálenost, pískala moje flétna. Hlavního bosse, občanským jménem Jaroslava Růžičku, jsem našel ve veliké koupelně ve vaně. Objevil jsem se vedle něho nečekaně jako bůh pomsty, ale myslím si, že mě ani okem nespátril. Snad zaslechl otevírání dveří. Takové podrobnosti mě ani nezajímaly, když jsem mu nasadil obruč konjugátoru. Potřeboval jsem teď jeho znalosti, abych mohl sledovat další uzly jeho sítě.

Přímo v pokoji ležel telefon. Zvedl jsem jej a zavolaal policii. Nahlásil jsem jí, kde právě projíždějí tři auta s nákladem drog. Bylo třeba zadržet je ihned – dokud to platí. Policejní služba tvrdila, že má všechno zaznamenáno, ale snažila se mě pozdržet. Napadlo mě, že asi určuje, ze kterého telefonu volám. Usnadnil jsem jí to – otevřeně jsem jí to oznámil. Než sem dorazí, budu dávno pryč. S hlavním bossem budou mít policisté výjimečně snadnou práci – pokud půjde o jeho zadržení. Nebude klást odpor – ani on, ani jeho kohorty. Mnohem těžší práci budou mít policisté s vysvětlením, co se tady vlastně stalo. Aby byla vila plná mladých zabijáků stížena naráz v jeden den infarktem?

Celou noc jsem tentokrát výjimečně strávil v pohybu, při vnikání do cizích bytů i jízdou k dalším obětem. Jen krátkodobě jsem odpočíval, když jsem na někoho čekal, ale protože byla noc, většina dodavatelů i malých dealerů už spala. Já jediný jsem spánek nepotřeboval – stačilo mi občas se na několik okamžiků uvolnit v sedadle auta.

Většinu těch, které jsem navštívil, objeví až ráno. Někteří se snad dočkají lékařského ošetření, ale nebude jim nic platné – lékaři si s nimi nebudou vědět rady a u démona mají pěkně hluboký vroubek. Likvidace rozvětvené sítě drogové mafie během jedné noci by byl možná úspěch, kterým by se policie ještě dlouho potom chlubila.

Celá akce pro mě skončila až ráno. Trochu jsem se zdržel – jen co otevřou banky. Pak jsem si v nejbližším peněžním ústavu založil konto na fiktivního majitele, přesunul se do pobočky banky, kde se nacházelo konto hlavního bosse a převedl všechny Růžičkovy peníze na nové konto. Vzápětí jsem udělal totéž s penězi Doktora a všech jeho dealerů. Měl jsem jejich kreditní karty a znal jejich hesla, během chvilky měli konta vytunelovaná. Byla to krádež, vím. Ale tyhle peníze vám, hoši, nepřinesly štěstí, pomyslel jsem si, když jsem o další hodinu později převáděl špinavé prachy drogových králů z mého fiktivního konta na konto Opuštěných dětí. Tohle bylo jediné místo, kde byly špinavé peníze vyprány podle mého gusta. Hotové peníze jsem rozdělil na přijatelné menší částky a odeslal každou z jiné pošty na stejnou adresu – Jedličkovu dětskému ústavu.

Budu si muset pořídit rádio, pomyslel jsem si. Zajímalo by mě teď nejvíc ze všeho, jestli některé z aut neupláchlo. Ale snad ne – popsal jsem policii jejich trasy přesně...

Ano, občas i démon udělá chybu... Zejména když se spoléhá na – inteligenci policie.

Nikdo zkrátka není dokonalý.

Kontroly

Poprvé od založení praxe jsem dorazil do ordinace pozdě, ale nemrzelo to ani mě, ani pacienty. Navíc jsem si přinesl trestní zákoník, abych se v něm během vyšetřování a léčení pacientů ve volných chvílích vzdělával – měl jsem zde zatím podstatné mezery.

Také na okrajích zákoníku byly profesorovy obrázky s jeho kritickými připomínkami. Při čtení se mi zdálo, že bych tam mohl připsat totéž. Ano, mnohé z těch paragrafů jsem dnes v noci překročil. Mohli by mě obvinít a postavit před soud. Ale uvnitř jsem cítil, že jsem jednal správně. Jakže se to říká? Terorismus je svinstvo – ale také já schvaluji atentát na Heydricha. Porušil jsem domovní a osobní svobodu těch grázlů? Jistě – a rád! Poškodil jsem je na zdraví a porušil tím Hippokratovu přísahu? Jsem přece Démon. Ty studené paragrafy nezajímalo, co oni dělali svým obětem. Proto mě na druhou stranu nijak nezajímala ustanovení o nepřiměřené obraně a presumpci neviny. Správně by je měl trestat jen nezávislý soud, ale – jak naše nezávislé soudy znám, na tyto gaunery by byly určitě krátké. Postupoval jsem protizákonně – což na druhou stranu neznamená, že bych jednal – nespravedlivě. Stal jsem se i zlodějem, neboť jsem okradl jiné zloduchy o těžce získané peníze? Zloděj okradl zloděje – ale zůstal jsem chudý jako dřív a špinavé peníze skončily jediným způsobem, kde jejich původ nemusel být na závadu. Ano, dnes v noci jsem se stal zločincem. Právě to by mě ale mohlo před postihem soudů chránit.

Kdo ale potrestá lumpy, co vzali dětství malé Lauře? Nikdo. Soudy na to nestačí, všechno je dávno promlčené. Naopak, soudy teď ty grázly budou chránit jako nevinné, protože jim nikdo nic nedokázal a už ani nedokáže. Jedině démon přesně ví, kdo je vinen a kdo ne. Znalost pravdy mi dávala odvahu jednat i v případech, kdy jsem věděl, že zákony překračuji – tak jako kdysi profesor. A měl jsem dojem, že jedním – správně.

Moje ordinace vypadala dnes podivně. Pacient seděl v křesle, na hlavě čelenku konjugátoru, já jsem seděl v susedním. Ačkoliv jsem zaujatě listoval trestními zákony, stačil jsem přitom docela nenuceně hovořit s pacientem, který jen užasle zíral. Po chvíli jsem vstal a aniž bych zvedl oči od knihy, sňal jsem po paměti z hlavy pacienta obruč s elektrodami. Knihu jsem odložil jen na okamžik, když jsem potřeboval obě ruce. Sotva jsem vrátil injekční stříkačku na podnos, opět jsem sáhl po knize. Během příchodu dalšího pacienta jsem stačil několikerým syknutím zanést jeho data do počítače – a situace se opakovala.

Možná si někteří všimli, že knihu nečtu obvyklým způsobem. Obracel jsem stránky příliš rychle, jako kdybych v nich něco hledal a zbytek přeskakoval. Ale bylo to jinak. Text jsem četl podrobně, abych si jej dobře zapamatoval; u zákonů bývá důležité každé písmenko. Nejvíce času jsem ale věnoval profesorovým obrázkům – obsahovaly více informací, než veškerý text okolo.

Naštěstí většina dnešních případů byly pouhé kontroly, kde jsem neměl tolik na práci. Jenom jeden z pacientů si to nenechal líbit a vyčetl mi, že se o něho dost nezajímám.

„Proč myslíte, pane Rambousek?“ zeptal jsem se ho.

„Myslel jsem si, že mě budete vyšetřovat – a vy si zatím čtete nějaký román. Platím přece zdravotní pojištění a mám právo, abyste se mi věnoval naplno.“

„Stihnu obojí, pane Rambousek,“ ujistil jsem ho. „Věnuji se vám více než naplno.“

„Jaké je to léčení, když si čtete?“

„Lepší než kdekoliv jinde,“ odtušil jsem.

„A tomu mám věřit?“

„Nemusíte, samozřejmě. Když budete chtít opravdu pořádné vyšetření, pošlu vás do nemocnice na onkologii. Možná si vás tam hned nechají – a pánbůh s vámi!“

To ho patřičně zarazilo.

„Na onkologii? Tam se snad léčí ta... rakovina. Nebo ne? To je to se mnou tak vážné?“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Máte ji také – půlku jater máte prorostlou nádorem. Máte prostě z pekla štěstí, že jste tady. Já vás uzdravím. I když si přitom čtu.“

„Z pekla štěstí, říkáte?“ zarazil se. „To byste musel být – ďábel!“

„Neříkám, že nejsem,“ usmál jsem se. „Ale nemusíte se bát, duši po vás nechci. K obědu si dám svíčkovou.“

„Fuj!“ odplivl si. „Že vás to baví, pane doktore, dělat si takové pitomé vtipy.“

„Začal jsem to já – nebo vy sám?“ opáčil jsem s úsměvem. „Tak vidíte – našťěstí mám smysl i pro ptákoviny.“

„No jo,“ roztáhl konečně ústa do úsměvu. „Ptákovina to tedy byla pořádná. Ale věřte nebo ne, kdybyste mi řekl, že jste rohatej, skoro bych vám to uvěřil.“

„To po vás nechci, pane Rambousek. Podívejte, vy po mně očekáváte, že vás uzdravím – a já vás uzdravím. O čem bychom ještě měli diskutovat? Máte pravdu. Nejste tu zadarmo, jste pojištěný a já za vás od pojišťovny беру plat. Máte tedy nárok na důkladnou péči – jistě. Ale můžete tvrdit, že vám ji nedám? Vy možná nestihnete dělat během čtení knížky nic jiného, ale podívejte se na svou ženu. Ta si klidně čte, přitom vám vaří oběd a navíc pere prádlo. Stihne přitom všechno. Oběd nespálí, všimne si, když se jí pračka zasekne – a neuteče jí ani smysl románu.“

„Proboha – vy ji znáte?“ zděsil se.

„Ne – ale tohle přece dovede většina žen, proč by zrovna ta vaše měla být výjimkou?“

„Jste snad ženská?“ zkusil to aspoň tudy.

„Nejsem,“ odtušil jsem. „Myslíte si, že jsem něco méně?“

„Chraň Pánbůh!“

„Vidíte. Játra se vám lepší každý týden a nejspíš vás to už ani nebolí. Je tomu tak?“

„Máte naprostou pravdu...“

„Přijdete zase za týden – a teď mi sem pošlete dalšího.“

Kontrolu od pojišťovny jsem nečekal, alespoň ne tak brzy. Komisní suchopárná referentka s odbarvenými vlasy vstoupila do ordinace jako obyčejný pacient, ale jakmile za sebou zavřela dveře do čekárny, vytáhla svazek lejster.

„Jmenuji se Ivana Zahradková a jsem tady na kontrole,“ oznámila mi suše.

„Prosím – co chcete kontrolovat?“ podivil jsem se.

„Jste doktor Vlastimil Veselý?“ ignorovala mou otázku.

„Ano, to jsem. Je něco v nepořádku?“

„Samozřejmě,“ odvětila s přehledem žirafy. „Jak mi, pane doktore, vysvětlíte, že si vaši pacienti platí všechny léky z vlastní kapsy? Není vám hanba? Za celou dobu, co vedete praxi, jste nenapsal ani jeden recept na pojišťovnu. Přece není možné a spravedlivé, aby si pacienti hradili léky sami. Pojišťovna je tu od toho...“

Zaskočila mě, jen co je pravda. Ale to už mi bylo jasné, odkud vítr fouká. Statistika zdravotní pojišťovny měla pravdu. Nikoho jsem neobtěžoval s návštěvou lékárny, obarvená voda mi vystačila na všechny.

„Kdo vám proboha nakukal, že si moji pacienti platí léky sami? Moji pacienti si léky neplatí,“ zastavil jsem ji.

„Snad nechcete tvrdit, že máme u nás nepořádek?“

„Ne, to netvrdím,“ souhlasil jsem.

„Proč tedy píšete všechny léky na pacienty?“

„Nepíšu žádné léky. Ani na pacienty, ani na pojišťovnu.“

„Chcete snad přiznat, že jste jim úplně přestal poskytovat zdravotní péči? Ale to by byl podvod, pane doktore! Smlouvu jste nevypověděl a dostávat plat zadarmo, to přece nejde!“

„Představte si, paní, já léčím dál – ale bez léků.“

„To je přece nesmysl,“ podívala se na mě přísně.

„Není,“ ujistil jsem ji. „Více lékařů přece používá akupunkturu – k té nepotřebují léky.“

„Ano, ale to jsou specialisté. Vy máte být praktik, máte uzdravovat všechny lidi, nejen ty, na které můžete aplikovat pouhou akupunkturu.“

„Já léčím všechny,“ ujistil jsem ji. „Kdybyste byla nemocná, podíval bych se i na vás.“

„Vidíte! A to by bylo proti předpisům!“ zajásala.

„Proboha, proč? Cožpak nesmím u akutních případů pomáhat pacientům, které nemám registrované? Žádný takový předpis neexistuje! Ukažte mi jej!“

„Ale mě byste vzal... sám jste to říkal.“

„Jistě, kdybyste byla nemocná a kdyby váš stav vyžadoval bezodkladné ošetření. Tak jsem to myslel.“

„No, dejme tomu, to byste mohl,“ řekla zklamaně. „Ale co úrazy! Vždyť nepoužíváte ani obyčejnou sádku!“

„Vystačím si zatím bez ní. Kousek odtud se nachází normální zdravotní středisko a úrazy zřejmě chodí tam. Kromě toho máme záchrannou službu – a ta zase vozí pacienty do nemocnice. Zbývají mi asi jen obyčejné případy.“

„Ale vy si přece nemůžete vybírat jen případy, na které si vystačíte s akupunkturou. Smlouva s pojišťovnou vás zavazuje...“

„Smlouvu s pojišťovnou dodržuji,“ přerušil jsem ji.

„Ukažte mi tedy vaši dokumentaci,“ požádala mě upjatě.

„Je támhle v počítači,“ ukázal jsem jí.

Posadila se k němu s jistotou falešného hráče. Až po několika vteřinách znejistěla.

„Kde máte, prosím, klávesnici?“ zeptala se. „A myš?“

„K čemu myš?“ podivil jsem se okázale.

„No přece – ke spouštění programů.“

„Chcete nějaký spustit?“

„Ano – chtěla bych vidět vaši kartotéku.“

Sykl jsem příkaz – a na obrazovce se objevil seznam jmen z oficiální části.

„Jak jste to udělal?“ zděsila se.

„Víte, paní Ivanko, tenhle počítač je drobátko jiný, než jaké znáte. Všechno ovládám hlasem. Víte co? Pozvu si dalšího pacienta, abychom je zbytečně nezdržovali, tady před vámi ho budu vyšetřovat, vy se zatím pěkně v klidu podíváte, co o něm mám v kartotéce.“

Kupodivu ji ani nenapadlo protestovat. Pozval jsem dovnitř dalšího. Šlo o kontrolu, takže jsem pacienta posadil do křesla a nasadil mu konjugátor.

„Co je to za přístroj?“ zeptala se přísně kontrolorka. „Takový neznám.“

„Diagnostický,“ odušil jsem. „Je trochu unikátní, ale funguje.“

„Ale jeho používání není schváleno. V našem katalogu určitě není.“

„Co by tam dělal, když je unikátní?“ souhlasil jsem. „Ve smlouvě s pojišťovnou nestojí, jaké přístroje, léky a metody smím používat. Všimněte si laskavě, že mě ta smlouva zavazuje nepřekračovat náklady na jednoho pacienta, ale když pojišťovně peníze ušetřím a obejdu se bez léků, nic ve smlouvě neporušuji. Ostatně, vaše pojišťovna by měla být jenom ráda.“

„No dobře – ale proč tedy ostatní doktoři...“

„Používají asi jiné metody. Správně jste říkala, každý se nezabývá akupunkturou.“

„Dobře – a co když s tím přístrojem u nějakého pacienta nevystačíte? Co když bude potřebovat antibiotika?“

„Pak tady mám bloček receptů, jeden vytrhnu a vypíšu. To je přece jednoduché. Stejně standardně bych to řešil, kdyby pacientova nemoc vyžadovala hospitalizaci. Prostě bych zvedl telefon a zajistil mu odvoz. Ale nevím, proč plýtvat drahými léky, dokud to jde bez nich.“

„Vy jste ještě pro žádného pacienta nepotřeboval lék?“ zeptala se kousavě. Tenhle tón jí seděl, zdá se, nejlépe.

„Zatím jsem na všechno stačil; až na pár hluchých, které jsem přeobjednal na ušní oddělení – ale tam si také nevěděli rady, ostatně je už dříve označili za neléčitelné.“

„O těch víme,“ připustila.

Mezitím jsem dokončil kontrolu pacienta, rozloučil jsem se s ním a pozval dalšího.

„Vždyť jste s ním nedělal vůbec nic!“ vyhrkla Ivanka.

„To byla jen kontrola,“ ujistil jsem ji. „V podstatě byl téměř zdrav.“

„To je ale podivné,“ nepřestávala rýpat.

„Co je vám divné?“ opáčil jsem s úsměvem. „Že je většina mých pacientů zdravá? Nesvědčí to o úspěšnosti mých metod? Chcete mě opravdu vyzkoušet?“

„Jak?“ zamračila se.

„Pojišťovna mi snad může poslat na zkoušku pacienta. Jeho diagnózu si dá stanovit od nezávislého lékaře. To by jistě bylo možné – zkuste to. Můžete si vybrat

případ, který podle vašeho mínění nepůjde vyléčit bez léků. V rámci testování bych musel samozřejmě přijmout i pacienta, kterého nemám registrovaného, ale to byste jistě nějak zařídila.“

Zabručela, že uvidí – a rozloučili jsme se.

Úspěch samozřejmě nese s sebou obdiv, ale v Čechách spíš závist. Musel jsem počítat i s takovými. Moje praxe se brzy stabilizovala. Začali ke mně docházet i nemocní až ze vzdálenějších vesnic. Doslechl jsem se ale od nich, že dvanáct kilometrů od nás se v malé vesnici Morašíně v poslední době objevila mladá léčitelka senzibilka, jakási Lucie Salačová, která má také neuvěřitelné úspěchy. Proto se lidé z toho kraje ke mně nehrnou. Snad jen ti, kterým vadí, že si léčitelka Lucie říká stokorunu za návštěvu.

„Já přece jezdím raději za vámi, pane doktore,“ řekl mi jeden z pacientů, pan Buřináč. Měl proč – nedávno jsem ho zbavil žlučových kamenů a dovolil mu dopřát si opět všechno, co mu předtím doktor s ohledem na žlučníkovou dietu zakázal, včetně oblíbeného prorostlého uzeneho. Pacienti jako on mi pochopitelně dělali největší reklamu, navíc zdarma.

„Ale hodně lidí od nás dnes chodí za tou Salačovou. Mají to k ní blíž – i když je to za stovku,“ říkal mi.

„Proč ne?“ pokrčil jsem rameny. „Když jí věří, ať za ní chodí. Kdoví, třeba je ta Lucka opravdu uzdraví. U mně to má každý na pojišťovnu a vůbec nic navíc neplatí.“

„Až na ten autobus,“ podotkl pan Buřináč. „Cesta sem za vámi je strašně drahá.“

„Ano – já nemohu pacienty objíždět. Takhle se jich u mě vyléčí víc,“ vysvětloval jsem.

„Jenže ona má němlich stejné čelenky, jako vy,“ bonzoval mi pan Buřináč. „Ačkoliv – většinou léčí rukama.“

Na okamžik jsem se zarazil, ale pak jsem se rozesmál. Opravdu, chytrá holka, řekl jsem si. Napodobit úspěšného netradičního lékaře je chytrost. Doplnila to vkládáním rukou – budiž, já zase používám injekce čisté vody.

„Vidím, že je šikovná,“ řekl jsem. „To se jí povedlo. No nic, i placebo efekt často léčí.“

„Teď jsem vám nějak nerozuměl, pán doktor.“

„Není třeba. Chtěl jsem říci, když má úspěchy a opravdu lidi uzdravuje, proč ne? Už taky někoho nevyлéčila?“

„Neuzdravila pár hluchých skínů,“ řekl mi. „Prohlédla je a poslala je do nemocnice na ušní. Naprosto zbytečně, tam jim už dávno řekli, že se s tím nedá nic dělat. Ostatně, byli prý marně i u vás.“

Já bych ty hluché vyléčit dovedl – ale považoval jsem to za přiměřený trest a zrušit jsem jej nemínil. Lucie, stejně jako lékaři na ušním, včas poznala, že to bude nad její síly – a chytře z toho vycouvala. Šikulka!

„Takže – všechno přece jen neléčí!“

„Ale když někomu nepomůže, ani tu stovku si nevezme, ona je dost fér. Neměl byste se na ni zajet podívat?“

„Proč?“ usmál jsem se.

„No – abyste si třeba popovídali.“

„V tom případě by mohla Lucka stejně tak dobře přijet za mnou, nemyslíte?“

„No – ale třeba byste zjistil, jak to dělá ona?“

„To opravdu nepotřebuji vědět,“ trochu jsem se zamračil. „Nejsem tu od toho, abych kolegy lékaře kontroloval, nebo zkoumal jejich metody.“

„Ona prej není ani doktorka. Léčí jen tak, bez diplomu.“

„A má na dveřích napsáno MUDr?“

„Právě že ne.“

„Pak je to v pořádku. Když si na doktorku nehraje, každý ví, že je to samouk. To není trestné. Jedině kdyby zanedbala nějakého nemocného, to by bylo jiné, jenže to by se asi brzy rozkřiklo. Dokud nic nezanedbává, má moje sympatie.“

Pan Buřináč nespokojeně odešel a já jsem se rozesmál. Že bych se obával konkurence? Výsledky rozhodnou, řekl jsem si. Jakmile přijde za zázračnou senzibilkou pacient, kterého ona nezvládne, buď ho odešle do nemocnice, nebo ke mně. Ale spíš do nemocnice, aby nevyšlo najevo, že ona má jen maketu konjugátoru, aby jí pacienti více věřili. Uvidíme.

Ale – ať po mně nikdo nechce, abych dělal kontrolora. Od toho tady máme jiné osoby – vzpomněl jsem si na paní Ivanku Zahradkovou. Jenže – ta může kontrolovat a dělat si ramena jen na lékaře, kteří mají uzavřenou smlouvu s pojišťovnou. Na senzibilku, které pojišťovna nic neplatí, nemá nárok.

Boss

Chlapa, kterého mi přivezli v podvečer, jsem poznal na první pohled. Jen jeho družina byla jiná. Tři chlapi měli mezi sebou čtvrtého – malého nemotorného tlust'ocha. Nahrnuli se do ordinace jako velká voda, ale pacienta vedli opatrně – byl totiž slepý.

Co s ním budu dělat? ptal jsem se sám sebe. Věděl jsem, co mu je, dříve než mi ho posadili do diagnostického křesla. Dva nevelké nádory na očních nervech. Nádory vytvářené – mou vlastní doménou.

Pacientem byl Jaroslav Růžička, jeden z hlavních bossů drogové mafie. Nedávno jsem ho oslepil, vybral jeho bankovní konto – ale jak vidět, rychle se z toho vzpamatoval.

„Má něco s očima,“ řekl mi nevlídně jeden z jeho lidí.

„Dobrá – nechte ho tu a počkejte si na něho v čekárně,“ řekl jsem.

„Počkáme tady,“ řekl suše a dost ostře druhý.

„To nebývá zvykem,“ namítl jsem klidně. „Ke mně pacienti chodí po jednom. Jen s malými dětmi tu nechávám rodiče.“

„Nás tady necháte,“ ujistil mě třetí. Jak jsem očekával, stalo se. Chlap vytáhl pistoli a namířil ji na mě.

„Snad nechcete, aby doktor někoho uzdravoval pod hrozbou zastřelení?“ usmál jsem se.

„Přesně tak,“ zasyčel pistolník.

„Jak chcete,“ odušil jsem. „Řekli jssste si o to sami.“

Pistole vypadla chlápku z ruky. Vytřeštěně se díval na svou ruku, která se samovolně svírala a rozevírala úplně jinak než chtěl, přímo proti jeho vůli. Druzí dva se ještě pokusili tasit zbraně, ale ty jim ze zchromlých rukou vypadly také. Obešel jsem je a klidně jejich pistole posbíral. Všechny tři gorily se na mě přitom chtěly vrhnout, ale zůstalo jen u pokusu. Neposlechly je ani ruce, ani nohy. Pokládali se na zem jako pytle s obilím.

„Hoši, tyhle hračky nemám rád,“ ujistil jsem je. „Jak jste se vlastně dali dohromady? Pokud vím, pan Růžička nemá tolik peněz, aby si mohl platit takovou gardu.“

Ani pan Růžička nebyl schopen vstát. Ale ve chvíli, když jsem mu navlékal čelenku, vzpomněl si na tu chvíli, kdy ji měl na hlavě předtím.

„Pomóóóc!“ pokoušel se křičet.

„Nebude vám to nic platné,“ ujistil jsem ho. „Máte pekelnou smůlu. Přijít za démonem a pokoušet se přinutit ho pistolí, aby zrušil vlastní kletbu, to se hned tak nevidí.“

Bez ohledu na jeho bezmocný protest jsem se podruhé vnořil do jeho mysli. Nezajímaly mě jeho oči. Chtěl jsem jen vědět, odkud přišel za pár dní k dalším penězům a kde sebral tak rychle nové gorily – jeho dřívější ochranka přece musela být k nepotřebě. Dozvěděl jsem se to ale rychle.

„Podívejte se, pane Růžičko,“ začal jsem, když jsem sňal obruč z jeho hlavy. „Vůbec jste mě nepochopil. Myslíte, že jsem vás oslepil, abych vám dodal sílu a kuráž do dalších lumpáren? To určitě ne. Měl jste být pokornější a snažit se

napravit své viny, místo toho jste zůstal u drog. Mohlo mě napadnout, že máte se svými kurýry spojení mobilními telefony a že je varujete, aby se vyhnuli policejní pasti. Soustředil jsem se na jiné darebáky a přehlédl jsem to. Hned tu chybu napravím. Dobrá, zachránil jste své lidi i zboží. Co jste tím získal? Tři auta heroinu – na který nemáte a už ani nebudete mít odběratele. Nemáte totiž žádné dealery. Všichni oslepli – jako vy sám. Dal jsem si práci a všechny jsem vás za vaše špinavé kšefty ztrestal.“

„To jsi byl ty, parchante?“ vztekal se Růžička. „Proto si nikdo nepřišel pro zboží!“

„Ano, proto,“ odtušil jsem.

„Ty hnusná, zrádná svině!“ soptil Růžička.

„Svině? Svině jste vy. Já jsem lékař a napravuji lidské bolesti. A nejhorší z nich jsou ty, které si lidé způsobují sami. Vaše kšefty lidi ničí, jsou s mým snažením v rozporu. Nevydržel jsem se na vás nečinně dívat. A neříkejte tomu zrada, věrnost jsem vám nesliboval! Naopak bych zradil sám sebe, kdybych vás nechal na pokoji. Když na vás ani mé poslední varování nezabralo, když vás ani policie nedokázala sebrat, nastoupí tvrdší trest.“

„Chceš mě zabít? To přece doktor nemůže!“

„Nezabiju vás,“ řekl jsem. „Ale netěšte se, nenechám vás ani vymýšlet a natož provádět další darebáctví.“

Na mozek, spojený se mnou konjugátorem, nepotřebuji ani flétnu. Zrušil jsem doménu, vytvářející oční nádory. Slepota nepomohla – dobrá, pryč s ní. Do tří dnů nádory zmizí – ale panu Růžičkovi to nebude nic platné.

Skoro minutu jsem si pak připadal jako hurikán ve městě. Kroužil jsem po gangsterově mozku, tuhle něco rozbil, tam něco přetrhl nebo zablokoval. Neměl jsem chuť zabít ho úplně, ale co jsem prováděl, se nelišilo od – popravy. Poničil jsem nejen jeho vzpomínky, ale i tu jemnou pavučinku, které jsem ani pořádně nerozuměl. Nebyly v ní ani obrazy, ale podle místa, které v jeho hlavě zabírala, byla asi důležitá. Porušil jsem ji důkladně na více místech.

Po minutě jsem skončil. Ano, skoro tak vypadal před mým léčením mozek nešťastné Laury. Drogový král Růžička se na mě nevidoucíma očima díval nechápavě, obličejem mu bloudil jen přihlouplý úsměv.

„Da-da. To-to.“ vyhrkl. „E-e.“

Zůstalo mu jeho tělo, dokonce i zrak se mu vrátí. Zbude mu i část vzpomínek, ale už mu k ničemu nebudou. Postihl ho trest horší než obyčejná smrt – roztrhal jsem jeho duši. Ale co s ním jiného, když o tu bestii nejeví policie zájem? Odpuštění by byla chyba a na to jsem rozhodně nepomýšlel. Zabít ho? Co s mrtvolou?

„Ano, půjdeš domů,“ ujistil jsem ho. Věnoval jsem se jeho posledním věrným gorilám, postupně jim navlékal čelenku konjugátoru a bez milosti je měnil v neškodné – debily. Byl to určitě horší zásah, než slepota. Ale tyhle lidské hyeny si nic jiného nezasloužily. Naštěstí ani dealeři, ani jejich boss neměli rodiny. Naštěstí pro mě – ohledy na ně by mi zabránily použít tak krutý trest.

Co teď s nimi bude? Vězení pro ně nepřicházelo v úvahu. Dostanou se nejspíš do ústavu pro mentálně postižené. V ústavu nás přijde jejich opatrování levněji než ve vězení. Ačkoliv – nebude to hrozné pro opatrovníky? Člověk s roztrhanou duší už

není člověk. Nenaučí se mluvit, na nic si nevzpomene. Proč mi vlastně na policii nevěřili, když jsem jim přesně popsal sídlo těch hadů? Neměl bych se tam podívat, jestli je za tím pouhá neschopnost, nebo dokonce – úmysl? O úplatky se určitě nejednalo, to bych už od samotného Růžičky věděl. Nejspíš to bude neschopnost.

Posledního jsem poškodil jen napůl, zato dostal do hlavy časovanou bombu, která to do dvou dnů dokončí.

„Odvedeme je spolu do auta, chceš?“

„Ano... ano...“ zatleskal rukama poslední z bandy. Jako jediný chápal aspoň jednoduché příkazy. Spolu jsme zvedli ze země nejprve jeho kamarády a vyvedli je na dvorek. Stálo tam jejich auto. Pro tento druh řidičů je zákaz vjezdu samozřejmě směšná značka. Naložili jsme nejprve jednoho, pak druhého. Jako posledního jsme si nechali šéfa. Jednak byl nejtlustší, ale kromě toho pohodlně seděl, kdežto ostatní leželi na tvrdé podlaze. Až ve chvíli, když jsme ho zvedali, pochopil jsem, že jsme ho měli odvést jako prvního. Z dob svého raného dětství si asi pamatoval, co znamená výraz e-e. Ohlásil to včas – neměl jsem to přeslechnout.

Nacpali jsme je dozadu. Limuzína byla prostorná, vešli se tam pohodlně. Posledního z gangu jsem posadil vedle sebe. Býval to sice řidič, ale na to jsem se při jeho stavu nesměl spoléhat. Mohl by najet do lidí či do protijedoucího auta a zabít někoho nevinného. Sedl jsem raději za volant sám – a rozjel se.

Na ulici jsme vyjeli ještě pomalu, ale pak jsem přidal plyn. Auto se prosmyklo městem a zamířilo směrem k Růžičkově vile. Ale nemínil jsem dojet až tam. Zastavil jsem na kraji nevelikého lesíka. Vystoupil jsem, klíče od zapalování nenápadně hodil do boční kapsy dveří.

„Posaď se a čekej,“ nařídil jsem poslednímu gangsterovi. „Můžeš si zatím troubit.“

„Ano... ano!“ tleskal rukama.

K nejbližší autobusové zastávce byla čtvrt hodinka ostré chůze. Než tam dojdu, autobus by měl podle jízdního řádu přijet – pokud se někde nezdrží.

Odcházel jsem za jásavého ječení klaksonu. Chlapeček za volantem auta si zaujatě hrál.

Všechny knihy z profesovy knihovny jsem brzy přečetl. Vzhledem k tomu, že jsem nepotřeboval spánek, byla to pro mě do této chvíle ta nejpřirozenější zábava po nocích.

Celodenní únavu jsem překonával většinou za tři až čtyři hodiny, ale ani v té době jsem nespal, pouze jsem uvolněněji ležel na lůžku a přemýšlel. Nedokázal jsem ale ležet jen tak nečinně. Potřeboval jsem něco dělat, nějak se zaměstnávat. Souběžnost myšlení mi umožňovala věnovat se několika tématům najednou. Bylo to úžasné – naplno o něčem přemýšlet, přitom si číst a ještě poslouchat. Škoda, že jsem měl jen dvě oči a navíc jsem nedokázal ovládat každé oko zvlášť, takže jsem mohl sledovat vždy jenom jedno. Naštěstí jsem si přitom mohl nechat další informace předčítat počítačem a nevadilo mi ani souběžně puštěné rádio. Stačil jsem v pohodě vnímat všechno. Profesorova noční múra „Šlo by to, ale nechci“ se mi zatím zdaleka vyhýbala. Bral jsem to jako fakt a vysvětloval jsem si to stejně jako kdysi profesor – jeho věkem.

Naštěstí jsem měl profesorův počítač. Chvilí mi trvalo, než jsem do něho pronikl více a mohl si vychutnat, co v něm profesor udělal. Napadlo mě hned, že to muselo být strašně pracné, než to všechno vytvořil – ty gigabyty údajů, hory kódu a logiky. Brzy jsem přišel na to, že to nebylo tak těžké, jak to na první pohled vypadalo. Profesor si v první řadě vytvořil maximálně úsporný procesor. Na něj si vymyslel vlastní programovací jazyk a ostatní bylo jednodušší. Díky úspornému kódu systém nezabíral tolik místa – perfektní multitáskový systém s grafickým zobrazením a čistě hlasovým vstupem zabíral méně než starodávný DOS. Pochopitelně byly profesorovým dílem i všechny programy – a tvořit další podle momentální potřeby bylo v jeho jazyce velmi snadné.

Odpoledne a večer jsem mohl cvičit na klavír a ostatní hudební nástroje. Vrátili mi dokonce i pozoun, který plukovník Vejmelka po profesorově smrti jako v transu vynesl z chaty, která pak za ním vzplanula a shořela. Jedině na pozounu byly znát stopy poškození; plechové okraje byly rozpraskané sítí drobných trhlinek. Pozoun je stavěný na to, aby vydával hlasité zvuky, ale profesor jimi uváděl do rezonance motory tanků a listy vrtule helikoptéry – což bylo na ten ubohý nástroj přece jen příliš mnoho. V opravě nad tím jen nevěřicně kroutili hlavami. Nevypadalo to na úmyslné mechanické poškození, ale nikdo neuměl vysvětlit, proč se materiál tak nepochopitelně roztřepil. K opravě se bohužel stavěli velice skepticky. Doporučili mi koupit si rovnou nový nástroj.

Navštívil jsem raději hudební školu, abych získal základy hudební nauky. Nepochodil jsem vůbec – vysvětlili mi, že berou děti předškolního věku, zatímco já jsem už na hudbu příliš starý. Měl jsem si vzpomenout dříve. Jeden starší učitel hry na trubku se nade mnou nakonec slitoval. Pozval si mě k sobě domů, že mi alespoň ukáže, jak se dá na tyto nástroje vyloudit zvuk. Podařilo se mu to, ale když jsem začal hrát, rozzlobil se na mě, pročpak si z něho utahuji. Nemohl a nechtěl pochopit, že jeho lekce tak rychle chápu a dovedu si to sám rozvést. Považoval mě za vtipálka, který uměl hrát už dávno předtím a z něho si dnes přišel jen vystřelit.

Abych si ho udobřil, pozval jsem ho do své ordinace.

„Necítím se nemocný,“ namítl prudce.

„Nevadí mi, když za mnou přijde zdravý pacient,“ usmíval jsem se. „Jenomže víte, existují nemoci v člověku po dlouhou dobu skryté. Někdy je odhalím dříve než propuknou.“

Slíbil mi, že tedy přijde.

„Můžete přijít i se svou paní.“

„Té nepomůžete,“ mávl odevzdaně rukou. „Má cukrovku, s tím se nedá nic dělat.“

„No vidíte!“ zajásal jsem. „Jen přijďte oba! Zatím to není moc známé, ale cukrovka se léčit dá. Je to novinka, měl jsem jen dva případy – a oba úspěšně.“

Samozřejmě přišli oba. On byl sice naprosto zdravý, jenže jsem mu aspoň trochu lépe seřídil organismus, což se projeví po několika dnech. Bude se cítit mladší – a nebude daleko od pravdy. Zato u jeho paní jsem měl větší úspěch. Cukrovka je ošklivá nemoc, dosavadní lékařská věda s ní nic nesvedla, takže pacientům zbýval do konce života jediné insulín. Když jsem ale znovu od začátku seřídil pankreas

a zapojil do toho navíc onu prastarou regeneraci tkání, mohl jsem pacientce po týdnu povolit veškeré sladkosti, které mohla dosud okukovat jen z velké dálky.

Někomu se může člověk odvděčit už tím, že pomůže jinému.

Závist

Zima skončila, začínalo jaro. Postupně jsem se dostal do povědomí lidí celého města. Neměl jsem jen přátele. Někteří by mě raději viděli hodně daleko, jiní – hluboko pod zemí.

Letos se nikdo neodvážil uspořádat sraz skínů na počest Hitlerových narozenin. Byl jsem na ni dobře připravený, ale nenašlo se dost účastníků, ochotných riskovat. Ani hostinský neměl chuti propůjčit hospodu něčemu podobnému. Po minulém srazu musel opravit většinu oken, také nějaké stoly a židle nevydržely, takže měl víc škody než užítku.

Ale i jiní měli důvod k nenávisti. Nemocnice se kvůli mně dostala do problémů. Byla placená podle výkonů, ale vykazovala jich čím dál méně. Jako kdyby byli lidé stále zdravější. Částečně to tak bylo – koho jsem léčil, toho jsem málokdy viděl v ordinaci během nejbližšího roku. Kdokoliv ke mně přišel s jediným neduhem, ale měl jich víc, odcházel zcela zdráv.

Onkologické oddělení bylo první, které museli zavřít. Neměli totiž pacienty. Příbuzní ke mně urychleně dovezli i ty, kdo tam už jen bezmocně leželi a čekali na smrt, hned jak se rozkřiklo, že dokážu rakovinu vyléčit. Ale i další lékaři zaznamenali úbytek pacientů. Nikoho jsem neodmítal a koho jsem neměl v kartotéce, toho jsem léčil zadarmo. Bylo to nekolegiální, jak mi to jednoho dne vyčetl přímo do očí kamarád Vít'a Anděl, když jsme se setkali v restauraci na večeři?

„Nekolegiální?“ zamyslel jsem se. „Proč?“

„Protože léčíš pacienty, kteří patří jiným doktorům.“

„Já mám přesně tolik pacientů, kolik mi jich pojišťovna dovoluje. Pokud léčím jiné, ti jsou obvykle zapsaní u jiného lékaře a ten za ně pobírá peníze. Navíc to má bez práce a bez veškerých nákladů. Může být jenom rád.“

„Ale nemocnici pacienti chybí!“

„Když jsou zdraví, pak je to jedině dobře. Kromě toho se nezabývám vším. Například vám vůbec nefušuji do porodnictví, ačkoliv bych mohl. Jedna rodička se mi rozsypala přímo v ordinaci, ale to bylo příliš rychlé, jinak bych ji poslal za vámi jako ostatní. Některé obzvlášť těžké pacienty jsem k vám přece také poslal, o co ti ještě jde?“

„Ty k nám posíláš jen takové, které už sám nejsi schopen uzdravit – až na ty porody. Jenže na takové pak obvykle nestačí nikdo.“

„Je to moje chyba? Postupuji podle pravidel. Nikdo mi nemůže nic vyčítat.“

„Navíc je tu ta Salačová,“ pokračoval Vít'a. „Myslím tu senzibilku v Morašíně. Co s ní máš společného? Je to tvoje žačka, nebo ne?“

„V životě jsem ji neviděl. Máme společné leda to, že oba léčíme lidi.“

„Ale ona to prý dělá stejně jako ty – až na to, že nemá diplom. Nezlob se, to je mi u tebe taky podezřelé. Moc dobře si pamatuji, že jsi o medicíně půl roku před svou údajnou promocí nevěděl ani „ň“. Jak mi vysvětlíš, že jsi přesto dostal diplom?“

Podíval jsem se na kamaráda pátravě.

„Máš u sebe cokoliv ke čtení?“ požádal jsem ho. „Knížku nebo noviny, to je jedno.“

Vít'a nic neměl, ale noviny nám ochotně půjčili od sousedního stolu. Otevřel jsem je na straně inzerátů a přelétl stránku od shora dolů pohledem. Pak jsem noviny podal Vít'ovi.

„Kontroluj mě, chceš-li,“ navrhl jsem mu. A k jeho nesmírného zděšení jsem mu slovo od slova citoval jeden po druhém všechny inzeráty na stránce.

„Myslíš snad, že s takovou pamětí není možné vystudovat fakultu za čtvrt roku?“

„Ale ty jsi předtím na něco takového vůbec nevypadal!“

„Máš pravdu,“ přikývl jsem. „Něco se změnilo. Vážně jsem trochu jiný než dřív.“

„Víš – kdysi jsi mi říkal něco o takovém podivném černém chlapíkovi, co lidem bere oči. Dobře si pamatuji, že jsi pak přišel za tím Petrovským a říkal, že ten kdo mu vzal oči tě posílá, abys mu je vrátil. Poslyš, Vlasto – že ty ses tomu černému – taky upsal?“

Usmál jsem se.

„Jak se to vezme,“ pokrčil jsem rameny. „S profesorem Jindřichem jsem se seznámil, to je pravda. Dokonce jsme se skamarádili, takže mi odkázal svůj majetek, než zemřel. Ale z toho, že nakonec zemřel, je snad jasné, že to byl člověk – jako my dva.“

„Anebo si ho taky odnesl...“

„Rohatý?“ dokončil jsem se smíchem. „Pravda je, bohužel, mnohem prostší. Profesora zastřelil psychicky vyšinitý plukovník Vejmelka, poté co u něho objevili rychlou rakovinu. Jak si dovedeš představit, málokdo to unese. Plukovník krátce poté na tu rakovinu zemřel, takže se soudní proces ani nekonal.“

„Ale – ty jsi mi pak ukazoval nějaký divný přístroj, dokonce jsi mi tvrdil, že mi vyléčíš žaludeční vředy.“

„A máš je snad?“ usmál jsem se. „Rozhodující je přece, že jsi zdrav.“

„Nemám je – ale léčili mě i kamarádi z interny. Ale ten černý...“

„Poslyš, Vít'o,“ zvažněl jsem také. „Něco ti svěřím, ale nikomu to neříkej. Profesor Jindřich byl génius. Dělal mimo jiné pokusy s pamětí – trochu mi ji vylepšil. Ber to jako fakt, prosím tě. Naučil mě ze svého oboru hodně – ale až po jeho smrti jsem se odvážil přihlásit na lékařskou fakultu – a udělat ji. Na tom není nic, co by doktor medicíny nemohl pochopit.“

„A ty umíš to co on?“

„Zdaleka ne,“ přiznal jsem po pravdě. „Něco jsem od něho určitě pochytil, něco jsem se doučil sám, ale on byl ten génius, ne já.“

„A co ta Salačová? Nemohla to být také jeho žačka?“

„Byli jsme s profesorem trochu přátelé, ale o žádné Lucii Salačové jsem od něho nikdy neslyšel,“ namítl jsem. „Jistě, mohl by jí pomoci stejně jako pomohl mně, ale nezdá se mi to pravděpodobné. On sám se těch pokusů bál. Já mám zkrátka dojem, že ta senzibilka šikovně odkoukala jak to dělám a teď mě napodobuje. Vylepšila to vkládáním rukou, což je asi pro léčení nepodstatné, ale významně to posiluje její důvěryhodnost.“

„Jenže – ona má nepopíratelné úspěchy,“ namítal.

„Placebo efekt,“ usmál jsem se. „Víš moc dobře, že to je účinné. Já dávám pacientům injekce obarvené vody. Zabírá to – proč toho nepoužívat?“

„Placebo efekt neberu,“ zavrtil rezolutně hlavou Vít'a. „Ten Petrovský měl nádory na očních nervech, které odolávaly veškeré léčbě. A operovat je v těch místech taky nešlo. Pak jsi přišel ty – nevím co jsi s ním dělal, vůbec nic jsem nepostřehl, ač bych jako očař měl – a do měsíce byly obě oči v pořádku. Jestli si myslím, že v tom je černá magie, mám k tomu velice dobrý důvod. Vlasto, prosím tě,“ ztišil Vít'a hlas, „jestli je v tom něco takového, vycouvej od toho, dokud můžeš.“

„Heleď, Vít'o, nezdá se ti podivné, že bych černou magii, o které se říká, že je zaměřena proti lidem, používal naopak k léčení, tedy vlastně pro dobro lidí? Myslet si můžeš cokoliv, ale je to od tebe, studovaného lékaře, dost... podivné.“

„Co já vím? Faust to jistě taky myslel dobře...“

„Víš co?“ usmál jsem se. „Stačí ti moje čestné slovo, že nemám s peklem naprosto nic společného? Nebo spolu půjdeme k faráři a odpřísáhneme to s rukou na bibli – abys mi věřil? Já to klidně udělám, abys neměl v hlavě mouchy.“

„A ta senzibilka – také?“

„Za tu nemluvím, v životě jsem ji neviděl,“ ujistil jsem ho. „Ale nemyslím si, že je ta holka spřáhnutá s peklem. Jak vidím, o mně se to říká také. Ona bude něco podobného.“

„Nic bych si nepřál víc, než aby tomu bylo opravdu tak, jak říkáš,“ povzdychl si.

Škoda, že mu nevidím do duše, pomyslel jsem si. Docela by mě zajímalo, zdali to v této chvíli myslí upřímně...

A v té chvíli jsem se schoulil, jako kdybych dostal ránu palicí do hlavy. Proboha – já svého kamaráda podezírám z neupřímnosti jen proto, že jsem mu jednou – a to dost podlým způsobem – vnikl do jeho vědomí! Měl bych se stydět! Skutečně, styděl jsem se. Ale současně jsem věděl, že mezi mnou a Vít'ou to není jako dřív. Ne proto, že jsem se k němu nezachoval kamarádsky, spíš proto, jak on smýšlel o mně.

Byli jsme ještě kamarádi? Navenek – ano. Ale měl jsem oprávněné obavy, že už jen navenek. On mě považoval za nástroj ke své kariéře, já jsem to věděl. Oba jsme to nedávali najevo, ale jen on si myslel, že to o něm nevím. Nesmím už nikdy žádnému kamarádovi ani kolegovi vstoupit do duše, opakoval jsem si zatvrzele. Ale co kdyby byli nemocní? Jak se jim vyhnu? To jsem zatím nevěděl.

V hospodě jsem se pochopitelně setkával s různými lidmi. Vždycky jsem docházel na obědy a večeře do nejbližší hospody – právě do té, kde jsem kdysi čekal na Blanku a vylétl jako čert, abych marně honil profesora.

Štamgasti mě brzy znali jménem. Zdravili jsme se, občas jsme spolu prohodili pár slov, spíš o počasí, než o zdraví. Kdykoliv si někdo postěžoval, že u něho není se zdravím vše v pořádku, obratem jsem si ho pozval do ordinace, takže jsme pak nemohli vést obvyklé vděčné rozhovory o tom, koho kde co píchá. Zato jsme občas prohodili pár slov o fotbalu, někdy i o místních aférách.

Někteří mě ovšem neměli rádi. Kromě lékařů z nedalekého zdravotního střediska, kteří ve mně viděli nekalou konkurenci – a měli v tom směru plnou pravdu – to bylo pár místních, kterým jsem nepadl do noty. Především to byl pan Vaňásko, můj nový soused. Spjoval si mě – a taky právem – s profesorem, se kterým měl

neshody už dříve. Také já jsem mu šel na nervy: hraním na pianino, na flétnu i na trubku. Dával jsem si pozor, abych svými produkcemi nerušil večerní ani noční klid, ale občas jsem si odpoledne rád zahrál – čistě pro své potěšení.

Fakt je, že mi hudba docela učarovala. Brzy mi, stejně jako profesorovi, nedělal potíže Bachův Temperovaný klavír a další party. Občas jsem si kupoval nové a nové noty jen proto, abych si je mohl zahrát. Na rozdíl od profesora jsem si oblíbil především klavír. Nevadilo mi, že do jeho tónů nemohu nic superponovat a využívat zvuků k přenosům cizorodých informací do mozků svých bližních. Začalo mě více bavit upravovat si party podle svého. Kdybych zahrál všechno naprosto přesně, nelišilo by se to od hry robota. Musel jsem do hry vkládat něco, co by robota nikdy nenapadlo. Nepatrné kazy a zaváhání, zesilování, zeslabování, zrychlování a zase zpomalování hry na správném místě – bylo to tím zábavnější, čím méně jsem musel přemýšlet nad technikou či prstokladem. Nemusel jsem mít obavy, že bych nějakou skladbu nezvládl po technické stránce. Blanka snad přece neměla pravdu, když mi říkávala kulturní ignorant. Hudba se mi zalíbila. A řekl bych, že mnoha lidem, kteří v té době procházeli pod mými okny. Někteří se tam schválně zastavovali a poslouchali.

Vaňásko byl ovšem křupan, že mu nebylo rovno. Většině lidí se moje hra líbila – jemu ne. Po zkušenosti s profesorem si sice nedovoloval vystoupit proti mně přímo, tušil, že by se mohl nadít nepříjemné protiakce, ale rozhodl se, že mi bude škodit jinak.

Pořídil si rádio s obrovskými reproduktory. Vyložil je z okna na ulici a vytočil hlasitost naplno. Reprodukty pochopitelně drnčely přetížením – a výsledný dojem byl, jako kdyby v okně řezal dříví cirkulárkou. Už první den si sousedé stěžovali na strašný kravál. Všechny odbyl slovy, že není jediný, kdo provozuje hudbu. Nedošlo mu, že není hudba jako hudba.

Nechal jsem ho tak den, druhý. Nevadil mi, měl jsem jiné zaměstnání, v dané chvíli jistě důležitější. Třetího dne jsem v přestávce mezi dvěma pacienty vyhlédl z okna své ordinace, zamířil proti oknu přes ulici mírně popraskaný památeční pozoun – a zatroubil fanfáru.

Existuje fyzikální jev zvaný rezonance. Působíte-li na nějakou věc ve stejném rytmu, jaký je jí vlastní a který by třeba sama vydávala, rozkmitáte ji snadno i použitím nepatrné síly. Stačí zjistit její rezonanční kmitočet. Zjistit rezonanční kmitočet v podstatě čehokoli je velmi snadné, má-li člověk – přesněji démon – uši jako netopýr, dokáže-li analyzovat jakékoliv drnčení a naladit se. Viděl jsem to poprvé na stěně policejního antona, kde se na podlahu se silným drnčením sypaly šroubky – krátce předtím, než explodoval motor. Stejným způsobem tehdy profesor rozkmital motory tanků a dokonce i list helikoptéry. Byla to rezonance, ne únava materiálu, jak to zhodnotili experti.

Zjistit parametry dvou reproduktorů a jedinou krátkou salvou z pozounu nadělat z jejich membrán cáry, byla pro mě otázka půlvtěřiny. Z odlehčených kmitacích cívek se vzápětí začalo kouřit, jejich jemné závitky přehořely a v ulici bylo opět ticho.

Tři minuty poté do ordinace prudce vtrhl soused Vaňásko, v každé ruce bedýnku se zničenými reproduktory a hrubě se dožadoval náhrady.

„Zničil jste mi rádio za dvacet tisíc!“ ječel. „To mi na místě zaplatíte!“

„Moment,“ vytlačil jsem souseda z ordinace do čekárny, kde sedělo ještě pár pacientů. „Nemohu za to, že jste ty nebohé reproduktory tak dlouho přetěžoval, až to nevydržely. Jděte si uplatňovat záruku u výrobce. Ačkoliv – je možné, že vám ji neuzná.“

„Ne, vy jste mi je zničil, vy mi je zaplatíte!“

„Kdy jsem vám je měl zničit?“ zeptal jsem se okázale.

„Před pěti minutami!“

„To jsem byl v ordinaci, všichni tady mi to dosvědčí.“

Podíval jsem se po pacientech. Všichni horlivě souhlasili, že jsem ordinaci neopustil. Někteří z toho měli navíc trochu legraci, zejména dva, co bydleli přímo v naší ulici, kterou Vaňásko už třetí den svou křaplavou kakofonií terorizoval.

„Vy jste mi je zničil na dálku. Trumpetou!“

„Poslyšte, sousede, jděte si postěžovat na nádraží, nebo ještě lépe – k soudu. Tam jistě poznají, co se dá dělat. Potom mi z Bohnic pošlete pohlednici.“

„Nejsem blázen!“ vykřikoval naježeně.

„Chcete tvrdit, že jsem vám něco zničil trumpetou, navíc přes celou ulici? A naopak mi budete tvrdit, že jste ten ubohý přístroj, určitě zakoupený někde na bleším trhu, po celé tři dny krutě netýral?“

„Ano!“

Dva pacienti se rozesmáli. Docela upřímně. To, co tady tvrdil Vaňásko, byla sice pravda – ale nepravděpodobná.

„Jen se smějte!“ hrozil Vaňásko i jim. „Však poznáte, co je zač! Nevíte, že je to ďábel? Normální člověk nic takového nedovede! Na vašem místě bych se tomu domu vyhýbal na sto kroků! Necháte se léčit, ale že tím přijdete o duši, to vám nevadí?“

„Zajímavé. A přece jste tady i vy,“ připomněl jsem mu. Někteří se tomu i zasmáli.

„Táhněte k čertu – beztak je to váš strejček!“ Rozmáchl se a křápl oběma bedničkami vztekle o podlahu.

„Tak dost, pane Vaňásko,“ zvažněl jsem. „Vašich problémů se nechci dotýkat, ani mě nezajímají, ale vy jste mi právě teď poškodil na podlaze linoleum. Všichni mi dosvědčí, že jste svými reproduktory praštil o zem sám. Budete ještě tvrdit, že se rozbily mou vinou?“

Dveře za sousedem prudce práskly. Zatímco naježený Vaňásko sbíhal po schodech, sebral jsem trosky jeho reproduktorů a pomalu je položil přes odpadkový koš, protože dovnitř by se ani nevešly.

„Takže jsem ďábel,“ řekl jsem nahlas. „Myslí si to ještě někdo jiný kromě něho?“

V čekárně bylo náhle podezřelé ticho. Nikdo na tu otázku nepřisvědčil – ale nikdo neprotestoval. Což bylo horší. Nejspíš tomu všichni uvěřili. Musel jsem na to reagovat hned teď – než se mi pacienti začnou vyhýbat.

„Kdo pochybuje, může se klidně přesvědčit,“ pokračoval jsem jakoby se nechumelilo. „Je to přece velice jednoduché. Půjčíte si v kostele Bibli, pokud nemáte vlastní, poprosíte faráře o svěcenou vodu – možná vám ji zapůjčí i s kropítkem, možná půjde s vámi. Potom přijďte sem a můžeme si popovídat. Nechám se klidně

pokropit svěcenou vodou a s rukou na Bibli vám potvrdím, že pan Vaňásko o pekle plácá naprosté nesmysly.“

„Kdo by mu věřil?“ uklidňoval mě rychle jeden z mladších pacientů. „Dyt' je to cvok.“

„Doufám, že takových jako on není mnoho,“ prohlížel jsem si zaujatě rýhu v linoleu. „Ve středověku bych léčit nesměl. Tehdy by mě upálili jako čaroděje a kacíře a kdoví, přišli by mi třeba i hrdelní urážku krále. Ani dnes není tak jisté, že nějaký závistivec nepřijde s něčím takovým. Naštěstí už není středověk. Proboha, je tak odsouzeníhodné použít ultrazvukovou terapii? Léčí dokonaleji než medikamenty a navíc to nebolí jako jiné metody. Jak je možné, že se dnes najdou lidé, kteří přičítají nečistým silám všechno, co sami nechápu?“

„Tím se může každý leda ztrapnit – jako tady ten cvok,“ podotkl nesměle mladík.

Ostatní ale mlčeli. Nicméně jsem měl dojem, že jsem většinu přesvědčil. Pro tentokrát.

Delegaci z Prahy jsem přijal v čekárně. Bylo jich tolik, že se mi do mé ordinace nevešli. Jako ordinaci jsem měl menší pokojík, bývalý obývací pokoj mi teď sloužil jako čekárna.

Přišli za mnou s velice lákavou nabídkou. Kdybych jejich návrh přijal, ustanovili by mě přednostou interního oddělení jedné z největších pražských nemocnic. Nabídka navíc zahrnovala více než slušný byt blízko nemocnice, takže bych mohl docházet pěšky, ale také nové auto, abych pěšky chodit nemusel. Ani pacienty bych osobně léčit nemusel, na to bych měl tým lékařů, které bych jenom vedl. Nemohli pochopit, že jsem to hned na úvod – odmítl.

„Byt mám, dokonce ve vlastním domě,“ řekl jsem. „Auto se mi ještě nerozsypano – ale především, nikdy nevezmu pouhou čestnou funkci, jakou mi nabízíte. Osobně léčit pacienty je má záliba a největší výhodou mé současné praxe je, že mohu léčit v klidu. Vždyť ani sestru nepotřebuji.“

„Jakékoliv změny byste měl v tomto směru otevřené,“ hned mě ujišťovali. „Přece nechcete celý život strávit tady v tom zapadlém obvodu? Podle informací z pojišťovny máte omezený počet pacientů a kvótu jste už vyčerpal. Možnosti dalšího rozvoje nemáte – a tam byste vedl celý tým.“

„No právě! Celý tým – opravdu si myslíte, že po tom tak vroucně toužím? Zodpovídat za to, kdo se s kým pohádá a kdo komu dělá naschvály? Tady mám dvě obrovské výhody. Jsem svým pánem – a nikomu pána nedělám. A tyhle dvě výhody mi chcete vzít.“

Ujistili mě, že bych byl určitě svým pánem, přinejmenším na větším pracovišti než tady.

„Mohl bych teoreticky uvažovat o externím závazku,“ řekl jsem na závěr. „Asi tak, že bych několikrát týdně dojížděl za vašimi pacienty do nemocnice.“

„Kdybyste k nám dojížděl externě, pojišťovna by vám tady snížila kvótu, ale když tady praxi ukončíte a nastoupíte k nám na plný úvazek, získáte hned ze začátku dvojnásobný plat než máte tady. Další růst platu není u nás vyloučený, zatímco tady jste prakticky na stropě.“

„O pojišťovnu nejde, jde o lidi,“ odtušil jsem. „Pravda, kvótu jsem vyčerpал – přitom léčím víc než dvojnásobek pacientů. Ostatní jsou prostě zaregistrováni v jiných obvodech. Léčím rád, ačkoliv polovinu pacientů léčím zdarma a peníze za ně dostávají jiní doktoři. Já víc peněz nepotřebuji. Zdá se vám to divné? Zejména v dnešní době, kdy se každý stará hlavně o svůj vyšší plat?“

„Tak tomu přece není – i dnes najdete nadšence, kteří léčí za horších podmínek – a rádi.“

„V tom případě si mě k nim přiřaďte – a nechte mě mezi nimi,“ řekl jsem na závěr. „Na to místo si dosad'te schopného organizátora, určitě si bude vědět rady i kdyby neměl diplom. Já vím, že mám s pojišťovnou problémy, ale nechte je k vyřízení mně samotnému. Ostatně – museli byste měnit zákon a to je i nad vašimi možnostmi.“

Loučil jsem se s nimi přátelsky – ale svého nedosáhli. Jen nechápavě kroutili hlavami, jak může někdo odmítnout takovou – životní šanci.

Lucie

Místo drogové bandy ožebračeného a oslepeného Doktora se ve městě pokusila zachytit banda nová. To se dalo pochopit, vzniklo tu menší vakuum nabídky. Drogový boss ale neměl čas uvědomit si, že proti němu nestojí bezmocná policie, sešněrovaná nesmyslnými zákony. Dříve než rozjel své špinavé kšefty naplno, narazil na neznámou sílu, která ho během jediné tiché noci nenápadně smetla i se všemi jeho pomocníky.

Osmnáct dealerů vyvázlo tentokrát levně. Do dvou dnů po mém nočním útoku skončili všichni v nemocnici, kde se k nim nadšeně vrhli lékaři – z radosti, že mají pacienty. S podivnými infarkty si bohužel dobře neporadili. Přes veškerou péči se stav pacientů zlepšil jen pomalu, téměř nezřetelně. Přežili to všichni, ale – jako invalidé.

Hlavní boss dopadl hůř. Netušil, že jeho pokus rozšířit své teritorium i na naše město dopadne katastrofou. Nejenže tím tahem nic nezískal, ale navíc přišel o všechno; peníze, drogy, dealery – a nakonec i o vlastní duši, což asi bylo nejhorší ze všech trestů. Pak mu ani nevadilo, že jeho skladiště kokainu a heroinu té noci vzplálo a shořelo, nejen nové, ale i dřívější dealery postihl nepochopitelný infarkt, jeho bankovní konto se přes noc vynulovalo. Co horšího se mohlo stát člověku, zvyklému žít v přepychu zajišťovanému rozsáhlým drogovým impériem? Všechny tyto tresty pro něho naráz přestaly být trestem, jakmile si je přestal uvědomovat. A to se stalo, když přišel o to nejjemnější, co se nachází v hlavě člověka. Nazývali to kdysi různě. Já, či Ego a ještě mnohem dřív – duše.

Už jsem se nepozastavoval nad tím, že všechny tyhle lidi trestám bez soudu a vlastně protiprávně. Věděl jsem, že si ohledy nezasluhují a soucit? Oni sami přece také nic takového neznali. Mohl bych se zamýšlet nad tím, jsou-li mé tresty úměrné provinění, ale kdykoliv mě taková myšlenka napadla, vzpomněl jsem si na desítky zničených životů, které jejich špinavé kšefty stály a stojí. Je pravda, většina takzvaných obětí si pád do propasti zavíní sama – nikdo přece žádného feťáka nenutí, aby si to zkusil. Měl bych to chápat i jako jejich vlastní chybu, kdyby – kdyby v tom nebyly nevinné životy – například malá Laura. Kdo si píchá drogu dobrovolně, jistě také není bez viny, ale což s tím mnozí nezačínají už v základní škole, kde je dealeri ochotně a mnohdy i zdarma lapají do své sítě? Mohlo by mi být líto nejvýš manželky a dětí jednoho z dealerů. Paměť toho grázlíka jsem proto probíral pečlivěji než ostatní, ale jen jsem si potvrdil, že jeho blízcí netušili, čím se otec rodiny zabývá. Ztráta živitele pro tu rodinu bude krutá. Abych upokojil vlastní svědomí, založil jsem druhého dne ve spořitelně zbrusu nové konto na jméno manželky a přemístil tam část peněz povedeného muže. Bude-li s nimi zacházet šetrně, vystačí s úroky. Víc jsem jim ale pomoci nemohl. Není spravedlivé nechat někoho živit rodinu tím, že pomalu ale jistě vraždí jiné.

Jediný, kdo na tom vydělal, byla nadace Opuštěné děti. Pro jejich pomoc dostala od neznámého dárce slušnou sumu. Zhruba o tolik se té noci ztenčila bankovní konta bosse i jeho dealerů. Tento způsob praní špinavých peněz byl podle mého mínění jediné přijatelný.

Zamýšlel jsem se při té příležitosti, zda by přece jenom nebylo lepší spolehnout se na dosavadní pojetí spravedlnosti a předat tyto výtečníky soudům. Ale vycházelo mi, že to není dobrá cesta. Naše spravedlnost je v tom směru příliš svázaná a více než o spravedlivé trestání zločinců se stará o to, aby jim neublížila víc než je třeba. Je to pochopitelné. Kdo může dát ruku do ohně za neomylnost policie a soudců? Pak není divu, že jsou zákony stavěny tak, aby nezpůsobily škodu nevinným, proto existuje presumpce neviny, která dovolí odsoudit až toho, komu je vina bezpečně prokázána. Kde tomu tak není a zákony jsou tvrdé, tam často dochází k odsuzování nevinných. Kolik bylo v některých zemích křivd, justičních omylů – a dokonce justičních vražd? Tyto zákony ale na druhé straně znemožňují účinnější postih skutečných lumpů. Prokazujte takovému dealerovi úmysl škodit druhým – bude do krve zapírat a tvrdit, že má zadržené drogy čistě pro svou potřebu, což podle jiného zákonného nesmyslu trestné není.

Já jsem měl zcela jinou pozici. Tím, že jsem mohl přesně prozkoumat paměť samotných účastníků zločinů, neměl jsem ani nejmenší pochyby o tom, co se skutečně děje. Vždycky jsem přesně věděl, kdo a co spáchal. Ale – nemohl jsem své poznatky dát k dispozici soudům. Musel bych jim prozradit podstatu svých schopností. A to by bylo ještě horší, protože bych na tyto možnosti přivolal – zájem mocných tohoto světa.

Ne, tohle by nebylo dobré. Zneužitím možnosti zkoumat nejtajnější myšlenky lidí by na světě nastalo peklo. Nikdo by se nemohl postavit diktátorovi, obdařenému touto vlastností. Obklopil by se pak davem naprosto oddaných fanatiků a ostatní by zotročil nebo vyhubil. Profesor měl pravdu. Atomová energie patří do rukou vědců a techniků, kteří ji v elektrárnách dokáží využít, ale nikdy se neměla dostat do rukou vojákům. Bohužel, skutečnost je taková, že většina kvalitního jaderného paliva byla časem změněna v naprosto neúčinné jaderné hlavice, kde se pomalu ale jistě znehodnocuje.

Měl jsem k dispozici něco srovnatelného s atomem, nejen složitostí, ale i nebezpečností. Mohl jsem toho jen opatrně využívat – ale musel jsem si dát pozor, abych to udržel v tajnosti. Hurá-akce proti teroristům na Ruzyňském letišti byla z hlediska spravedlnosti správná, z hlediska utajení chybná, protože na profesora obrátila zájem mocných. Profesor to nakonec vyřešil tím, že mi své tajemství předal a sám odešel ze světa.

Nemohl to udělat jinak? Řekl bych, že také jednal ukvapeně. Jistě by našel příležitost zmizet jiným způsobem, třeba do Jižní Ameriky, nebo kamkoliv jinam, kde by stopy po něm brzy zmizely. Později by se mohl i vrátit. Ani já jsem v tomto směru nepostupoval nejlépe. Dal jsem několika lidem najevo, že se setkali s něčím novým. Měl bych si dávat větší pozor, jak mě ostatní lidé vidí. Dokud si myslí, že je to něco nadpřirozeného, není to nebezpečné. Nejhorší by bylo, kdybych na sebe upoutal pozornost dalšího plukovníka Vejmelky. Nemusel jsem přece pochybovat o tom, že parazitů jako on se najde mnohem víc.

Současně mě napadlo, že bych měl následovat příkladu svého učitele – najít si nástupce. Mohl bych se přece přesvědčit o čistotě jeho myšlenek, dříve než mu odhalím profesorovo tajemství a nabídnu podíl na tomto beze všech pochyb grandiózním vynálezu.

Rozhodl jsem se opět navštívit docenta Nováka z lékařské fakulty. Považoval jsem ho tak trochu za přítele. Měli jsme k sobě vzájemné sympatie a jeden druhému jsme pomohli. Nebyl by to kandidát na profesorovo tajemství?

Bohužel, cesta za ním neproběhla hladce. Na pokraji Prahy začal motor mé škodovky pracovat ztěžka a brzy jsem pochopil, že nedojedu. Přetěžovaný stroj se prostě odporoučel – zadřela se ložiska. Parkoviště bylo naštěstí na dohled. Zaparkoval jsem auto a přesedl na tramvaj. Auto musím dát do nějaké opravy, ale prozatím jsem si s tím starost nedělal.

Na jedné ze zastávek do vozu nastoupila nějak přespříliš rozdováděná parta mladých lidí, výrostků a děvčat kolem patnácti let. Stále se spolu pošťuchovali, strkali se a vráželi do sebe i do lidí. Nikdo je nenapomenul, lidé si na podobné party zvykli. Náhle jsem zpozorněl. Spatřil jsem něco, čeho si nejspíš nikdo jiný nepovšiml. Zatímco se jedni strkali, druzí pilně lovili v kapsách a kabelkách svých zaujatých spoluobčanů.

Neodolal jsem. Pro počátek jsem sykl jen bootstrap, pro každého z party jeho vlastní. Jakékoliv akce se teď budou týkat pouze těch výtečníků – ne ostatních lidí. Počkal jsem, až se jedna z dívčín pokusila sáhnout do mé vlastní kapsy – a popadl jsem ji za ruku.

„Mám tě, zlodějko!“ řekl jsem klidně, ale tak nahlas, že to slyšeli všichni.

„Pusť mou ruku!“ začala ječet, jakoby ji na nože brali. Okamžitě do mě jakoby náhodou zhurta vrazil jeden z její party, ale popadl jsem ho druhou rukou.

„Ty k ní patříš?“ osopil jsem se na něho. Neodpověděl, jen se mlčky snažil vytrhnout.

„Lidi, dávejte si větší pozor na věci!“ vykřikl jsem na celou tramvaj. „Řádí tu parta kapsářů! Nechybí někomu peněženka?“

To už probudilo z netečnosti všechny. Někteří se ke mně přidali, že byli okradeni. Většina lidí se pouze stáhla od středu tramvaje ke stranám. Dva další z party se ke mně rychle blížili s podezřelým zarputilým výrazem v obličeji, jeden zepředu, druhý zezadu. Věděl jsem, že mě napadnou, to se dalo předvídat. V tom davu nebylo vidět, co kdo z nich drží v ruce, ale měl bych se asi připravit, že budou ozbrojeni.

Počkal jsem, až byli na dosah. Téměř nepostřehnutelný úder malíkovou hranou ruky srazil k zemi kluka, který se ke mně blížil zezadu. Současně proti mně vyrazila ruka druhého – s nožem. Druhou rukou jsem ho tedy popadl za zápěstí a krátce zapáčil. Soustředěný útok zapůsobil, nuž bezmocně vypadl na podlahu tramvaje. Postižený se chytil za ruku a začal řvát bolestí.

„Podívejme se – kudla mířená do břicha! Pěkně začínáte, jen co je pravda!“ komentoval jsem to pořád klidně, ačkoliv už jsem musel trochu zrychlit dech, abych vyrovnal kyslíkový dluh po svých dvou akcích. Přitom jsem ale stačil popadnout znovu ty první dva, zejména dívčinu-zlodějku.

Dav kolem se rozestoupil ještě víc, všichni se tlačili co nejdál. Zbytek party se semkl a zamířil ke mně jako smečka, rozhodnutá roztrhat na kusy každého, kdo se jim postaví.

Trhnutím jsem smýkl své dva zajatce před sebe.

„Vy se chcete prát?“ ušklíbl jsem se. „To ale budete mít pěknou smůlu.“

V hluku jedoucí tramvaje se ozvalo čtyřnásobné kovové cvaknutí a čtyři blýskající se čepele vystřelovacích nožů zdánlivě svědčily o tom, že to budu naopak já, kdo bude mít smůlu. Další dvě dívenky za zády svých partnerů neztrácely čas. Bitka s jediným odpůrcem je zřejmě nechávala klidnými – hoši si se mnou jistě poradí, zato peněženky a kabelky kolem nich byly zase o něco méně střežené!

„Fernozor brogtwan elrexium hurrax!“

Vychrlil jsem ze sebe tato čtyři slova, pro všechny lidi kolem mě nesrozumitelná. Tato klíčová slova kdysi probudila můj procesor. Neměla by už žádný význam, kdyby – nenesla ochromující doménu. Celá parta, mladíci i dívky, se náhle zpomalila, jakoby se pohybovala v neviditelné bažině. Nože i peněženky vypadly z ochromených rukou na podlahu tramvaje, kam se brzy začala hroutit i bezmocná těla, pokud už tam neležela.

„Nedotýkejte se jich!“ vykřikl jsem. „Nechte je – nebo vás přimrazím taky!“

Bylo to varování na poslední chvíli. Zachytil jsem nebezpečný pohyb jednoho z chlapů. Ačkoliv partě předtím ochotně ustupoval s cesty, teď se napřahoval nohou, aby jednoho zneškodněného nakopl. Po mém varování okamžitě ztuhl a stáhl se rychle ke stěně tramvaje – jako většina ostatních.

Přimrazit – jak krásné české slovo mě napadlo k označení ochromující domény, kterou jsem právě použil. Účinkovala jen na ty, kdo měli předem zavedený bootstrap, pro ostatní byla nepochopitelná; účinkovala však rychle. Tři sekundy po aktivaci nemohli postižení pohnout rukou ani nohou, zůstali ležet na zemi bezmocní jako kojenci.

Řidič tramvaje si teprve teď všiml, že se mu ve voze děje cosi neobvyklého. Reagoval na to po svém. Zastavil mimo zastávku, obrátil se do vozu a nejbližších cestujících se zeptal, co se vlastně děje. Jakmile dostal odpověď, že tu má bandu zlodějů, vykoul ještě více ze své kukaně, ale rychle zjistil, že není třeba, aby se do toho vměšoval.

Neměl jsem při sobě konjugátor, ale před tolika svědky bych jej ani nepoužil. Obešel jsem ležící bandu, posbíral na zemi jejich kudly a peněženky. Pod kritickými pohledy všech okolostojících jsem bezmocné mladíky i dívčinky zběžně prošacoval a na světlo vyplavalo několik dalších peněženek.

„Čí je tahle?“ ptal jsem se jako na dražbě. Okradení se mlčky hlásili o své věci a když je dostali, rychle je schovávali zpátky do kapes i do kabelek. Několik peněženek mi ale pořád zůstalo v ruce a nikdo se k nim nehlásil. Znamenalo to, že patří členům party, nebo je ukradli jinde. Spíš to první – málokterý zloděj si dovolí ponechat u sebe peněženku okradeného. Většina vybere peníze a cennosti a ostatní zahodí do nejbližšího kontejneru. Za souhlasného mručení všech jsem jednu peněženku otevřel. Byl v ní kromě peněz i občanský průkaz, očividně nepatřící nikomu z party.

„Tohle museli ukradnout už předtím,“ zhodnotil jsem to spokojeně. „Dobrá, pošleme to okradeným poštou.“

Další peněženka ale žádnou identifikaci neobsahovala.

„To je moje,“ hlásil se jeden z party. Sotva sípěl, ale přece jen se ozval.

„Zlodějům se nemá věřit,“ odrazil jsem ho. „Pokud se nepodaří zjistit pravého majitele, odevzdáme peníze do Ztrát a nálezů. Když trest, tak trest.“

„A co ty sígry předat policii?“ nadhodil někdo z davu.

„Výborný nápad. Kdo se hlásí jako svědek?“

Ticho. Nikdo se do svědectví nehrnul. Chvilí jsem počkal, pak jsem ztratil trpělivost.

„Jak vidím, nikdo nemá na svědectví čas ani chuť,“ konstatoval jsem. „Nevadí, zařídím to jinak. Já tuhle bandu pustím na svobodu – ale když někdo z nich v nejbližším měsíci vezme, co mu nepatří, oslepne. Bude to spravedlivé?“

Nikdo neřekl nic ani pro, ani proti. Zdálo se, že tomu nikdo nevěří. Tím lépe.

„Můžete pokračovat v jízdě,“ obrátil jsem se na řidiče. „Tady už bude pořádek.“

Ještě než tramvaj zastavila v nejbližší zastávce, zapískal jsem na partu a zrušil blokující doménu. Místo ní jsem použil jinou, horší. Nebyla vázaná na klíčové slovo, pouze na pocit nedovoleného jednání. Vzhledem k mládí těchto provinilců by se měla do měsíce samovolně rozpadnout ať bude účinkovat nebo ne, ale jestli budou v této době krást, čekají je nepříjemné chvíle. Mladíci i povedené dívčiny se pomalu zvedli z podlahy tramvaje a jako zmoklé slepice se vysypali ven.

„To ti nědarujem, sviniak!“ křikl za mnou na útěku jeden z nich. „Ja si ťa nájďem!“

„A ty ještě dnes oslepneš! Aby ostatní věděli, co takové zloděje čeká.“

Dveře se zavřely a tramvaj se opět rozjela.

„Pěkně jste jim to nandal,“ obrátil se na mě starší pán, prve sedící na sedačce za mnou, jeden z okradených, možná proto jsem mu byl sympatický.

„Co je to platný, když se otřepou a budou v tom zase pokračovat,“ posteskla si jiná, také okradená starší paní.

„Jeden za hodinu oslepne,“ zahučel jsem. „Také ostatní oslepnou, budou-li krást. Za hodinu už budou vědět, že moje slova nebyla míněna v žertu. Nic je před tím neochrání.“

„To myslíte vážně?“ nevěřila mi paní vedle mě.

„Naprosto vážně,“ řekl jsem. „Na všech teď leží kletba.“

„Jen jestli si z ní budou něco dělat,“ pochybovala paní.

„První oslepený bude pro ostatní větší výstrahou než pouhá slova. Bude to za hodinu.“

Tramvaj opět zpomalovala. Stanice měla přestup na metro, chystal jsem se vystoupit.

„Vy vážně tvrdíte, že pouhá slovíčka ty zloděje oslepí?“ nedůvěřoval mi jeden z chlapů. Vystupoval za mnou a nejspíš také směřoval k metru.

„Vy jste u toho nebyl, když je pouhá slovíčka přimrazila k zemi?“

„Byl – ale nemohu tomu pořád uvěřit,“ přiznal. „Oči se dají snadno ošálit, mohl to být nějaký trik. Hromadná hypnóza, co já vím?“

„Když nevěříte vlastními očím, čemu chcete věřit? Oči se dají snadno ošálit,“ opakoval jsem. „To je sice pravda – ale ne vždycky. Chcete snad pádnější důkaz?“

Přikývl. Také on zřejmě patřil k lidem, jako kdysi kapitán Titanicu Smith. Chvilí jsem pro něho sestavoval úplně novou doménu. Pak jsem sykl bootstrap a poté jsem mu v hlavě umístil něco, nač určitě do konce života nezapomene.

„Zkazím vám víkend, ale řekl jste si o to sám,“ řekl jsem dobrácky. „Dnes máme pátek. Na zítřek si raději nic neplánujte, probudíte se totiž slepý – užijete si, jaké to je. Neběhejte s tím po doktorech, nepomohou vám. V neděli večer začnete sám od sebe vidět. Bude vám to stačit jako důkaz?“

„Myslíte to doopravdy?“ zasmál se pochybovačně.

„Nemyslím,“ zavrtěl jsem hlavou. „Já to vím.“

Seběhl jsem po schodech a zapadl do zavírajících se dveří soupravy.

Ani mi nedošlo, že to byla moje první – nevinná oběť.

U docenta Nováka jsem se zdržel krátce. Optal jsem se ho nejprve na zdraví i na zdraví jeho ženy.

„Děkuji – je to zázrak,“ ujišťoval mě.

„Pane docente,“ přikročil jsem opatrně k věci, „chtěl byste se seznámit s metodami profesora Jindřicha?“

„Chtěl, velice chtěl,“ zesmutněl Novák. „Ale obávám se, že už na to nebudu stačit. Jindřich pracoval na něčem hrozně složitém – a dělal na tom dlouho. Začal na tom pracovat jako mladší – a dokončil to krátce před svou smrtí. Obávám se, že už mi věk nedovolí...“

„Pomohl bych vám,“ ujistil jsem ho. „Profesor Jindřich vymyslel něco, co mu dovolilo vrátit čas. Vy jste ho znal jako starého vědce, já jsem ho znal jako muže téměř mého věku. Skutečně omládl, nejméně o třicet let.“

„To by byl další zázrak,“ nevěřil mi.

„Ano – zázrak. Jenže se stal. I vy byste mohl omládnout, kdybyste se ke mně přidal.“

„A mohl bych stejně omladit i svou choť? Víte, příteli, bez ní bych vám řekl jedině Ne.“

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Nevšiml jste si, že po mém léčení trochu omládla?“

„Ne – pro mě byla vždycky stejná...“

„Bohužel, skutečné omládnutí předpokládá aktivní účast. To by znamenalo, že by se k nám musela dát i ona.“

„Ale bez vzdělání by to bylo těžké?“ sondoval docent.

„To není problém,“ ujistil jsem ho. „Vzdělání se dá získat snadno a rychle. Já jsem měl předtím jen maturitu. Po půl roce jsem přišel za vámi – a to už jste viděl.“

„Nevím...“ váhal docent. „Je to příliš... příliš nepravděpodobné. Mohl bych si to ještě rozmyslet? Prohovořím si to nejprve se svou chotí.“

„Jistě,“ přikývl jsem.

„Díky, příteli.“

Ještě jsme chvíli hovořili o poměrech na fakultě, potom jsme se rozloučili. Při odchodu jsem si říkal, zda to vůbec stálo za cestu sem. Ale věděl jsem, že jsem také nejprve odmítl. A to jsem docenta ještě neseznámil s podstatou věci. Nesmím na něho spěchat, říkal jsem si. Snad při některé další návštěvě... uvidíme.

V pondělí jsem chtěl zařídít odtažení své škodovky z parkoviště do některé opravny a její uvedení do provozu. Jak se dalo čekat, bylo to horší, než jsem si

myslel. Na tak stará auta už nebyla opravna vybavená a když jsem řekl, že se nejspíše jedná o zadřená ložiska, nechtěli s tím nikde nic mít. Nanejvýš mi doporučili auto vyhodit a koupit si nové.

Kromě toho jsem musel nejprve zvládnout nával pacientů. Bylo to tím složitější, že jsem většinu z nich neměl ve své kartotéce. Přišli sami nováčci. Znamenalo to důkladnější vyšetření než v případě pouhé kontroly; stanovení diagnózy a zahájení vlastního léčení. Na oběd jsem si odskočil velmi rychle a zpět do ordinace se vrátil během deseti minut. Ale i při této rychlosti jsem posledního pacienta odbavil až kolem osmé hodiny večer. I on se divil, že jsem to vydržel tak dlouho, byl ale rád, že se dostalo i na něho.

Skončil jsem a vyprovodil ho do čekárny. Nezdálo se, že jsem unaven, ale uvnitř jsem cítil, že je tomu tak. Bylo mi horko – nejen z vedra, které bylo venku, ale i od psychické námahy spojené s vyšetřováním. Co naplat, na to mě profesor Jindřich upozorňoval. Tvrdil, že příroda musela mít u velikých mozků nebetyčné problémy s chlazením. Cítil jsem – ovšem s přesností na desetinu stupně Celsia, že mám horečku – naštěstí jen v hlavě. Potřeboval bych se nějak ochladit. Otřel jsem si aspoň obličej mokrou žínkou, kterou jsem měl pro ten účel připravenou a chvíli jsem si ji držel na hlavě.

Zhasl jsem světlo v ordinaci a chystal si klíče, abych mohl zamknout druhý byt a jít na večeri. V čekárně jsem ale objevil čekající děvče. Mohlo jí být sotva patnáct let, spíš méně. Před chvilkou tu ještě nebyla, přišla až teď. Přijít do ordinace v osm hodin večer znamená něco opravdu akutního. Přitom nevypadala na nemocnou. Ledaže by šla prosit o pomoc pro někoho jiného. Ano, to by mnohé vysvětlovalo. Aby se mladá dívka toulala večerní dobou sama po městě, to už samo o sobě zavánělo buď krajní nouzí, nebo – bláznivinou.

„Dobrý večer,“ oslovil jsem ji. „Co vás trápí?“

„Takhle pozdě se snad k lékaři nechodí!“ usmála se.

„Jistě. Muselo by to být opravdu nutné,“ odušil jsem.

Rychle jsem si ji pohledem zhodnotil. Nebylo na ní nic nápadného. Souměrný vejčítý obličej s malým nosíkem, jen s trochu špičatou bradičkou. Dlouhé, lesklé černé vlasy měla nahoře rozčesané pěšinkou a stažené dozadu, takže odkrývaly její malá kulatá ouška. Šedivé, přísné oči pod černým, ostře načrtnutým půlkruhovým obočím. Na sobě měla tmavou halenku, kvítované hnědé šaty, na nohou podkolenky a černé botky na nízkých podpatcích, opět nic neobvyklého. Do města se musela přistěhovat nedávno, jinak bych ji tu už někdy potkal. Vůbec jsem ji totiž neznal. Ledaže by k někomu přijela na návštěvu z některé okolní vsi. Navzdory sebejistému chování měla drobnou postavu a věkem patřila mezi školáky, měla by se asi držet zpátky. Kdo ji to nechává běhat takhle večer samotnou po cizím městě? Hazardér, nebo ignorant? Ať to byli její rodiče, známí či příbuzní, na noc by ji měli chránit, pomyslel jsem si.

„Nepřišla jsem za doktorem Veselým, ale za panem Vlastou Veselým,“ usmívala se. „Jen jsem nečekala, že se uvolní tak pozdě.“

„Dnes jsem měl víc práce než obvykle,“ přiznal jsem.

„To jsem viděla,“ řekla s pochopením. „Směla bych vás požádat o část vašeho času?“

Aha – není to pacientka, ani mě nepřišla požádat o pomoc pro jiného, kdo potřebuje lékaře. Proč tedy za mnou přišla? Začala mě opravdu zajímat.

„Když už jste tady, nebudeme snad sedět v čekárně,“ řekl jsem zvědavě. „Pokud nejste pacientka a nechcete se nechat vyšetřit, mohl bych vás pozvat na večeři, souhlasíte? Beztak jsem to měl v plánu.“

„Takové pozvání ráda přijmu,“ řekla. „Taky už mám hlad. Ale nejdřív bych se vám měla podle všech pravidel slušnosti představit. Není správné, že vás znám a vy mě ne, ačkoliv jste o mě určitě něco slyšel.“

„To je možné,“ připustil jsem. „Jen si nevzpomínám, kam bych si vás měl zařadit.“

„Mezi kolegy, pane doktore,“ usmála se. „Jsem Lucie Salačová, léčitelka z Morašína.“

Podíval jsem se na ni dost udiveně. Na léčitelku rozhodně nevypadala. V patnácti letech chodí většina děvčat do školy. Léčitelka by byla poslední, co bych jí přisuzoval. Rychle jsem se ale vzpamatoval a opakoval pozvání na večeři, ačkoliv je již přijala. Potvrdila svůj souhlas, jen se přitom trochu usmála.

Vyšli jsme na pavlač, zamkl jsem čekárnu a zamířili jsme do mé oblíbené hospůdky, kam jsem už dlouho denně chodil na obědy a večeře. Nebylo to daleko a po celou cestu jsme nepromluvili ani slovo.

U mého oblíbeného stolu ale seděli tři sousedé. Zbylo tam jediné volné místo; trochu málo pro dva. Rozhlédl jsem se po sále, vybral jiný stůl a spolu jsme tam zamířili. Pocítil jsem na okamžik spoustu pátravých pohledů, které se za námi otočily. Jistě – nikdy jsem se tady neobjevil v doprovodu – a zejména tak mladičké dívky.

Hostinská se k nám rychle přitočila a mlčky nám podala desky s jídelníčkem. Většina jídel už byla bohužel škrtnutá, výběr byl chudý. Objednal jsem si guláš, vařili tu výtečný a dával jsem si jej často. Lucie si dala obalovaný sýr s hranolky a tatarkou a hostinská odplula do kuchyně.

„Léčitelka Salačová,“ začal jsem. „Představoval jsem si vás trochu starší. Přesněji – o hodně starší.“

„Nejste žádnou výjimkou,“ usmála se. „Nikdo mi nikdy nehádal tak málo, dokud mě neviděl. Někteří pacienti chtěli dokonce vycouvat z ordinace, jakmile zjistili, že by je měl léčit takový – žabec.“

„Žabec – to vás vystihuje,“ usmál jsem se. „Nejste zrovna ve věku, kdy by člověk očekával potřebné znalosti.“

„To nejste ani vy, pane kolego,“ mrkla na mě.

„Pravda – také bych měl touhle dobou zahřívát lavici na lékařské fakultě a pilně se mořit se skripty,“ přiznal jsem. „Naštěstí to už mám za sebou.“

„Slyšela jsem. Nějak rychle, ale dovedu si to představit. V mém věku se ostatně málokterá holka diví něčemu, kde by zkušenější zarazila jistá... nepravděpodobnost faktů.“

Trochu jsem se zamyslel.

„Mám ve zvyku upřímnost,“ řekl jsem. „Někdy to bývá nezdvořilé, ale já to risknu. Chtěl bych se vás optat, kolik je vám let – ačkoliv to jinak nedělám. Podle

vzhledu bych vám hádal sotva čtrnáct, ale působíte dojmem mnohem zkušenější. Až nezvykle zkušenější.“

„Pokud jde o mé narození,“ usmála se s pochopením, „tam jste se strefil poměrně přesně. Je mi opravdu teprve čtrnáct let a dva měsíce. Co se životních zkušeností týče, ani tady se moc nemýlíte. Jsem na tom lépe, než by mi kdokoliv hádal – včetně mých vlastních rodičů.“

„To by mě také zajímalo,“ zachytil jsem se. „Co vaší léčitelské praxi říkají rodiče?“

„Prohlašují mě za zázrak a každou neděli nosí do kostela kyticu Panně Marii, aby jí vyjádřili vděčnost. Jinak mě ve všem podporují. Naštěstí si kdysi postavili rodinný dům, kde mám dneska dva pokoje. Jeden jako ordinaci, druhý jako čekárnu.“

„Zázrak, říkáte?“ usmál jsem se také. „Asi bych se k nim připojil, kdybych o zázracích nevěděl své. Vaše životní zkušenosti neodpovídají ani vašemu vzhledu, ani věku, ale to nic neříká o jejich pozadí.“

„Zkušenosti...“ zamyslela se jen krátce. „Ty co by se u mě daly čekat, opravdu nemám. Například jsem ještě nikdy nepolíbila chlapce. V mém věku je to výjimkou. Stejně jako že se pouštím do léčení leukémie. Není to podivné? Jistě. Ale takový už je život. A to ani nevíte, co jsem byla před tím zázrakem.“

„Máte pravdu,“ souhlasil jsem. „Nebudu se divit. Život někdy tropí divné kotrmelce.“

Hostinská nám mezitím donesla večeři. Popřál jsem dívce dobrou chuť, s úsměvem mi popřála totéž. Pustili jsme se do jídla – to se má jíst vždycky správně teplé. Při jídle jsme mlčeli, ale já jsem si ji stále zvědavě prohlížel. Pochopila to, ale jen se usmívala. Opravdu byla nezvykle klidná a její klid na mě působil také uklidňujícím dojmem. V jejím vzhledu bylo cosi tichého, důvěryhodného, co jejím pacientům dodávalo důvěru, jinak by jí musel každý utéci z ordinace. Ta mladičká holka ve svých čtrnácti letech léčí leukémii, podle dosavadních zpráv úspěšně, žádný její pacient se neobrátil na nemocnici ani na mne. Kdo by to do té drobné dívenky s lišáckými dolíčky ve tvářích řekl?

Dojedli jsme oba stejně. Hostinská okamžitě sklidila prázdné talíře a zeptala se, co si dáme k pití. Bylo vidět, že nás neustále zvědavě pozoruje, proto byla tak pohotově.

Na guláš patří pivo a Lucie si dala limonádu. Obratem se objevily na stole před námi. Hostinská se překonávala.

„Takže – léčitelka,“ povzdychl jsem si. „Zázračná, tuze mladá a přesto úspěšná.“

„Tomu se diví každý,“ usmála se opět. „Desetinásobně ti, co mě znali dřív.“

„Já ani ne,“ řekl jsem. „Stačilo mi trochu podrobněji se informovat o vašich metodách. Jediné co nevím je způsob, jak se vám to povedlo – profesore Jindřichu.“

Zpověď

Dívka sebou trhla, ale jen neznatelně, takže to kromě mě nikdo nemohl zaznamenat. Neodpověděla mi – přesněji, nepoužila lidskou řeč. Místo toho jen sykla kód, jímž jsem se domlouval s počítačem:

„Neměla bych vás podceňovat, když sama nejlépe vím, kdo vlastně jste. Jste přece také – démon.“

Domlouvat se jen krátkým syknutím mělo obrovské výhody. První byla, že nám nikdo nerozuměl. Lidé kolem snad ani netušili, že spolu mluvíme. Druhá a podstatnější výhoda byla ta, že jsme do krátkého syknutí mohli nahustit dlouhou bohatě rozvinutou větu, nebo i více vět. Vyslovováním lidské řeči bychom se jen zdržovali. Proto jsem ihned pochopitelně přešel na tuto zhuštěnou mluvu.

„Také jsem vás podceňoval,“ usmíval jsem se. „Ačkoli mám jistou výmluvu. Dlouho jsem netušil, s kým mám tu čest.“

„Mohlo vám přece hodně napovědět, že používám při léčení konjugátor,“ odtušila.

„Dlouho jsem se domníval, že to je pouhá maketa pro zvýšení vaší důvěryhodnosti,“ přiznal jsem. „Mělo mě varovat, že máte opravdové úspěchy. Placebo efektem se všechno vysvětlit nedá.“

„Dobrá – kdy jste mě odhalil?“ zajímala se.

„První tušení jsem měl, když na vás pacienti žalovali,“ pokýval jsem hlavou. „Někteří se dokonce rozčilovali, že mi nekale konkurujete.“

„To vám nevadilo?“

„Nebral jsem to jako konkurenci,“ vrtěl jsem hlavou. „Možná jako rozdělení území zájmu. Ani teď si nemohu stěžovat, že by mi práce chyběla. Někdy bych naopak litoval, že se nemohu roztrhnout na dva.“

Použil jsem jen metaforu, ale že bude i tohle možné, tomu bych v té chvíli nevěřil. A že to potká mě samotného? Dvojnásob ne!

„To ráda slyším,“ podotkla klidně.

„Tím se ale všechno dokonale zamotalo,“ řekl jsem. „Odkázal jste mi všechno, ale žijete dál. To není správné.“

„Mohla bych vás, pane kolego, hned teď o něco požádat?“ Neodpověděla mi na mou otázku, ale výraz jejího obličeje byl tak naléhavý, že jsem to pochopil jako důležitější.

„Prosím,“ přikývl jsem. „Poslouchám.“

„Mluvte na mě, prosím, raději v ženském rodě,“ požádala. „I když to nikdo z ostatních neslyší. Máte pravdu, kdysi jsem bývala profesorem Jindřichem. Ale teď jsem Lucie Salačová z Morašína. Na současný život jsem si zvykla, i když jsem teď holka a ne kluk. Trochu víc mi vadí, že jsem levačka; dřív jsem byla pravák. Ale nemíním se vracet, beztak to ani není možné.“

„Je-li to vaše přání, splním je,“ slíbil jsem.

„A ještě to druhé,“ pokračovala. „Nebudu dodržovat etiketu podle Gutha-Jarkovského, přesto vás poprosím, zda bychom si nemohli tykat. Má to sice nabízet muž ženě, ale na druhé straně ve mně asi pořád vidíte staršího pána a pak by to bylo v pořádku. Dnes už máme k sobě věkem, myslím tím biologickým, skutečně blízko

a po odborné stránce si také nemáme co vyčítat. Proto navrhuji, abyste mi ode dneška říkal prostě Lucka.“

„Dobře, Lucko,“ souhlasil jsem. „Myslím, že bych to uměl zvládnout. Takže – Vlasta.“

Podali jsme si na to ruce přes stůl.

„Ale i teď jsme zůstali v dosti nerovnovážném postavení,“ pokračoval jsem umíněně. „Vděčím ti za tolik, že nevím, jak bych to mohl splatit. Okupuji tvůj byt, užívám tvé věci...“

„Proto jsem také přišla,“ odtušila.

„Nedávno jsem dostal lákavou nabídku,“ řekl jsem. „Místo v Praze; s bytem a dokonce i s autem. Odmítl jsem ji, ale mohl bych se k té nabídce vrátit. Nejspíš ještě platí.“

„Hodně toužíš do Prahy?“ podívala se na mě šibalsky.

„Ani ne,“ přiznal jsem. „Ale – jak jinak bych mohl vrátit všechno, co neoprávněně používám?“

„Proč bys mi něco vracel?“ opáčila. „Kvůli tomu bych za tebou nepřišla. Navrhuji ti zachování statu quo. Ty si ponecháš, co jsi zdědil – všechno bylo naprosto podle práva, měl jsi výdaje s mým pohřbem, zaplatil jsi dědickou daň a pokud vím, zrušil jsi byt... Já teď bydlím u svých nových rodičů a ti mi dělají, co mi na očích vidí. Jaképak tedy vracení? Potřebovala bych už jen jedno. Abys mi půjčil na okopírování systém počítače. Ne že bych si neuměla vytvořit nový a třeba lepší, ale nechce se mi podruhé vymýšlet dva a půl gigabytu dat, když je máš ty doma připravené k okamžitému použití.“

„To je ovšem maličkost,“ souhlasil jsem. „Ale přece...“

„Nebýt toho, byla bych tě jen z dálky pozorovala, jak si vedeš,“ přiznala. „Ale to víš, lenost je taky dar Boží...“

„Na línou holku zrovna nevypadáš,“ usmál jsem se.

„Protože se mi nakonec podařilo zjistit, v čem je ta chyba,“ usmála se. „Vlastně je to druhý hlavní důvod, proč jsem za tebou přišla – musím tě varovat, abys ji neudělal také.“

„To mi ale musíš říci, samotného mě to zajímá!“

„Nepocíťoval jsi někdy, Vlasto, touhu poříditi si druhý, nebo třetí procesor?“

„Ne, zatím mi stačí, co mám,“ ujistil jsem ji. „I tak si myslím, že je předimenzovaný. Když do něčeho zapojím větší část své kapacity, abych si pak chladil hlavu mokrým hadrem, jinak dostávám horečku.“

„Máš pravdu – mám teď stejný typ jako ty, znám to i se stejnými příznaky. Pravda, je to skoro na hranici únosnosti, ale myslím si, že ji nepřekračuje. Ale musím ti říci, chraň se pokušení vytvořit si v hlavě další! Nejde o to, že by se nedal uchládit, ale vytvoříš-li si druhý, oba stráví příliš mnoho času vzájemnou synchronizací. Výsledkem je únava, brzy následuje ochablost a nechut' k jakékoliv duševní činnosti. Právě to byla moje chyba. Je nezbytné všechno soustředit na jedno místo. Na rozdělení mozkových funkcí do menších center nejspíš skončili i dinosauři.“

„Ale udělal jsi to tak – a fungovalo ti to přece.“

„Neměla jsem jinou možnost,“ odtušila. „Dokud jsem byla jen člověkem, nedokázala bych vymyslet něco tak složitého, jako je Čtyřka. Dokázala jsem postavit

jen Nulu a Jedničku, které se od sebe lišily jen nepatrně. Teprve jako démon jsem mohla pomýšlet na složitější typ. Dvojka byla dvakrát složitější než jednička, trojka asi jako všechny tři před ní dohromady.“

„A Čtyřka?“ nadhodil jsem.

„Tu teď máme oba,“ řekla. „Je složitější než Trojka, ale jednodušší než spřažení Trojky s Dvojkou. Přesto má výkon vyšší, než čtyři procesory v hlavě Jindřicha. Je to podle mě současný vrchol. Jak jsi asi zjistil, i tak máme občas oba potíže s chlazením. A na druhé straně, nevidím ani důvod hnát se za vyššími výkony. Tohle je podle mě optimum. Mohlo by to lidem vystačit – i na pár desítek tisíc let. Přesněji – lidem-démonům.“

„To vysvětlení zní pravděpodobně,“ souhlasil jsem. „Ale ještě jsi mi neřekla, jak to bylo s tvým vzkříšením. Proč jsi teď v těle Lucie Salačové? Jen proto, že jsi přišla na chybu v hlavě profesora Jindřicha?“

„Jeden z mých důvodů to byl,“ přikývla. „Ale proboha si nemysli, že bych nebohé Lucce ukradla tělo a přelila se do její hlavy proto, abych si vylepšila vlastní možnosti. Není tomu tak – nebo aspoň ne jenom tak.“

„Povídej,“ vybídl jsem ji.

„Že mám v hlavě chybu, to se dalo vydržet. Vydržela bych to jistě dlouho. Zvláště když jsem přišla na to, jak se proti duševní únavě chránit. Nechtělo to nic jiného než intenzívně se něčím zabývat, aby se jednotlivé procesory nestačily synchronizovat vůbec. Nejenže jsem potom stihla mnohem více, ale snížila se i únava. Jenže – pak mi do chaty přivedli zoufalí rodiče tuhle dívčinku, idiotku. Kdybys ji viděl, bylo to hrozné! Netečný pohled, vyvalené oční bulvy, slina u úst, nezáměr o cokoliv. Mohla bych ti ji nakreslit, jak si to dodnes pamatuji, ale není o co stát. Nechali mi ji tam a uvěřili, že ji mohu vrátit v lepším stavu; pravda, horší to být ani nemohlo. Povím ti, byl to oříšek. Dívčinka měla v hlavě místo mozku – guláš. Trvalo mi několik dlouhých dní, než jsem ji dala trochu dohromady, jenže ani pak to nebylo možné nazývat vítězstvím. V jejím jakž-takž spraveném mozku vůbec nic nebylo. Ve čtrnácti letech byla na úrovni půlročního batolete. Dodnes se divím, že ji rodiče nenechali v ústavu, tohle se ani nedalo doma vychovávat.“

„Také jsem tu měl něco takového,“ sykl jsem.

„A co jsi s tím udělal?“ zajímala se živě.

„Tihle našťestí přišli dříve,“ povzdychl jsem si. „Lauře jsem do hlavy umístil několik urychlujících domén. Snad ještě mají šanci. Intenzívní výchovou se možná dá i pět let dohonit, v každém případě to budou mít těžší.“

„Pět let – možná,“ odtušila. „Čtrnáct bylo moc. A právě když jsem nad tou prázdnou hlavou bezradně stála a uvažovala, co s tím, přišli pro mě policajti. Vejmelka. Vystavil na mě zatykač, kdybych se zpěchovala. Jistě pochopíš, jak mě to vytočilo. Já léčím lidi a ten parazit... Zablokovala jsem jim vůli a poslala je Vejmelkovi zpátky se vzkazem, že s ním jednat nebudu a aby mi dal pokoj. Místo toho přišli čtyři chlápci s tlumiči na uších. Plukovník si asi tenkrát všiml, že jsem nebezpečná těm, kdo mě poslouchají. Tlumiče jim nestačily – a teprve tehdy jsem konečně pochopila, že to ten plukovníký parazit myslí smrtelně vážně.“

„Také jsem tam byl,“ odtušil jsem. „Vejmelka mě zadržel jako rukojmí, ale nestihl mě použít, jak měl v plánu.“

„Já jsem věděla, že je to bestie,“ zablýsklo jí v očích. „Jediné, co mě mrzí, je že jsem ho nezabila. Podcenila jsem ho – ale už jsem se snad poučila.“

„Jak to nakonec dopadlo?“

„Pak pro mě poslali auto. Slyšela jsem, jak v jeho motoru drnčí cosi uvolněného. Vzala jsem pozoun a trochu víc jsem to rozkmitala. Auto hned explodovalo, začalo hořet a maníci taktak vyskákali. Proti prchajícím jsem nikdy nic nedělala, ale Vejmelka měl k dispozici větší arzenál než jsem čekala. Obrněná auta, tanky a dokonce si na mě pozval i helikoptéru.“

„Viděl jsem, jak jsi ji sestřelil.“

„Sestřelila,“ opravila mě. „Ačkoliv – máš pravdu, byla jsem ještě v původním prostředí Karla Jindřicha. Chtěla jsem jim jen poškodit motor a donutit je k nouzovému přistání, ale zvuky které jsem zachytila nesouvisely s motorem. Proto se místo poruchy motoru ulomil celý rotor. Piloti uhořeli v troskách – ale když si vzpomeneš, že krátce předtím z kulometu stříleli ostrými na doktora a bezmocnou dívku, přejde tě chuť litovat je.“

„Já jsem je tehdy nelitoval,“ odušil jsem. „A to jsem ani nevěděl, že jste tam byli dva.“

„Když jsem zapálila první auto, rozhodla jsem se. Nedělala jsem si iluze, že odolám armádě. Nenápadně bych zmizet nemohla, musela bych tam nechat Lucii. Napadla mě přímo kacířská myšlenka, jak definitivně ukončit zájem plukovníka Vejmelky i všech papalášů, kteří si k tomu zatím přičichli. Dát jim všem najevo, že jejich šance skončily.“

Jedinou cestou jak zachránit Lucku se mi jevilo – dát jí procesor. Musela jsem jí ale do prázdné hlavy nalít i nějaké vědomosti, jinak to nemělo smysl. Mohla jsem se jí tam prostě zkopírovat, vznikli by dva shodní jedinci, ale brzy jsem se rozhodla – přenést se do nebohé Lucky úplně.“

„A staré tělo profesora Karla Jindřicha obětovat,“ sykl jsem pochopením.

„V té chvíli šlo o čas,“ pokračovala. „Naštěstí se Vejmelka něčím zdržel. Vytvořit procesor Jindřich Čtvrtý je otázka dvou hodin, přenést se do nového prostředí další hodina. Musela jsem své bývalé hlavě ponechat základní životní funkce a intelekt alespoň na úrovni imbecila. Můžeš to chápat dvojím způsobem. Buď jsem ubohou Lucku zabila a vzala její tělo, nebo tak, že jsem jí předala vlastní rozum a sama se obětovala. Opakuji, zabít nebylo co, ona vlastně předtím ani nežila a to, co v hlavě měla, jsem tam ponechala.“

Neřekla mi všechno; až mnohem později jsem pochopil, jak je to s ní opravdu. Nicméně mi teď její vysvětlení stačilo. Vždyť Lucii nezabila, jak se v první chvíli mohlo zdát.

„A jako Lucka jsi přiměla tělo profesora skočit na plukovníka, sebrat mu pistoli a zabít se,“ dokončil jsem.

„Ano, tak to bylo,“ přikývla. „Byla jsem v té chvíli za chatou a ovládala své staré tělo jako loutku. Ani to se nedá chápat jako vražda, to tělo nebylo schopné života, rozpadlo by se během několika dnů. Stačí i vůle krysy, aby vznikl nebezpečný démon, ale bez vůle nejsou ani čtyři procesory k ničemu. Zapískala jsem, pistole plukovníka Vejmelky nakrátko změnila majitele – a zahladila pak poslední stopy v hlavě bývalého profesora.“

„Navíc plukovníka obvinili z vraždy,“ řekl jsem. „Nikdo mu neuvěřil, že se profesor zabil čtyřmi ranami.“

„Vejmelku nelituj,“ řekla Lucie suše. „Byl to grázl, není ho škoda. Počkala jsem až vyjde, sbalila si do ranečku konjugátor a pár knih, které jsem tam měla – a zapálila jsem za sebou chatu. Pak jsem se na skále za hořící chatou skrývala až do tmy. Jakmile se smráklo, vydala jsem se na cestu domů.“

„Domů – to už myslíš k rodičům Lucky?“

„Jistě,“ přikývla. „Nedovedeš si představit, jak mě přivítali! To bylo radosti, když se jim namísto uslintané idiotky, kterou museli pořád přebalovat jako mimino, vrátila holka jako lusk! Pro ně to byl zkrátka zázrak.“

„Nebyl to na ně spíš – tak trochu podvod?“

„Rozhodně nebyl. Biologicky jsem bez sebemenších pochyb jejich dcera. Jindřich mi vytvořil v rámci léčení procesor a věnoval mi k němu celý svůj intelekt. Tím jsem nepřestala být dcerou svých rodičů a dokonce mi v hlavě zůstaly i matné vzpomínky původní Lucie. Bylo jich ovšem minimálně a určitě by to na opravdový život nestačilo. Tváře svých rodičů jsem si pamatovala spíše z paměti Jindřicha, než Lucky. Rozhodla jsem se žít tak, abych jim udělala radost, že jejich starání o toho ubohého idiotka mělo přece jen nějaký smysl. Teď jako léčitelka vydělávám víc než oni a všechno jim dávám. Ostatně bych s penězi ani nemohla manipulovat, nejsem ještě plnoletá – a vysvětluj to právníkům! Po právní stránce nejsem ani doktor, takže to všechno vypadá jako šarlatánství.“

„Já jsem si to zařídil jinak,“ podotkl jsem.

„Vím to,“ souhlasila. „Já jsem nemohla v patnácti letech přijít na univerzitu, jako ty. Vážená pání děkanové, nemám sice ani zvláštní školu, neboť jsem ještě loni byla těžký idiot, ale chci složit zkoušky na vaší lékařské fakultě. Dovedeš si představit, jak by to dopadlo?“

„Kdoví, třeba jako se mnou,“ navrhl jsem.

„Já jsem to prostě udělala jinak,“ řekla vzdorovitě. „Nezáleží mi na diplomu, ale na znalostech. A ty mám.“

„Dobrá – jsi teď léčitelka,“ ustoupil jsem. „Léčíš lidi, ale na rozdíl ode mne z nich taháš peníze. Když se to vezme kolem a kolem, léčíš je kvalitně, není tvá vina, že nezískáš smlouvu s pojišťovnou, aby to bylo košér po právní stránce. Chceš to dělat pořád takhle?“

„Proč ne?“ usmála se. „Za tři stovky vyléčím rakovinu. Pacient, který chce ušetřit, může jít do nemocnice. Tam nebude platit nic, ale zemře. Mimochodem, peníze nevymáhám. Mám kasičku na dobrovolné příspěvky ve výši stovku za návštěvu. Nemám živnostenský list a ten opět nedostanu kvůli věku. Co mám dělat? Na světě žádný právní řád nepočítá s démony. Takhle je to zamotanější, ale funguje to. Nikdo se mi neodvážá zaplatit, spíš si pochvalují, jak jsem levná. Během vyšetřování konjugátorem vkládám na pacienty ruce, což je rychlejší než placebo injekce, takže málokdy potřebuji na jednoho pacienta více než deset minut. Mám třicet až padesát pacientů denně a vydělávám si až šedesát tisíc měsíčně. Dobrý, co? Rodiče mi většinu ukládají na knížku, abych měla jednu na výbavu, ale i tak si nežíjeme špatně, ačkoli máma nechodí do práce a navíc jim sebrali příspěvek za starost o bezmocnou holku. To je v pořádku, bezmocná už nejsem.“

„Dejme tomu – může to mít i své výhody,“ připustil jsem.

„Určitě,“ tvrdila dál. „I s placením je to pro pacienty výhodné. Za pitomou chřipku dostanu stovku, stejně jako za zápal plic. Je to hodně – nebo málo? Důležité je, že chřipka během půlhodinky zmizí. Klasický způsob léčení je sice zadarmo, jenže pacient bude několik dní marodit, což ho při žebráckém nemocenském přijde draž. Kdo si tu výhodu uvědomí, jakože všichni, stovky nelituje. Jsou jistě zdlouhavější případy, například srovnání očních vad může trvat pět návštěv; ale ačkoliv to pacienty přímo neohrožuje, chodí ke mně rádi – na brýlích ušetří mnohem více. Mám v tomhle směru svědomí naprosto čisté.“

Měla opět pravdu. Mě tím aspoň přesvědčila.

„Ještě by mě zajímalo – jak se vlastně cítíš jako dívka?“

„Normálně,“ odtušila. „Jako patnáctiletý žabec. Ostatně, když se tak v rámci léčení spojuješ se svými pacienty, ještě tě ani nenapadlo vyzkoušet si, jak se cítí některá ze tvých pacientek? Jestli ne, zkus si to.“

„Tomu se vyhýbám jak čert kříží,“ přiznal jsem. „Myslím si, že je to indiskrétní.“

„Indiskrétní, ale nedivila bych se tomu. Z vědeckého hlediska to je zajímavé.“

„A ty to děláš?“

„Jistě – co jiného mám dělat? Mám teď poněkud jiné image než dřív. Moji pacienti se u mě nediví občasným projevům jasnovidectví a berou to jako něco, co prostě patří k věci.“

„A když se setkáš s něčím, co není v pořádku?“

„Image jasnovidky má výhodu, že ke mně lumpové raději nechodí,“ usmála se. „Trmácí se potom světa kraj k tobě a ty si kazíš reputaci, když je necháváš na holičkách, nebo když jim jako jedinou spásu vnutíš – kněze.“

To jsem nechal bez odpovědi – byl to přece její vtip. Kdo přišel na náboženská klíčová slova? Přece ona – ještě jako Jindřich.

„A když jsi dívka – pomýšlíš si také najít kluka?“

„Ty také ještě nejsi ženatý,“ odsekla zamračeně. „Počkám si, jak se s tím vyrovnáš ty.“

„Pravda – ale já na to zatím nespěchám,“ přiznal jsem. „Ještě jsem to ani nezkoušel.“

„Jen si hezky přiznej, že to je něco jako Gordický uzel. Může si vůbec démon najít odpovídajícího partnera? Já jsem si přečetla všechny kluky z vesnice a okolí, ale málo platné, nikdo se mi nezdál. Dokud jsem byla idiotek, nedal by mi žádný z nich pus, ani kdyby jim nějaký mafián držel u hlavy pistoli. Ani se tomu nedivím, vím co jsem byla. Teď by mě asi chtěli, jenže jako sexuální hračku a je tomu přesně naopak: nemám zájem já. No řekni, o čem bych si povídala s klukem, který nezná vůbec nic kromě fotbalu, piva a sexu? Takových je na vesnici většina a těch pár, co mají jakž-takž přijatelnější zájmy, spočítáš na prstech. Všichni jsou přitom namyšlení až hanba – a často nejsou vůbec schopní pochopit, jak nebetyčný vrch nad nimi mám. Tys měl také mouchy, ale musím ti přiznat, vynikal jsi hlavně v upřímnosti, proto jsem se odhodlala světit ti své tajemství. Od té doby jsem žádného takového kluka nepotkala, o holčích nemluví – to samé v růžovém. Není to smutné?“

„To bude možná malér,“ došlo mi až teď. Došlo by mi to dřív – přemýšlet o tom.

„I kdybys našel holku upřímnou a čistou jako lilii, o čem si s ní budeš povídat? Každá vycítí, že se ti nemůže rovnat – a každou to bude určitě deprimovat, takže se rychle rozejdete – a nejspíš ve zlém.“

„Myslíš? Moc jsem o tom zatím nepřemýšlel, ale – asi máš zase pravdu.“

„Řekla bych, že by tady bylo řešení,“ pokračovala. „Kdo může být partnerem démona? Jedině – jiný démon. Takže si asi budeš muset pro sebe nějakou démonku udělat. Nejprve si ale musíš najít dívku tak upřímnou, aby si to zasloužila. Budeš ji ale možná hledat dlouho.“

„Myslíš?“ podíval jsem se na ni a usmál se.

„Tím jsem si dokonce jistá,“ řekla. „Na mě si zuby nedělej, pro tebe nikdy nebudu ta pravá. Ne proto, že je mi teprve čtrnáct let, ale protože mě znáš jako profesora Jindřicha. Spíš bych se propadla studem, než abych s tebou mohla něco mít.“

„A s jiným démonem by ti to nevadilo?“

„To bude možná problém,“ zamyslela se. „Nebude-li vědět, že nejsem odjakživa holka... Přiznám se, mám z toho obavy. Teď jsem v pořádku, ale nikdo se nemůže zaručit, že nemám idiocii někde v genech a to by mohla být katastrofa pro moje eventuální potomky. Dokud si neudělám jasno, jak je tomu s dědičností defektů, raději si ani partnera, ani děti pořizovat nebudu. Ostatně – mám na to dost času.“

Navzdory usilovným výzkumům se toho ve světě o problému dědičnosti ví pořád málo. Takže by její obavu bylo těžké nějak rozptýlit.

„Apropó, můžeš mi slíbit, že nikdy a nikomu nepovíš, co jsem byla zač?“ zatvářila se zkroušeně. „Nevadí mi, že mě každý zná jako idiotku. Ale nikdo než ty neví, že jsem byla ve svém minulém životě profesorem Jindřichem. Uznej, holka napůl chlap to bude mít těžší.“

„Slíbit ti to mohu,“ přikývl jsem. „Nikdy a nikomu.“

Podali jsme si na to ruce. Celý rozhovor se díky zhuštěné komunikaci odehrál ve dvou minutách. Pak jsem přivolal hostinskou a zaplatil obě večeře. Lucka si ji sice chtěla zaplatit sama, ale naštěstí ji napadlo navrhnout mi to syknutím, které nikdo jiný neslyšel. Právě tak neznatelně jsem ji upozornil, že jsem ji na večeři pozval a nemůže po mě chtít, abych nedostal svému slovu.

Vyšli jsme před hospodu a zamířili opět ke mně. Lucka si přišla především pro systém počítače, oněch osm CD-ROM desek ve čtyřech krabicích. Od té doby, kdy mi je profesor předal do úschovy, jsem je jen různě přenášel, ale nikdy jsem je nezkoušel vložit do počítače a podívat se na ně. Měl jsem až dosud jinou práci.

Lucie se chvíli zamyšleně procházela po svém bývalém bytě. Převzala krabice i s malou taštičkou, kterou jsem jí na ně věnoval, a rozloučila se se mnou.

„Doufám, že se ti dobře povede,“ přála mi. „Prožila jsem tady spoustu dobrého i zlého, vlastně celý svůj minulý život, ale to všechno odnesl čas. Teď už jsem Lucie a sem se smím nanejvýš občas podívat na návštěvu.“

„Kdykoli sem přijdeš, jsi mým hostem,“ ujistil jsem ji vážně. „Nemám čím bych splatil, cos pro mě udělala.“

„Splatíš to dalším démonům, které vytvoříš,“ řekla. „Já jsem to mezitím promyslela. Předat všechno komukoli by bylo chybou, na tom trvám. Ale můžeš to předat lidem, které si důkladně prověříš; jako já tebe. Pronikat do cizího vědomí není nic neetického, jde-li o jednorázový akt, čistě z důvodů prověření. Je to podobné, jako když si někde vyžádají výpis z trestního rejstříku. Nebudeme-li toho zneužívat, může to být přijatelné. I když se dozvím od svých pacientů nějaké choulostivé skutečnosti, nedávám nic najevo. Nechám si je pro sebe a nikdy nic nepoužiji. Ale myslím si, že není chybou ani když je použiji – a třeba i proti majiteli. Například když objevím obzvlášť zavrženíhodný zločin. Zákony všech zemí světa bývají odlišného znění, ale žádné zákony do dneška nepočítaly – s démony.“

„Měli bychom ustanovit nějaký vlastní kodex,“ navrhl jsem. „My dva se domluvíme, ale až nás bude víc...“

„Máš pravdu,“ přikývla. „Budeme o tom oba přemýšlet.“

Zavedli jsme si ten kodex brzy – ale stále jsme jej měnili. Nebylo to jednoduché ani pro nás. Lidské zákony vznikaly po celá tisíciletí, zákony démonů nemohly vzniknout přes noc.

Pak se definitivně rozloučila.

„Obávám se, že ti už nic nejede,“ staral jsem se ještě. „Auto mám nepojízdné, takže tě nesvezu. Nezůstaneš raději na noc u mě? Nemusíš se mě přece bát.“

„Díky, ale mám tady ve městě tetičku,“ mávla rukou. „Už se na mě těší. Nedávno byla u nás a když mě viděla, málem ji to položilo – ona mě totiž znala jako idiotku. Nechala jsem se od ní pozvat a přespím u ní. Rodiče by se o mě jinak báli a kdyby se nedejbože dozvěděli, že jsem byla přes noc u cizího chlapa, měla bych s dalšími výlety šmytec.“

„Dobrá, bude to jistě lepší,“ souhlasil jsem. „Nechceš aspoň doprovod na cestu?“

„Aby tě tetička viděla?“ ušklíbala se. „Neboj se, nikdo si na mě netroufne. A i kdyby, akrobatické zkušenosti mi zůstaly. Uteču každému. Obtěžovat mě někdo na místě, odkud se utéci nedá, ten by si moc dlouho pamatoval, co si o přepadávání mladých děvčat myslí – ninja Lucie.“

Osamělé děvče v temných uličkách města... ale nebál jsem se, že by se jí něco zlého stalo. Věděl jsem, že je démonka, to mě uklidňovalo.

Určitě bude horší dávka ze samopalů a naskrz prostřílená kabina jejího auta, až se bude sama vracet z výletu na Kavkaz. Teď jsme o tom ani netušili.

A už vůbec ne, jak to bude brzy.

Ztemnělou ulicí dozníval ještě chvíli jen klapot jejích střevíčků.

Bůh buď milostiv lumpovi, který by jí chtěl ublížit!

Indiskrétně

O slovech bývalého profesora Jindřicha, teď Lucie Salačové, jsem přemýšlel celou noc – souběžně s uvažováním o jiných tématech. Souběžnost myšlení byla něco perfektního, ale přece jsem se nejvíce zaměřoval na to nejdůležitější – a tohle bylo bezesporu důležité téma.

Měla pravdu, když tvrdila, že je normální číst lidem při vyšetřování jejich vědomí? Tak samozřejmě se mi to nezdálo. A to i s podmínkou, že toho nezneužiji. Co by mi ale mohlo zabránit zneužívat myšlenek, zážitků a tajemství svých pacientů? V podstatě jen moje vlastní svědomí. To mi zatím nedovolovalo dotýkat se jiných oblastí mozku, než čistě vegetativních. Ostatním jsem se vyhýbal jako čert kříži, jak jsem řekl Lucii, ale není to nakonec – chyba? Nedověděl jsem se nechtíc z hlavy pana docenta Nováka o jeho nemocné ženě? Kdybych to neudělal, trápila by se dál, pokud by vůbec byla ještě naživu – byla na tom přece dost špatně.

Druhý takový případ byli drogoví bossové. Také oni měli svá tajemství a já je použil přímo proti nim. Nebylo to ale spravedlivější než respektovat jejich osobnosti a proti jejich špinavostem nehnout ani prstem?

Nakonec jsem se rozhodl svůj dosavadní postoj na zkoušku uvolnit. Podívám-li se po mysli svých pacientů, jistě uvidím, bude-li to vyvolávat protesty mého svědomí nebo ne. Měl bych si ale stanovit něco jiného. Jak známo, člověk si svého svědomí často nevšimne, nebo je úmyslně potlačí. Co bych ale mohl použít? Jakou pojistku si dát?

Nakonec jsem použil něco jednoduchého, ale v mém případě velice účinného. Součástí procesoru Jindřich byly vnitřní hodiny, nevelká část procesoru, starala se o kontinuitu času. Od té chvíle, kdy jsem byl změněn, jsem ani nepotřeboval náramkové hodinky. Neustále jsem znal přesný čas, ale mohl jsem si určit okamžik, kdy mě můj budík vytrhne z jakékoli činnosti. Používal toho už profesor Jindřich. Stanovoval si tak, kdy nutně musí pokračovat v započaté práci, i když se mu nechce dělat.

Já jsem si určit měsíc na pokusy. Po této době mě budík vyburcuje, abych nad tím se znovu zamyslel. To už jistě budu mít více vlastních zkušeností.

Další, nad čím jsem celou noc přemýšlel, byla navrhovaná možnost vytvořit další demony. Ani to mi nebylo proti srsti, naopak jsem to předpokládal. Ale – vytvořit si démonku jako partnerku, to mě kupodivu dosud nenapadlo. Přitom to bylo logické, až nevyhnutelné. Mohou spolu žít dva, kteří si navzájem vůbec nerozumí? Jistě, i to je možné, ale – jak dlouho?

Ráno jsem otevíral čekárnu s podivnými pocity. Naštěstí první pacienti přišli jen na kontrolu. Ani si nepovšimli, že jsem jim ji poněkud protáhl. Bohužel, nic zajímavého jsem se od nich tentokrát nedozvěděl. Dnešní vyšetřování a léčení byla odlišná od dřívějších. Zatímco jsem jednomu pacientu povzbuzoval štítnou žlázu, starší diabetické paní obnovoval špatně pracující pankreas, jinde zachytil počínající rozpad ledvin, defilovala teď přede mnou prapodivná sbírka lidských osudů. Jak se dalo čekat, bylo to zajímavější než detektivky. Často jsem objevil skutečnosti související s vlastní léčbou, které mi dříve unikaly.

Pekař Bohouš Šavelka byl statný čtyřicátník. Řemesla si vážil a rozuměl mu, ale jak jsem zjistil, doma šťastný nebyl a ačkoliv to nebylo zvenku patrné, pomalu a jistě se se svou ženou blížili k rozvodu. Viděl jsem to jenom z jeho pohledu, ale stačilo mi to, abych si o tom udělal celkový obraz. Jeho choť ho už dlouho tyranizovala jak mohla – a on se jí dětinsky mstil tím, že nenechal žádnou sukni na pokoji. Pan Šavelka přišel se žaludečním vředem, který naštěstí rychle zmizel, jakmile jsem jeho organismus trochu vyladil.

„Proč ke mně vlastně nepřivedete také svou paní?“ zeptal jsem se ho.

„Ta to nepotřebuje,“ mávl rukou. „Je zdravá jako ryba.“

„Vy jste to měl ze stresu,“ pokračoval jsem. „Myslíte si, že ona žádný stres nemá?“

„Možná má, možná nemá,“ řekl Šavelka. „To je její věc.“

„Takhle byste snad mluvit nemusel,“ opáčil jsem káravě.

„Poslyšte, pane doktore,“ nasupil se pekař, „léčit jistě umíte – ale lidem nerozumíte. Tak se do nich neplet’te.“

„Jste si tím tak jistý?“ usmál jsem se. „Zkuste si odhadnout, jak dlouho jste se svou ženou nic neměli. A víte, že to možná souvisí s vašimi potížemi víc, než si myslíte?“

„A do toho vám je nejmíň!“ vybuchl. „Kdo vám o nás co řekl?“

„Vy sám,“ ujistil jsem ho klidně. „Víte, používám trochu nové a nezvyklé vyšetřovací metody, ale dozvím se o vás víc, než jinými způsoby.“

„Touhle kuklou že to zjistíte?“

„Přesně tak,“ přikývl jsem. „Z podmínek činnosti vašeho malého mozku poznám tolik věcí, že se vám o nich ani nezdá. Musím si dát dohromady všechny souvislosti, jinak by mi to nebylo k ničemu. Mohu váš organismus seřídít, ale – neodstraníme-li společně příčinu, tedy váš stres, dříve nebo později vás tady budu mít se stejnými problémy znovu. A kdovíjak to působí na vaši paní. Nezdá se mi možné, aby jeden z vás byl proti silnému nervovému napětí imunní a druhý ne. Přiveďte ji sem, uvidíme.“

Vyprovodil jsem ho a pozval dalšího.

„Jak to, že ještě kouříte, paní Mrkvičková?“ udeřil jsem přísně na nervózní padesátnici. „Nezakázal jsem vám to snad už minule?“

Chápal jsem ji. Cigareta jí pomáhala překonávat tíhu, když se s ní před půl rokem muž rozvedl kvůli mladší kolegyni ze zaměstnání. Bylo obdivuhodné, jak se dokázala starat o dvě dospívající děti a jistě stálo za to pomoci jí. Tím spíš, že by jinde než u mě neměla naději.

„Od minula jsem neměla cigaretu v ústech, pane doktore,“ dušovala se.

Pochopitelně lhala – ale nejen mně, i sama sobě. Nemohla vědět, co jsem si o ní zjistil za tu krátkou chvíli.

„Tady v čekárně ne, ale naposledy dole v průjezdu, že?“

„To bych si nikdy nedovolila!...“ ztuhla, ale držela se zásady zapírat.

„Poslyšte, paní Mrkvičková, nehoupejte mě. Já to poznám naprosto přesně. Mám vám spočítat, kolik těch hřebíků do své rakve jste zatloukla od mého zákazu? Čtyřicet osm.“

„Jak to můžete tvrdit?“ protestovala zarputile. Zapírala by mi do krve, odhodlána nic nepřiznat, což bych ani nebral jako něco trestuhodného. Nebylo to snad lhaní, kterým by chtěla někomu škodit – nejvýš sobě.

„Tvrdím jen to co vím,“ pokrčil jsem rameny. „Škodíte si sama sobě, ale já jsem si to lhaní snad nezasloužil.“

Řekl jsem to tak, jako by mě její zapírání mrzelo mnohem víc, než těch pár cigaret.

„Když ono se to nedá vydržet,“ ustoupila. „Hříchů mám za celý život na svědomí málo a tenhle se snad snese.“

„Hříchů málo, zato smrtelných,“ pokýval jsem hlavou, aby si uvědomila, že nejde o žert. „Vy totiž máte rakovinu plic. Jiný doktor by vám to kouření možná povolil s tím, že už je to jedno, ale já jsem si umanul, že vás z toho dostanu. Ale pokud mi to budete ztěžovat, pak se na to prkno přece jen dostanete – vlastní vinou. Na rakovinu se umírá, vy to nevíte?“

„Rakovinu?“ vytřeštila oči. „Vždyť mě ani nic nebolí!“

„Když mi nevěříte, jděte si na vyšetření do nemocnice na onkologii. Ale radím vám, vraťte se pak ke mně a přestaňte s cigaretami. Vy byste se mohla dožít ještě nejméně dalších dvaceti let a dočkat se i pravnoučat – a vy se mermomocí cpete do krematoria!“

„To jsem nemohla tušit!“ zbledla.

„Ale mohla, na každé krabičce cigaret je čitelně napsáno, že škodí zdraví. Myslíte, že to na vás neplatí?“

„Ale proč zrovna já?“ zaúpěla.

„Jste zkrátka náchylnější. Říkám vám to na rovinu, buďto se polepšíte, nebo půjdete pod kytičky.“

„Ale – proč mi to vlastně říkáte?“ vybuchla. „To se snad nikomu neříká! Není to nakonec jenom strašení?“

„Není,“ zavrtěl jsem hlavou. „Kdybych si s tím nevěděl rady a čekal, že do půl roku zemřete, možná bych vám to neřekl. Já ještě vidím naději, která si ale vyžádá vaši spolupráci. Nechte těch cigaret, nebo můžete okamžitě napsat svou poslední vůli. Vyberte si.“

„Ale to je... to je hrozné. „Mám děti, co s nimi bude?“

„Je to hrozné,“ přisvědčil jsem. „Ale právě kvůli dětem byste se měla překonat. Vidím vám na očích, že mi nevěříte, ale neradil bych vám znovu mě klamat. Budu se určitě snažit, jenže – sebevraždě zabránit neumím.“

„Pane doktore, cožpak vy vidíte u rakoviny ještě naději?“ zadívala se na mě pozorně očima zvířete zahnaného do kouta.

„Máme účinnější metody než dosud, takže vidím naději asi u devadesáti pěti procent. Zbytek jsou kuřáci, které ani rakovina plic nepřinutila přestat. Vyberte si – zatím ještě můžete, ale za měsíc už může být rozhodnuto. Nechcete raději zařídit, aby ve vás cigarety vzbuzovaly ode dneška odpor?“

„Řekla bych vám: ne, vydržím to sama,“ sklopila hlavu. „Jenže já se znám – nevydržím to. Kdybyste opravdu mohl, jak říkáte, zařídit... byla bych vám vděčná.“

„Dobrá,“ souhlasil jsem. „Počkejte okamžik.“

Musel jsem si na to vymyslet doménu. Do této chvíle jsem takovou nepotřeboval, ale byla by velmi užitečná a hned jsem si ji zapamatoval, abych ji mohl použít i jinde.

Paní Mrkvičková potom dostala obvyklou injekci obarvené vody. Tentokrát jsem do ní přidal trochu vitamínu, aby se od minulé dávky barevně trochu lišila.

Ačkoliv jsem provozoval lékařskou praxi zdánlivě stejně jako dřív, mnohé se změnilo.

Jednoduché třídění lidí, jak mi je ukázal profesor Jindřich, totiž na individua, symbionty a parazity, se časem dostávalo do dalších dimenzí. Jak naznačil už on sám, takové třídění není a ani nemůže být jednoznačné. V každém člověku se spojují všechny tyto znaky současně. Nikdo z lidí není dokonalý a jednoznačný. I ten nejhorší parazit může mít kladné stránky a naopak, i v nejčistším mateřském citu může být namíchána chuť parazitismu. Láska k dětem se přece často překrývá s příznávanou i potlačovanou myšlenkou, že nás vlastní děti nenechají na holičkách, až budeme v pozdějším věku odkázáni na jejich péči. Konec konců, ani já sám jsem nebyl bez chyb – a přece si mě profesor vybral za svého pokračovatele. Co na mě bylo tak krásného?

Když jsem ale v krátkých chvílkách spojení pročesával narychlo hlavy svých bližních, pochopil jsem to. To byla úžasná přehlídka přetvářky, pokrytectví, menších nebo větších podrazů, až se mi z toho motala hlava. Ne že by většina lidí byla programově zlá, ale – lidi, schopné držet slovo, i když je to pro ně nevýhodné, abych hledal jako pověstnou jehlu v kupce sena. Sukničkáření pana Šavelky bylo nepatrnou vadou proti tomu, co se odehrávalo v jiných manželstvích. Rodin, které spolu držely jen na vlásku, bylo mnohem víc než těch, kde se dalo hovořit o lásce. Snad jen u mladých manželství do prvního dítěte byla základem, ale ani novomanželství nebylo zárukou klidné rodiny. Většina lidí se na své bližní dívala jako na obtížný hmyz, který jim samotným brání žít, v lepším případě s výjimkou několika nejbližších. Výjimky byly tím vzácnější, že takoví lidé obvykle mívali jiné, stejně pečlivě skrývané nectnosti.

Co by se s lidstvem stalo, kdyby náhle získalo dobrodiní procesoru? Naštěstí by nehrozilo nebezpečí, že se lidé budou ohrožovat pomocí bootstrapů. Až budou mít procesor všichni, nikdo by nemohl druhému uškodit touto cestou. Ale kolik lidí by tento dar zneužilo? Co zla by to přineslo v rukou různých mafiánů – nechci ani domyslet. Ani semtex přece nebyl vymyšlen pro teroristy. Byla to původně velmi pohodlná a bezpečná důlní trhavina, u níž by nehrozilo nebezpečí, že vybuchne pod rukama toho, kdo s ní manipuluje. Trhaviny patří do rukou odborníkům, ale i jim se občas může stát nehoda – ne náhodou se tvrdí, že pyrotechnik se učí jen z chyb svých kolegů a nikdy ne z vlastních. Bohužel právě ta snadnost a bezpečnost použití semtexu se zalíbila grázlíkům, kterým nešlo o odstřelení tun kamení a usnadnění práce v dolech a lomech, ale především o – zbabělé vraždy.

Co by mohli proti sobě používat lidé s procesory? Bylo by toho mnoho – stačilo snad připomenout, jak používal rezonanci proti tankům a vrtulníkům profesor. Tohle by se opravdu nemělo dostat do rukou každému, kdo se u mně objeví na vyšetřovacím křesle.

Nicméně jsem se rozhodl hledat dál. A zatím jsem alespoň léčil – dokonce i takové, kterým jsem už po prvním vyšetření podával ruku jen s velkým sebezapřením.

Proti drobným lumpárnám jsem nezasahoval. Muselo by to přestoupit jistou hranici. Drobné podvůdky, okrádání nebo využívání nic netušících lidí jsem zatím přecházel mlčky.

Zatím...

Byl jsem ale odhodlán nestrpět skutečné zločiny, zejména spojené s násilím, vraždy. Tušil jsem – vlastně jsem už najisto věděl, že kdyby mě něco doopravdy vytočilo, mohu vybuchnout jako bedna semtexu. Nebo ještě hůř...

O tom by mohl něco vypovídat drogový král Doktor – pokud je ovšem schopen dát dohromady aspoň krátkou souvislou větu. Nebo slepý pan Švestka, který mezitím zešlel, takže vyměnil nemocnici za ústav pro duševně choré.

Démon, který lidi léčí, může být požehnáním. Ale co může být horšího, než rozzlobený démon, který se někoho rozhodne – ztrestat?

Aniž bych to úmyslně preferoval, léčil jsem teď převážně metodou domén.

Tyto ostrůvky v mozku, vybavené vlastním programem, byly na mnoho nemocí velmi účinné. Paní kontrolorka Zahrádková ze zdravotní pojišťovny měla pravdu. Nepotřeboval jsem léky ani skalpel, dokonce ani u těch nemocí, kde je jiní lékaři jednoznačně indikovali jako jedinou možnost. Lucie je pochopitelně používala také; vždyť je sama coby profesor Jindřich vynalezla. Byli jsme pochopitelně jediní na světě, kdo to dokázal. Nikdo jiný než démon nemohl domény používat. Normální člověk by nebyl schopen doménu ani zjistit, natož vědomě vytvořit. Stále jsem si připomínal, že bych se měl zaměřit i na některé související obory. Co je to vlastně hypnóza, jak funguje akupunktura?

V případě akupunktury, kdy zásah jehlou na určitém místě lidského těla vyléčí zdánlivě nesouvisející nemoc, jsem si brzy sám udělal jasno. Vypůjčil jsem si v knihovně odbornou příručku, během jediné pracovní noci jsem si ji prostudoval a rozhodl se sám na sobě některý z aktivních bodů podráždit. Pak jsem napjatě sledoval, co to se mnou udělá. Procesor měl nad mou vlastní trojrozměrnou sítí neuronů dokonalý přehled, mohl jsem zevnitř sledovat, co se v ní děje.

Podráždění kritického místa se bleskurychle přeneslo do mozku, kde vyvolalo něco podobného zajiskření. Část mozku se uvedla do aktivního stavu a vzruch se šířil dál do všech stran, jako když hodíte kámen do vody a po vodě se rozběhnou kola. Vlny dospěly na okraj, kde se odrazily a vracející vlny se skládaly s dalšími. Pokud touto interferencí vytvořený bod silného vzruchu ležel ve správném místě, nastalo velmi silné ovlivnění, vzdáleně podobné účinku domény. Tento mechanismus kdysi po dlouhá tisíciletí úspěšně používali Číňané, zatímco v Evropě v téže době felčari mořili pacienty pouštěním žilou a různými jedovatými přípravky. Moderní doba to propracovala a postavila na vědeckou bázi – ale pokračovala v tom dál. Ne že by to neúčinkovalo, ale za jakou cenu?

Doména byla rozhodně výhodnější než akupunktura. Nešlo o jednorázové podráždění, ale o trvalé působení po celou dobu její existence, což její účinky násobilo. Největší výhodou domény bylo cílevědomé použití, na rozdíl od celkem

náhodného interferenčního působení. Proto doména dokázala za pouhý týden rozpustit rakovinný nádor, jehož odstranění bylo za hranicí snesitelnosti chirurgického zákroku. Doména mohla navíc likvidovat kromě rozvinutého nádoru všechny počínající metastázy, které by chirurg ani neobjevil. Problém byl jen v tom, že doména není už z principu nic trvanlivého. Je to jen oblast mozku naplněná jistým programem, od vzpomínek se liší jen způsobem vzniku. Stejně jako mizí vzpomínky, časem zmizí i doména. Podobně jako nezapomenutelné zážitky může existovat i trvalá doména, ale takový zásah je obtížnější a není stoprocentně jistý. Byl by paradox, kdyby oslepený podnikatel Švestka v nemocnici upadl na hlavu a tímto úderem se mu – vrátil zrak.

Napadlo mě vytvořit trvalejší doménu a pojistit ji zhuštěním neuronů. Vzniklo by něco jako jednoduchý procesor – program v hradlovém poli, vytvořený hned při jeho výrobě maskou. Působení takové domény by bylo trvalé, možná až doživotní. Několik takových oblastí by velice zkvalitnilo funkce malého mozku a zpomalilo nežádoucí degradační procesy v lidském těle. Upravený člověk by pak mnohem déle setrval v aktivním věku, jako to profesor Jindřich původně vyzkoušel na sobě. Jak dlouho by to vydrželo? Tři sta – pět set let? Měl bych se nad tím důkladně zamyslet. Bylo by to něco závažného. Něco, co by pro lidstvo znamenalo tak obrovský skok, jakým nebyly žádné vynálezy od parního stroje včetně dosažení Měsíce.

Jedno mě prozatím odrazovalo od pokusu vyzkoušet si to na některém ze svých pacientů. Pomyšlení, co by udělalo se světem jako takovým, kdyby se ta možnost znenadání rozšířila na všechny lidi.

Počty lidí by zakrátko stouply nad všechny meze. Planeta by to nemusela unést – a jak strašná katastrofa by nás potom postihla, jsem nechtěl ani domýšlet. Dlouhověkost by do značné míry rozbila tradiční rodiny, ale co by přinesla na jejich místo? Těžko hádat. Ale čím víc dětí by vyrůstalo v dětských ústavech, tím hůř pro všechny, nejen pro ně samotné. Rozpad rodin by mohl smést i poslední zbytky soucitu a soudržnosti, které lidé k sobě chovají.

Rozhodl jsem se s dalšími výzkumy na tomto poli počkat. Nejprve to musím probrat s profesorem – vlastně s Lucií. Ta by o tom také měla už dávno vědět. Vlastně už od začátku.

Mafiáni

První známky pohromy jsem trestuhodně přehlédli. Měly mě varovat obavy řezníka z krámu na náměstí, pana Jiřího Vaňka, o jeho syna. Pan Vaněk bohužel nic bližšího nevěděl, měl jen tušení, že se jeho synáček do něčeho nepatřičného zapletl. Jiří Vaněk junior byl naprosto zdravý a neměl nejmenší potřebu navštívit mě. Od něho bych se možná všechno dozvěděl včas. V té době jsme ještě nedokázali číst lidské myšlenky na dálku, to by asi dopadlo lépe.

Zpráva o jeho vraždě klidné městečko zaskočila. Nikdo si neuměl představit, co se tam vlastně stalo. Na úzké silnici dva kilometry za městem musel mladý Vaněk zastavit, neboť se mu napříč silnicí postavila dvě auta. Snad se ještě pokoušel na poslední chvíli se svým autem otočit, jenže vrahové byli rychlejší a pět kulek v hlavě znamenalo jeho okamžitou smrt. Pak vrahové klidně svrhli jeho auto do příkopu a odjeli.

Policie byla, jak tomu u takových případů bývá, naprosto bezradná. Policisté zajistili stopy, proměřili balistické prvky vypálených strel, podrobili auto pečlivému zkoumání, ale vrahové pracovali v rukavicích a nenechali jim až na několik nezřetelných otisků pneumatik žádné použitelné stopy. Ani nábojnice rozházené po okolí nenesly otisky prstů a celkově bylo jasné, že vrahové patří v tomto směru k lidem velice zkušeným.

Profesionální vražda se na malém městě jistě nedá přejít bez tisíců řečí. Pana Vaňka jsem si při jeho nejbližší návštěvě dobře propátral, ale mnoho jsem se nedozvěděl. Opravdu nevěděl nic víc než předtím. Několik nejasných náznaků, když si jeho syn postěžoval na výhrušné anonymy, aniž by jim zřejmě dával větší váhu. Jeho podivné kšefty se statisícovými výdělky bez nějaké skutečné, reálné firmy byly podezřelé, ale z toho, co pan Vaněk senior věděl, se nedaly dělat žádné závěry. Jediné, co jsem se od pana Vaňka dozvěděl bližšího, byla existence několika synových přátel, pokud se zde o skutečném přátelství dalo mluvit. Nebylo zkrátka čeho se zachytit. Rozhodl jsem se všechno dál sledovat, ale než jsem se odhodlal něco podniknout, byli dva z těch přátel podobným způsobem zákeřně zastřeleni. Také v autě na úzké silnici a také pistolemi.

To už bylo každému jasné, že půjde o něco většího.

Zbytek přátel Vaňka juniora se stáhl do obrany. Chodili zásadně pohromadě, nebylo možné se k nim přiblížit. Dalo se čekat, že budou ozbrojeni. Nicméně jsem tušil, že všechno zdaleka neskončilo. Ztratil jsem ještě dva dny a dvě noci. Pak jsem se přece rozhodl podívat se tomu na kloub. Obával jsem se, že by vyčkávání mohlo přinést jen další zkázu. Brzy se ukázalo, že jsem se nemýlil.

Noc pro mě už dlouho nepředstavovala dobu spánku, nejvyšší dobu odpočinkového klidu. Proto jsem se rozhodl zahájit svou akci po půlnoci, kdy jsem měl většinu výhod na své straně.

Několik hodin předtím jsem si zvýšil citlivost očí. Bylo to poněkud riskantní, neboť bych mohl být snadněji oslněn, zato jsem teď ve tmě viděl jako sova. Pro jistotu jsem se navlékl do černých kalhot a svetru, abych byl v noční tmě co nejméně patrný, na hlavu si dal černou baseballovou čepici a na oči nasadil protisluneční brýle. Do jedné kapsy jsem si vzal jako výzbroj flétnu a do druhé konjugátor.

Nově postavená vila jednoho ze zbylých Vaňkových přátel, pětadvacetiletého Matouše Rezka, se podobala spíše pevnosti. Nebylo jasné, kde na ni ten mladíček vzal peníze, ale dalo se tušit, že tu něco smrdí. Z bezpečné vzdálenosti od vily jsem pozoroval několik kamer, zabírajících přístupové cesty. Kdo má na zabezpečení domu takové prostředky, má k tomu jistě velice dobrý důvod. Brzy jsem ovšem postřehl místo, které kamery dostatečně nekryly. Byl to vysoký mřížový plot na straně uličky, kudy žádné auto neprojelo. Umožnilo mi to dostat se přes plot do zahrady a podél plotu až ke zdi vily.

Sejmul jsem brýle. Tady byla tma, většina světla osvětlovala spíše zahradu kolem vily. To mi samozřejmě nijak nevadilo. V prvním patře bylo na dosah hromosvodu pootevřené okno a po drátě bych mohl snadno vyšplhat nahoru. Neodkládal jsem to. Vila byla tichá, všichni tam spali. Vyšvihl jsem se do výšky a začal rychle šplhat. Jakmile jsem dosáhl úrovně okna, natáhl jsem se a velice opatrně zatlačil. Okenní křídlo se pootevřelo ještě víc, ale uvnitř se zarazilo o nějakou zádržku. To mi prozatím stačilo a dál už jsem se nerozmýšlel, odrazil se a zachytil okenního rámu. Opatrně jsem dovnitř vsunul ruku a nahmatal háček. Pak se okno otevřelo a cesta byla volná.

Měkce jsem vskočil do místnosti. Byla to nevelká komora, ale pro mě bylo důležité, že dveře nebyly zamčené. Ostražitě jsem se rozhlížel po bezpečnostních prvcích, ale do tak malé komůrky zřejmě nenainstalovali ani malé čidlo. Tím lépe. Jak se zdálo, budu mít snadnou cestu. Za dveřmi byla tmavá chodba, ale včas jsem se zarazil. Zachytil jsem tam pokojné oddechování veliké dogy, našťastí spící.

Sykl jsem na ni ultrazvuk nejvyššího kmitočtu, jaký jsem byl schopen vydat. Veliký pes se probudil a štěkl, ale spíše z náhlého probuzení, než že by o mně skutečně najisto věděl. Rychle jsem analyzoval jeho psychorezonanci. Pak jsem sykl nižší kmitočet, na který se mi lépe moduloval bootstrap. Obrovská doga si opět klidně lehla na koberec a usnula. Probudí se ráno – a pokud všechno dobře dopadne, nebude ani za špatné hlídání potrestána. Bylo by to nespravedlivé, tady se přece o nějakém selhání vůbec nedalo mluvit. Bezpečnostní systém vily byl diletantský. Kamery byly umístěny tak, aby pokryly obvyklé přístupy do budovy, ale nikdo je nesledoval. Uvnitř se obyvatelé vily spoléhali spíš na psa, než na další zabezpečení. Po vyřazení psa byli bez ochrany.

Velice brzy jsem se měl přesvědčit, že by je ani dokonalejší systém nezachránil před tím, co se chystalo.

Pravidelné oddychování se neslo z ložnice. Podle zvuků tam spaly dvě osoby, ale dveře byly zamčené zevnitř a zámek se nedal snadno otevřít. Nezbylo mi než vstoupit do sousední místnosti a pokusit se do ložnice vniknout oknem. Za dveřmi byl prázdný obývací pokoj. Otevřel jsem krajní okno, ale k sousednímu oknu jsem se natahoval marně. Bylo zajištěné dokonaleji, než jsem čekal.

Náhle jsem ztuhl. Před dům potichu přijížděla dvě auta. Žádné nemělo rozsvícené světlomety a obě zastavila u domu Rezkových, kde neměla co dělat. To bylo podezřelé.

„Kde máš ty rozbušky?“ zaslechl jsem v nočním tichu.

„V krabici,“ zněla tichá odpověď.

A hrome! To nevypadalo dobře. Šeptání bylo na tuto dálku sotva slyšet, nicméně mi stačilo abych pochopil, že ti chlapi připravují něco nekalého. Měl bych se podívat přednostně na ně, Rezkovi mi neutěchou. Vycouval jsem tiše na chodbu a bez dlouhého uvažování vrazil do dveří neveliké kuchyňky, jejíž okno vedlo stranou. Tudy jsem se mohl nepozorovaně dostat ven. Seskočil jsem do tmy, ale měl jsem teď natolik citlivé vidění, že jsem dobře viděl, kam skáču. Dole se nacházela od doby stavby velká hromada kyprého písku. Dopadl jsem do ní jako kočka, odskočil stranou, ale pro jistotu jsem se ještě obrátil a dlaní zahladil v mokřém písku stopy svých bot. Nezdržoval jsem se, několika skoky jsem byl u plotu a přehoupl se do ulice. Nikdo zde nebyl a proto jsem rychle doběhl k rohu, za kterým stála obě auta.

Ihned jsem zjistil, že tam jsou tři muži, oblečení do tmavých kožených bund a modrých kalhot. Cosi kutili v kufru jednoho auta, čtvrtý seděl za volantem dalšího vozu. Byl jsem od nich tak blízko, že jsem nepotřeboval flétnu a stačilo mi syknout. Všichni čtyři rázem znehybněli. Doběhl jsem k nim a okamžitě jsem krajnímu z nich nasadil na hlavu konjugátor.

Jediným pohledem do jeho myšlenek jsem zjistil, že jsem přišel právě včas. Tento muž před okamžikem odjistil časovací strojek, který měl odpálit obrovský balík trhavin v autě. Co to mohlo udělat? Především by to rozmetalo do okolí automobil, ale to by bylo asi nejmenší. Plaková vlna by smrtícím úderem zasáhla vilu a několik dalších domů. Atentát byl zřejmě zaměřen proti Vaňkovým přátelům, ale taková exploze by ublížila i mnoha dalším nic netušícím lidem. Střepey skel z oken by poranily lidi v přivrácených místnostech v širokém okolí od centra výbuchu. Přepadnout někoho v autě a rozstřílet ho pistolemi jistě není nic pěkného, ale atentátník může narazit na ozbrojeného protivníka, který vystřelí dřív. Použit nastraženou trhavinu je zbabělejší a strůjci tak bezohledných metod si ani nezasluhují žádné ohledy, pomyslel jsem si, jakmile jsem se dozvěděl, co jsem potřeboval vědět.

Jedním pohybem jsem vytrhl z balíku třaskaviny rozbušku i s časovacím strojkem a odhodil je do nejbližší kanalizační mříže. Už tím jsem zabránil nejhoršímu, ale nestačilo mi to. Ochromenému teroristovi jsem sáhl pod koženou bundu a vytáhl jeho vlastní pistoli s nasazeným tlumičem. Zbraň s tlumičem nepatří do kategorie zbraní pro sebeobranu, navíc jsem z jeho myšlenek věděl, že je to jedna ze zbraní, které zabily mladého Vaňka. Dobrá, donesl si ji sám, když ji teď použiji, bude to vypadat přirozeněji, než kdybych proti nim použil prostředky démona. To, co jsem se dozvěděl, mi k tomu dávalo jakési právo.

Tři slabé rány. Chlapi s prostřelenými hlavami se zhroutili k zemi jeden přes druhého. Všichni nedávno stříleli na mladého Vaňka, dostalo se jim jen stejné odplaty. Třetí se navíc chystal bezohledně zabíjet vinné i nevinné výbušninou – a zasluhoval si slitování nejméně ze všech. Nechal jsem je ležet kde padli a zamířil k autu. Přisedl jsem si ke čtvrtému z bandy, nasadil mu konjugátor a zadíval se i do jeho myšlenek. Od prvních tří jsem už věděl, že je ze všech nejdůležitějším a že se od něho nejvíce dozvím. Opravdu to stálo za to.

Bylo tomu, jak jsem očekával. Ani on nebyl pravým šéfem, banda musela být mnohem větší. Tihle čtyři pro ni vraždili, ale o nic víc se nestarali. Co je to proboha za bandu, která zaměstnává komando profesionálních vrahů? Bleskurychle jsem se seznámil se vším, co ta povedená parta stačila napáchat. A nebylo toho málo. Jenom

za poslední rok jsem jim napočítal sedm mrtvých. Nikdo z těch čtyř neznal ani ostatní členy bandy, jen bosse, který je angažoval. Ale ani ten nebyl zřejmě tím nejvyšším.

Přede mnou se zvolna jakoby z mlhy vynořovala struktura, jakou jsem dosud neviděl. Vaněk a jeho kamarádi nebyli podle všeho svatoušci, ale jejich protivníci byli mnohem horší. Ani Doktorova síť drogových dealerů, kterou jsem před nedávnem zlikvidoval, nebyla tak složitá a nebezpečná. Čím se tak velká organizace zabývala? V tom jsem neměl jistotu. Věděl jsem jen jedno – v našem městě se neangažovala, bylo pro její zájmy příliš malé. Vaněk se svými přáteli jí zkrížili plány někde mimo a banda se rozhodla zbavit se jich. Prostředky, kterých použila, na první pohled svědčily o její mimořádné nebezpečnosti.

Co teď? Postavit se proti ní? To už jsem udělal. Zatím proti čtyřem katům, vyslaným do našeho města. Mohl bych se teď stáhnout, nic víc nepodnikat, ale potom bych té bandě ponechal Vaňkovy přátele na pospas. Ačkoliv šlo podle mého o vyřizování účtů mezi dvěma bandami, odnesli by to spolu s nimi i nevinní.

Rozhodl jsem se. V této chvíli mám výhodu. Oni netuší, že nemají proti sobě otřesenou a nepřiliš početnou partu Vaňkových přátel, ale – démona. Ostatně – noc teprve začala.

Bezmocného velitele komanda katů jsem vystrčil z auta na chodník a počtvrté stiskl spoušť. Pistole s tlumičem mnoho hluku nenadělala – široko daleko ani nikoho neprobudila. Ošklivá hračička – zabíjí téměř bez hluku, nikdo si toho ani nevšimne. V pocitech, když jsem ji svíral v ruce, bylo cosi ďábelského. Měl bych se jí co nejdříve zbavit.

Posadil jsem se na místo řidiče, nastartoval a rozjel se do tmy. Zastřelené katy i auto s trhavinou jsem zanechal na místě. Policie si už s nimi jistě poradí – aspoň pokud půjde o odklizení. Mnohem větší námahu jim dá vysvětlení, kdo zanechal mrtvoly u auta plného semtexu a kdo vlastně to auto ukradl. To jsem zatím nevěděl ani já, auto totiž obstarávala jiná parta; nikdo z katů se takovými maličkostmi nezabýval. Nevadí. Jenom ať se i policie trochu snaží... To už snad bude jasné každému, že tady jde o něco většího. Naše policie si války dvou gangů všimne často až po nálezů třetí nebo páté mrtvoly a pokud banda své oběti dokonale uklidí, třeba na dno přehrady, nepřijde policie na nic.

Projel jsem dvě menší vesnice. Měl jsem před sebou další cíl – nenápadnou šedou vilu v Klánovicích, kde měl být další člunek bandy. Boss, který zabijáky zaměstnával. Možná se od něho dozvím více. Nepochyboval jsem, že postupně odhalím všechny, jenom jsem nesměl ztratit stopu.

Konečně Klánovice. Auto zastavilo před vraty rozsáhlé zahrady. Znal jsem to tady ze vzpomínek zastřelených. Nikdo nic netušil, zatím to vypadalo, jako kdyby se parta katů prostě vracela z akce. Otevřel jsem klidně vrata a zajel beze spěchu po písčité cestě ke garáži. Tady mě už mě očekávali dva chlapi. Ve světle lampy jsem je poznal – od velitele katů jsem znal i jejich podobu.

První byl pouhý garážmistr. Jmenoval se František Mirota a měl převzít auto a postarat se o stopy, které na něm po akci mohly zůstat. Sám měl ovšem prsty v několika vraždách, takže si ohleduplnost nezasluhoval ani on. Druhý si přišel vyslechnout zprávu o průběhu a výsledcích akce. Pochopitelně o ní tedy věděl.

Vystoupil jsem a prvním výstřelem prostřelil hlavu garážmistra Miroty. Byl z obou banditů menší zvíře, od něho bych se toho mnoho nedozvěděl.

„Ručičky nahoru a to hned!“ namířil jsem pistoli s ještě kouřící hlavní druhému přímo mezi oči. Jak jsem čekal, ztuhl úžasem.

„Nepozvete mě dál, pane Blažek?“ pokračoval jsem.

„Vy jste... vy jste ho zabil!“ vyhrkl a mrkl na kamaráda ležícího u mých nohou.

„Očekával bych větší inteligenci od bossse,“ opáčil jsem suše. „To je přece vidět.“

V této chvíli byl můj. Měl v mozku bootstrap a nevelkou doménu, která čekala na klíč.

„Kdo jste, k sakru?“ odsekl vztekle s rukama nad hlavou. Nenápadně se rozhlížel, ale odnikud mu nemohla přijít pomoc. Zahrada byla prázdná a tlumič na pistoli vykonal své. Nikdo ve vile se neprobudil.

„Jsem Démon,“ představil jsem se mu.

„Vás už jsem někde viděl!“

„Nevylučuji to,“ kývl jsem. „A teď pěkně čelem k zemi!“

Okamžik poté ležel obličejem na písku před garáží. Ne že by mě sám tak ochotně poslechl, ale nohy ho prostě přestaly náhle poslouchat. Byl ochromený jako housenka po žihadle vosy kutilky. Odvlekl jsem ho do garáže a nasadil mu čelenku konjugátoru.

„Před hodinou jste poslal čtyři své maníky, aby vyhodili do povětří vilu Matouše Rezka a jeho ženy,“ oznámil jsem mu klidně. „Nezdá se vám, že to bylo trochu drsné? Tam by přece zemřelo mnohem víc lidí, než jenom Rezek.“

„Jak to víš? Co je s nimi?“ Ochromení mu dovolovalo jen tiché sípění – neměl jsem zájem, aby křičel.

„Co je s nimi? Rezka to ani neprobudilo, zato vaši kati jsou po smrti,“ ujistil jsem ho.

Pořád nemohl pochopit, jak se to mohlo stát, já jsem se už proháněl po jeho paměti.

„Tys je zabil?“ zeptal se. „Ale to je vražda!“

„Jistěže,“ přikývl jsem. „Nejsem od policie, abych musel dbát na nutnou sebeobranu. Máte strašlivou smůlu, že jsem se k tomu nachomýtl.“

„Tohle si šeredně vypiješ!“ snažil se mě zastrašit. „Ke které partě vlastně patříš?“

„Pane Blažek, vy jste mi asi nerozuměl,“ opravil jsem ho mírným tónem. „Já si nic nevypiju. K žádné lidské bandě nepatřím. Jsem sám, ale pro vás to není výhoda. Právě jste mi všichni propadli – tělem i duší.“

„Na to ti neskočím,“ zasyčel vztekle.

„Vždyť vidím, že vám to ještě nedošlo,“ pokračoval jsem. „Možná vás zmátlo, že používám lidské zbraně, že? Ale to záleží opravdu jen na mně. Ten darebák Mirota měl na svědomí dost na to, abych ho zastřelil jako psa. Vy jste větší grázlík, takže byste měl před smrtí ochutnat plameny pekelné. Doufal jste, že se na vaše zločiny nikdy nepříjde? Či snad, že vás tahle banda dokáže zachránit? Nic z toho se vám nesplní – budete tučnou ozdobou kotle. Dvacet vražd – to se u jednoho člověka opravdu málokdy sejde.“

„Tolik lidí jsem nikdy nezabil!“ vyhrkl.

„Vlastnoručně jen devět, vím,“ přikývl jsem. „Na těch dalších jedenáct jste si najal zabijáky. Ale peklo vám je započítá. Jako u olympijských her – není důležité osobně vraždit, nám stačí zúčastnit se.“

Pochopil, že mi nikdo v ničem nezabrání. Poznal jsem to na jeho hlase. Ze sebejistého přešel do mnohem ustrašenějšího tónu:

„Co se mnou chceš dělat, hajzle?“

„Nic moc,“ ujistil jsem ho. „Vy přece nejste hlavním bossem, jste jen takové menší kápo. Chci-li dostat vaše nadřízené, nemohu s vámi ztrácet čas. Od vás jsem se toho dozvěděl dost a dost, víte? Víím o vás i to, co jste si myslel, že je už dávno pohřbené. Jako Evička Milounová, snad se na ni ještě pamatujete? Jako školák jste ji přece zneužil a zabil – nikdy se vám na to nepřišlo, že? Je tomu už dávno, pravda, ale my démoni žádné promlčení zločinů neuznáváme!“

„Jak to, že to víš?“ zesinal.

„Konečně jste pochopil, že jsem Démon?“ usmál jsem se na něho. „Ale trvalo vám to. Já víím i to, co už neví nikdo jiný než vy sám – a já. Mám vám vyličít, jak Evička plakala a jak vás prosila o život? Byl jste necita už jako kluk a podle mě jste se dožil až příliš vysokého věku.“

„Tak mě tedy zab!“ odsekl zarputile.

„To byste měl jednoduché!“ zavrtěl jsem hlavou. „Vy si zasloužíte mnohem větší trápení. Pekelný oheň zaživa, to bude jediný správný trest pro vás.“

Propátrat paměť toho netvora byl oříšek, ale už jsem byl hotov. Zbývalo určit trest, ale i to už jsem promyslel. Podnikl jsem krátký soustředěný nápor na jeho nervy. Přetrhal jsem některá spojení v jeho mozku. Podobalo se to mozkové mrtvici – ochrnutí nervů mu zabrání pohnout jediným svalem kromě obličejových. Bude moci mrkat a dělat grimasy, ale ne mluvit. Bude moci pohybovat nohama, ale ruce bude mít křečovitě sevřené v pěsti, takže jimi neuchopí ani lžici. Spousta lidí takhle trpí po mrtvici – ale málokdo si to zaslouží, jako tento zloduch. Proč bych mu k tomu nepřidal něco ještě horšího? Například doménu, která začne v jeho těle vytvářet pocit svědění a palčivé bolesti. Ten oheň bude neuhasitelný, ani lékařům nezbuđe nic jiného než stále zvyšovat dávky morfia. Nazval jsem si to příznačně pekelný oheň – a byl to vskutku příšerný trest. Trest jen pro mnohonásobné vrahy.

Ochromeného pana Blažka jsem nechal v garáži nedaleko od zastřeleného pana Miroty. Kromě toho jsem mu vtiskl do dlaně pistoli s tlumičem, aby na zbrani zůstaly jeho otisky prstů, zatímco své vlastní jsem pečlivě setřel. Blažek mě pozoroval s netajeným vztekem – ale nemohl mi už ani zlořečit. Nechal jsem ho a vypravil jsem se do vile.

Ve vile bydlelo očividně načerno mnoho lidí. Patřili k několika skupinám. Ta největší se zabývala drogami. Měla ve sklepě sklad, odkud drogy rozdělovala menším partám dealerů. Předávání se nikdy neuskutečňovalo ve vile, zásilky byly zásadně roznášeny až na místo. Při případném prozrazení jednoho dealera se policie nesměla dostat ani o krok dál. Drogy byly jen jednou z mnoha činností bandy, ale zdálo se, že ne tou největší. Větší položkou bylo výpalné, vymáhané na podnikatelích široko

daleko. Pár členů bandy vědělo i o jakémsi Domě erotických služeb, odkud také peníze tekly proudem. Tady snad bylo všechno.

Procházel jsem zvolna jednotlivými pokoji vily a jejich obyvatele jednoho po druhém ochromoval. U většiny jsem se bohužel musel zdržovat s konjugátorem, abych si byl jistý, že neubližuji nevinným. U party, jejíž členové se dobře znali, stačilo prozkoumat prvního kdo mi padl do ruky; mohl by o ostatních vědět všechno co jsem potřeboval. Ale takových bylo málo a navíc, každý druhý bandita měl veliké škraloupy na svědomí dávno předtím, než se připojil. S vilou jsem proto skončil ve čtyři ráno. Výsledek byl pochmurný. Dva nejhorší vrahy, Blažka a jakéhosi Smutného jsem natrvalo ochromil a připravil jim pro nejbližší týdnů peklo pekelného ohně. Šest dalších jsem natrvalo oslepil, tři vyvázli se slabší doménou, která je sice oslepi, jenže pomaleji a kromě toho může být neutralizována pouhými třemi nahlas vyřčenými slovy – Bože, odpusť mi!

Nebyl to nakonec jen krutý žert hodný démona? Ani jsem to tak nechápal. Klíčem nemohla být víra, zejména ne ta povrchní, kdy zločinec prosí Boha o ochranu před trestem za loupež, aniž by cítil, jaký je to výsměch spravedlnosti. Osvobozující měla být pouze upřímná pokora a lítost. Naděje to byla slabá – ale byla. Pokud vím, polovina členů policejního komanda odpovědného za smrt profesora Jindřicha byla dnes zdravá. Těm jsem pomohl, přinejmenším jsem je obrátil na myšlenku pozvat si kněze. Banda, schopná vydržovat si komando vrahů, dostala šanci formálně naprosto stejnou – a přitom podstatně menší.

Skončil jsem u auta kterým jsem přijel. Opět jsem nasedl a opatrně vyjel ze zahrady. Měl jsem teď další cíl. Jakéhosi dosud neznámého pána Jefíma Klimčuka v luxusní vilové čtvrti Na Hřebenkách v Praze. Co jsem o něm věděl? Zatím jen bydliště. Blažek a Smutný se za ním občas vypravovali, aby od něho přijímali příkazy a odevzdávali mu podstatnou část „tržby“. Nikdo jiný ze všech obyvatel vily se s Klimčukem neznal a nevěděl, kde se hlavní boss nachází. Ani teď nebylo jisté, zda je Klimčuk nejvyšším bossem, nebo převodovým kolečkem v mnohem větším soukolí než jsem tušil – ale ani Blažek ani Smutný to nevěděli a jejich podřízení teprve ne.

Ulice byly dosud prázdné, zbytečně jsem se nehnal. Kolem páté jsem vůz zaparkoval na volném místě v boční ulici přímo za značkou zákazu zastavení. Nemínil jsem se vracet, doufal jsem, že policie podle auta brzy objeví nejen jeho majitele, ale i vilu ochromených mafiánů. Zběžně jsem před odchodem utřel kapesníkem volant, abych rozmazal případné otisky prstů, které tam po mně zůstaly.

Před sídlo pana Klimčuka jsem dorazil zhruba kolem páté hodiny. Stála před ní dvě auta s cizími poznávacími značkami a odhadoval jsem, že nejde o příbuzenskou návštěvu. Mám počkat? Taková zvířata nebudou bez dostatečně ostré ochranky, neznal jsem situaci uvnitř vily – ale čekat, co se bude dít? Jsem přece Démon, opakoval jsem si.

Ale přece jen jsem zbystril sluch, když jsem přeskakoval plot a obcházel dům zezadu. Byl už den a musel jsem mít opět tmavé brýle, aby mě denní světlo neoslňovalo. Znenadání jsem za sebou zpozoroval pohyb – ale byla to jenom černá

kočka. Křížila mi cestu – naštěstí až za mnou. Démon přece nebude pověřivý, okřikl jsem se.

Zadní vchod nebyl nijak hlídáný, ale visela nad ním malá bezpečnostní kamera. Všiml jsem si jí pozdě – zabírala mě už hezkých pár vteřin. Rozhodl jsem se ji ignorovat. Vchod byl pochopitelně zamčený, ale nedaleko bylo napolo zapomenuté pootevřené okno. Vyšvihl jsem se na parapet a bez ohledu na situaci seskočil do tmavé místnosti. Dveře na chodbu jsem otevíral pomalu, ale nikdo za nimi nebyl. Tím lépe. Kousek odtud byl hlavní vchod, ale nikdo se mi neukázal. Jen za dveřmi napravo od schodiště jsem uslyšel tiché, hádající se hlasy.

„Ja tam navěro viděl čelověka!“ tvrdil jeden muž.

„Ja kóšku,“ oponoval mu druhý.

Otevřel jsem dveře a nabídl jim, že je rozsoudím. Půl vteřiny na mě koukali nechápavě, pak jeden rychle hrábl stranou na polici, ale nestihl to. Samopal značky kalašnikov dopadl na linoleum a strážný se nevěřícíma očima díval na své ruce, které se znenadání samy rozevřely. Křeč v tak nevhodném okamžiku? Jistěže.

Byli tu dva strážní, samozřejmě bez jakékoliv uniformy, pokud nebyly uniformy jejich černé kožené bundy. Že se jedná o strážné, jsem poznal podle tří obrazovek se záběry různých bezpečnostních kamer. Dvě ukazovaly ze dvou různých pohledů situaci před vilou a třetí od zadních dveří. Za sebou měli policovou skříň se slušným arzenálem zbraní, od pistolí po dva obrovské kalašnikovy.

„Oba jste měli pravdu a oba jste se zmýlili,“ pokračoval jsem. „Byl tam člověk, byla tam kočka, ale byl tam i Démon.“

„My v Bóga ně věrujem,“ ujistil mě druhý, který kupodivu nezpozoroval, že se nemůže pohybovat.

„Éto vaše dělo,“ pokrčil jsem rameny. „Nebudu vás přesvědčovat o Bohu, potkali jste Démona.“

„A éto kto? Ty?“

„Da, ja,“ odušil jsem. Rusky jsem se naučil před měsícem. Tu řeč jsem potřeboval při studiu odborné knihy po profesorovi, měl jsem jen menší problémy s výslovností. Zachytával jsem ji až teď od svých protivníků.

Od Blažka jsem měl jakési představy o vnitřku této vily, ale nebyly dostačující. Blažek tady byl mnohokrát, ale nikdy se nedostal dál než do prvního pokoje vpravo hned za vstupní halou – a vždycky ho tu někdo vodil, takže ani nemohl vědět, co se kde ve vile nachází.

Pomalou jsem nasadil čelenku konjugátoru strážnému, který se na mě pokusil vytáhnout zbraň. Přitom jsem ho – pořád ještě jemně – položil do židle, ze které nestačil vlastně ani pořádně vyskočit. Druhý strážný se zatím pomalu sesouval na podlahu. Věděl jsem, že mě nemůže ohrozit a nechal jsem ho být, ale zatímco jsem zkoumal paměť jeho kolegy, nepolevil jsem v pozorování okolí. Nezajímala mě situace venku, zaměřil jsem se na zvuky zevnitř vily. Kdosi přecházel nahoře v patře, znamenalo to, že ve vile nespí více lidí než jen strážní. Strážný pochopitelně nevěděl o struktuře bandy nic a jedině, co jsem se od něho dozvěděl, byla topologie vily. I to bylo pro mě užitečné. Věděl jsem, na koho tady kde mohu narazit, zejména kde jsou pokoje šéfa Klimčuka. Toho musím vyzpovídat. Věděl jsem, že je nahoře v patře

a oddechl jsem si. Prve jsem se obával, aby se nenacházel mimo svou vilu, pak bych ho musel kdovídkde shánět – takhle jsem ho měl v podstatě v hrsti.

Opustil jsem strážnici. Strážníci nebyli tak profesionální vrahové, aby si zasluhovali spravedlivé potrestání. Oba ke Klimčukovi přišli nedávno v domněnce, že budou zaměstnání u nové soukromé bezpečnostní agentury. Dostali zbraně a výcvik, ale oba setrvali v dojmu, že chrání podnikatele Klimčuka před nebezpečnými vyděrači, kteří by mohli přijít zvenčí. Jakkoliv se to zdá podivné, přímo v domě bandity se mohou vyskytovat lidé, kteří nemají ani tušení co je to zač. Je to ale pochopitelné. Normální zaměstnanci jistě dostávají mnohem nižší mzdu, než bandité. Ochromit jsem je musel, ale to ochromení nebude mít dlouhého trvání – nanejvýš v poledne samo od sebe zmizí bez následků.

Zamířil jsem ke schodům a opatrně, skoro neslyšně jsem po nich krácel do prvního patra. Jen na okamžik jsem se zastavil před dveřmi Klimčukova pokoje. Za nimi někdo byl – slyšel jsem tam dýchat dvě osoby a kromě toho tu před chvílí kdosi přecházel. Rychle, ale co nejtíšeji jsem otevřel dveře a vstoupil.

Ve velkém koženém křesle seděl Klimčuk – poznal jsem ho na první pohled. Nevypadal nebezpečně, oči měl zavřené – že by spal? Zato drobná černá postava skloněná nad ním, mnohem menší a štíhlejší, byla po čertech bdělá.

Okamžitě se ke mně otočila. Uslyšel jsem její ostré zasyknutí a ihned jsem pochopil, že obsahuje – všeobecný lidský bootstrap. Hbitá černá postava nebyla nikdo jiný nežli čtrnáctiletá démonka Lucie Salačová.

„Co ty tu děláš, kočko?“ sykl jsem jí v odpověď. Její bootstrap na mě pochopitelně neúčinkoval. Mohl jsem totéž použít proti ní; se stejným výsledkem. Jakmile jsem ji poznal, mohl jsem ihned přejít na naši kódovou rychlořeč. Krátká syknutí byla nejen rychlejší, ale i bezpečnější, hlavně před lidmi, kteří tento způsob komunikace neovládali.

„Domnívám se, že totéž, co ty,“ odsykla Lucie spokojeně. Dýchal jsem mnohem tišeji a chodil jemněji než strážníci, proto o mě ještě nevěděla, ale hned mě poznala a uvolnila se ze střehu. Bylo mi jasné, že se mě trochu vylekala, ale její útok proti mě byl určitě neúmyslný. Pokusila se mě vlastně jen zadržet a být na mém místě strážný s připravenou zbraní, byla by to nejspíš obrana v posledním okamžiku.

Aniž bychom se domluvili, oba jsme se rozhodli zatrhout téhle bandě její kšefty. Oba jsme sem dorazili ve stejný den a ve stejnou hodinu a oba jsme byli podobně oblečení. I Lucie na sobě měla přiléhavé černé kalhoty, černé botky, matnou černou bundu; na rozdíl ode mě měla na hlavě černou kuklu, takže jí nebyl vidět ani obličej. Jen dole jí zpod ní vlály dlouhé tmavé vlasy. Musel jsem ovšem přiznat, slušelo jí to. Černá kočka na lovu krys a potkanů – kolik jich už kromě šéfa ulovila?

„Jak ses o Klimčukovi dozvěděla?“ zeptal jsem se jí.

„Postupně od jeho oveček,“ ujistila mě. „Nedaleko od nás se včera večer střílelo – Klimčukovi lidé si vyřizovali účty s jinými. Bohužel ty druhé přitom dost rozstříleli, takže je zatím moc neznám. Klimčukovci měli smůlu, že si k vyřizování účtů vybrali lesní cestu za naší vesnicí. Jakmile se začalo střílet, nechala jsem pacienty v čekárně a vyskočila oknem, aby mi nic neuniklo. Ačkoliv přepadové

komando spěchalo, nedostalo se z lesa ani na silnici. Od jeho členů jsem se brzy dozvěděla, kde hledat další. Zatím jsem se dostala až sem.“

„Co jsi s nimi udělala?“ zajímalo mě.

„Všechny jsem oslepila,“ odtušila. „K jejich zneškodnění to snad stačí.“

„Já jsem ty první postřílel jejich vlastní zbraní,“ řekl jsem temně. „Když jsem viděl, jak hromadnou vraždu se chystali dnes v noci provést...“

„Nemusíš všechny zabít,“ podívala se na mě. „Jakékoli zneškodnění stačí, jde o to, aby nepokračovali. Pokud jsi měl jistotu, měla bych ti to odpustit – věřím ti, ale příště se krot'. Měli bychom si vymyslet něco méně morbidního.“

„Na některé grázličky ani oslepení nestačilo,“ připomenul jsem jí svou zkušenost.

„Třeba bychom jim mohli dát nějakou naději, která by je donutila jít za ní a nechat lumpáren.“

Zabručel jsem, že se tedy budu více mírnit, ale vrahů se tolik zastávat nemusí.

„Kudy jsi vlezla do vily?“ pokoušel jsem se to zamluvit.

„Zezadu okénkem záchodu,“ odtušila. „Ta cesta mě napadla když jsem se probírala pamětí hlavního kápa těch vrahů. Znal to tu dost podrobně.“

„Takže jsme tu oba,“ konstatoval jsem spokojeně.

„Prima,“ odtušila. „Rozdělíme si úkoly, uvolníš mi ruce. Přečti si Klimčuka, ať víš to co já. Pak bys měl podle zásluh naložit s obyvateli vily. Pozor, Klimčuk tu má několik příbuzných. Prosím tě, vynech je, oni o jeho pravé tváři nevědí a domnívají se, že je to normální úspěšný podnikatel. Nevinným zásadně neubližuji – a doufám, že ani ty.“

„A co budeš dělat ty?“

„Půjdu se podívat na další rezidence. Od Klimčuka vím o třech vilách na okraji Prahy, kde má pobočky. Půjdu je tam trochu probrat.“

„Není mezi nimi velká šedivá vila v Klánovicích?“

„Ano – ale tam bych se vydala nakonec, zdá se mi nejméně nebezpečná.“

„Můžeš ji vynechat úplně,“ ujistil jsem ji. „Ta už vůbec není nebezpečná. Odtud jsem pro změnu přišel já. Máš o ní neúplné informace. Sídlilo v ní vražedné komando a bylo tam i velké překladiště drog.“

Lucie se na mě podívala pátravě.

„A hled'me! O tom vím, ale když tvrdím, že nejsou tak nebezpeční, znamená to, že jinde to bude ještě horší. Ale jak vidím, máš přede mnou slušný náskok. Do této chvíle mám teprv sedm zářezů na pažbě své – okaríny.“

„Bereš to jako western?“

„Jako kluk jsem si na to kdysi hrála,“ usykla jen jako mimochodem. „Asi mi to zůstalo. Proč ne – desperáte?“

„Proč ne... Ale prosím tě – dávej pozor, nebude to žádná procházka růžovou zahradou, den už začíná,“ varoval jsem ji. „Uvědom si, naši protivníci mají zbraně připravené.“

„Když je nezlikvidujeme dnes, rozprchnou se,“ řekla smutnějším tónem.

„Kdybys to tu náhodou skončil dříve, vem si na paškál hampejz na pokraji Ďáblic – dozvíš se o něm od Klimčuka – můžeme se tam ještě dnes sejít.“

„Jsem pro,“ souhlasil jsem. „O tom hampejzu něco vím pro změnu z Klánovic. Jsem docela rád, že jsme se tady tak pěkně sešli. Tahle banda je na jednoho dost velká.“

„Měli bychom si asi pořídit telefony,“ potřásla hlavou. „Dlouho jsem to oddalovala, ale už i moji pacienti mi navrhují, že mě budou sponzorovat. Přece jen – dnes by se nám dvěma mobilní telefon hodil.“

„Máš pravdu – ale co dělat, dnes si musíme vystačit.“

„Dobrá – já půjdu. Nedělal jsi něco dole se strážnicí? Myslím tím hlídače u kamer.“

„Ti jsou vyřazeni ze hry,“ ujistil jsem ji.

„Díky za informaci,“ sykla. „Určitě si budeš vědět rady. Zatím se tu měj.“

Prosmykla se kolem mě – opravdu jako kočka. V mžiku byla na chodbě. Přiznám se, měl jsem o ni obavy, ale hned jsem je zaplašil. Ona přece není naivní čtrnáctiletá dívenka, jak by se mohlo každému zdát. Je to démon jako já, navíc je mnohem starší a zkušenější.

Ještě chvílku jsem poslouchal. Dole vrzly těžké hlavní dveře. Lucie se tedy rozhodla na nic nedbat a zvolila nejkratší cestu na ulici. Pokud si pospíším, setkáme se dnes ještě jednou, napadlo mě, když jsem na hlavu ochromeného Klimčuka nasazoval čelenku konjugátoru. Možná tam budu dřív.

Vlastně ne, odpověděl jsem si vzápětí. Nemá cenu hnát se jen kvůli počtu zářezů na pažbě. Zvlášť když budu muset být opatrnější už tady – jsou tu přece i nevinní...

Genová paměť

Procházka Klimčukovou vilou skutečně nebyla snadná. Měl zde příbuzné, kteří o jeho nekalých praktikách nevěděli. Nekalých materiálů, které by ho mohly kompromitovat, tady mnoho nebylo. Mělo to logiku. Šéf velké bandy se přece nevystaví nebezpečí usvědčení při nečekaném zátahu policie a nebude mít v rezidenci skladiště drog. Ve vile bylo všechno v pořádku, část zbraní byla držena legálně, takže by se tu jakákoli policejní akce i při odhalení některé z poboček nejspíše rozplynula v nic.

Jak jsem pochopil, Klimčuka likvidovala Lucie. Nebyla na něho tak nemilosrdná jako já s plameny pekelnými, ale nic mu neprominula. Jak jsem brzy zjistil, Klimčuk vlastníma rukama zavraždil jen jednoho člověka ještě za svého působení na Ukrajině. Zavražděný byl šéf konkurenční bandy, takže se to dalo s přimhouřením obou očí pochopit jako sebeobrana – buď jeden, nebo druhý. Jenže všechno další se dělo s jeho vědomím a schválením, nebo přímo na jeho příkazy. Konečný počet mrtvých rychle rostl. Jak říkám, bych byl tvrdší, ale ani Lucie Klimčukovi nepřála. Zbavila ho sluchu i zraku a způsobila mu stav po srdečním infarktu. Tato lidská troska by snad opravdu nebyla nebezpečná – a Lucie se s tím spokojila. Já jsem likvidoval jen menší ryby. Přestal jsem používat pekelný oheň – když nebyl vhodný pro šéfa, proč by měli jeho lidé trpět víc? Ačkoliv – někteří z nich byli pěkné bestie, zaslouhovali by si to. Rozhodně jsem se ale nemínil vracet do Klánovic zmírňovat, co už jsem dokončil.

Skončil jsem kolem sedmé hodiny. Těm, co nic neprovedli, jsem poté zrušil přimrazení. Ne hned, abych měl čas pohodlně opustit vilu – hlavními dveřmi jako Lucie.

Zamířil jsem pak podle dohody s Lucií do Ďáblic, kde měl být – Lucie to nazvala decentně hampejz, oficiální název byl erotický klub, ale běžně se tomu říká – bordel. Lucie byla asi vychovaná v mnohem přísnějších podmínkách a navíc to teď byla mladá dívka – což neznamenal, že neví, o čem je řeč. Stačilo připomenout si obrovské životní zkušenosti z jejího dřívějšího života. Cestoval jsem skoro přes celou Prahu, ale na místo jsem dorazil v době, kdy obyvatelé vilky ještě klidně spali – což při jejich způsobu života nebyl div. Během jízdy Prahou jsem pro zdejší dámy, pokud se tak ještě daly nazývat, vymyslel speciální doménu. Účinkem by se podobala té, která odvracela od heroínu feťáky; v podstatě by jim mohla na pár let jejich současné zaměstnání znemožnit.

Erotický klub vynášel Klimčukovi veliké peníze. Vzhledem k ostré konkurenci na tomto poli měla vila vlastní ochranku, složenou z několika ozbrojených vyhazovačů. Ti se ale – ke svému štěstí – jinde neangažovali. Tentokrát samozřejmě selžou na celé čáře. Jakou naději mohou mít proti démonovi?

Do zahrady jsem se v nestřežené chvíli dostal klasickým skokem přes plot. Pak jsem rychle oběhl budovu a otevřel si zadní vchod. Uvnitř jsem postupoval bez vyrušení. Neměl jsem důvod zkoumat myšlenky spících, přesto jsem se jim věnoval. Zajímalo mě, co zejména ženy přivedlo k jejich současné kariéře. Udělal jsem dobře. Klimčukovi nadháněči v mnoha případech používali drogy, na které dívky polapili, aby si usnadnili práci. Ale často to nebylo nutné, některým stačila vidina snadného

výdělku. Takové byly pro klub výhodnější. Nepotřebovaly udržovací dávky a navíc pracovaly s nadšením. Těm prvním jsem rozšířil doménu, aby odstranila i jejich závislost na drogách, což by se mohlo chápat jako pomoc, těm druhým zesílil účinky.

Mužské osazenstvo hampejzu jsem rozdělil zhruba do dvou kategorií. Jedni pracovali jako vyhazovači, ti dopadli poměrně dobře – budou muset jenom změnit zaměstnání, protože Klimčuk je už dál platit nebude. Druzí, aktivnější, zejména v práci s drogami, budou celý nejbližší měsíc slepí – pak se jim zrak pomalu navrátí. To bude dostatečný trest. Třetí, poslední skupinu tvořili pozdní zákazníci. Jenže – co s nimi? Na trest to nebylo – dalo se to chápat jako jistý druh obchodu, na druhé straně – nebylo to legální. Nakonec jsem se rozhodl všechny sexuálně přitlumit. Tak, aby jim nejméně půl roku ani nejúčinnější lék nepomohl.

Když dorazila Lucie, měl jsem už klid.

„Jak vidím, skončil jsi,“ sykla, když vstoupila do haly v přízemí a viděla mě čekat.

„A ty?“ zeptal jsem se jí.

„Na Žižkově mě napadli,“ odtušila. „Ten jejich barák byl opravdová past. Výzbroje tam bylo dost pro policejní pluk a přitom vypadal omšele, takže jsem úplně přehlédla, že tam mají kamery. Vyčíhali si mě. Přiznám se, nebylo mi nejlépe, když mi jeden z jejich strážných znenadání přiložil ke spánku pistoli.“

„Ty jsi ho neslyšela?“ podivil jsem se. „No, hlavně že ti nic neudělal.“

„I mistr tesař se utne,“ pokrčila rameny. „V místnosti slavili jakési narozeniny, hrál tam naplno kazeták a byl tam příšerný kravál, vlastního slova nebylo slyšet. Přeslechnout v tom rámusu dech jednoho chlapa bylo bohužel snadné. Naštěstí byl tak překvapený mým dívčím vzhledem, že se chtěl nejprve dozvědět, co mě k nim přivedlo.“

„To se ovšem dozvěděl rychle,“ přikývl jsem.

„Jistě,“ přikývla. „Stačilo, že mě nechal promluvit. To byl konec všech.“

„Měli bychom na takové akce chodit spolu,“ navrhl jsem. „Až budeme mít telefony...“

„Já už nechci podnikat žádné takové akce,“ vybuchla náhle Lucie. „Proč to ti lidé dělají? Pro pár špinavých papírů? Já chci lidi léčit, a ne se zabývat bandami takových troglodytů a vrahů, jako byli tihle!“

„Léčit budeme dál,“ přikývl jsem. „Ale občas – zkrátka, občas asi nebude vyhnutí. Lidi už jsou takoví. Nechat takové grázly řídit by byla chyba. Pojdme na autobus, tady je hotovo.“

Souhlasila. Osazenstvo vily stále spalo, takže jsme klidně odcházeli hlavními dveřmi. Autobus měl jet až za půl hodiny, nemuseli jsme spěchat.

„Rodiče mě pořád drží zkrátka,“ postěžovala si zdánlivě nesouvisle cestou na zastávku. „Pořád ve mně vidí malou slaboduchou holku. Večer v devět hodin musím zhasnout a předstírat spánek. Nemohu si číst, nesmím mít ani zapnutý počítač. Včera jsem dokonce po tolika letech poprvé normálně usnula. Nepřeji ti něco podobného, v životě jsem neměla tak divoké sny.“

„Hodně divoké?“ zajímal jsem se.

„Nevěřila bych, že i procesor může mít sny,“ otrásla se. „A zejména ne takové. Zkus si to – ale připrav se, jsou neuvěřitelně podrobné a budeš mít možná potíže odlišit je od reality.“

„A co se zdálo tobě?“ zajímal jsem se.

„Ani se neptej,“ mávla rukou. Neřekla mi ani slovo navíc a obsah jejích snů mi zůstal tajemstvím. Netušil jsem ještě, že nebudou tak obyčejné, jak jsem si v této chvíli myslel. Ale ještě jednu věc jsem si v tom zmatku neuvědomil. Přišel jsem přece zjišťovat, co mají na svědomí manželé Rezkovi. Pravda, objevil jsem cosi horšího. Nevrátil jsem se ale dokončit u Rezků, co jsem původně zamýšlel. Ukázalo se, že to byla – strašlivá chyba.

Na zastávku jsme dorazili mlčky.

„Něco ti povím,“ sykla potichu Lucie. „Mám obavy, že už znám příčinu mých snů.“

„Sny jsou jen sny,“ pokusil jsem se ji rozptýlit.

„Nepřerušuj mě, prosím tě,“ mávla rukou. „Zabývala jsem se nedávno dědičností. Jak jistě víš, mám na tom poli i své soukromé zájmy. Zjistila jsem mnohé důležité poznatky. Dokonce jsem si upravovala i vlastní smysly. Ty to také děláš – nezapírej.“

„Já přece nic netajím,“ přikývl jsem. „Právě dnes jsem si trochu upravil oči do tmy.“

„Udělala jsem si úplně nový, zatím neznámý vnitřní smysl – pak ti ho popíšu, je dost složitý. Mohu teď zkrátka analyzovat řetězce DNA – zatím jen své vlastní, ale chtěla bych to později rozšířit. Je to strašně zajímavé – ale taky mě z toho někdy jímá hrůza.“

„Analýza dědičnosti – to by mohlo být opravdu zajímavé,“ souhlasil jsem s ní.

„Kdyby jen to...“ povzdychla si. „Víš, DNA je příliš komplikovaná záležitost, takže se nemusíš divit. Mám dojem, že se mi podařilo přijít na záhadu minulých životů člověka.“

„To už vypadá jako spiritismus,“ zarazil jsem se. „Minulé životy... Na co jsi přišla?“

„Minulé životy – to je v podstatě fikce,“ kývla rychle. „Jenže fikce s reálným základem. Tak reálným, jako jsme my dva. Člověk – a vlastně každý živý tvor – předává potomkům to nejlepší, co jim může dát. V první řadě podobu, ale to není všechno. Připočtíme k tomu různé vlohy, zděděné nadání, instinkty – zkrátka vše, co se může hodit. Každý člověk má už při narození některé základní znalosti, aby mohl žít. Nejvíce se musíme naučit sami ve škole, ale existují i znalosti, které se do potomků nedostanou učením. U zvířat hovoříme o vrozených instinktech, ale nejde jen o ně. Část obzvlášť silných prožitků se totiž zaznamená v genech. Tvoří nepatrnou část genetické výbavy, ale existují. Tak rodiče předávají dětem i důležité vědomosti. Tento mechanismus byl dříve podstatně silnější, u lidí zřejmě zvolna ustupuje, ale docela ještě nezmizel.“

„Můžeš to nějak potvrdit?“

„Těžko,“ priznala. „Genetická paměť je příliš niterná, než aby se dala zachytit přístroji. Najdeš ji sám v sobě – já ti ten smysl samozřejmě předám – ale jestli na něco přijdeš nebo ne, to ti nemohu zaručit.“

„A na co jsi přišla u sebe?“

„Někdo z mých předků – přesněji řečeno z předků původní Lucie Salačové, neboť její geny mám teď k dispozici – musel být důstojníkem v římském vojsku. Mám v sobě obrazy nějakého starobylého města, obléhaného Římany. Musel to být nesmírně působivý zážitek – ještě dnes bych ti mohla nakreslit plány opevnění toho města a také způsob jeho dobytí. Můj prapředek velel nějaké větší jednotce. Podkopali si tunel pod hradbami a jedné noci zaútočili. Můj prapředek v čele vojáků vpadl do města. Zapálili nejbližší dům a v odlesku rychle se šířících plamenů před sebou hnali místní obyvatele a bodali je meči.“

Na chvíli se odmlčela.

„A ty si myslíš, že se jeho zážitky přenesly až do genů, takže je teď můžeš...“

„Jednotlivé obrazy se vyvolávají pomalu, asi jako se objevují fotografie ve vývojce,“ přikývla. „Je to ale velice podivná směs. Například vím, že ten Říman později znásilnil jednu z místních dívek, které předtím zabil rodiče, takže se jeho triumf smísil s pokořením a nenávisí dávné nešťastnice. Jak ona potom jeho dítě nenáviděla... týrala je kde mohla a představovala si, že tím splácí všechno zlo, které jejímu lidu Římané způsobili...“

„Ale genová paměť by snad měla skončit nejpozději v okamžiku narození takového dítěte,“ namítl jsem.

„Ano – jenže i pro to dítě to musely být nezapomenutelné zážitky, nemyslíš? Její vlastní matka ji urážela, pokoušela se otrávit ji jedem a kdožví, možná tím už tenkrát zapříčinila pozdější idiocii Lucie Salačové po více než tisíci letech!“

„Odkud vlastně tvůj dnešní rod pochází?“ zajímalo mě.

„O tom konkrétně nic nevím,“ zavrtěla hlavou. „Pochop, do téhle paměti se uchovávají jen nesmírně silné zážitky. Ne všechno v lidském životě je asi hodné zaznamenání, ale něco silného tam naopak může přetrvávat – i celá tisíciletí. Nejsem si pochopitelně jistá detaily, ani tím, že vojsko mého praprapředka byli skutečně Římané. Vyvolala jsem jen obrazy, které mi starověké Římany připomínají. Nic víc.“

Přijížděl autobus a k zastávce teprve teď dobíhali opozdilci. Zmlkli jsme a nastoupili.

„Kdyby sis chtěl zavést ten šestý smysl pro dekodování genetické paměti, připravím ti program pro počítač,“ slíbila mi náhle. „Bude to tak pro tebe jednodušší. Třeba přijdeš na něco i ty.“

„Díky – mohlo by to být zajímavé, zejména v noci, kdy se mi občas nepodaří najít činnost, která by mě plně zaujala.“

„Tohle tě zaujme docela určitě,“ ujistila mě. „Ty moje sny se totiž skutečně kdysi staly. Viděla jsem v nich dobytí města očima toho Římana, jako kdybych tam sama byla. Kde se to v těch genech uschovalo? Nebo ten sen syntetizoval až mozek podle chudších informací? To zatím nevím. Jisté je, že v mém genovém podvědomí je schované – něco důležitého.“

Chvíli jsme mlčeli.

„Mám pro tebe nabídku,“ vzpomněl jsem si. „Nechávám teď svůj počítač doma trvale zapnutý, připojil jsem k němu zámek dveří bytu. Kdybys tam přišla za mé nepřítomnosti, stačí syknout heslo: Sezame otevři se. Kdyby se dveře na to neotevřely, znamená to, že nejde proud a teprve pak je nutné použít klíče. Vyrobil jsem si to kvůli své lenosti, ale může se ti to někdy hodit. Můj byt bude vždycky tvým bytem a máš trvalé právo si v něm dělat, co uznáš za vhodné.“

„Díky,“ odtušila. „Doufám, že to nebudu potřebovat, ale známe to – čert nikdy nespí. Proč jsi vlastně použil takové prosté a snadno uhodnutelné heslo?“

„Na hesle nesejde – nikdo kromě nás dvou to neuslyší ani nevysloví. Ty si občas hraješ na western, já na Aláddína.“

Pak už jsme mlčeli. Zachytili jsme některé udivené pohledy od našich spolucestujících. Pravda, syčeli jsme před nimi na sebe dost neobvykle; a kromě toho – nevím jak Lucie, ale já jsem cítil po této divoké noci značnou únavu a musel jsem se částečně soustředit i na její průběžné odstraňování. Totéž se nejspíš dělo i u ní.

„Zatím se měj – až budeš mít telefon, zavoláme si,“ řekl jsem jí, když přestupovala na jinou linku. Vystoupila z autobusu a zamávala mi.

Paní naproti mně se na mě podívala pohoršeně. Určitě nás považovala za něco jiného – a Lucie opravdu nebyla ve věku, aby mi mohla být více než kamarádkou. Usmál jsem se při představě, jak vysoko by tahle paní vytáhla obočí, kdyby se dozvěděla, že jedeme – z bordelu.

Hanka

Sledoval jsem teď s určitým napětím zprávy. Zajímalo mě, co o naší akci napíší noviny a zdali se to dostane do éteru, ale dočkal jsem se v tomto směru zklamání. Ačkoliv – možná bylo lépe, že to proběhlo bez skandálu.

Objev auta plného trhavin, v jehož těsné blízkosti navíc ležely čtyři mrtvoly, proběhl až nezvykle klidně. Policie se zmocnila všech důkazů, ale její tisková mluvčí odmítla poskytovat tisku jakékoliv další zprávy, dokud nebude případ uzavřen. Tušil jsem, že to nebude nikdy.

Vila v nedaleké vesnici, plná ochromených mafiánů, zatím nebyla objevena. Když jsem si uvědomil, že by její obyvatelé mohli bez pomoci zahynout, zavolal jsem jim do nemocnice pro pomoc. To bylo vše, co jsem pro ně mínil podniknout. Brzy se to dozvěděla i policie, pro kterou to byl dobrý lov; vila byla přece velkým skladištěm drog, ukrývalo se tu i několik celostátně hledaných osob. O tom však na veřejnost prosáklo jen málo zpráv a můj bývalý plátek opět prošvihl co se dalo.

Měl jsem silné cukání dojít za šéfredaktorem a předložit mu některé dosud neznámé podrobnosti, ale pak jsem si řekl, že bych mu musel prozradit příliš mnoho a už dávno to přece není moje starost.

Ani z dalších míst se zprávy nehrnuly. Klimčukova rezidence i pobočky byly možná policii známé, ale co se s jejich obyvateli stalo, asi přesahovalo chápání policistů. Jistě si objednali u svých lékařů vysvětlení, ale ti z toho museli být právě tak bezradní a nakonec dal zřejmě někdo pokyn celou záležitost odložit ad akta. V Praze bylo zkrátka o jednu drogovou mafii méně – tím lépe. Aféra tímto způsobem v poklidu usnula a zdálo se, že je všechno v nejlepším pořádku. Dobře jsem ovšem věděl, že tomu tak není...

Podle dohody s Lucií jsem si při nejbližší příležitosti, přesněji téhož dne, kdy jsme se rozešli, koupil malý mobilní telefon – uložil jsem jej do kapsy svého kabátu, pevně rozhodnut zbytečně jej nepoužívat. Lucii jsem poslal pohlednici, na jejíž zadní stranu jsem vyťukal obrázek. Byl to pohled na vilu v Ďáblicích, kde jsme se naposledy sešli. V tom obrázku byl naším tajným kódováním napsán krátký pozdrav a hlavně číslo mého telefonu. Zbývalo jen čekat, až si i Lucie pořídí svoji přenosnou stanici.

Telefon v mé kapse však byl tichý; prozatím na mě nikdo neznal číslo. Nepovažoval jsem za nutné zveřejňovat je, když jsem měl na stole obyčejný telefon.

Čtvrtého dne po velké akci jsem jako obvykle trávil celé odpoledne léčením pacientů. Tentokrát jich bylo méně. Zdálo se mi – ne bezdůvodně – že počet mých pacientů se pomalu ale jistě snižuje. Nebylo to tím, že by odcházeli ke konkurenci. Spíš se dalo říci, že koho jsem vyléčil, málokdy za mnou se stejným problémem přišel znovu. Navíc, když jsem měl někoho v křesle s jednou chorobou a objevil jsem u něho neduhů víc, vyladil jsem jeho organismus po všech stránkách – a měl jsem vystaráno i dopředu.

Poslední pacientkou byla tentokrát mladá dívka. Musela přijít z některé vesnice, neznal jsem ji podle vidění a ani v kartotéce jsem ji ještě neměl. Posadila se sice do

křesla, ale než jsem si připravil konjugátor, podala mi sama od sebe – pohlednici našeho města.

„To je pro vás, pane doktore,“ špitla.

Obrátil jsem pohlednici – a strnul jsem. Na druhé straně bylo moje jméno – a obrázek Klimčukovy vily v ulici Na Hřebenkách. V obrázku, jak jsem mohl čekat, byl vytečkovaný dopis od Lucie.

Začínal strohou zprávou.

„Zakoupila jsem si telefon. Až rozhodneš o mém následujícího návrhu, zavolej mi.“

Znamenalo to, že zatím neobdržela můj pohled. V takovém případě by mi jistě zavolala sama a nevolila takovou okliku. Dopis tím však zdaleka nekončil.

„Dostala se mi do rukou Hanka, kterou ti s tímto listem posílám jako sudička Plaváčka v pohádce. Problémy, se kterými ke mně dnes dopoledne přišla, jsem nejspíš vyřešila; důvod, proč ji za tebou posílám, je jiný. Rukama mi prošly už spousty lidí. Troufám si odhadnout, že v podobné, ne-li v naprosto stejné situaci jsi i ty. Nechci ti do toho moc mluvit, ale Hanka je jediné děvče, kterému bych se nerozpakovala nabídnout totéž, co kdysi tobě. Chceš-li, dej jí procesor – jistě víš, jak se to dělá – ale mělo by to být s jejím svolením – nejsme v tísní, abys ji upravoval proti její vůli. Kdyby ses rozhodl odmítnout ji, vrať mi ji, objevila jsem ji první.“

Zůstal jsem jako opařený. Podíval jsem se na dívku v mém křesle, pak znovu na dopis. Lucie mi ji tedy posílala, abych z ní podle svého uvážení buď udělal nebo neudělal démonku – s tím, že to udělá sama, když její návrh odmítnu. Nešlo tedy o to, kdo z nás takovou úpravu provede. Lucie mi Hanku posílala – protože věřila, že...

Ještě chvíli jsem si ji prohlížel. První, co by padlo každému do oka, byl jemný oválný obličej. Postavu měla štíhlou, ale nijak nápadnou. Měla na sobě tmavomodré šaty s drobnými proužky, hnědé boty a dlouhé hnědé vlasy, učesané do přirozeného účesu. Nic vyzývavého. Ale právě proto jí to sedělo nejlépe.

„Jste poslední, Hanko, že?“ oslovil jsem dívku tiše.

„Vy mě znáte?“ podivila se.

„Lucie mi o vás napsala,“ pozdvihl jsem pohlednici.

„Myslíte Lucii Salačovou?“ divila se dál. „Ale u ní jsem dnes byla poprvé v životě! Nemohla vám o mě nic psát, vždyť mě do dnešního dne ani neviděla. A na tom listu přece není nic napsáno. Kromě vašeho jména tam není vůbec nic – dokonce ani adresa Lucie.“

„Je tam ještě obrázek,“ připomněl jsem jí.

„Ano – ale nic víc. Mé jméno tam rozhodně není.“

„Poznala byste své jméno, napsané těsnopisem?“ zeptal jsem se jí.

„Bohužel – nepoznala,“ přiznala.

„Lucie Salačová a já používáme občas tajné písmo podobné těsnopisu,“ vysvětloval jsem jí. „Takže je tam nejen vaše jméno, ale i důvod, proč vás ke mně Lucka posílá.“

„Tajné písmo?“ poněkud ztišila hlas. „Já jsem se dívala, když ten obrázek malovala. To bylo neuvěřitelné, jak jí ruka létala – vy to umíte také?“

„Umím,“ přikývl jsem vážně.

„A co tam o mně píše?“ zajímala se.

„Předně mi popsala celou vaši současnou diagnózu, abych vás nemusel vyšetřovat. Za druhé mi napsala, že jste velice hodné děvče. Za třetí – ale to bych vám raději pověděl někde jinde, ne tady v ordinaci...“

„Myslela jsem si, že mě sem poslala, abyste mě léčil,“ odtušila bezelstně – a trochu zčervenala.

„Lucie vás už vyléčila,“ řekl jsem po pravdě. „Lucie je excelentní doktorka – ačkoliv na to nevypadá.“

„Pak nechápu, proč mě sem posílala?“ divila se ještě víc. „Když mě vyléčila, co se mnou budete dělat vy?“

„Měla k tomu jiný důvod,“ řekl jsem neurčitě. „Ale když už jste tady a nejste obyčejná pacientka, smím vás pozvat na večeři? Kousek odsud je příjemná hospůdka, je tam klid, není tam nakouřeno, sám tam rád chodím.“

„Ale to se přece nesluší...“

„Ani když vám dám čestné slovo, že tam nedoznáte žádné úhony?“ usmál jsem se.

„Já nevím...“ upejpal se.

„Jen pojd'te, Hanko,“ podal jsem jí ruku, abych jí pomohl vstát. „Když vás za mnou poslala Lucka, jako kdyby vás na tu večeři pozvala ona sama.“

„Ta Salačová je – vaše příbuzná?“ sondovala opatrně, ale ruku přijala a vstala.

„Příbuzná není – ale je to tak dobrá kamarádka, jak si ani představit nedokážete.“

„Vy dva spolu – chodíte?“ podívala se na mě – trochu s despektem. Pravda, kdyby tomu tak bylo, měla by k tomu důvod.

„Vypadám na pedofila?“ usmál jsem se. „Nebojte se, my se jen kamarádíme. Jednak je Lucka na takové věci příliš mladá, ale ani kdyby byla starší, nepřipadá to prostě v úvahu. My dva budeme navždycky jen kamarádi.“

„Tomu nerozumím,“ odvětila. „Co je mezi vámi dvěma? Máte své tajné písmo, zřejmě se dobře znáte, ale jinak? Příbuzní přece nejste, vím to.“

„Tomu byste porozuměla až po dlouhém vysvětlování,“ řekl jsem. „Což je právě ten důvod, proč vás poslala za mnou. Měl bych vám to nějak srozumitelně vysvětlit. Chcete?“

„Proč mi to nevysvětlila sama?“ dívala se podezřívavě. „Já tomu vůbec nerozumím.“

„Ani nemůžete,“ usmál jsem se. „Ale nebojte se, vše se dozvíte, vše pochopíte, když budete chtít – jen nevidím žádný důvod, proč byste měla takové vysvětlení odmítnout.“

Na to jen mlčky přikývla.

Zamkl jsem ordinaci syknutím. Podívala se, když zavrčel motorek závory, ale neřekla nic. Vyšli jsme spolu na ulici. Nabídl jsem jí ze zdvořilosti ruku, ale odmítla a raději šla hrdě sama. Usmál jsem se na ni, ale viděl jsem, jak se ode mě odtáhla ještě o decimetr. Nevadí, pomyslel jsem si. Lucie mě v dopise upozorňovala na další novinku, na kterou přišla. Měl jsem se držet půl metru daleko od lidí, které si nechci odradit. Podle Lucie to souviselo s mozkovým vlněním. Máme je rychlejší a když dojde k interakci, zkusíme nechtíc lidský mozek urychlit, což není pro nikoho z lidí

příjemné. Sami to díky dokonalejšímu procesoru nepocitujeme. Vzpomněl jsem si na Blanku, jak před Vánocemi v mé blízkosti omdlela. Nebylo to tedy jejím stavem, ale až teprve teď se to vysvětlilo. Hanka se naštěstí instinktivně sama držela za touto vzdáleností, což bylo dobře.

„Vás nezajímá, proč jsem přišla za Lucií?“ zeptala se mě cestou. „Nebo vám to Lucie tak dokonale popsala... Proč jsem vůbec tady?“

„Protože jste opravdu hodné děvče,“ řekl jsem po pravdě. Opět trochu zčervenala.

„To s tím přece nesouvisí,“ namítla rychle.

„Možná víc, než si myslíte,“ řekl jsem.

Podívala se na mě nechápavě, ale to už jsme stáli před vchodem do hospody, kam jsem musel vstoupit napřed. Zamířil jsem ihned do nejbližšího kouta, naštěstí tu bylo volno. Cestou jsem vzal desky s jídelním lístkem.

„Vyberte si, co vám nejvíce chutná,“ usmál jsem se na Hanku. „Platím já – a Lucka.“

Posadili jsme se naproti sobě. Nejen abychom si vzájemně viděli do obličeje, ale abych byl mimo kritickou vzdálenost.

„Říkáte, že mě Lucka vyléčila?“ podívala se na mě Hanka tázavě. „Já ale musím držet dietu, to nevíte?“

„Lucie vám neřekla, že je se všemi dietami konec? Zapomeňte na dietu a vyberte si, co byste dříve nesměla, hlavně aby vám to chutnalo,“ pobídl jsem ji.

Hostinská byla u nás obratem, jistě zvědavá, co to mám za nový objev. Objednali jsme si jenom večeři.

„Pořád nic nechápu,“ začala Hanka nad polévkou. „Bude to tím, že jsem tak hloupá?“

„Hloupá nejste, to by vás Lucka neposílala za mnou, ale pokusila by se to vyřešit sama,“ ujistil jsem ji. „Kdybyste naopak chápala oč jde, strašně bych se tomu divil.“

„Mluvíte opravdu tajemně,“ konstatovala.

„Ano. Tady jde opravdu o velké tajemství,“ přiznal jsem. „Poslyšte Hanko, řekněte mi, ale opravdu upřímně, jaký dojem na vás udělala Lucie Salačová?“

„Vždyť ji přece znáte!“ podivila se mé otázce.

„Jistě, ale nejde o Lucií, jde o vás. Zajímalo by mě, jak jste se cítila v její přítomnosti.“

Chvilí mlčky pokračovala v jídle.

„Chcete to vědět opravdu upřímně?“ podívala se najednou na mě zpříma.

„Proto se vás ptám,“ ujistil jsem ji vážně.

„Bylo mi u ní hrozně,“ řekla tišším hlasem. „Vaše Lucie má v sobě něco... co se nedá ani popsat. Připadala jsem si jako školačka, přistižená u tabule při naprosté neznalosti. Víte, slyšela jsem, že je tak trochu jasnovidka, ale když jsem tam u ní seděla, skoro bych tomu i věřila. Už to, že ve čtrnácti letech léčí lidi, není to samo o sobě podivné? Ona má v sobě něco... něco tajemného.“

„Něco démonického, že?“ nadhodil jsem.

„No – skoro by se to tak dalo říci,“ souhlasila váhavě.

„To asi bude tím, že Lucie je démonka,“ řekl jsem klidně. Hanka se zarazila a lžící ani nedonesla do úst.

„Neměl byste si dělat legraci pane doktore,“ řekla vyčítavě. „Já to myslím vážně.“

„Já také,“ pokračoval jsem vážně. „Lucie je démonka. Proto jste u ní měla ty pocity.“

Lžice klesla zpět do talíře, jen to cinklo.

„Jak to... jak to můžete tvrdit?“ vyhrkla.

„Protože – jsem totéž co ona,“ řekl jsem vážně. „Jsme démoni. Nebojte se, neblázním. A nebojte se ani nás, my vám neublízíme. Kdybyste se ke mně naklonila blíž, asi byste měla podobné pocity, jako při vyšetřování u Lucie.“

„Chcete snad říci, že nejste – lidi?“ vyhrkla. „Nejste nakonec – ufóni? Mimozemšťané?“

„Bylo by to zajímavé vysvětlení,“ usmál jsem se, „ale není to tak. Jsme lidé, narození na Zemi, v Čechách, jen se trochu odlišujeme. Proto máme možnosti, které člověk nemá.“

„Ale jak to, že o vás nikdo neví?“

„Někdo už to ví, většina ne,“ souhlasil jsem. „Teď jste se to například dozvěděla i vy.“

Hostinská nám přinesla další jídlo. Samozřejmě jsme při jejím příchodu jako na povel zmlkli. Podívala se na nás, pak se usmála a odešla. Chápala nás ale špatně. Kdyby jen tušila!

Hanka se do dalšího chodu ani nepustila.

„Proč mi to vlastně říkáte? Proč to mám vědět?“ zeptala se naléhavě.

„Ano – proč... to je ta nejdůležitější otázka,“ přiznal jsem. „Protože Lucka zjistila, že jste opravdu hodné děvče. Jedna z tisíce. To není zdvořilostní kompliment, ale životně důležitá informace. Já vám teď chci něco nabídnout, právě proto, že jste z výjimek, která si to zaslouží. Chci vás přemluvit, abyste se k nám přidala. Nabízím vám – staňte se démonkou, jako je Lucie i já. Pomohu vám k tomu.“

„To myslíte vážně? Démon je přece zlo!“ vyhrkla po chvíli. „S tím já nechci nic mít.“

„Myslíme to vážně,“ přisvědčil jsem. „Ano, jsme démoni a chceme, abyste se stala jednou z nás. Není na tom ale nic, co byste nemohla přijmout. Víte přece, čím se oba zabýváme. Léčení lidí je určitě záslužná činnost – a my dva léčíme dobře, můžete mi věřit. Vůbec není nutné, abychom jednali ve jménu zla, naopak.“

„T..to není jenom t..tak,“ začala rozpaky koktat. „Vždyť ani... nevím, co to znamená.“

„Veškerá tajemství vám vysvětlím, jak jen budu moci.“

„A když to – odmítnu?“ vzepřela se trochu.

„Nemůžeme vám to vnucovat,“ řekl jsem. „Rozhodnete-li se odmítnout, zůstanete, čím jste teď. Samozřejmě budeme trochu smutní, ale nebudeme vám nic vyčítat. Ale prosím vás, jezte, stydne vám večere.“

Ďobla do jídla jen aby se neřeklo, ale mračila se na mě. Jedl jsem večeri rychle, ale bezmyšlenkovitě, proto jsem dojedl dříve než ona spořádala čtvrtinu své porce.

Větší část své pozornosti jsem spotřeboval na Hanku. Vyvedlo ji to z míry, takže o jídlo příliš nezavadila.

„Řekněte mi – můžete být i zlí?“ začala opatrně.

„Můžeme, jako každý člověk,“ přisvědčil jsem. „Je to proti našemu přesvědčení, ale kdybychom se rozhodli být zlí, opravdu by to stálo za to. V tom případě můžeme být strašní.“

„A už jste někdy takoví byli?“ zeptala se číhavě.

„Byli,“ přikývl jsem. „Ale nebylo by dobré začínat právě od toho zlého.“

„Právě od toho zlého já začínat chci,“ řekla umíněně.

„Řekl jsem, že vám nebudu nic tajit,“ povzdychl jsem si. „Musím vás ujistit v jednom. Kdykoli jsme udělali něco co by zasluhovalo označení zlo, bylo to vždycky proti někomu, kdo si to opravdu zasloužil.“

„Co jste komu udělali nejhoršího?“ zaútočila.

„Nejhorší je jistě zbavit člověka života,“ odvětil jsem vážně. „Druhým nejhorším činem je zbavit člověka rozumu. Už jsme udělali obojí.“

„Lucie – také?“ podívala se na mě vyčkávavě.

„Lucie také,“ přikývl jsem. „Lucie má na svědomí mnohem více lidí než já, zejména ve svém minulém životě. Lucii lidé dohnali i k tomu, co by sama nikdy neudělala; k sebevraždě. Žije dál jen díky tomu, čím je.“

„V minulém životě?“ vytřeštila oči Hanka.

„Lucie není čtrnáctiletá dívenka. Je starší než já, žila už dávno předtím. Nechtějte se dozvědět, čím doopravdy byla, prosím vás. Kdysi jsem jí slíbil, že to nikdy nikomu neřeknu – a sliby se mají dodržovat.“

„Proto byla taková...“ otrásla se.

„Ne proto,“ zavrtěl jsem hlavou. „To je prostě dáno její podstatou, ta nesouvisí s tím, je-li dobrá či zlá. Mohla by být obojí, ale já si myslím, že je spíše dobrá. Právě ona stanovila podmínky, jaké musíme nutně vyžadovat od lidí, než je přijmeme mezi nás. Vy je splňujete.“

„Jaké jsou – ty podmínky?“

„Nesmíte být schopná spáchat zlo čistě o své vůli,“ řekl jsem vážně. „A to vy nejste.“

„A přesto ze mě chcete udělat – nástroj zla?“

„To rozhodně ne, chraň Bůh!“

Poslední slovo Hankou trhlo více než všechno předtím.

„Jak můžete něco takového vyslovit, když jste ďábel?“

„Pozor – ďábel nejsem!“ ohradil jsem se. „Démoni jako my odpovídají starodávnému indickému výrazu rákšas, ne tomu, jak lidé chápou pojem ďábel v Evropě. Jsme smrtelní – snad kromě možnosti vzkříšení, jako se to nedávno podařilo Lucii. Nesloužíme ale zlu, takže s peklem a klasickými ďábly nemáme nic společného.“

„Ale zabijíte lidi,“ řekla vyčítavě.

„Někdy musíme,“ odtušil jsem.

„Jak vůbec dokážete být tak klidný, když mluvíme o vraždách, ke všemu o vašich?“ vybuchla náhle, byť ještě potichu – a křečovitě se rozvzlykala.

„Poslyšte, Hanko, nikdy jste se nesetkala s lidmi, kteří se nerozpakují zabít druhého? Vidím vám na očích, že ne. Kdybyste se ale dostala do situace, kdy se přímo před vašimi očima někdo chystá bestiálně zavraždit dvacet lidí, co byste dělala? Snad byste aspoň křičela, ale možná byste zůstala stát a vraždě jen němě přihlížela. S holými rukama by vám asi nic jiného nezbyvalo, ale představte si, že máte zbraň a můžete těch dvacet lidí zachránit, ovšem jen tím, že bez milosti zastřelíte vraha. Co byste asi v takové chvíli udělala?“

„Nevím,“ otřásla se. „Vystřelit bych asi nedokázala.“

„Pak byste měla těch dvacet lidí na svědomí,“ řekl jsem klidně, ale vyčítavě. „Přivázeli by vám je zohavené, zkrvavené, umírající – a vy byste se jim nemohla ani podívat do očí, neboť byste věděla, že jste jim mohla ušetřit jejich bolest, některým i smrt. Stačilo neznatelně pohnout prstem – bohužel na spoušti.“

„Ale musela bych zabít člověka!“ opáčila nešťastně.

„Zabila byste v každém případě. Buď grázla, vraha a zločince, nebo dvacet nevinných. Musela byste se rychle rozhodnout, čí život vám je milejší – život vraha nebo životy nevinných. V tom prvním případě byste musela pohnout prstem, v druhém byste se jenom dívala. Rozhodně byste to neměla jednodušší – vinu byste možná cítila ještě větší.“

„Naštěstí jsem se ještě nikdy v životě takhle rozhodovat nemusela,“ otřásla se.

„O vraždě se mluví, když člověk zabije, aby se obohatil, nebo z nenávisti,“ pokračoval jsem mírně. „Nikdy ne, když tím zabrání horším věcem. Prosím vás pěkně, naučte se to rozlišovat. Nikdo neobviňuje z vraždy policistu, když při přestřelce zastřelí mafiána. To není bezdůvodná střelba na nevinné. Terorismus je svinstvo, souhlasím, ale – také já schvaluji atentát na Heydricha. I na jiné takové zrůdy.“

„Záleží na tom, jestli přitom přestupujete zákon,“ řekla s přesvědčením, které jsem jí bohužel musel vyvrátit.

„Ano, i zákony přestupujeme. Všeobecně uznávané principy spravedlnosti se s naším pojetím neshodují, já to přiznávám. Nedáváme zločince do rukou soudcům, ti by naše důkazy neuznali. Trestáme je sami – protizákonně, ale spravedlivě. Vezměte v úvahu, že o vině i nevině máme naprostou jistotu. Za určitých podmínek můžeme být také jasnovidci a nepotřebujeme pak těžkopádné dokazování zločinů před soudy nebo před porotami. Veškerá justice je zaměřena tak, aby vyloučila omyly soudců i policie. Nám takový omyl nehrozí, my víme všechno naprosto spolehlivě a proto můžeme být spravedlivější než zákon.“

„Neomylní jako papež?“ opáčila uštěpačně.

„Naše neomylnost není nadeklarovaná, ale faktická. Uvědomte si, můžeme číst myšlenky každého člověka, co kdy zažil, viděl a cítil. Snad vám bude jasné, že se před námi žádná nepravost neukryje. Bezpečně zjistíme nejen způsob, jakým vrah vraždil, ale i co si přitom myslel. Proto můžeme trestat i gaunery, kteří své oběti nezabíjejí, ale najímají si na to někoho jiného. Trestáme oba, protože oba mají vinu, ačkoliv by se jejich domluva před lidským soudem těžko dokazovala. My i v tomhle máme jistotu.“

„Jestli je to pravda... ale neomylnost ještě nezaručuje, že toho nezneužijete.“

„Máte pravdu. Ale to je přece hlavní důvod, proč nemůžeme naše možnosti nabídnout všem. Musíme pečlivě vybírat, komu důvěru dáme a komu ne. Bohužel, většina lidí nedává záruku, že toho nikdy nezneužije. Vy jste jedna z mála výjimek, ale takových jako jste vy je málo. Věříme vám. Važte si toho.“

Jenom němě sklopila oči, bylo vidět, že je v rozpacích. Raději se věnovala už skoro vystydlé večeři. Chvilku jsem mlčel, abych jí dal čas najíst se.

„Přál bych vám, abyste se s něčím takovým nikdy v životě setkat nemusela,“ řekl jsem, když poloprázdný talíř odsunula i s příborem od sebe. „Já a Lucie jsme takové štěstí neměli. Když to chcete nutně vědět, ano – zahubili jsme pár mafiánů. Každý měl na svědomí nejméně jednu vraždu – jeden jich měl dokonce dvacet. Ano, zabili jsme je, ale nemyslím, že bychom se za to měli stydět. Chránili jsme tím nevinné, museli jsme to udělat. Poctivým lidem jsme nikdy přímo neublížili. Rozhodně ne tak, aby to bylo natrvalo.“

„Já jsem to vědět nechtěla,“ řekla trochu dotčeně.

„Ale chtěla,“ pokýval jsem hlavou. „Hned na začátku jsem vám slíbil, že k vám budu upřímný – a to jsem, neboť bez upřímnosti by to nešlo. Nechtěl jsem začínat od toho zlého, to jste chtěla vy a budete-li v nás hledat jen zlo, jistě je najdete – jsme přece jenom lidé. Vezměte to ale spravedlivě. Na našem místě byste jednala stejně a pokud ne, hořce byste si vyčítala, že jste se zachovala jinak. Odedávna se přece říká, kdo zlu neodporuje, sám se provinuje.“

„Vy jste přece také zabil člověka, ne?“ dívala se na mě.

„Ano,“ přikývl jsem vážně. „A ne jednoho. Možná jsem asi nemusel volit pro všechny smrt, ale mohl jsem je nechat být? Vraždili by dál. Navíc jsem byl v časové tísní. Ublížil jsem možná i nevinným, ale určitě ne přímo.“

„Jak to myslíte?“ podívala se na mě s napjatým očekáváním.

„Je ošklivé dilema, je-li mafián živatelem rodiny. Může se stát, že ho musíte potrestat, i když tím ublížíte jeho nejbližším. Musíte volit menší zlo a v takovém případě vám nic jiného než spravedlnost nezbude.“

„Příšerné,“ vzlykla.

„Neměli bychom raději přejít k té lepší stránce?“ zeptal jsem se opatrně.

„Vy mi to pořád ještě nabízíte?“ podívala se na mě, jako kdybych se opravdu zbláznil.

„Pořád,“ kývl jsem. „Za sebe – i za Lucii. Nenabízíme to každému koho potkáme. Bude záležet především na vás, jakou cestu si zvolíte. I kdybyste se stala démonem, nepřestanete být člověkem. Můžete být dobrodiním tisíců lidí – jen chtít. Stojí to za to, věřte mi.“

„Ale přece jen – já se toho děším,“ přiznala. „Mám z vás hrůzu, bojím se vás. Klidně mi tady přiznáváte takové věci, že se sama divím, proč jsem ještě neutekla někam daleko.“

„Chápu vás Hanko,“ usmál jsem se. „Není tomu tak dávno, co jsem prožil totéž co vy. Nejsem démonem dlouho, abych si nepamatoval, jak mi tehdy bylo. Nemyslete si, není mi lehké vidět, jak vás teď pomalu – ztrácím.“

„Ztrácíte mě? Nikdy jste mě neměl!“ zatvářila se zle.

„Měl jsem naději,“ pokrčil jsem rameny. „Jste jen jedna z tisíců, musel jsem se o to pokusit. Být démonem není lehké, ale může to být i záslužné. Než jsem se jím

stal, byl jsem tuctový člověk a těžko bych někdy překročil hranice své všednosti. Teprve jako démon jsem se stal lékařem. Dnes umím léčit rakovinu nebo leukémii, nemoci, na kterých všichni lékaři na světě ztroskotávají – kromě nás. U cukrovky, jakou jste měla i vy, lékaři pacientům zajišťovali jen přežívání. My je uzdravujeme. Slepým vracíme zrak, hluchým sluch. Vy byste také mohla. Jen chtít.“

„Když to umíte – proč to nezveřejníte, aby to mohl dělat každý a ne jenom vy?“

„Prostředky démona může používat zase jen démon. Na naše metody normální člověk prostě nestačí. Psa mluvit nenaučíte, jednak na to nemá hlasivky, ale především na to nestačí jeho mozek. Všimla jste si, co všechno s vámi Lucie dělala?“

„Jen mi dala na hlavu takovou čelenku s dráty,“ odvětila zaraženě. „Myslela jsem si, že to je EEG, ale nevedlo to do žádného přístroje, jen do druhé takové...“

„Lucie se s vámi tou pomůckou spojila, zjistila, co vám je a předala vám svou sílu. Tak léčíme my. Málokterý pacient si toho vůbec všimne.“

„O vás říkají, že používáte nějaké zázračné injekce.“

„S obarvenou vodou,“ ujistil jsem ji. „Léčím stejně jako Lucie. Protože to jako léčení nevypadá, doplňujeme to něčím, co jen vyvolá patřičný dojem. Já injekcí, Lucka vkládáním rukou. Z léčebného hlediska je to k ničemu. Naše síla spočívá v dokonalém seřizení lidského organismu. Potřebujeme k tomu jednoduchý přístroj, který se dá pořídit za tisíc korun.“

„Co je vlastně na démonech tak zvláštního, že to nemůže dělat nikdo jiný než vy?“

„Máme odlišný mozek,“ řekl jsem už zase klidněji. „Naštěstí ta odlišnost není nepřekonatelná. Předělat člověka na démona je dnes pro nás otázkou dvou až tří hodin.“

„Jen trochu jiný mozek? To je – všechno?“ podívala se na mě udiveně.

„Ano,“ přikývl jsem. „Ta základní proměna je složitá – je to totiž větší vývojový skok, než byl kdysi mezi opicí a člověkem. Všem ostatnímu se musíte naučit.“

„A je možné to potom vrátit?“

„Není,“ ujistil jsem ji. „Je to nevratné. Trochu jste mě teď ovšem zaskočila. Napadlo by vás někdy vrátit se a zůstat negramotnou, když už jste se naučila číst?“

„To ne, čtení je přece... užitečné...“

„Když vám povím, že jako démonka za jedinou noc přečtete lékařskou encyklopedii, a nejen přečtete, ale slovo po slovu si ji zapamatujete, a nejen zapamatujete, během toho čtení pochopíte celý smysl současné lékařské vědy, takže budete schopná léčit i rakovinu – couvnete?“

„To je možné?“ podívala se na mě tázavě.

„A když vám povím, že jako démonka za jeden jediný večer zvládnete hru na klavír tak, že na místě, z listu, zahrajete Temperovaný klavír od Johanna Sebastiana Bacha?“

„Vy to snad dokážete? To přece není možné,“ bránila se uvěřit.

„Je to možné. Na obyčejnou flétnu vám zahrají tak smutně, že vás to třeba i rozpláče. S pomocí jednoho malého triku vám na tu flétnu rozpláču i otrlého vraha.“

„To vypadá velice lákavě – ale byla bych to pak ještě já? Co tomu musíte obětovat?“

„Samozřejmě, zadarmo to nebude,“ kývl jsem. „Zadarmo nic nezískáte ani jako člověk, ani jako démon. Často musíte něco obětovat. Například spánek.“

„To jako že bych se už nikdy nemohla pořádně vyspat?“

„Ne že by to nešlo. Například Lucka občas spí, rodiče jí nedovolují ponocovat – ale démon spánek nepotřebuje. Já nespím od té doby, co jsem se jím stal.“

„A co děláte v noci?“ vyhrkla.

„Co se dá,“ usmál jsem se. „Čtu si – pokud mám co. Dříve jsem hodně studoval, dnes se zabývám počítačem. Někdy trochu odpočívám, ale spát nepotřebuji a proto nespím. Když si jen představím, kolik času jsem dřív proplýtl spánkem... Dnes mám skutečně čtyřadvacet hodin denně. Polovinu strávím jako lékař – a řeknu vám, mám se čím chlubit. Něco spotřebuji na jídlo a takové maličkosti a zbytek, který bych dříve neužitečně prospal, mám jen a jen pro sebe. Samozřejmě s jistými omezeními. Hrát na klavír mohu jen večer, ale už ne přes noc.“

„Zajímavé,“ pokývala hlavou.

„Říká se, že ďáblu upíšete svou duši,“ pokračoval jsem trochu nevázně. „U nás je tomu naopak. Získáte toho tolik, že ani nezatoužíte po návratu.“

„A o co dalšího ještě přijdete – kromě spánku?“

„Někdy také – o kamarády,“ zamračil jsem se trochu. „Musím-li být upřímný, to je horší stránka mince. Když začnete mít nad ostatními vrch, lidé to podvědomě vycítí. Sama jste před Luckou cítila cosi nepatřičného, přiznejte si to. Pak se může stát, že se vám dřívější kamarádi začnou vyhýbat. U těch, na kterých vám opravdu záleží, si musíte od začátku dávat pozor, abyste je neodradila. Nesmíte na sebe upozorňovat. Přiznám se, je to těžké. Mě to napadlo pozdě, až když jsem o většinu kamarádů přišel. Snáze se můžete skamarádit s jiným démonem. Jako třeba já s Lucií.“

„Vy s ní nechodíte, protože je příliš mladá – nebo to má jiný důvod? Můžete... můžete mít vůbec někoho rád?“ řekla tiše.

„Jistěže ano,“ rovněž jsem ztišil hlas. „Ale mezi mnou a Lucií leží právě ten jiný důvod. Nezlobte se, Hanko, musí vám stačit mé slovo, že něco takového zkrátka není možné. Je to, jako kdyby byla mou rodnou sestrou. Mám ji určitě svým způsobem rád, ale sex mezi námi není, nebyl a nikdy nebude.“

„A koho ještě máte rád?“

„Rodiče, jsou bohužel oba po smrti. Autohavárie. Docenta Nováka na lékařské fakultě university, vážím si ho jako pedagoga – hodně mi pomohl a já jemu. Ale opravdových přátel mám – opravdu málo.“

„Chodíte s nějakou dívkou?“ řekla tiše, že bych to možná i přeslechl – nebýt démonem. Usmál jsem se na ni opět. To byla nahrávka!

„Ještě jsem nezačal, ale chtěl bych. Třeba s vámi. Jenže to záleží také na vás. V této chvíli především na vás.“

„Já vám nic neslíbím,“ opáčila prudce.

„To by asi bylo příliš troufalé,“ usmál jsem se. „Vždyť se vůbec neznáme. Já o vás vím jen to, co mi napsala Lucka, zatímco vy se mě bojíte. Na tom se přece nedá stavět.“

„Nevíte ani, jestli už někoho nemám,“ vyhrkla.

„Nemáte,“ zavrtěl jsem lehce hlavou. „V tom to není.“

„Jak to můžete vědět? Cožpak jste skutečně jasnovidec jako Lucie?“

„Jasnovidec nejsem,“ řekl jsem. „Stačí mi trochu logicky uvažovat. Kdybyste někoho měla, nemohla by vás Lucie posílat za mnou. Přinejmenším by tady byla další osoba, na kterou by musela brát zřetel. O ničem takovém se Lucie nezmiňovala.“

„Vždyť jsme s Lucií o takových věcech ani nehovořily! Nemohla to vědět!“

„Nehovořily,“ připustil jsem. „A přece vás Lucie zná tak dobře, že vám věří. Ví o vás víc než si myslíte. Řekl bych s určitostí, že vás zná lépe než vaše vlastní matka.“

„To je k zbláznění,“ povzdychla si rezignovaně.

„Není,“ opáčil jsem. „Setkání s démony bude pro vás nečekaný zážitek, ale není na tom nic nepřírozeného. Až na nějaké možnosti navíc jsme pořád lidé a na označení „démon“ není nic zlého. Prostě máme něco navíc, to je vše.“

„Říkáte to, jako kdyby to bylo naprosto běžné... Pro vás možná ano, ale pro mě ne... Kdyby vedle mě přistál létající talíř a vystoupil malý zelený človíček, věděla bych aspoň, na čem jsem. Ale takhle...“

V té chvíli jsem zvažněl. Ačkoliv jsem větší část pozornosti věnoval Hance a zdálo se, že jsem konečně překonal její první podvědomý odpor, stále jsem okrajově sledoval zbytek hospody. Jen tak, prostě jsem nemohl nechat ani část procesoru zahálet. Zaslechl jsem proto včas hovor na chodbě.

„S námi se dočkáte různých překvapení, Hanko,“ řekl jsem rychle, jako bych najednou neměl dost času – bohužel to byla pravda. „Poslyšte, Hanko, já vám tady slibuji pomoc, ale ono to nebude tak jednoduché. Možná se budete muset obrátit opět na Lucku.“

Oči se jí opět krásně rozšířily údivem.

„Proč? Cožpak jste mě celou tu dobu nepřesvědčoval...“

„Přesvědčoval jsem vás tak, jak jsem tomu věřil,“ řekl jsem. „V příští minutě se stane něco, co mi zabrání slib splnit. Nicméně – Hanko, prosím vás o to, jděte za Luckou. Postará se o vás stejně, jako bych to udělal já.“

„Poslyšte, pane doktore – mluvíte hrozně záhadně. Co se má stát? Jak to, že to víte?“

„Vím to,“ řekl jsem úsečně. Rychle jsem vytáhl peněženku a podal ji dívce. „Hanko, zaplaťte tu večeři za nás oba.“

„Proboha, co se to vlastně děje?“ vyhrkla.

V té chvíli k našemu stolu přistoupili tři neznámí muži, takže nám zahradili cestu.

„Jste pan Vlastimil Veselý?“ zeptal se mě jeden komisně. Přisvědčil jsem.

„Kriminální policie. Půjďte s námi,“ ukázal mi rychle svůj odznak.

Hanka se na ně dívala jako na nějaké obludy, ale stejně tak se dívala na mě. Usmál jsem se na ni.

„Je mi to líto, Hanko, ale zdá se mi, že se s těmi třemi pány trochu zdržím,“ podíval jsem se na ni povzbudivě. Slyšela můj hlas a vycítila z něj klid.

„Počkám na vás,“ usmála se trochu křečovitě.

„To byste se načekala, slečno,“ zavrčel na ni policista. „Tohle vypadá na delší zdržení. Možná i na několik let.“

„Co se vlastně stalo?“ vyjekla.

„Neboj se, nebude to horké,“ řekl jsem klidně. „Jen si s nimi musím něco vyjasnit. A musí to být po dobrém, nemohu porušit naše zásady ohledně nevinných lidí.“

Vstal jsem a následoval jednoho z policistů, zatímco dva mi šli v patách. Hanka zůstala jen tiše sedět, ale jakmile jsme zašli do chodby, uslyšel jsem, jak se rozvzlykala.

Jasnovidec jsem nebyl. Kdyby tomu tak bylo, určitě bych se kriminalistům vzepřel.

Venku už nás čekalo policejní auto s uniformovaným policistou na místě řidiče. Jeden z kriminalistů si sedl dopředu a dva zbývající seděli vzadu vedle mě, každý z jedné strany.

Pouta mi nasadili hned na chodbě hospody, kde mi z kapsy saka sebrali i telefon. Z pout jsem si nic nedělal. Aniž ti dva vedle mě něco tušili, poněkud jsem jimi zatřásl, abych získal jejich mechanické vlastnosti. Ve vhodný okamžik jsem prudce trhl, nejprve jednou rukou, potom druhou. Vnitřní západky se setrvačností na krátký okamžik uvolnily, až se pouta pootevřela. Opatrně jsem si je stáhl ze zápěstí a spustil je na podlahu auta. Jistě, mohl bych se vzepřít důrazněji, ale neměl jsem k tomu důvod. Naopak mě zajímalo, co proti mně mají.

Auto brzy dorazilo na policejní stanici. Při vystupování došlo k prvnímu incidentu. Jeden z kriminalistů si všiml, že nejsem spoutaný.

„Tlačily mě, sundal jsem si je,“ odvětil jsem se na jeho otázku, kde mám pouta. „Vždyť jdu dobrovolně.“

„Kde jsou?“ zuřil kriminalista.

„Na podlaze auta,“ odtušil jsem klidně. „Samozřejmě máte právo mi je znovu nasadit, ale mně nebude nic bránit opět si je sundat. Potřebuji na to tři vteřiny.“

„Uvidíme!“ odtušil kriminalista. Vypůjčil si druhá pouta od kolegy a ostentativně mi je nasadil. Potom se vrátil do auta pro ta, která jsem si sundal jako první. Zatřásl jsem rukama, takže dříve než se vrátil, podával jsem mu i ta druhá.

„Ty syčáku, toho budeš litovat!“ vybuchl první.

„Máte právo pouta používat, kdybych se stavěl na odpor, nebo kdyby hrozilo nebezpečí útěku. O útěk se nepokouším a na odpor se vám nestavím. Přitom tam nic není o tom, zda si musím nechat tyhle kusy železa na ruce.“

„Ale to je právě ten odpor!“ pokoušel se mi to objasnit.

„Když to tak chápete, je to vaše věc. Co kdybyste mi podle předpisů řekli, co mi kladete za vinu? Na to mám přece právo.“

„Tady se budeme ptát my,“ zasyčel.

„Jistě,“ souhlasil jsem. „Ptejte se. Třeba se tu konečně dozvím, co se vlastně děje.“

Neodpověděli mi a úmyslně hrubě mě dostrkali do budovy policejní stanice. Zavedli mě do jedné místnosti a posadili zhurta na židli.

„Jste obviněn z těžkého ublížení na těle,“ znechuceně mi sděloval třetí kriminalista, který to zatím jen nezúčastněně sledoval.

„Prima, konečně něco konkrétního,“ usmál jsem se kysele. „Tak dál? Kde to bylo, kdy, jak se to mělo stát...?“

„Tady se budeme ptát my!“ vybuchl druhý z party.

„Ptejte se tedy! Proč se neptáte?“

„Kde jste byl v noci na úterý?“ vybafl na mě první.

Jistě, byla to noc, kdy jsem zlikvidoval semtexisty a spolu s Lucií Klimčukovu bandu.

„Kdybych vám to i nakrásně řekl, nebudete mi to věřit,“ usmál jsem se.

„Samozřejmě budete tvrdit, že jste byl ve své posteli,“ ušklíbl se kriminalista.

„Jenže my máme důkazy...“

„Můžete mít hodně důkazů,“ řekl jsem. „Předně, byl jsem u toho, když se čtyři mafiáni, kteří dneska leží v márnici, neboť to pro ně nedopadlo dobře, chystali vyhodit do povětří auto plné semtexu u vily Matouše Rezka. To máte na mysli?“

„To jste si vymyslel až teď?“

„Ne, byl jsem u toho,“ tvrdil jsem po pravdě. „Ti čtyři byli zastřeleni pistolí s tlumičem, takže to v okolí nikoho ani nevzbudilo.“

„Tam jste ale nebyl,“ tvrdil mi kriminalista. „Byl jste té noci spatřen Na Hřebenkách v Praze.“

„Panebože, mám vám snad dokazovat, že jsem byl přímo na místě čtyřnásobné vraždy, zejména když na ni nemám alibi? To je mi divné. Ale vrátil bych se raději k těm čtyřem zabitým, jsou podle mě důležitější než nějaké Hřebenky. Nebo – že by se tam také střílelo?“

„Ne, tam šlo o něco jiného,“ mračil se.

„Možná,“ připustil jsem to. „Zpochybnil jste, že jsem byl u zdejšího vyřizování účtů. Nevím, co jiného to mělo být, když někdo pistolí s tlumičem postřelí chlapy, kteří naopak připravují k výbuchu nálož v zaparkovaném autě.“

„U té nálože jste nebyl,“ opakoval vyšetřovatel.

„Že ne? Tak mi povězte, kde jste našli rozbušku k té chystané petardě? Chcete mi snad tvrdit, že nebyla v kanálu pět metrů od auta?“

„Rozbuška se nenašla,“ podřekl se vyšetřovatel. „Neměli čas ji ani vyndat z krabičky.“

„Už ji měli načasovanou,“ opáčil jsem. „Rozbušek možná měli víc, ale tu nejdůležitější jsem osobně z toho semtexu vytrhl a zahodil, dříve než vybuchla. Leží v kanálu pět metrů od místa, kde bylo nalezeno auto.“

„Žádná rozbuška se nenašla,“ opakoval vyšetřovatel.

„Šlendrián,“ mávl jsem rukou. „Někoho tam zkrátka pošlete, ať ji alespoň dodatečně najde. Jinak budu trvat na tom, že jste ten případ neuvěřitelně zanedbali. Po takové petardě byste měli na krku samotného ministra vnitra, kdyby to opravdu vybuchlo.“

„A vy chcete tvrdit, že jste tu nálož zneškodnil?“

„No, úplně ne,“ přikývl jsem. „Ale aspoň rozbušku se mi podařilo zlikvidovat. Myslím, že si i vaši lidé užili patřičné zábavy.“

„Vy tedy tvrdíte, že jste tam byl. Zůstaly tam čtyři mrtvoly, zastřelené pistolí, která se nenašla. Kam jste ji dal?“

„Tu pistoli byste nejspíš našli jinde,“ řekl jsem klidně. „Ty čtyři zastřelil chlap, který k té partě nepatřil a potom odjel dalším autem.“

„Jak to víte?“

„Já jsem to auto přece řídil,“ přiznal jsem. „Víte, jakmile se někde začne střílet, bude každý člověk ochoten odjet, kam mu majitel té pistole sdělí.“

Byla to všechno čistá pravda, ale dala se chápat různě.

„Chcete říci, že vás donutili odjet s nimi?“

„Tak bych to netvrdil. Já jsem to auto řídil bez násilí. Prostě jsem jel podle instrukcí majitele té pistole.“

Skutečně jsem řídil a skutečně jsem jel podle toho, co jsem se dozvěděl od původního majitele pistole. Až na to, že jsem v tom autě odjížděl sám. Načež jsem je ohromil detailním popisem vily v Klánovicích, kde určitě našli spoustu dalších zneškodněných mafiánů.

„Co se tam podle vás dělo?“

„Krátko poté, co jsem dojel na místo, se tam střílelo,“ pokračoval jsem. „Přinejmenším jednu mrtvolu jsem na vlastní oči viděl v garáži před domem.“

Všichni tři si pilně zapisovali, ačkoli tu podle slabého vrčení, lidským uchem těžko postřehnutelného, někde nablízku běžel magnetofon.

„A potom? Co bylo dál?“

„Když to utichlo, nikdo mě tam už nadržel, nikdo si mě nevšímal. Sebral jsem se a po anglicku zmizel. Pěšky. Auto, které jsem řídil na cestě tam, nebylo moje. Kdybyste je našli, mohly by v něm být stopy, třeba otisky prstů. Když jsem mizel, stálo před garáží vily.“

„A jak jste se potom dostal na Hřebenka?“

„Pánové, nechcete toho na jednoho moc?“ podíval jsem se na ně útrpně. „Asistence při nastraženém autě plném semtexu, cesta do Klánovic a návrat domů, to by snad pro jednu noc mohlo stačit.“

„Poznali vás tam naprosto bezpečně,“ trvali na svém.

„Kdo?“ zajímal jsem se. „Mohl mě tam poznat někdo, kdo mě viděl v Klánovicích. Tomu bych se nedivil.“

„Vy chcete tvrdit, že mezi Klánovicemi a Hřebenkami jsou nějaké spojitosti?“

„To už by byly jen spekulace. Jak mi vysvětlíte, že mě zná někdo na opačném konci Prahy, než kde jsem byl? Máte asi dobrý důvod myslet si, že jsem tam přece jen byl. Naopak; já mám právo tvrdit něco jiného. Dobrá, dokazujte. Připomínám jen, že vám to těžko vyjde časově. Když začnete u toho auta semtexu, tam to bylo krátce po půlnoci. Jistě by se to mohlo ověřit – třeba podle okamžiku smrti těch čtyř. Pak vám nezbyvá mnoho času na nějaké další vylomeniny.“

„Mohl jste jet z Klánovic do Prahy autem,“ připomněl mi kriminalista. „Auto pana Blažka totiž našli stát nedaleko té vily na Hřebenkách. Někdo s ním musel přijet, nemyslíte?“

„To bude těžké,“ povzdychl jsem si. „Kdyby to bylo právě to auto, které jsem řídil od nás do Klánovic, potom tam moje otisky budou a těžko je budu vysvětlovat. Já je ani nemíním popírat. Pořád si myslím, že rozhodující je čas. Od půlnoci, kdy byli zabiti ti čtyři první, se toho do pěti do rána nedá moc stihnout. Zvlášť když v tom započítáte cestu z Klánovic k nám v době, kdy nejezdí autobusy. Hřebenka jsou přece ještě dál. To se snad nedá stihnout.“

„Možná. Pak jste ale podezřelý z událostí, které se odehrály v Klánovicích – a tady.“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Ale k tomu jsem vám právě podal obsáhlé vysvětlení, včetně důkazů, které byste ani neobjevili. Já vím, je to překerní situace. Když se člověk k něčemu takovému připlete, je vždycky zle. Na druhou stranu si myslím, že pravda se pořád ještě najít dá. Musím si zachovat optimismus.“

„My si vás tu ale necháme,“ rozhodl kriminalista. „Vaši verzi bychom museli nejprve pořádně prověřit. Nejprve budeme prověřovat naše důkazy, které už o vás máme. Jde o to, zda jste jenom nevinná oběť, jak se nám tady snažíte namluvit, nebo jste v tom namočený víc.“

„Kdybych se dušoval, že jsem nikomu poctivému neublížil, stejně byste mi nevěřili. Spoléhat se musím spíše na to, že najdete tu rozbušku v kanálu, jak jsem vám popsal, nebo že zjistíte, komu patří ta pistole s tlumičem. Myslím, že v těch Klánovicích toho musí být víc. Vívali se tam zpočátku velice důvěrně; bouchačky vytáhli až později.“

„A určitě vám přitíží, jak jste se mermomocí dostával z těch pout.“

„Myslíte?“ usmál jsem se. „Každý to musí pochopit jako ukázkou cirkusové obratnosti, ale nepostavil jsem se vám na odpor a nepokoušel se o útěk. To musíte nakonec přiznat.“

Samozřejmě mě nepustili a nechali mě v cele. Dobrá, budu mít zkušenost z pravého, nefalšovaného vězení. Uklidnilo mě, že zřejmě proti mně nemají nic závažného. Přemýšlel jsem ale, co uvěznění udělá s mou lékařskou praxí. Nejspíš nic, jeden den nic neznamená. Ale kdybych byl zavřený déle, bylo by to horší.

Trochu nepříjemné bylo, že mi odmítli vyhovět, když jsem je zdvořile požádal o něco ke čtení. Co tady budu dělat?

Musel jsem se cvičit v trpělivosti. Udělal jsem, co jsem udělat mohl, teď byli na tahu kriminalisté. Pokud mému líčení věnovali dostatečnou pozornost, jak jsem doufal, mělo by je to svést se stopy. Nechtěl jsem zatím používat horších prostředků, ačkoliv bych mohl. Posadil jsem se a začal uvažovat. Chyběl mi počítač nebo něco na zapisování, ale uměl jsem ukládat do vlastní paměti všechno co potřebuji s tím, že si to později přeberu.

Nejprve jsem probral všechno o vile v Klánovicích. Mohl bych svou výpověď doplnit ve smyslu, že jsem byl uvnitř vily? Zapadalo by to do mé verze, podle níž se dalo usuzovat, že jsem tam byl jen jakési rukojmí. Popis vnitřku vily mi nečinil potíží, předtím jsem ji prošel celou. Musel jsem jen spočítat časový plán, aby vypadal věrohodně. Na okamžik mi blesklo hlavou, že jsme možná neudělali správně, když jsme se pustili do Klimčukovy bandy. Stálo to za to? Samozřejmě jsme nemohli ponechat takové vrahy bez povšimnutí, ale neměli jsme raději zkusit přivádět na jejich stopu regulární policii? Proč vlastně trestáme lumpy sami, proč nepřenecháme spravedlnost soudům? Budeme-li postupovat jako dosud, dostaneme se při každém zásahu do konfliktu s oficiální spravedlností. Spravedlnost musí být slepá, z principu presumpce nevinny chrání nejen nevinné, ale také darebáky. Klimčuk nebyl dopaden jako vrah, je tedy z pohledu spravedlnosti nevinný. Ublížili jsme mu, jsme tedy darebáci. Je to jasné jako houska na krámě. Že je to ve skutečnosti jinak? To víme my, ale ačkoliv to víme s naprostou jistotou, nemůžeme to běžnými prostředky dokázat.

Ano, pokoušíme se být spravedliví, jak to jen jde. Proto naše snaha pečlivě vybírat další kandidáty na demony, aby nemohli naše možnosti zneužít. Ale z pohledu lidské spravedlnosti je sami zneužíváme. Naše vnitřní pravidla mají váhu jedině pro nás, ne pro ostatní lidi. Ti nás jistě musí zavrhnout, až se dozvědí, jak tomu je. Co tedy dál?

Odpověď jsme znali dávno. Co si máme počít s policií, které jsem oznámil pravděpodobnou trasu tří aut plných heroinu, a ona žádného pašeráka nedopadla? S policií, která Klimčukovu bandu nedokázala ani objevit, natož aby jí zabránila ve vraždách? Máme se spoléhat na soudce, kteří vrahy propouštějí na svobodu, když se jim důkazy nezdají průkazné? Mohl bych jen tak z rukávu vytáhnout víc jmen, než by bylo únosné – Oldřichem Švestkou počínaje.

Ne, utvrzoval jsem se, dělali jsme to správně. Není sice přípustné, aby bral spravedlnost do vlastních rukou kdekdo; to by určitě vedlo k anarchii, jako kdysi na Divokém Západě. Soudy jsou tu od toho, aby soudily. Jenže tytéž soudy nesmějí ublížit nevinnému, proto občas nemohou potrestat viníka. My máme absolutní jistotu ohledně viníků a jejich vin, ale nemáme potřebnou pravomoc, nemůžeme soudit a používat standardní tresty, zejména ne vězení. Jak to máme dělat? Jakmile začneme používat cokoli jiného, nutně z toho vznikne konflikt. Je to začarovaný kruh.

Máme snad rezignovat? To by znamenalo dát volno grázlům a to také nemůžeme. Kdo zlu neodporuje, sám se proviňuje. Snad až nás démonů bude víc, až budeme mít většinu, pak dokážeme změnit potřebné zákony a naše prostředky se stanou legální, ale dokud tomu tak není, jsme prostě – desperáti.

Nebyly to příjemné úvahy, ale musel jsem se jim věnovat. Když má člověk pochybnosti o správnosti toho co dělá, měl by si je rychle vyřešit se svým svědomím. Tím spíše démon, s nesrovnatelně většími možnostmi nejen na straně dobra, ale – a to především – na straně zla. Ale ať jsem o tom přemýšlel jak chtěl, vycházelo mi, že jednáme správně. Takové případy se přece stávaly a stávají. V dějinách se vědci dostávali do rozporu s tehdejší spravedlností, když zpochybňovali oficiální uznávané názory. Dnes to, pravda, není trestné, ale v těch dobách bylo už pochybování zločinem, byli tedy zavíráni do vězení a dokonce podle tehdejšího práva upalováni na hranicích. Také oni si to museli nějak srovnat se svým svědomím. A oni v tom také – pokračovali.

Ne, nemáme jinou cestu. Budeme pokračovat i my. Časem se možná naše vnitřní pravidla stanou zákonem. Ale to už bude svět vypadat podstatně jinak.

Druhého dne mě nechali v cele, ale už odpoledne si pro mě přišli ti tři, co mě zatýkali.

„Ověřili jsme si vaši verzi,“ sdělil mi ten, který se od počátku držel stranou. „Zjistili jsme, že jste mluvil pravdu. Našli jsme v kanalizaci použitou rozbušku a to svědčí pro vás. Na té pistoli byly otisky pana Blažka, ne vaše. Vaše byly jen uvnitř toho auta.“

Pokrčil jsem rameny. Vrátili mi všechno, dokonce i můj telefon. Byl vypnutý, ale krátce poté, co jsem jej zapnul, začal vyzvánět.

„Veselý, slyším,“ řekl jsem. Nevěděl jsem kdo mě volá, jen jsem vytušil, že to nebude nikdo jiný než Lucka. Sluchátko skutečně zasyklo náš tajný kód. Málem jsem

ale telefon upustil na dlážděný chodník. Naše tajná rychlořeč byla rychlá a obsahovala mnohem víc údajů než pomalý lidský hovor, ale měla naopak své nevýhody. Z pouhého zasyknutí nebylo možné poznat emoce.

„Vlasto, stalo se něco hrozného,“ oznamovala mi v půlvteřinové větě Lucie. „Přijed’ za mnou do Morašína, musíme se poradit a něco udělat – zabili nám Hanku.“

Vrahové

Bezradně jsem se rozhlédl kolem. Byl jsem před policejní budovou sám, nejbližší autobus měl jet až za čtvrt hodiny. K budově právě přijíždělo policejní auto. Vystoupili dva policisté, vytáhli nějakého zadrženého a odváděli ho do budovy. V autě zůstal jen řidič.

„Nemohl byste mě svézt domů?“ obrátil jsem se na něho.

Mlčky mi pokynul, abych se posadil vedle něho. Ne že by byl tak ochotný. Neudělal jsem to rád, ale v mé otázce byla doména, která policistu na krátkou dobu změnila v ochotného neodmlouvajícího sluhu. Rozjeli jsme se a dirigoval jsem ho přímo na výpadovku. Nepotřeboval jsem jet do našeho městečka, ale do Morašína za Lucií. Pobízel jsem svého šoféra k rychlejší jízdě a on už sám od sebe zapnul majáčky a sirénou si uvolňoval cestu. Ne, neměl úplně potlačenou vůli. Jako můj poddaný se choval rozumně, jediným rozdílem proti neovlivněnému stavu bylo, že se jeho hlavním cílem stalo – vyhovět mi. Byl by to sen všech otrokářů, co jich kdy po světě chodilo. Jistě, stal jsem se na chvíli otrokářem – ale v situaci, kdy jsem neměl na vybranou.

Zakrátko jsme dorazili do vesničky. Před domkem, kde teď bydlela Lucie s rodiči, jsme zastavili a já jsem vystoupil. Nařídil jsem policistovi vrátit se zpátky a zapomenout kde a proč s autem byl. Hypnóza? Ne, jen malá doména, která brzy beze stop zmizí.

Lucie mě už čekala. Seděla naproti přes ulici v prastaré škodovce svých rodičů. Jakmile policejní auto odjelo, začala na mě mávat, abych přišel k ní.

„Prosím tě, vysvětli mi, co...“

„Budeš řídit,“ oznámila mi, nenechala mě ani syknout zbytek. „Já nemám řidičák.“

Byla to planá výmluva. Kdyby musela, určitě pojede i bez dokladů, tím jsem si byl jistý.

„Kam pojedeme?“ přešel jsem také do lakonického způsobu.

„K vám,“ odtušila. „Nejprve do lesíčka za město, povedu tě. Musíš ji vidět.“

Škodovka vyrazila skoro jako závodní auto, ačkoliv jsem se ještě mírnil – nechtěl jsem přece Luciiným rodičům uvařit auto, vždyť podle zvuku bylo znát, že nemá motor optimálně seřízený. Lucie mě vedla za město a brzy jsme jeli po lesní cestě.

„Není to daleko,“ ujistovala mě.

Měla pravdu. Asi dvě stě metrů od silnice jsem zastavil, jak mi přikázala. Vystoupili jsme a Lucie běžela napřed. Já jsem musel oběhnout auto, ale brzy jsem ji dohonil.

Zastavila se u paty svahu a opatrně rukou odhrnula malou hromádku listí. V tomto místě bych asi zahrabané lidské tělo nenašel, ale nebylo pochyb, byla to ona. Spatřil jsem Hančin obličej, pokrytý vrstvou zaschlé krve, její otevřené, ale nevidoucí oči, plné hlíny, a pochopil jsem, že stojíme – nad jejím hrobem. Kdosi hlínu odhrabal, jen aby se dostal k hlavě mrtvé dívky, zbytek těla byl dosud překrytý hlínou a částečně i loňským spadáním listím.

Náhle jsem pro slzy ani neviděl, jak mi jí přišlo líto. Kdo ji tak krutě, bez slitování zabil a proč? Komu ublížila? Nezabýjeli ji nakonec v době, kdy jsem šaškoval s policisty? Chtělo se mi padnout vedle jejího nehybného těla na kolena a brečet... Lucie mě ale zadržela.

„Nech ji být,“ sykla tvrdě. „Už jí nepomůžeš.“

„Nedalo by se ještě něco dělat?“ zeptal jsem se. „Víš aspoň, kdo ji...“

„Vidíš sám,“ odtušila. „Je mrtvá. A už dlouho. Tady ani my nejsme nic platní. Já už ty grázly znám. Půjdem si pro ně spolu.“

Opatrně přikryla Hančin obličej listím. Pak rázně vstala a popadla mě za rukáv. Utíkali jsme do auta, jako by na tom záleželo. Otočil jsem a za malou chvíli jsme se řítili po asfaltové silnici k našemu městu. Lucie mě dirigovala jen o jednu ulici dál, než kde jsem nedávno zastřelil čtyři mafiány vedle auta plného výbušnin.

Bydleli tu dva členové party mladého Vaňka. Zbavili jsme je Klimčuka a oni za to...

Lucie vyskočila z auta a běžela přímo do vrat patrového domku. Neuznala za vhodné vysvětlovat mi, proč k nim jde přímo a neskrývá se. Pochopil jsem, že u nich už byla, takže nám nejspíš nebudou nebezpeční.

Bylo tomu tak. Prošli jsme chodbou a vstoupili do obývacího pokoje. Na zemi porůznu ležela těla tří mladých mužů, nikdo z nich neměl ani třicet let. Jejich oči se k nám stáčely, ale oční svaly byly nejspíš jediné, co se na nich ještě pohybovalo.

„Vezmi si konjugátor a zjisti o nich všechno,“ nařídila Lucie. „Já ti v tom nepomohu.“

Podala mi svůj, protože můj ležel v mém bytě. Spojil jsem se s vědomím prvního muže. Ano, tady to bylo. Ale Jarda jen kryl své kamarády, sám se vraždy neúčastnil, jen ostražitě hlídal, aby je nikdo při hrůzném činu nevyrušil.

Odpojil jsem se a přeložil čelenku na hlavu druhého. Zachvěl jsem se hrůzou, když jsem to spatřil. Miroslav asistoval vraždě přímo. Sám sice do těla Hanky nebdal, ale pozoroval tu hrůzu na vlastní oči a nic proti tomu nepodnikl. V jeho vzpomínkách jsem jasně viděl, jak nešťastná Hanka prosila o milost, naříkala bolestí, viděl jsem stříkající krev a vražedný nůž. Úplně jsem se třásl, když jsem to viděl, ale nemohl jsem Hance nijak pomoci, byly to už jen vzpomínky. Miroslav pomáhal odnášet bezvládné tělo do auta, střídal se při kopání mělkého hrobu a zahlazoval stopy. Byl to právě jeho nápad zakopat tělo oběti v lese, kde by ji nikdy nikdo nenašel. Zaslouhoval si ještě méně slitování než první, ale ani on nebyl hlavním viníkem.

Vrahem byl třetí z party, Rudolf. V noci byl na stráži, neboť se – plným právem – báli Klimčukovy bandy. Viděl mě likvidovat Klimčukovy lidi u auta s výbušninou, ale místo aby byl rád, že se nebezpečí pro něho i jeho partu zmenšilo, pochopil mě jako člena dalšího, zatím neznámého gangu. Rozhodl se zjisti co a jak a případně nás předejít. Zkoušel mě sledovat, samozřejmě neúspěšně. Ujel jsem mu do Klánovic a vrátil se následujícího dopoledne, ale později mě ve městě opět poznal. Z úctyhodné dálky mě opatrně sledoval a byl svědkem, jak mě přímo ze schůzky s Hankou odvezla kriminální policie.

Svolal nejbližší kamarády a s nimi na ulici vtáhli Hanku znenadání do auta a unesli. Pak ji tady ve sklepě domu vyslyšeli, aby se o mě dozvěděli co nejvíc.

Hanka nevěděla nic, než co jsem jí o démonech sdělil během naší schůzky. Samozřejmě to z ní dostali, ale mysleli si, že si z nich dělá legraci. Nevěřili, že mě viděla poprvé v životě, chtěli vědět víc, ale ona přece opravdu víc nevěděla.

Těm třem grázlíkům to ovšem nestačilo. Od pouhého výslechu přešli k vyhrůžkám, pak začali dívku mučit. Bili ji, pak ji zkoušeli pálit cigaretami a nakonec ji zanechali polomrtvou ve sklepě. Účastníci se toho všichni tři – nikdo s ní neměl slitování. Když se odešli poradit, Hanka se vzchopila a ačkoliv byla ztýraná, chtěla se osvobodit z pout. Podařilo se jí to, ale než objevila, jak se dostat ze zamčeného sklepa, ti tři se na neštěstí vrátili.

Až v této chvíli si asi všichni uvědomili co provedli. Kdyby jim Hanka utekla, měli by na krku policii. Mirka s Jardou nenapadlo nic než Hanku lépe spoutat, aby podruhé neutekla, ale Rudolf se rozhodl zbavit se jí úplně. Vytáhl vystřelovací nůž a začal do ní bodat. Jakmile vytryskla krev, ti dva se zděsili. Snažili se ho ještě zastavit, varovali ho, ať proboha neblázní, ale osopil se na ně, že to je jediné, co mohou dělat. Holedbal se, když tělo důkladně zakopou, nikdy se na to nepřijde. Přitom bodal dál a nepřestal, dokud dýchala.

Ti dva se nad tím sice otrásl hrůzou, ale brzy se zase vzpamatovali, otřepali se jako pes, když vyleze z vody a tím byla parta opět pohromadě. Miroslav se hned přihlásil s nápadem, že ví o místě, kde je nikdo nepřekvapí a tělo nikdo nenajde. Vysloužil si tím od svého kámoše pochvalu a potom nebylo třeba velkého přesvědčování, aby se k nim přidal i Jaroslav. Nikomu nebylo líto Hanky, starali se jen o to, jak se jí nenápadně zbavit. Takhle cynicky zabít mladé děvče – to byl vrchol!

„Co s nimi uděláme?“ obrátil jsem se prudce k Lucii. Nepoužil jsem naši rychlořeč. Chtěl jsem, aby nám ti tři rozuměli, aby si také užili co nejvíce strachu.

„Nechám ti je,“ řekla Lucie unaveně. Také ona používala lidskou řeč. „Potrestej je, jak sám uznáš za vhodné, já na to nemám sílu. Tvrdil jsi, že máš na takové lumpy pekelný oheň. Výjimečně nebudu proti.“

Grázlíci leželi před námi a jejich oči vyjadřovaly hrůzu a děs z neznáma. Nedovedli si vysvětlit svůj stav, ale už správně pochopili, že nám jsou vydáni na milost a nemilost. Lucie je do této strnulosti uvedla a teď uslyšeli, že ani ode mne žádné slitování čekat nemohou.

„Zabil bych je nejraději všechny,“ řekl jsem. „Nejvyšší trest mám pro Rudolfa. Myslím, že pekelný oheň bude pro něho naprosto přiměřený. Ty dva, co mu pomáhali vraždit, oslepím. Budou sice žít, ale ve věčné tmě.“

Ze zděšených pohledů těch tří čísel hrůza. Nevěděli, co to znamená pekelný oheň, ale správně tušili, že to bude něco strašného. I ostatním slovům rozuměli dobře. Mohli mít ještě naději, že mluvím do větru, když je předtím Lucie ochromila a dokázala jim předem, že je to v naší moci?

„Když je oslepíš, budou se nám mstít,“ připomněla mi Lucie. „Musel bys jim vymazat kus paměti, ale pak si nebudou uvědomovat, že je to trest za vraždu.“

„Pak jim vezmu i řeč,“ řekl jsem. „Budou němí a zchromím jim ruce, aby nemohli psát. A ten třetí? Pekelný oheň ho za pár dní přivede k šílenství. Ale nedovedu si představit, jak by se nám chtěli mstít? Že by se šli na policii přiznat k vraždě Hanky? Z jejich bandy zbývá Matouš Rezek, ale ani ten z toho nevyvázne.“

Kdybych se nezdržoval Klimčukovou bandou, dávno bych i tyhle ztrestal, i když ne tak zle jako po téhle vraždě.“

„Udělej to tedy,“ řekla Lucie. „Nebudu ti v tom bránit.“

„Snad jste pochopili, vy lumpové, že je zle,“ řekl jsem ledově k těm třem. „Jak jste si vůbec mohli myslet, že vám vražda toho děvčete projde? Co vám udělala? Mysleli jste si, že se od ní dozvíte, co jsem zač? Dobrá, teď už to víte. Hanka si nevymýšlela. Já a Lucie jsme démoni. Můžeme vás teď přimrazit, oslepit, ale také – pomalu a zaživa upálit pekelným ohněm, který zvenku není znát. Bude to tak spravedlivé?“

Jen jejich oči poplašeně mžikaly ze mne na Lucii a zpět.

Nejprve jsem se sklonil k Rudolfovi. Byl strachem celý zpoceny, ale mě to nedojímalo. Čelenku měl dosud na hlavě, bude tedy první.

„Vražda nevinného děvčete – co může být horšího? Snad jen vražda dítěte. Ale i tohle byl odporný zločin, který si zasluhuje tvrdý trest. Budeš němý a do konce života tě budou spalovat plameny pekelné, až ti nakonec i smrt bude připadat jako vysvobození.“

První doména zablokuje hlasivky. Druhá způsobí, že pěsti nepůjdou rozevřít jinak než násilím, takže nebude moci rukou uchopit žádný předmět – zbraň ani pero. Třetí celé jeho tělo promění ve svědící ranec plný palčivé bolesti. Bude to krutý a strašlivý trest – možná horší než smrt. Ale – měl on sám slitování s Hankou? Ponechal jsem mu oči, ale nebyla to žádná milost.

„Víte, co znamená rozhněvat si démona?“ obrátil jsem se k jeho společníkům. „Určitě nevíte, to by vás nikdy nenapadlo ubližovat komukoliv z jeho přátel. Ale podařilo se vám to, podařilo se vám to dokonale. Budete si do smrti pamatovat, jaká to byla hloupost. Je pozdě prosit o slitování, sami jste je neměli.“

Viděli Rudolfa, jehož první ochromení zvolna ustupovalo, plazit se do kouta. Viděli, jak se marně pokouší rozevřít ruce, slyšeli ho kňučet stoupající bolestí. Pekelné plameny už na něho začínaly působit, ale to nejhorší teprve přijde. Nikdo mu od nich nepomůže. Snad kdyby lékaře napadlo použít velké dávky morfia – ale morfium zabíjí a ani to mu nepomůže přežít.

Nasadil jsem čelenku Miroslavovi.

„Budeš němý, chromý a slepý – a kdyby se ti zdálo, že je to příliš krutý trest, vzpomeň si na nevidoucí oči zabitě dívky. Ty oči tě budou strašit do smrti, neboť nic jiného neuvidíš.“

První a druhou doménu dostal shodnou jako Rudolf. Třetí se začne projevovat za půl hodiny. Miroslav začne brzy vidět šedě, ale spatří čím dál tím méně světla, až skončí v tušově černé studni. Hančiny oči ho budou pronásledovat ve dne i v noci. Určitě nezapomene, proč ho postihl ten trest.

Stejně dopadl i třetí, Jarda.

„A nemyslete si, že nám uškodíte,“ pokračoval jsem ještě ke všem. „Můžete ublížit jen našim přátelům, kteří nejsou démoni. Dostanete se ale do našich rukou znovu a dopadnete hůř. A nemyslete si, že to nemůže být horší. Netušíte, co všechno můžeme udělat, abyste pak sami toužili po smrti.“

„Nedáš jim nějakou podmínku?“ navrhla nesměle Lucie.

„Dal bych, kdyby mohli napravit, co provedli,“ řekl jsem tvrdě. „Jako jsi ty navěky oslepila vraha Švestku, tak i oni zůstanou do smrti slepí.“

„Někdy se mi zdá, že jsme krutější, než je třeba,“ řekla unaveně. „Já vím, zasloužili si to, jako všichni, kdo nám do dneška propadli. Jenže někdy býváme příliš nemilosrdní. Jsme démoni, ne d'áblové. Nezapomeň na to, prosím tě.“

„Dobrá – dám jim podmínku,“ ušklíbl jsem se. „Jestliže Hanka vstane z mrtvých, vrátím těm dvěma oči – ale zůstanou i potom němí. Měli promluvit, když jim Rudolf navrhoval, aby unesli dívku, která jim nic neudělala.“

„Dobře, aspoň tak,“ řekla Lucie. Teď jsem na ni zíral udiveně i já. Ta podmínka nebyla nic než iluzorní. Hanka je nenávratně mrtvá – a Lucie mi to sama potvrdila. Jaký to má smysl?

Pak mi to ale došlo. Je to jen jiskřička naděje – pro tyhle grázlíky. Už se na vlastní kůži přesvědčili, že dokážeme i neuvěřitelné. Nevědí, že ani my jejich zločin nenapravíme, ale slyšeli, že se nad nimi v tom případě částečně slitujeme. Lucie jim vymohla falešnou naději, nic víc. Možná jim to ulehčila, ale já jsem ustoupit nemínil. Mohla by to všechno zrušit, ale my dva jsme si naschvál nikdy nedělali.

„Měli jsme je prostě rozrhat,“ zavrčel jsem tiše, ale aby mě ještě slyšeli. „Dobrá, měnit to nebudu.“

Vyšli jsme z domu, jako kdybychom tu byli na přátelské návštěvě. Nasedli jsme do auta a mlčeli až do Morašína. Teprve tam jsme se rozloučili.

„Musíme něco vymyslet,“ řekl jsem. „Nemůžeme přece dopustit, aby kvůli nám trpěli nevinní.“

„Můžeme ovlivnit jen co je v našich silách,“ odušila smutně Lucie. „Nejsme všemocní – ani si na to nehrajme.“

„Prosím tě, jak dlouho budeme zase hledat, než se k nám dostane další taková Hanka?“ vybuchl jsem. „Kolik tisíc lidí nám projde každý měsíc konjugátorem – a zatím jsme našli jen jednu, která by...“

„Nevím,“ odsykla Lucie. „Možná je to tím, že jsme příliš blízko u Prahy. Na venkově jsou lidé upřímnější. Když se odstěhujeme na venkov, najdeme možná více takových, kteří by si zasloužili procesor – jako...“

„A vyklidíme tady pole mafiím,“ doplnil jsem ji.

„To by také nebylo dobré,“ souhlasila. „Zkus o tom aspoň přemýšlet. Já teď budu mít jiné starosti.“

„Výzkumy genové paměti?“ opáčil jsem ostře. Neměl bych proti vědeckým výzkumům nic, ale zdálo se mi v takové chvíli nepatřičné myslet jenom na vědu.

„S výzkumy genové paměti je konec,“ řekla Lucie klidně. „Potřebovala jsem si uvolnit nějakou paměť, tyhle znalosti jsem smazala.“

„Smazala?“ požíval jsem se na ni velice udiveně.

Uvědomil jsem si, že tím vznikla nesmírná vědecká škoda. Genová paměť – takové zajímavé téma k výzkumům! Nebýt Hanky, určitě bych se k tomu sám přidal. Proboha, proč to ta Lucka zničila?

„Mám to schované v počítači,“ odušila bez lítosti. „Můžeš v tom pokračovat, chceš-li. Slíbila jsem ti ostatně dát můj šestý smysl dědičnosti, to ještě svedu. Lékařské znalosti mi zatím zůstaly.“

„Ty jsi už narazila – na hranice své paměti?“ vyděsilo mě to trochu, ačkoliv jsem si byl vědomý, že nemůžeme ani v tomto směru očekávat naprosto neohraničené možnosti.

„Narazila,“ přikývla Lucie. „Ale neboj se, tobě to nehrozí. Nezapomeň, že mám mozek idiotky. Ani procesorem se všechno napravit nedá. Zkusím něco udělat s rozšířením své paměti, možná to ještě půjde, jsem mladá, ve vývinu.“

„Přál bych ti to,“ řekl jsem upřímně.

„Já jen, kdyby tě to zajímalo – dozvěděla jsem se ze své genové paměti, co to bylo za město,“ ožila trochu. „Byla to Chei-fá, nedaleko od Jeruzaléma. Znamená to, že jsem alespoň zčásti Židovka. Zajímavé, co?“

„Možná,“ řekl jsem. „Ale nezlob se, nemám teď na něco takového náladu.“

„Chápu tě,“ sklonila hlavu. „Jdi se domů vybrečet, bude to v pořádku, máš na to nárok. Kdyby bylo potřeba, zavoláš. A nevypínej telefon, abych mohla případně zavolat já tobě.“

Rozešli jsme se s náladou na bodu mrazu. Asi jsem se potřeboval o samotě vybrečet. Vždyť jsem se s Hankou pořádně ani seznámit nestačil – a teď tohle...

Tamara

Dojel jsem domů pozdě večer. V domě už bylo ticho. Pokud někteří pacienti přišli, dávno ztratili trpělivost a odešli. Zítra se jim budu muset omluvit, přemýšlel jsem. Zavřel jsem za sebou dveře svého bytu, jako obvykle jsem se nasměřoval k počítači, ale ani jsem jej nezapnul. Pochopil jsem, že nejsem schopen začínat nic nového. Lucka měla pravdu. Nejdříve bych se musel po dlouhé době pořádně vybrečet. Byla to pořádná facka osudu. Možná jsme ji dostali, abychom si nemysleli, že jsme něco víc? Proč to ale musela odnést Hanka? A co teď budeme dělat?

Léčit lidi jako dosud – a nechat mafiány na pokoji? Nebo se soustředit na mafii a ostatní lumpárny? Po pravdě řečeno, bylo toho na jednoho i na dva příliš mnoho. Jediné řešení by bylo rozdělit tuto práci mezi více démonů. Ale k tomu musíme zintenzívnit pátrání. Možná nepostačí vyhledávat pouze mezi pacienty, ačkoliv nám dávají hlavy pod čelenky konjugátorů dobrovolně, ale pokusit se být při vyhledávání aktivnější.

Zamyslel jsem se nad tím celou svou kapacitou. Konjugátor dokáže sejmout mozkovou aktivitu jako interferenci několika bodů na hlavě. Démon si z toho dokáže zpětně spočítat vše, co se ve zkoumané hlavě děje. Zachycovat tyto potenciály na dálku, nepotřebovali bychom ani konjugátor, ba ani přímý kontakt. Znamenalo by to – několikanásobně vylepšit citlivost a selektivitu zesilovačů, aby se signály z více zdrojů nemísily. Šlo by to?

Posbíral jsem všechny své znalosti ohledně radiotechniky a pokusil se vytvořit si z nich v hlavě přehled. Bylo někdy v historii něco takového řešeno, nebo ne? Pak se mi v hlavě náhle rozsvítilo. Ano, přesně to už tu bylo. Bývalý československý pasivní radiolokační systém – Tamara. Přesně to jsem potřeboval. Citlivé snímače, výpočty pomocí koincidence, vyhodnocení pomocí počítače, byť byl malý, polský a strašlivě zastaralý.

Tamara mi však v literatuře chyběla. Budu si muset o ní něco sehnat – ledaže bych se spokojil s tím, co už o ní vím a pokusil se vymyslet všechno znovu od základů. Nebylo by to lepší? Nebudu přece vyhodnocovat letadla, ale lidské mozky. Zkusil jsem si v hlavě načrtnout schéma potřebných malých, ale citlivých zesilovačů. Citlivé MOSFET tranzistory na vstupech, omezovače napětí, aby to neshořelo přiblížením lidské ruky, prahové trigger, koincidenční komparátory. To všechno namačkat na co nejmenší prostor, neboť jich budu potřebovat více. Tři by měly být minimum, ale když jich bude devět, bude to mít mnohem vyšší citlivost.

Nakonec jsem, až kolem půlnoci, přece jen zapnul počítač a všechno pečlivě zapsal. Nejen Lucie, ale i já jsme museli uvažovat nejen za sebe, ale i za další demony. Tak jako dala Lucie do svého počítače princip svého šestého smyslu a své výzkumy ohledně genové paměti. Proboha, co ji přinutilo smazat je? Potřebovala místo? Nač? Co bylo důležitější, než unikátní slibně rozjetý výzkum, jaké se na celém světě nikde nekonají – a ani konat nemohou? Když něco takového odložila k ledu, musela mít k tomu pádný důvod. Na čem vlastně pracovala? Nepochlubila se mi, ale neměl bych se divit. Člověk i démon v takových chvílích pouze přemýšlejí jak dál – na sdělování výsledků bude čas po dokončení. Ani já přece v této chvíli nezvedám

telefon, abych Lucii oznámil, co všechno mě napadlo ve spojitosti s Tamarou. Co když je to nereálné?

Zapsal jsem ale pečlivě všechno, nejen to, co by se dalo považovat za hotové. Mohlo by se stát cokoliv. Nějaký mafián venku na ulici vytáhne pistoli a prostřelí mě dřív než zpozorují nějaké nebezpečí. Bylo by asi smutné, kdyby nějaká unikátní myšlenka zapadla na celá staletí. Napadlo mě, že se málo staráme i o naše počítače. Měli bychom si je propojit, aby zničení jednoho z nich nemělo za následek katastrofickou ztrátu dlouhé práce. Luciin počítač je teď například jediné místo na světě, kde je zachyceno tajemství genové paměti. Já mám počítač vylepšený tím, že mám jednu obrazovku v ordinaci a druhou v bytě, totéž platí o mikrofonech k jeho ovládání, ale procesor mám jen jeden a disky rovněž.

Promýšlel jsem druhou variantu tamary, ale první se mi zdála lepší, druhá verze by byla příliš složitá. Zaznamenal jsem ji pro pořádek, ale už jsem v tom nepokračoval. Zkusil jsem na to z jiné strany. Což takhle vysílat určité impulsy sám? Tak můžete zkoumat i neaktivní obvody – dostanete-li je do rezonance, prozradí vám o sobě všechno, ačkoliv jsou samy bez proudu. Třetí schéma bylo tedy nejzajímavější a rozhodl jsem se, že hned zítra zaskočím do Prahy nakoupit potřebné součástky. Po profesorovi mi zbyla obstojná radioamatérská dílna, aspoň ji konečně využiji. Protože noc ještě neskončila, pokračoval jsem vymyšlením plošných spojů. Zapojil jsem i počítač. Ve čtyři hodiny jsem měl navržené desky, v šest vyleptané a připravené. Teď jen nakoupit součástky a oživit.

Nemohl jsem ale odjet, čekala mě povinnost. Otevřel jsem čekárnu i ordinaci. Bylo ještě brzy, první pacienti se budou trousit nejdříve za hodinu.

Abych využil čas, pokračoval jsem i v ordinaci na vývoji nového zařízení. Co potřebuji dál? Ovládání, abych mohl směr i vzdálenost určovat já a ne náhoda. Vzpomněl jsem si včas na články v americkém lékařském měsíčníku, kde popisovali senzory, které později umožnily primitivní ovládání myši počítače pouhou myšlenkou – ano, i to už bylo vyřešeno, stačilo najít správná data. V tom článku byl všeobecný popis a ne schémata, ale to už byl detail.

Konečně přišli první pacienti. Dvěma prvním jsem k jejich radosti oznámil, že léčení je úspěšně ukončeno a už ke mně nemusí chodit. První byla rakovina, ale nádory se rozplynuly a příznaky zmizely, druhá pacientka byla původně beznadějná cukrovkářka, ale teď jedla cukr bez omezení a bez obtíží. Dříve měla sladkosti hrozně ráda, najednou byly pro ni nedostupné jako Mount Everest – a teď si mohla zase dát dortíček k oslazené kávě... Jen jsem ji žertem upozornil na nebezpečí, že prolomí váhu, nebude-li se krotit. Mohl jsem být ale spokojený.

„Nebojte se, pane doktor,“ rozplývala se. „Ztloustla bych i jako cukrovkářka, ale už jsem se naučila co s tím dělat a jak nekulatět. Chce to jen hodně pohybu. Ale vám jsem na oplátku něco přinesla, že jste mě té bestie zbavil!“

Vytáhla z tašky velkou kulatou krabici s dortem vlastní výroby. Nahoře z máslového krému trůnila velká injekční stříkačka. Trochu mě tím dojala – doktorům se sice občas stává, že je pacienti zahrnují vděčností, ale není to pravidlem.

Následující pacient ale vzbudil mou pozornost víc než pokročilá leukémie. Rozpíchané ruce, nepřítomný pohled, mátožný vzhled. Opět heroin. Mladý chlapec, naprosto bez chuti do života. Přivedl ho otec, prý přímo z Prahy.

Vyšetřoval jsem ho mlčky, ale dlouho. Neustále se přitom bláhově utvrzoval v úmyslu všechno mi zalhat, ačkoliv jsem o jeho přiznání nejevil zájem. Netušil, že už od něho v této chvíli všechno vím. Zapamatoval jsem si polohu všech brlohů, kde bylo snadné přijít k tomu špinavému zboží, naučil jsem se tváře i přezdívkou desítky dealerů. Až úplně na závěr jsem mladému Evženovi vytvořil dvě domény, které ho závislosti na heroinu dokonale zbaví a znechutí mu drogy natrvalo.

Evžen byl v podstatě snadný případ díky otci, který ho ke mně doslova přivlekl. Tím ho v podstatě zachránil. Pro většinu lékařů je drogová závislost těžkým oříškem, ale ne pro mě. V této chvíli mi nešlo o něho, nýbrž o další oběti drog. O ty, které za mnou samy nepřijdou.

Vypadalo to na další noční akci, opět až na druhém konci Prahy. Neměl bych zavolat Lucii? Dohodli jsme se, že to před každou akcí uděláme, ve dvou se můžeme lépe zajišťovat. Rozloučil jsem se s Evženem i jeho tatínkem a povzbudivě jsem prohodil, že syn brzy začne nový život. Na synovi bylo vidět, že si z mých slov pranic nedělá, netušil ale, co se za nimi skrývá. To pozná při další dávce, bude-li mít pochybné štěstí, aby ji sehnal. Od dosavadních dodavatelů už nikdy nic nesežene.

Pacientů bylo méně, takže jsem kolem poledne skončil. Rozhodl jsem se zajet si nejprve do Prahy pro součástky. Auto jsem měl opravené, ale pro jistotu jsem jeho motor tak netýral. Musel jsem přiznat, že byl staršího data výroby. Nemusel jsem se řídit neustále stošedesátkou, stovkou to též ubíhalo dost rychle a nemusel jsem řešit problémy s policií. Zejména teď, když se na mě chystali jako na podezřelého.

Úspěšně jsem nakoupil a vrátil se. Do večera jsem stihl osadit a oživit čtyři zesilovače. Teprve pak jsem se rozhodl zavolat Lucku. Nečekal jsem ani vteřinku, měla telefon neustále u sebe. Sykl jsem na ni, že jsem objevil další drogovou síť a že se na ni chystám.

„Budeš muset jít sám,“ sykla Lucie. „Dnes v noci s tebou nemohu. Půjdeš i beze mne?“

„Půjdu,“ odsykl jsem překvapeně.

Neřekla mi ani důvod, proč nepůjde. Zrušil jsem spojení. Dobrá, jdu tam sám, řekl jsem si. Ale po všech stránkách se na to lépe připravím.

Opět jsem si začal zvyšovat citlivost očí. Bylo to výhodné. S tmavými brýlemi na očích jsem ve tmě viděl stejně jako ostatní bez brýlí. Jakmile jsem brýle sundal, soupeřily se mnou jen kočky a sovy. Ve spojení se sluchem netopýrů jsem se orientoval v noci jako ve dne. Aby mě nikdo nepoznal, měl jsem černou kuklu přes obličej. Málo platné, chystal jsem se překračovat zákony a nic na tom neměnilo, že naše akce byly spravedlivé. Klimčukova vila, jakkoliv to zatím vypadalo dobře, byla pro mě dostatečným varováním. Připravil jsem si navíc některé komplikovanější domény, abych tentokrát nemusel improvizovat. Už by stálo za to dát našim doménám nějaký spravedlivý základ.

Vyjel jsem kolem desáté hodiny večer. Jel jsem opatrně, nikde jsem nepřekračoval povolenou rychlost. Žádný další konflikt s dopravní policií jsem nepotřeboval. Zaparkoval jsem na parkovišti kilometr od diskotéky, kde jsem se rozhodl začít. Kromě diskotéky se totiž na ní velice čile prodával heroin.

Nepřišel jsem se bavit, nemínil jsem ani platit vstupné. Nejprve jsem sykl na pořadatele u vchodu. Oba současně o mě ztratili zájem, jako kdyby mě neviděli. Bylo tomu tak, neboť jsem pro ně od této chvíle neexistoval. Mohl jsem kolem nich projít, aniž by mě kontrolovali, ale musel bych se jim včas uhnout, kdyby se pohnuli mým směrem. Vklouzl jsem kolem nich dovnitř. Zábava už byla v plném proudu, rovněž dealeři se činili. Zpozoroval jsem mezi nimi dvě známé tváře a okamžitě jsem na prvního z nich zaútočil. Bootstrap – a hypnóza. Jako ve snu vstal od stolečku a vyšel ven před budovu.

„Hej, na okamžik,“ oslovil jsem ho, když se před vchodem udiveně rozhlížel. První doména se totiž rozplynula a on ani nevěděl, proč sem vlastně vyšel.

„Chceš taky šleh?“ díval se na mě nedůvěřivě. Nepatřil jsem mezi jeho zákazníky, proto byl opatrnější než obvykle. Opatrnost byla namístě, ale na mě nestačila.

„Nechci,“ ujistil jsem ho. „Chci něco jiného. Přestaneš to svinstvo prodávat, rozumíš?“

„Ses zbláznil!“ vyhrkl. „Mám to tu jasně domluvené a vám snad taky platím správně.“

„Asi mi nerozumíš, chlapče,“ pokračoval jsem. „Nepatřím k těm, kterým platíš, ani k jiné bandě. Nemám s vámi vůbec nic společného. Jen ti oznamuji, že dnes s drogami končíš. Vyjadřuji se dost jasně?“

„Tobě se to nelíbí?“ ohradil se. „Tak si toho nevšímej.“

„Nerozumíš mi,“ usmál jsem se. „Ještě jsi nepochopil, že nejsem člověk, ale démon?“

„S pohádkami na mě nechod,“ vyprskl pohrdavě.

Sykl jsem na něho další halucinaci. Štěrbiny jeho očí se náhle rozšířily hrůzou. Věděl jsem, co teď vidí. Změnil jsem se pro něho v hrozivou bytost s lidským tělem, ale s ohnivou hlavou staroindického rákšasa s hady místo vlasů, vyceněnými tygřími tesáky a ostrými rohy.

„Démonům se neodporuje,“ pokračoval jsem hlasem o celou oktávu hlubším. „Dám ti teď vybrat, ale je to tvoje poslední šance, poslední příležitost změnit svůj osud.“

„Kdo... jste?“ vyhrkl s děsem. Dokonce mi začal vykat.

„Vidíš mě snad jasně,“ odušil jsem. „Nesetkal ses nikdy s démonem, vím. Na každého ale dojde, dnes došlo na tebe. Máš teď před sebou dvě možnosti. První – zničíš všechny drogy, nejen co máš u sebe, ale všechny, rozumíš? Tak získáš právo žít jako člověk. Druhá cesta je ta, po které jdeš v této chvíli. Budeš dál šířit zlo v těch malých psaníčkách – ale staneš se mou kořistí. Pamatuj si, my démoni neuznáváme amnestie. Skončíš dříve než si myslíš a budeš pak odkázaný na milost lidí kolem tebe, protože – oslepneš.“

„Ale to přece...“

„...není možné, chceš snad říci?“ zašklebil jsem se na něho. V jeho očích to byl děsivý škleb, vskutku hodný démona. „Ještě nic nevíš o takových jako jsi sám, kteří dnes žebrají na chodníku s bílými holemi? Moc se o nich neví, ale to neznamená, že neexistují. Nás démonů není v Čechách mnoho, aby se o nás vědělo. Ale jsme tady a ty ses dnes setkal se mnou, abys dostal poslední šanci.“

„Ale to nejde,“ namítal skoro žalostně. „Musím odevzdat tržbu, jinak by mě skřípli...“

„Odevzdávat tržbu? Myslíš, že ještě budeš mít kam a komu co odevzdávat? Ujišťuji tě, že nebudeš mít komu ty špinavé peníze odevzdat – a další zboží od svých dodavatelů také nedostaneš. Nechápeš, že dnes oběhnu všechny tvé známé? Všem se dostane spravedlnosti.“

Zasyčel jsem na něho z nejsložitějších domén, jaké jsem až dosud vymyslel. Několik logických podmínek, příznaků a algoritmů. S jediným výsledkem – jakmile někomu za peníze prodá byt, jedinou dávku drogy, destrukční část domény ho během několika minut oslepí.

Lucie by se určitě přimlouvala i za podmínku, při jejímž splnění by se tato pohroma zmírnila. Dal jsem mu ji, dokonce velmi jednoduchou. Jeho oslepení nebude trvalého charakteru. Potrvá jen měsíc, pak zase začne vidět. Doména v mozku mu ale zůstane stále aktivní – jakmile někomu dalšímu prodá i sebemenší množství jakékoliv drogy, oslepne znovu – každé další oslepení bude trvat dvojnásobek předchozího. Při druhém pokusu půjde o dva měsíce, při třetím o čtyři.

Bylo to mnohem mírnější, než co jsem používal dosud. Co ale bylo účelem? Zničit ty lidi úplně, ačkoliv je považuji za krysy? Anebo jim umožnit – vrátit se mezi ostatní? Strašlivá zkušenost, jakou je krátkodobé oslepení, by snad měla stačit každému – a kdo se napravit nedá, brzy pozná neúprosný charakter geometrické řady, vložené do jeho domény. Po pátém pokusu to budou skoro tři roky, ale i potom bude mít možnost nechat toho. Jinak ho čeká šest let slepoty a pak už dvanáct – to bude zřejmě jen pro nejzatvrzelejší.

Přistoupil jsem k němu a nakrátko mu nasadil čelenku, abych poznal jeho zásobovatele. Stačil mi okamžik, pak jsem od něho odstoupil. Tahle chvíle z jeho života zmizí bez nejmenší stopy v jeho vědomí.

„Pamatuj – dostal jsi poslední varování. Rozhodni se. My se zařídíme, jak zase my uznáme za vhodné. V této podobě mě už nikdy nespatriš.“

Sykl jsem druhou halucinací. Před očima zděšeného dealera jsem se – pomalu rozplynul. Kdyby se rozhodl vrátit do sálu, musel bych mu ustoupit s cesty, protože by mě neviděl. Nijak se ale k tomu neměl. Tušil aspoň, že se stal obětí halucinace? Těžko, byla příliš realistická. Ale – postačí k jeho přesvědčení?

Nemínil jsem se s ním dál zdržovat. Vklouzl jsem opět do sálu, vyhledal dalšího prodavače smrti a stejným stylem ho vyvedl ven. Situace se opakovala s tím rozdílem, že se chlap chtěl na mě vrhnout a stačil vytáhnout nůž.

Vypadl mu ale z ruky. Jeho doménu jsem operativně rozšířil o nezvládnutelné křeče pravé ruky. Prsty se mu samy sevrou do pěsti, nepovolí ani násilím a ani lékař mu s nimi nepomůže. Ke všemu do deseti minut oslepne. Obojí ho za týden přejde, ale doména zůstane, takže s drogami má konec.

Smrtelně vyděšeného chlapa jsem nechal před budovou. Ani on nebyl nakonec ušetřen pohledu na rozplývající se postavu, jenže tenhle měl více důvodů uvěřit, že se mu to nezdálo. Vrátil jsem se opět do sálu. Přisedl jsem k veselé partě ve stínu jednoho stolu a nenápadně se přitom zmocnil jednoho zdrogovaného mládence. Nebylo na nás vidět, nasadil jsem mu tedy konjugátor a bleskem přehlédl jeho myšlenky. Mladík své zboží nenakupoval u těch dvou, které jsem zrovna před

chvilkou vyřídil, takže jsem rázem odhalil dalšího prodavače heroinu. Mladíka jsem trochu poznamenal – standard pro oběti jsem měl připraven dávno. Malátně se zvedl, ale na záchod, kam měl původně zaměřeno, nedoběhl. Začal zvracet tam co byl, sotva se stačil otočit proti stěně. Kupodivu to nikomu nepřišlo divné, ostatní ho jen obcházel.

Mezitím jsem se přitočil k dalšímu prodavači heroinu. Na první syknutí ztratil vůli a následoval mě ven, kde se ovšem tato první krátkodobá doména rozplynula. Zopakoval jsem scénku s indickým rákšasem, ale tak-tak jsem stihl zareagovat. Chlap na mě tentokrát vytasil armádní pistoli vzor 52 – použít ji ale nestačil. Vypadla mu náhle z ruky.

„Chceš odporovat démonům?“ zachechtal jsem se mu do očí. Implantoval jsem mu potom stejnou doménu, jako jeho předchůdci. Navíc jsem se shýbl a zdvihl jeho pistoli.

„Takové hračky nepatří do rukou lidem jako jsi ty,“ řekl jsem sveřepě. Halucinace mizení se týkala nejprve pistole a teprve pak jsem mu zmizel i já sám.

Vrátil jsem se ještě jednou na diskotéku, ale pohyboval jsem se jen ve stínu na okraji sálu. Ještě pěti zdrogovaným jsem pomohl od závislosti – a také od obsahu žaludku, neboť jejich domény začaly působit ihned po vytvoření. Ale žádného dalšího prodavače bílé smrti jsem nezaregistroval, ačkoli po nich mezitím nastala na několika místech poptávka. Tato diskoška proběhne, bohudík, bez heroinu. Snad jejím účastníkům postačí bavit se opravdu jen hudbou a tancem.

Zamířil jsem k dalšímu podobnému podniku. Dodavatelé mi neutečou, ale diskotéky nepotrvají do rána. Musel jsem si pospíšet, než zábava skončí. Naštěstí jsem si pamatoval, kdy jsou které podniky v činnosti – ani neležely daleko od sebe. Kolem druhé hodiny po půlnoci jsem měl všechny diskotéky za sebou, včetně devatenácti prodavačů drog. Jeden podnik se asi položí, neboť role prodavačů drog zastávali majitel baru a jeho pomocníci. Musel jsem odtud odcházet ve spěchu, než vypukne panika.

Uvažoval jsem, kterým směrem se vydat nejdřív, abych se pohyboval co nejúspěšněji. Měl jsem teď čtyři adresy, kam jednotliví dealeři chodili pro zboží. Věděl jsem také, jaké kde mají zabezpečení.

Začal jsem od dodavatelů, kde jsem očekával snazší pořízení. Jen jeden z nich používal kamery u vchodu do vily. Nechal jsem si ho na konec, ale naštěstí to u něho proběhlo stejně hladce, jako u ostatních. U nikoho z nich jsem se dlouho nezdržel. Všechny jsem během první půlvečery ochromil, spojil se s nimi konjugátorem a dozvěděl se, co jsem potřeboval vědět, zejména o dalším pokračování drogové sítě.

Také rozhovor s démonem byl mnohem kratší. Dozvěděli se, co jim dávám za vinu a jak vyváznout bez exemplárního trestu za jejich zločiny, ale jinak jsem k nim byl nesmlouvavý. Dva z nich se mi postavili a zaútočili na mě – oslepli na místě. Pod vlivem hypnózy mi všichni odevzdali hotové peníze i své kreditní karty – včetně hesel. Pak následovala doména, která jim dovolí žít jen když se vzdají drog. Předpokládal jsem, že většina stráví několik tmavých měsíců bez očí, než přijdou na to, že by to měli brát vážně. Ale to už jsem věděl, že ta cesta je správná. Ne definitivní tresty, ale podmíněčné – ovšem se stoupající tvrdostí. Trest musí navíc

přijít neodvratně a krátce po prohřešku, což moje domény splňovaly. Budu s tím muset seznámit Lucii, určitě se mnou bude souhlasit.

Vrátil jsem se domů až kolem deváté hodiny. Právě včas, abych ještě zachytil některé pacienty. Většina jich ztratila trpělivost, ale několik vytrvalců jsem ještě zastihl. Rychle jsem se jim omluvil a otevřel čekárnu.

Přece jen bych si měl asi pořídit sestru, uvažoval jsem. Ta by v takové chvíli pozvala pacienty do čekárny a mohla by je informovat, kdy asi přijdu. Mohl bych jí to třeba sdělit telefonem, nebo jí nechat vzkaz. Jenže – k čemu by mi byla sestra? Zdravotní hledisko mohu ponechat stranou – žádná zdravotní sestra nemá nejmenší tušení o tom, jak vlastně léčí démon. Tedy spíš nějaké děvče pro administrativní účely? Taková dívka by se musela naučit ovládat můj počítač – který se ale normálním lidem jeví jako naprosto neovladatelný. Něco v tomto směru musím vymyslet, jinak se na mě pacienti začnou dívat jako na nespolehlivého, pokud se to už v této chvíli nestalo.

Na druhé straně – neměl bych to hodit za hlavu? Zázračnému lékaři snad leccos projde. Kdo ode mne odejde k jinému doktorovi, může toho nejspíš brzy litovat.

Nejprve jsem krátce zavolał Lucii, abych jí ujistil, že akce proběhla v pořádku. Kdoví – mohla by se strachovat, aby se mi něco nepříhodilo.

„Věděla jsem, že to zvládneš,“ sykla na mě, když jsem jí naší rychlořeči pozdravil a řekl, že je všechno v pořádku.

„Mám ale pro tebe mnohem smutnější zprávu,“ pokračovala. „Policie včera večer objevila tělo Hanky.“

Zůstal jsem jako opařený.

„Víš,“ sykla Lucie po chvílce, „sama jsem je na to místo uvedla. Přesněji, vsugerovala jsem jednomu pacientovi, jinak vášnivému houbaři, že kdosi bájil o houbách právě na pokraji lesíka, co leží Hanka. A on ji tam pochopitelně našel. Proto jsem nemohla jít s tebou. Čekala jsem, jak to dopadne.“

Chvilku jsem zarytě mlčel. Přišlo mi to jako nečekané bodnutí špendlíkem pod nehet do nezhojené rány. Dalo by se to přirovnat i k říznutí hranou papíru. Tahle rána se ještě nestačila zhojit. Bolela až někde u srdce, kde si to nejen člověk, ale ani démon nemůže pofoukat.

Mlčel jsem.

„Víš, Vlasto, nemohla jsem ji tam nechat,“ omlouvala se Lucie. „Uznej sám, bude lepší, když bude podle všech zvyklostí pohřbená, než aby tam jen tak ležela... Myslím si, že jsme víc udělat nemohli. V takovém případě je lépe dát věcem volný průběh.“

Přerušila hovor. Trval přesně vteřinu. Chvilí jsem ještě držel telefon v ruce, pak jsem jej zastrčil do kapsy a pozval jsem do ordinace prvního pacienta.

Pacientů bylo ten den málo, byl jsem nimi hotov dříve než jindy. Nevadí – zamkl jsem ordinaci a zamířil do svého bytu, kde mě čekala jiná, také velice zajímavá práce. Čekala na mě rozestavěná tamara – pasivní lokátor lidských mozkových procesů. Zamkl jsem – a pustil se do práce. Nešel jsem na oběd ani na večeři, ale rovnou jsem začal.

Nejprve jsem kalibroval zesilovače. Vzhledem k tomu, že nenajdete dvě zcela shodné radiotechnické součástky, všechny přístroje vykazují alespoň minimální rozptyl hodnot. To se zpravidla řeší doladováním. V tamarě bylo ladicích míst málo, ale v každém z jejich devíti zesilovačů se nacházela dvě. Jejich seřizování mi zabralo několik hodin, ačkoliv jsem na tom pracoval s plným soustředěním. Následovalo dotahování koincidence a říditelnost směrování čidel. To bylo nejtěžší, ale přitom už jsem viděl první výsledky.

Tamara potřebovala k vyhodnocování kolem hlavy čelenku, téměř shodnou s čelenkou konjugátoru. Druhým prvkem byl pás, řídicí směrování příjmového vektoru. Ten bylo nutné nosit na krku – trochu připomínal psí obojek, ale pod rolákem by to nemuselo vadit. Ostatní bylo na zádech a ramenou.

Dlouho mi trvalo, než jsem se naučil ovládat směrování. Vektor příjmu neustále uhýbal, než jsem přišel na závislost, jaká v tom je. Stačilo otočit polaritu všech sudých zesilovačů v koincidenčním modulu. Konečně – krátce před půlnocí – jsem poprvé nasměroval tamaru na živý objekt – poloopilého chlapíka, vrávorajícího po ulici. Zachytil jsem ho – a aniž bych se o to snažil, měl jsem ho stále zachyceného, ačkoliv všelijak vrávoral a motal se cik-cak ulicí.

Myšlenky toho muže samozřejmě nebyly nic spasitelného. Byl to jeden místní ožrala, jakých potkáváme po našich městech i vesnicích tisíce. Neškodný tlachal, hrající si na hrdinu, kterému alkohol dává příležitost vyniknout nad ostatními – alespoň ve vlastních očích. Horší bylo, že jsem ho ještě nikdy neměl v ordinaci, ale teď jsem přesně věděl, že tenhle chlapík doslova bojuje o každý den svého života. Měl játra v rozkladu a ještě jim den co den dával těžké alkoholové rány. Měl by se okamžitě léčit, vystřízlivět a pořádně játra seřídít, dát jim čas aby se vzpamatovaly – a on se tady takhle ničí.

„Haló, pane Kouřil,“ zavolal jsem na něho z okna. „Pane Kouřil, nebolí vás játra?“

„Kdo to... co mi chcete?“ zablekotal oslovený. „A co ti je do toho, mladej?“

„Jsem doktor, poznám to,“ ujistil jsem ho. „Měl byste mě navštívit, jistě by se s tím dalo něco dělat.“

„Poslouchej, mladej, trhni si nohou,“ řekl pan Kouřil.

Je sice neetické léčit někoho proti jeho vůli, ale řekl jsem si, že si to se svým svědomím nějak vyřídím. Sykl jsem a pana Kouřila znehybněl. Seběhl jsem po schodech dolů a nasadil jemu a sobě na hlavu čelenku konjugátoru. Tamara se osvědčila, ale byla jen jednosměrná, nedovolovala zasahovat do snímaného mozku tak, jako konjugátor.

„Počkejte okamžik, pane Kouřil,“ řekl jsem a zaposlouchal se do jeho malého mozku. Panečku, to bylo zhuntované tělo, takové jsem už dlouho neviděl! Ale měl jsem už možnost léčit i horší případy. Kdyby nic jiného, trochu jsem pana Kouřila povzbudil. Kdyby dva až tři dny nepil, možná by se uzdravil úplně, ale to bych ho musel zdržovat od chlastu pod zámkem. Znechutit mu alkohol úplně? To by možná pomohlo, ale musel bych to udělat jindy anebo mu pracně z vědomí vymazat, že jsem s ním tady manipuloval.

„Odvedu vás domů, vždyť ani nedokážete jít rovně po ulici,“ nabídl jsem mu pomoc. Kupodivu neprotestoval. Pomyslel si sice něco ne moc lichotivého

o potrhých doktorech, ale dělal jsem, jako bych to přeslechl. Vlastně to ani neřekl, jen si to myslel. Odvedl jsem ho opatrně před jeho dům, kde jsem se s ním přátelsky rozloučil.

Bylo to ovšem něco úžasného. Napadlo mě, že takhle objevím každého nemocného dřív než mi přijde do ordinace s pořádně rozvinutým problémem. Ale také mě napadlo, že mohu odhalit každého dealera drog, kterého potkám. Nepotřebuji je pracně sledovat po všelijakých diskotékách a spěchat, aby se síť nerozpadla ještě dřív, než ji vypátrám a zlikviduji.

Tamara z démonů udělá jasnovidce, kteří dokáží číst myšlenky svých bližních. Možná – a až mě trochu zarazilo, že mě to vůbec napadlo – možná bychom mohli odhalovat zločiny nejen provedené, ale i chystané. Ne zločince trestat až po vraždě, ale vraždě včas předejít.

Vytáhl jsem telefon, ale uvědomil jsem si, že je dávno po půlnoci. Lucie přece v tuto hodinu pokojně spí, ačkoli by jako démonka vůbec spát nemusela. Ale vysvětluje to rodičům patnáctiletého děvčete... Nezbylo mi, než to nechat na ráno.

Zkoušel jsem zatím něco jiného. Teď v noci většina lidí spala, měl by být kolem dokola klid. Nebylo tomu tak. Tamara zachycovala činnost lidských mozků neustále. Jakmile jsem ji od některého odtrhl, většinou se okamžitě přichytila na jiný a udržet ji, aby nezachycovala žádný, bylo téměř nemožné. Lidé kolem spali, ale jejich malého mozku se to netýkalo, musel přece řídit funkce těla nepřetržitě. Ve velkých mozcích zase probíhaly sny; někdy jednoduché, jindy bouřlivé. Co se tady každou noc odehrávalo vysněných příběhů! Většinu snů přitom jejich nositelé ráno zapomenou a ani si je neuvědomují.

Já jsem také odpočíval. Seděl jsem v pohodlném křesle, na hlavě tamaru – a lovil jsem v éteru, podobně jako radioví amatéři bloudí po rádiových vlnách celého světa a počítačovní nadšenci se podobně brouzdají po internetu.

Zjistil jsem té noci pár pozoruhodných faktů. Téměř vůbec jsem nezachycoval zvířata. Musel jsem se hodně soustředit, abych zachytil kočku, kterou jsem viděl běžet přes ulici. Bylo zajímavé sledovat její cestu, lovecké rozechvění a chuť na myší krev, ale sotva přeskočila nízkou zídku do nejbližší zahrady, zmizela mi. Zato lidské mozky jsem zachycoval i skrz několikrát zdi a když jsem je zachytil, dalo mi práci odtrhnout se od sledovaného. Tamara dokázala zachytit i vzdálené mozky, pokud byly něčím zajímavé. Intenzivní strach, nebo velká vášeň, to byl výkřik do éteru, zřetelný na velkou dálku. Blízké zdroje jsem mohl v klidu sledovat dlouho, ale vzdálené se objevovaly a mizely podle intenzity myšlení a prožitků. Nicméně jsem zachycoval další a další. Pozdně noční milence v objetí, divoké sny spících, ale také – smrtelný strach spojený s nesnesitelnou bolestí od ostrého předmětu. Zaostřil jsem se na tento zdroj rychle, jak to jen šlo – a spatřil jsem tvář, zkřivenou nenávistí, tvář vraha a také nůž v jeho ruce, jímž právě prořízl hrdlo své oběti...

Stal jsem se nečekaným a náhodným svědkem – vraždy.

Vyskočil jsem z pohodlného křesla, zamkl byt a seběhl na dvorek k autu. Ve tři hodiny po půlnoci město klidně spalo. Za malou chvíli jsem se řítit stošedesátkou po silnici na Prahu. Silnice byla pustá, mohl jsem si to dovolit.

Tamara teď byla zaměřená na vraha. Přemýšlel, jak se zbavit pomalu chladnoucího těla. Obětí byla jeho vlastní žena a důvodem kruté vraždy milenka, která o ničem neměla ani tušení a mohl jsem ji tedy ze svého zájmu vynechat.

Mrtvé tělo bývá problém pro většinu vrahů. Každý s tím musí něco udělat – ponechat mrtvolu na místě vraždy znamená poskytnout čerstvou stopu policii a vystavovat se nebezpečí prozrazení. Můj vrah v této chvíli horečnatě přemýšlel. Tělo by mohl zakopat, ale na pozemku rodinného domku nebyl před pátráním žádný kout dostatečně bezpečný. Odvézt mrtvolu, ano – ale kam? A kromě toho, kdekoli by ji mohl někdo najít. Co bude následovat? Identifikace mrtvé, soustředění pozornosti na něho – byl by přece prvním podezřelým. Kam by bylo možné ukrýt – tolik kilogramů masa a kostí? Otřásl jsem se, když jsem zaregistroval tu myšlenku, ale pro vraha tělo jeho oběti skutečně nepředstavovalo nic víc.

Netušil, že vzdálenost mezi námi se rychle zkracuje a za několik minut už nebude čelit problému mrtvého těla, ale něčemu tisíckrát horšímu.

Zastavil jsem s autem stranou od domu vraždy. Ulice byla tichá, jak bývá ráno ve čtvrt na čtyři obvyklé. Zamířil jsem k vrahovi. Bydlel v běžném rodinném domku na pokraji Prahy, nic neobvyklého. V hlavě mi utkvěla omšelá žlutá omítka, dvě švestky v zahradě a zrezivělá branka. Prošel jsem zahradou, všeobecným psím bootstrapem zpacifikoval psa, který se na mě řítil s vyceněnými zuby – měl v úmyslu kousat, takže ani neštěkal. Pes si lehl na přední pracky a usnul, já jsem pokračoval dál. Zamčený hlavní vchod – dobrá, oběhl jsem dům a protože zadní vchod byl rovněž zamčený, protáhl jsem se dovnitř pootevřeným okénkem na záchod. Ještě jsem se pro jistotu zaposlouchal, ale v celém domě jsem rozpoznal jediný dech – dech vraha. Vyšel jsem hbitě na chodbu a jako duch vstoupil do ložnice.

Vrah byl starší, ale dosud pohledný chlap. Právě vyvlekl mrtvou ženu ze zakrvácené postele na podlahu. Nepočínal si dobře, takové množství krve z postele snadno neodstraní.

„Nechte toho, pane Zajíček,“ oslovil jsem ho zřetelně.

Krve by se v něm po těch slovech nedořezal. Prudce se ke mně otočil. Zjevil jsem se za ním jako přízrak. Nevšímal jsem si velikého řeznického nože na nočním stolku v dosahu jeho ruky, ačkoliv útok na mě bylo to první, co ho napadlo, a pokračoval jsem.

„Myslíte si že zahladíte stopy a budete si klidně užívat se slečnou Šaflovou? Mýlíte se.“

„Kdo jste?“ vyhrkl a nenápadně se sunul ke stolečku.

„Démon,“ řekl jsem klidně.

„Na žádného boha ani na peklo nevěřím!“ opáčil zprudka.

„To nerozhoduje,“ ujistil jsem ho. „Víra už nemůže napravit vaše činy. Zabil jste svou ženu – sotva před čtvrt hodinou.“

„Co tady vůbec děláte?“ osopil se na mě. Dosáhl zatím svého a držel teď v ruce za zády veliký nůž, zatímco já jsem byl v jeho očích bezbranný. Netušil, že jen zdánlivě.

„Plním svou povinnost,“ ujistil jsem ho. „Nemyslete si, že vražda vaší manželky je jen záležitostí vás dvou. My démoni do toho máme také co mluvit.“

Věděl jsem, že na mě v této chvíli vyrazí s nožem, věděl jsem to dokonce dřív, než se k tomu odhodlal. Démon se zapnutou tamarou má při takovém střetnutí příliš velké výhody na své straně, ani mě to proto nevzrušovalo. Nůž vychýlený mou rukou prolétl neškodně kolem mé hlavy. Následovala protiakce – chvat z jiu-jitsu. Pan Zajíček opsal vzduchem půloblouk a dopadl na zakrvácené lůžko své ženy. Byl teď mnohem více od krve než předtím.

„Nemůžete mi ublížit, pane Zajíček,“ řekl jsem beze stop vzrušení v hlase. „Máte před sebou démona, ne člověka.“

„Co po mně chcete?“ vstával trochu ořesen. Nicméně nůž svíral stále a byl odhodlán použít jej. Věděl jsem to – možná lépe než on sám.

„Zdá se vám podivné, že démon chce spravedlnost? Je tomu tak a nedělejte si naděje. Zavraždil jste svou ženu, musíte být potrestán.“

„Kdo vám k tomu dal právo?“ zavrčel vztekle. „Proč chcete trestat mě a jiné ne?“

„Na právo se neodvolávejte,“ zavrtěl jsem lehce hlavou. „Neřídíme se lidskými zákony. Máme jiná kritéria pro zločiny a používáme i jiné tresty. Trest si zasloužíte, protože jste vrah. Démonů je na světě málo na to, aby stačili postihnout všechny zločiny, které se odehrají. Ale ty, co stihneme, potrestáme spravedlivě. Máte prostě smůlu, vyšlo to na vás.“

„Chcete mě zabít? Zkuste to!“ napřáhl výhruzně nůž. V jeho myšlence se objevila chuť bojovat o svůj život do poslední kapky krve a nevzdat se bez odporu.

„Vyhrožovat démonům? Směšné!“ odmítl jsem. „Nebudu s vámi bojovat, pane Zajíček. Nebylo by to rytířské, ačkoliv i ten pojem je lidský a nám cizí. Jakékoliv akce démonů proti lidem jsou příliš jednostranné. Používáme jiné možnosti. Oslepím vás. Stačí mi jediné slovo. Bude to vhodný trest pro vraha jako jste vy. Zbytek dokoná obyčejná lidská spravedlnost. Jako slepý nedokážete tělo své ženy nikam ukrýt a policie vás rychle usvědčí.“

Tady už nebylo místo na podmíněné tresty. Co je to měsíc slepoty za – zmařený život člověka? Vrah je o pořádný stupeň horší než pouhý dealer drog. I když oba mají co do činění se smrtí, dealer drog k tomu potřebuje spoluúčast oběti a proto musí být trest vraha přísnější.

„Svedu to na vás!“ vybuchl.

„Zkuste to,“ přikývl jsem. „Tím si můžete zvolit místo, kde strávíte zbytek života. Ve vězeňské nemocnici nebo v blázinci; obojí je stejný trest a obojí nám postačí. Máte už jen tuto možnost volby, ale uhnete-li Skylle, spolkně vás Charybda. Vidím, že starořecké báje neznáte a nevíte o čem jde. Nevadí, česky se to řekne z bláta do louže.“

„A není to jen plané kecání?“ vybuchl Zajíček.

„To můžete pozorovat tady na téhle žárovce,“ ukázal jsem mu na lustr. „V této chvíli vám začne pomalu tmavnout. Ještě půl hodiny ji budete jakž takž vidět, ale celý svět pro vás pomalu přejde do noci nejtemnější.“

„To je nelidské!“ zařval.

„Nelidské, pravda,“ pokýval jsem hlavou. „Bylo lidské co jste udělal vy? Nožem v noci zákeřně podříznout ženu, které jste kdysi slíbil věrnost a která to od vás vůbec nečekala?“

„Tomu vy nerozumíte!“ vyčetl mi.

„K vaší smůle vám rozumíme, to jen vy nás vůbec pochopit nemůžete. Chcete, abych vám vyčetl všechny vaše lumpárny, od dob vašeho dětství, jichž jste se dopustil? Například – mám vám připomenout zradu vašeho přítele Slávka, která vás samotného dlouho mrzela?“

„Vy... i tohle...?“ zesinal.

„Ano, i tohle víme,“ řekl jsem. „Většina lidských podlostí nás ale nezajímá. Za zradu přítele jste byl potrestán dávno. Jenomže něco jiného je křivě svědčit proti příteli a trpět pak po celá léta výčitkami svědomí, něco jiného zavraždit člověka. Tady výčitky nestačí. Navíc se právě vy dokážete výčitkám bránit a takový trest je bez účinku. Vy jste spáchal něco, co zničí především vás samotného.“

Rozmáchl se a tak-tak jsem uhnul. Nůž se za mnou zabodl do šatní skříně. Ještě že jsem vteřinu předtím věděl, k čemu se chystá – i jak bude mířit. Nemusel jsem použít okamžitého ochromení. Stihl bych to, ale i tohle zaúčinkovalo.

„Vy ještě vidíte, že? Ale už mnohem hůř, nebo ne?“

„Ty bestie, pekelná stvůro, vrať se do pekla, odkud jsi přišla! Nepleť se mezi nás lidi!“ skučel bezmocně.

„Ano, vrátím se domů,“ řekl jsem klidně. „Jen to s vámi vyřídím. Myslíte si, že mě těší trestat tak necitelné darebáky, jako jste vy?“

Poslední efekt. Musel jsem spěchat, přestával mě už na pozadí tmavých skříní za mnou rozpoznávat. Rozsypal jsem se mu do tisíců různobarevných jiskřiček. Viděl je lépe než žárovku v lustru – nešlo totiž o skutečné světelné zdroje, vytvářelo je pouze jeho vědomí.

Pan Zajíček se ještě prudce nadechl, ale slova mu uvázla v krku. Chtěl mě zahrnout dalšími jadrnými nadávkami, neměl je ale náhle komu adresovat. Byl tu sám, starší slepnoucí seladon nad mrtvolou ženy, kterou zabil kvůli vidinám své mladší přítelkyně.

Došel k noži zabodnutému do skříně a vytrhl jej. Opatrně šátral po schodech, až se vyškrábal na půdu rodinného domku. Ráznými pohyby odřízl kus prádelní šňůry a spíše po paměti, než že by na to viděl, přehodil konec šňůry přes trám...

Rande

Ráno před šestou jsem nevydržel a zatelefonoval Lucii. Během půlvtěřiny jsem jí vysypal všechno, čeho jsem se této noci stal díky novému přístroji svědkem.

„Gratuluji ti. Tamara byla úžasný nápad,“ odsykla na to Lucie. „Je ti ale jasné, že nás to zase odsouvá trochu dál od ostatních lidí?“

„Ano,“ přisvědčil jsem. „Je to další možnost, kterou máme. Opravdu funguje, budeme muset promyslet, co s ní. Bude záležet jen na nás, co s ní provedeme.“

„Měla bych jiný návrh,“ sykla nesměle. „Měli bychom se soustředit na hledání dalších vhodných démonů. Vidím to jako důležitější než vyhledávání a trestání vrahů. Tamara nám to jistě usnadní, ale neměli bychom zbytečně ztrácet čas.“

Odpověděl jsem, že s ní plně souhlasím. Poprosila mě, abych jí postavil další tamaru.

„Nemám čas pronikat do tvých konstrukcí,“ řekla. „Kromě toho – zapoměla jsem úplně radiotechniku.“

„Cože?“ nevěřil jsem svým uším. Radiotechnika byla přece dávnou zálibou profesora Jindřicha – že by se jí nyní Lucie bez lítosti vzdala?

„Slyšel jsi dobře,“ sykla. „Obětovala jsem skoro všechno kromě lékařských věd – bez nich bych byla nemožná, potřebuji je permanentně. Všechno ostatní jsem přemazala.“

„Proboha – co je tak důležité, že jsi...“

„To ti řeknu jen když si budu jistá, že to bude opravdu k něčemu dobré,“ odsykla. Víc jsem z ní nevypáčil, protože zavěsila.

Chvilku jsem o tom přemýšlel. Povídačkám o příliš malém mozku bývalé idiotky se mi nechtělo věřit. Několikrát jsem se přece s takto postiženými pacienty setkal – nikdy se u nich nejednalo o nouzi o místo. Paměť idiotů bývá vždy stejně obsáhlá jako paměť normálních lidí. U duševně postižených bývá často prázdná, ale ne že by nestačila kapacitně.

Problém jsem viděl jinak. Veškeré mé dosavadní vzpomínky se při ukládání obvyklém u démonů směstnaly do necelé setiny volné paměti. Nejvíc místa spotřebovalo to, čemu by se podle počítačové analogie dalo říkat jádro systému. Právě to bylo vlastní JÁ člověka, kdysi nazývané duší. Když nemoc toto jádro naruší, změní se člověk v omezeného nesvéprávného tvora, ačkoliv i zbytkem svého JÁ někdy dokáže neuvěřitelné věci, jaké jsou jinak vlastní jen démonům. Pro autistu není problémem zapamatovat si na jediné přehlédnutí očima telefonní seznam. Já to s pomocí procesoru dokážu také, ale normálním lidem už k něčemu takovému rychlost mozkových pochodů nestačí. Nemohou totiž obětovat celou svou mozkovou kapacitu vlastnímu čtení a zapamatování si nových vědomostí, ale souběžně s tím je podrobují dalším analýzám, testují co ponechat a co jako zbytečné vyřadit, vytváří si o přečtených vědomostech vlastní úsudky a resumé, což je na druhé straně strašlivým způsobem zpomaluje. Omezení duše někdy přináší až neuvěřitelné schopnosti, ale na druhou stranu změní člověka v idiota, neschopného života.

Představa, že Lucie zaplnila devětadevadesát procent své volné paměti, mi neseseděla. Co by to muselo být za grandiózní projekt, aby do dna spotřebovala veškerou paměť a musela by sáhnout i na pracně nastřádané vědomosti z jiných

oborů? Nepochyboval jsem jen o jednom. Že to zaručeně bude stát za to. Zatím si nebyla jistá úspěchem, což jí možná bránilo svěřit se mi s rozpracovaným dílem. Doufal jsem, že všechno zaznamená do svého počítače. Nepřál jsem si ani ve snu, aby ji postihla nějaká nehoda, ale stát se může ledacos a potom bych asi cítil povinnost dokončit to za ni.

Neměl jsem tušení, že tentokrát to do omezeného počítače uložit nemohla. Nevešlo by se to tam, ani kdyby kapacita jeho disků byla milionkrát větší. Kdyby se něco stalo Lucii, bylo by všechno definitivně ztracené. Počítač u nás poprvé na něco takového – nestačil.

Což jsem naštěstí nevěděl. Lucie projevila přání, abychom se víc než dosud věnovali hledání lidí bez falše, schopných přeměny v demony. Měla asi pravdu. Hned o první adeptku jsme nešťastně přišli a kdoví, kolik nám jich může ještě zmizet. Rozhodl jsem se již v téže minutě, ve které se náš krátký rozhovor odehrál.

Jakmile jsem skončil den v ordinaci, začal jsem ihned montovat další tamaru pro Lucii. Po zkušenostech s prototypem jsem na ní provedl drobná vylepšení. Tamara pro Lucii měla hned dvě čelenky a zahrnovala i funkce konjugátoru. Místo dvou přístrojů stačil jediný.

Druhý přístroj jsem doladil večer. Rozhodl jsem se hned jej vyzkoušet – a po dlouhé době se projít po městě. Pomalu jsem kráčet ulicemi, zachytával signály z hlav kolemjdoucích lidí a především přemýšlel.

Lékařskou praxi jsem zanedbávat nechtěl. Byla v ní pomoc lidem, kteří se dostali do zdravotních potíží. Nechat je na pospas nemocem by jistě nebylo správné. V našem městě ale nemocných ubývalo. Bylo to způsobeno tím, že jsem léčil lépe než ostatní. Jako jediný démon jsem během půl roku způsobil proměnu doposud slušně prosperující nemocnice ve skomírající ústav, živořící jen díky porodnici a úrazovému oddělení, což byly obory, kam jsem se zatím nehrnul. Právě tak špatně dopadlo i několik soukromých lékařů. Většina se brzy odstěhovala do Prahy, kde dosud žádný démon jako lékař nepůsobil. Co s nimi ale bude, až vtrhneme i do matičky Prahy? Jejich budoucnost jsem neviděl nijak růžově.

Nicméně jsem pochopil, že na lékařskou službu v budoucnu postačí mnohem méně démonů, než kolik bylo dosud lékařů. Kam se podějí nadbyteční? Zatím jsem si s nimi nedělal těžkou hlavu. Jeden ani dva démoni nemohou změnit podmínky v zemi, aby to představovalo globální problém.

Pomalou jsem kráčet ulicí, střídavě se napojoval na lidi kolem, ale nikdo z nic netušících objektů mého zkoumání se mi nezdál. Mohl bych se s nimi asi spřátelit na běžné sousedské úrovni, ale po pravdě – procesor bych si netroufl svěřit nikomu z nich. Procházel jsem kolem diskoték pro mladé – ale slyšel jen prázdno a faleš. Míjel jsem hospody se zajímavými lidmi; zajímavými pro spisovatele a možná i scénáristy, ale ne pro mě. Hledal jsem onu pověstnou jehličku v kupě sena, ale nenacházel. Jak to říkala Lucie? Neměli bychom hledat dál od Prahy? Existují snad ještě vesnice s bodrými a upřímnými vesničany, nebo je dnes všechno stejná honba za úspěchem a penězi, jako tady?

Vracel jsem se domů v pochmurné náladě. Jsme na tom vážně jako lidstvo tak špatně? Vzpomněl jsem si na předpověď profesora Jindřicha. Atomová energie a jeho

mozkový procesor měly být snad objeveny až v příštím století – současné lidstvo by je nemělo dostat do rukou... Pak jsem se trochu uklidnil.

Hledám přece naprosto špatně.

Abych se vyhnul falši, přetvářce a prázdným hlavám, měl bych diskotéky a hospody obcházet velkým obloukem. Právě tak se musím vyhnout oknům, z nichž se dlouho do noci line jen modravý svit televizní obrazovky. Možná bych měl prohlédnout nějakou školu – děti snad nebudou zkažené. Měl bych také zkusit najít nějakou spřízněnou duši v knihovně, možná i ve školách; i učitelé by měli být přece méně zkažení neutěšeným stavem současné civilizace.

Přidal jsem do kroku, ale najednou jsem se zarazil. Proti mně zvolna kráčely tři dívky. Asi jdou z kina, napadlo mě. Abych si svůj odhad prověřil, napojil jsem se na jednu z nich.

Nemýlil jsem se. Byly to tři sestřičky – ne příbuzné, ale zdravotní, zaměstnané v místní nemocnici na porodnickém oddělení. Právě se vracely z kina, to souhlasilo. Ale když jsem se podíval do myšlenek první z nich, zarazila mě – jejich čistota. Rychle jsem sklouzl na druhou a vzápětí na třetí. Našel jsem tam ale tak rozdílný obraz, až jsem se otřásl.

Marie, prostřední ze sestřiček, se jen třásla na jakoukoli pomluvu, kterou by mohla šířit. Cítil jsem za tím dobře skrývanou škodolibost a raději jsem se od její mysli rychle odpoutal. Bylo mi jako bych se dotkl něčeho slizkého, jedovatého. Podíval jsem se jí do obličeje, měla celkem klidnou, milou tvář. Ale uvnitř byla Marie ropucha, ne navenek, ale svou duší.

Jana, druhá krajní, byla o něco lepší, ale jediné, co ji zajímalo, se dalo shrnout do dvou oblastí: móda a sex. Mohla být v tom směru spokojená; oblékat se uměla, měla atraktivní postavu a před půl rokem konečně objevila chlapce, který ji dokonale uspokojoval – uměl jí správně zalichotit a přitom nebyl nechápavý k jejím vyzývavým pohledům. Práci s miminky ale brala jako nutné zlo a jen počítala, co si na sebe zase koupí. Prázdná loutka vhodná do výkladní skříně k vystavování módních návrhů.

Tím příjemněji mě překvapila Růžena Mikvičová, ke které jsem se před okamžikem připojil nejprve. Jediná z těchto tří nemyslela na módu ani na pikantní historky. Měla v hlavě obrovský problém z oddělení a stále se ho nemohla zbavit, ba ani se od něj odtrhnout. Jedna rodička se odmítala věnovat svému dítěti a kojit je, aby si prý nezkazila postavu. Zatímco si novopečená maminka přikládala na řadra mokré obklady, aby si prý zachovaly tvar, sestřičky musely dítě krmit umělou výživou. Pořád matku provokovaly, aby se starala především o své dítě a ne jen o sebe, ale byl to naprosto beznadějný případ a právě to měla Růženka v hlavě.

Neodolal jsem a prolétl v jediném krátkém okamžiku celý její život.

Zachvěla se. Vyzařování tamary nestačí na účinné ovlivňování lidské mysli, vzpomínky ale vyvolává rezonanci, pro kterou musí aspoň nepatrně vyzařovat. Tak neomalený zásah do její psychiky neprošel jen tak. Byl to prchavý pocit, kterému se říká Sáhla na ni smrt. Nebyla to smrt, jen dotyk démona. Naštěstí ji ani ve snu nenapadlo spojovat to se mnou.

Zastavil jsem se a pozoroval je. Šly spolu a nezávazně se bavily o obsahu filmu, který spolu viděly. Růženka se ale do hovoru musela nutit a pořád se jí vracelo na mysl to hladové mimino na oddělení a jeho nepořádná matka. Všimly si mě ty dvě. Marie nenápadně strčila do Jany a zeptala se jí tiše, jestli mě nezná. Jana odtušila, že jsem nějaký nový soukromý doktor praktik. Víc jsem ji nezajímal. Marii to potěšilo, jako by ji pohladili, ale s tak nedostatečnou informací se nespokojila. Obrátila se na druhou stranu, na zamyšlenou Růženu. Ta nevěděla ani to – a nestál jsem jí ani za pohled. To hladové mimino... Jakpak bude vyrůstat, když o ně matka nestojí?

Prominul jsem jí přezírání mé maličkosti a zvědavě jsem sledoval, nač myslí. Ale čím déle jsem ji viděl, tím více se mi zdálo, že jsem potkal další bytost, hodnou stát se démonem. Když došly až ke mně, uhnul jsem jim zdvořile s cesty a sestřičky mě obešly. Ty dvě mě okamžitě pustily z hlavy, třetí mě nevnímala ani předtím, ale právě ona mě přitahovala. Budu se s ní muset někde setkat, umiňoval jsem si. Rozhodně ale ne v přítomnosti těch dvou.

Hledal jsem v její paměti, co má teď v plánu. Nic, nebo téměř nic. Měly by teď společně dojít na křižovatku, kde se rozejdou každá do svého domova. Růženka bydlela nejdál, mohl bych ji pohodlně dohonit a nabídnout jí – hrome, co vlastně? Měl bych si to včas ujasnit, abych ji neodradil.

Počkal jsem, až přejdou na opačný chodník. Zabočil jsem do boční ulice, ale sledoval je i tam. Přesněji Růženku; když jsem se trochu soustředil, viděl jsem svět jejíma očima a měl jsem o ní dokonalý přehled. Rozloučily se a obě dvě zabočily každá jinam.

Růženka se obrátila k domovu a přidala do kroku. Teď asi byla ta pravá chvíle. Rovněž jsem zrychlil a na nejbližší další křižovatku jsme dorazili současně.

„Promiňte, slečno Růženko,“ oslovil jsem ji tiše.

„Vy mě znáte?“ ostražitě se stáhla do obrany.

„Znám,“ přikývl jsem. „Moc se mi líbíte.“

„Ale vy mně ne,“ zamračila se. „Co mi vlastně chcete?“

„Rád bych se s vámi seznámil,“ řekl jsem přímo.

„Ta radost není oboustranná. Nevšiml jste si toho?“

„Co bych byl za jasnovidce, abych neměl tak elementární postřeh? Jistěže: jsem drzý, pořádně nafoukaný a nejspíš asi nějaký hochštapler,“ vyslovil jsem nahlas všechno, co si teď o mně pomyslela.

„Panebože...“ vyjekla a zbledla.

„Máte pravdu, čtu vaše myšlenky,“ usmál jsem se. „Ale to vám nemusí vadit. Ve vašich myšlenkách není nic, za co byste se měla stydět. Přiznám se, líbilo se mi, jak jste se upnula na to nebohé děcko paní Kalešové.“

„To snad není možné,“ vydechla.

„Je to možné,“ ujistil jsem ji tiše. „Umím číst myšlenky lidí a zabývám se tím dlouho. Stejně dlouho, jako hledám někoho, s kým bych si hezky od srdce promluvil. Neodmítejte mě už předem, prosím.“

„Ale... co ode mě chcete?“ vyhrkla zmateně.

„Rád bych si s vámi popovídal,“ opakoval jsem. „Dnes už je příliš pozdě, vím. Ale zítra bych vás pozval na oběd nebo odpoledne do cukrárny, máte přece ráda sladké...“

„Jak to víte?“ naježila se trochu.

„Vždyť jsem jasnovidec,“ usmál jsem se.

„Když jste jasnovidec, pane, pak asi víte, že na žádnou takovou schůzku nepřijdu,“ odsekla umíněně.

„Jsou věci jisté a jsou věci nejisté,“ řekl jsem. „Co se již stalo, je jisté vždycky, ale co má teprve nastat, nikdy jisté není. Máte přece svobodnou vůli rozhodnout se.“

„Třeba jsem tu schůzku na zítra slíbila jinému.“

„Neslíbila,“ usmál jsem se. „To je jisté, neboť se tak nestalo. Jako jasnovidec...“

„Na to vám neskočím,“ přerušila mě nevraživě. „Proč mě sledujete? Co za tím vězí? Jak to, že o mně víte tolik věcí, pane...“

„Vidíte, a tolik bych si přál, abyste mě znala i jménem. Zním vás dobře – a vy o mně nevíte vůbec nic.“

„Znáte mě? Nikdy jsem vás neviděla!“

„Žijeme v jednom nevelikém městě a byl by zázrak, kdybychom se nikdy nepotkali.“

„Jenomže já jsem se sem přistěhovala před půl rokem!“

„Já vím, z Turnova,“ přikývl jsem. „Nechtělo se vám sem, ale už jste si zvykla. Nevíte, k čemu to může být dobré.“

„Pane... nechte mě být!“ skoro vykřikla.

„Stojím přece celý metr od vás a jsem připravený ustoupit vám s cesty, až si to opravdu budete přát,“ slíbil jsem.

„Já si to tedy přeju!“

„Vím,“ souhlasil jsem klidně. „Ale – ještě než odejdete, moc rád bych od vás slyšel, zda přijдете zítra odpoledne do cukrárny na náměstí. Budu vás tam čekat.“

„Nic vám neslíbím,“ pokrčila nervózně rameny. „Třeba se zdržím v nemocnici?“

„To patří mezi věci nejisté,“ souhlasil jsem. „Nicméně tam budu čekat.“

Ustoupil jsem jí s cesty skoro obřadně a počkal, až mě obejde. Ohlédla se na mě asi po dvou metrech, potom učinila ještě několik kroků a opět se ohlédla. Stál jsem na místě a díval se za ní. Rozběhla se, jako kdyby jí za patami hořelo. Ale už jsem věděl, že zítra přijde.

Netušil jsem, že přijde, ale už – ne za mnou...

Bestie

Zamířil jsem nejkratší cestou domů, ale také jsem vytáhl telefon, abych zavolal Lucku.

„Mám pro tebe dvě zprávy,“ sykl jsem, jakmile se ozvala.

„Nejdřív tu špatnou,“ opáčila.

„Chyba. Obě jsou v podstatě výborné,“ ujistil jsem ji.

„Potom na pořadí nezáleží,“ odtušila. „Vezmi to třeba od té kratší.“

„Dobrá, tu kratší. Máš u mě tamaru. Právě jsem ji dokončil, naladil a vyzkoušel.“

„Výborně!“ sykla. „To je novinka! Doufám, že mi ji ještě dnes přivezeš. Přiznám se bez mučení, těším se na ni, ba co víc, budu ji nejspíš nutně potřebovat.“

„Ještě dnes?“ neztrácel jsem čas okolky ani divením.

„Kdyby to bylo možné... Ale přijet musíš ty.“

„Dobrá, dojdu domů, osedlám svého oře a vyrazím,“ slíbil jsem jí.

„Ty nevoláš z domova, vid’?“ zpozorněla. „Znamená to snad, že druhá zpráva spěchá?“

„Ne tak, aby vyžadovala okamžitou akci,“ ubezpečil jsem ji. „Spěchám jen proto, abych tě potěšil. Kráčím tu po ulici jako pitomec s mobilem u ucha, ani slovo neřeknu – naštěstí se nad tím nikdo nepozastaví. Ale k věci – objevil jsem adeptku na démonku. Zdravotní sestra Růžena Mikvičová, třiadvacet let, bez závazků, na porodnickém oddělení naší nemocnice, má úžasnou přirozenou schopnost soucítění,“ shrnul jsem rychle to hlavní, co jsem chtěl sdělit.

„To jméno mi nic neříká,“ odsykla Lucie. „Neznám ji. Kde jsi ji splašil?“

„Přistěhovala se spolu s rodiči teprve před půl rokem,“ vysvětloval jsem rychle. „Ani kuřeti by neublížila – a zítra s ní mám rande.“

Lucie jen udiveně sykla, ale na jejím syknutí nebylo nic superponovaného, takže to znamenalo skutečně pouhý údiv. Pak telefon skoro půl vteřiny mlčel. Lucie přemýšlela.

„Já mám také zprávy dvě,“ sykla potom. „Ta první ti ale radost nepřinese. V pátek bude mít Hanka pohřeb. Měli bychom tam přijít oba.“

„Kde to bude?“ zvažněl jsem.

„Ve vsi kde bydlela, pozítří dopoledne. Přijedeš?“

„Určitě,“ slíbil jsem vážně.

Hanka má pohřeb, pomyslel jsem si. Přišlo mi to nesmírně líto. Ani radostný pocit nad sestrogením tamary, ani objev Růženky nemohly tu lítost překrýt. Proč zemřela zrovna ona? Protože se mnou chvíli mluvila?

„To není všechno,“ pokračovala Lucie. „Nerada bych něco pokazila, ale na dnešní noc tě chci požádat o pomoc. Bude to velice nutné.“

„Přivezu ti při té příležitosti tamaru,“ souhlasil jsem. „Rande mám až zítra odpoledne.“

„Možná to bude těžší akce,“ pokračovala tajemně. „Mohla by být i časově delší.“

„Vyloženě mě strašíš,“ opáčil jsem.

„Jistě,“ sykla. „Ale mám proč. Mimochodem, budeš při tom moci napravit, co jsi tak trestuhodně zanedbal. Na druhou stranu to může být – velice záslužné zanedbání.“

„Mluvíš záhadně, jako věštkyně v Delfách.“

„To uvidíš sám,“ sykla lakonicky. „Kdy přijedeš? Budu se muset nejprve zabezpečit proti rodičům, žádnou noční akci by mi nedovolili. Ach jo, kdy už mi bude osmnáct?“

Vyvolala tím můj úsměv. Kolikrát jsem si kdysi sám tak povzdychl? Snad každý mladý člověk se ve věku teen-age snaží co nejdříve vymanit z vlivu rodičů, ačkoliv později uzná, že to nebylo rozumné. Lucie byla v tom směru přece jen kuriozitou. Omezovat nebo usměřňovat patnáctiletého žabce je nejspíš správné, ale je-li tomu žabci sedmdesát let a má-li větší životní zkušenosti než rodiče, nemá jeho omezování ochrannou úlohu jako v ostatních případech. Zvláště když jde o démonku, která by mohla své rodiče chránit mnohem efektivněji, než oni ji. Bohužel – oni to dosud nevěděli. Proto nám nezbyvalo nic jiného, než se s tím nějak smířit.

„Ještě není tak pozdě,“ řekl jsem. „Přijedu během půl až tři čtvrtě hodiny.“

„To nám oběma postačí,“ odušila a přerušila hovor.

Došel jsem rychle domů. Nejprve jsem se musel zabezpečit pro případ, že bych se s Lucií trochu zdržel. Namaloval jsem rychle omluvnou ceduli pro své pacienty a pověsil ji na dveře ordinace. Slíbil jsem přijít, jak to bude možné, ale doporučil jsem jim nečekat na mě. Naléhavé případy jsem odkázal na nemocnici, ostatní pacienti by měli přijít až další den.

Novější tamaru jsem zabalil do dárkového balíčku, starší si nasadil a za malou chvíli jsem jel po silnici směrem do Morašína. Tentokrát jsem nespěchal, naopak. Teprve daleko od lidí se mi začalo dařit zachycovat některá zvířata. Nejprve myši, těch bylo venku v přírodě nejvíc. Pak jsem zachytil jejich odvěkou nepřítelku kočku, která se na lovu zatoulala daleko od lidských obydlí. Nakonec jsem se napojil na tvora, kterého jsem tady rozhodně nečekal. Alespoň na pár prchavých okamžiků jsem se stal – netopýrem. Bylo to velice zajímavé, slyšet jeho ušima prostorový odraz okolí, kličkovat vzduchem za velkou můrou, která ke svému nemilému překvapení zakrátko skončila za jeho ostrými zoubky.

Osamělý chodec ale na sebe okamžitě strhl mou pozornost – tamara se odpojila od netopýra a zaměřila se na něho dříve než se mi objevil ve světlech reflektorů.

Ten člověk šel pěšky po okraji silnice a do Morašína měl více než pět kilometrů, ale ani se mě nepokoušel stopovat. Byl zkrátka přesvědčený, že mu stejně nikdo nezastaví, takže to ani nezkoušel. Náhodou se zmýlil. Zabrzdil jsem těsně vedle něho.

„Nastupte si, pane Frydrych,“ vybídl jsem ho. „Máme stejnou cestu.“

„Jdu jen do Morašína, to je kousek,“ namítal.

„Ani já nejedu dál,“ ujistil jsem ho. „Chcete-li, svezu vás domů.“

„To byste musel vědět, kde bydlím,“ usmál se, ale nasedl si vedle mě.

„Bydlíte padesát metrů za hospodou,“ ohromil jsem ho.

„Odkud mě znáte?“ divil se.

„Prostě – znám,“ odpověděl jsem vyhýbavě. Pomyslel si, že mám nějaké důvody, proč mu to nechci sdělit a mlčet. Pak teprve ho napadlo, zdali by si mě neměl dát do souvislosti s jasnovidkou Salačovou.

„Jedu za ní,“ potvrdil jsem mu to.

„Za kým?“ vyhrkl udiveně.

„Za Lucií Salačovou,“ upřesnil jsem.

„Poslyšte, člověče, nejste s ní příbuzný?“ podíval se na mě podezíravě. „Ona prý taky čte lidem myšlenky.“

„Na tom snad nesejde,“ opáčil jsem klidně, bez jakýchkoliv emocí, jakoby skutečně o nic nešlo. „Kdo nemá co skrývat, tomu to nevadí. Myšlenek svých bližních si všímáme jen okrajově. Tedy – pokud nejde o zvlášť odporné lumpárny.“

„Tak je to přece pravda,“ vyhrkl. Současně si pomyslel, že by pro většinu darebáků mohlo znamenat katastrofu, kdyby se o nich všechno vědělo.

„Pár lumpů už na nás doplatilo,“ přisvědčil jsem. Pomyslel si – celkem pobaveně – že by mohl klidně mlčet, když si to stejně přečtu z jeho myšlenek.

„Máte docela pravdu,“ přisvědčil jsem.

Pan Frydrych mezitím překonal první obavy, onen prastarý lidský strach z neznáma. Začal to brát jako velice zajímavý fakt, který se ho nedotkne – až na pár drobností... Trochu strnul a aniž by chtěl, vyskočilo mu na mysl pár dávných drobných hříšků.

„Čtení myšlenek má i své nevýhody,“ zkusil jsem to zamluvit něčím jiným. „Člověk s tou vlastností nemůže hrát karty. No řekněte, bavila by vás hra, kdybyste od počátku věděl, co mají vaši protihráči na ruce?“

Udeřil jsem na jeho strunu správně a včas. Pan Frydrych byl občasný vášnivý karbaník a představa hry, kdy mají hráči karty pěkně vyložené na stole, aby je všichni viděli, byla pro něho – no, řekněme menší noční můrou.

„No jo, k čemu je to potom?“ pomyslel si.

„Má to i své výhody,“ odpověděl jsem mu. „Pro lékaře, jako jsem já nebo Lucie, je to vlastnost k nezaplacení. Zjistíme každou nemoc, často dříve, než si ji nemocný uvědomí. A pak ji můžeme dokonaleji léčit.“

„Jak to?“ zeptal se mě nahlas.

„Nečteme jen to, co si myslíte,“ snažil jsem se mu to přiblížit. „Čteme všechno, včetně stavu, v jakém se nalézá vaše tělo. Ani si to neuvědomujete; o to se stará malý mozek, ale pro nás je to hotová lékařská zpráva.“

„Takže je pro vás léčení lehčí než pro ty doktory, kteří to neumí?“

Zeptal se nahlas, ale přimyslel si k tomu, že potom za tak snadnou práci bereme příliš mnoho peněz.

„Tak snadné to přece jen není,“ usmál jsem se. „My toho musíme vědět mnohem více než ostatní doktoři. Kromě toho mám plat určený pojišťovnou; vydělávám o třetinu méně než vy. Naštěstí jsou peníze poslední, co mě zajímá.“

Pomyslel si, že v takovém případě by s tím okamžitě sekl.

„Já vám to přece nenavrhuji,“ uklidnil jsem ho.

Náhle mu blesklo hlavou, že Lucie toho moc vědět nemůže, když před pouhými dvěma roky byla beznadějná idiotka.

„Lucie toho ví strašně moc,“ ujistil jsem ho. Ale v téže chvíli jsem si uvědomil, že to vlastně nemusí být pravda. Co vlastně Lucie ví, když smazala skoro všechny své vědomosti?

„Říká se o ní, že je přírodní senzibilka,“ namítl.

„Ne tak docela. Lucie má vzdělání, že by mohla od hodiny přednášet i na univerzitě,“ usmál jsem se při pomýšlení, jak mi nevěří. „Lucie je zkrátka fenomén.“

Mezitím jsme dojeli do Morašína. Zastavil jsem před jeho domkem.

„Tak – dobrou noc!“ popřál jsem mu. Musel jsem se nechtěně usmát jeho poslední myšlence. Ale měl pravdu. Kdo není zvyklý na čtení myšlenek, tomu by jistě nebylo příjemné sedět vedle někoho, kdo to umí. Velice dobře jsem věděl, že v lidech vzbuzujeme podvědomý strach a odpor. Maně mě napadlo, že mi zatím viděl do myšlenek jen profesor Jindřich a to jen jednou – a také mi to vadilo.

Možná to bude trvat trochu déle, než si na to zvykneme. Ale i pak to budou mít démoni snadnější než lidé.

Přijel jsem k domku Salačových deset minut před půlnocí. Zdálo se, že všichni spí, ale to byl klamný dojem. Věděl jsem, že Lucie je určitě vzhůru. Ale nebyla pro tamaru zdaleka nejsilnějším signálem v okolí. Naopak – kdybych o ní nevěděl, ani bych ji tam nenašel. Její myšlenky byly takové – nijaké.

Napadlo mě vysvětlení – a ukázalo se, že správné. Démon má myšlení soustředěné jen uvnitř procesoru, nevyzařuje tolik do okolí. Znamenalo by to, že jeden druhému nebudeme číst myšlenky tak snadno, jako ostatním. Nevadí, my se přece známe.

Zastavil jsem opodál, stranou od Salačových. Z rodinného domku rodičů vyběhla Lucie. Měla na sobě – nenapadlo mě jiné označení než battle-dress, polní oblek. Černou bundu, kalhoty, černé botky a černou kuklu, zatím vyhrnutou, aby jí nezakrývala obličej. Doběhla k autu, zatímco já jsem jí otevřel dveře, aby si mohla nastoupit.

„Tamaru máš tady,“ podával jsem jí obřadně balíček.

„Fajn,“ odtušila. „Jak se s ní zachází?“

Vysvětlil jsem jí to a pomohl jsem jí nasadit si čelenku i obojek pro ovládání směru.

„Sem můžeš připojit druhou čelenku pro pacienta,“ ukázal jsem jí konektor. „Druhá čelenka je v druhém balíčku.“

„Takže nahradí i konjugátor?“ podivila se.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Samozřejmě jen tvůj model. Můj to ještě neumí.“

Ukázal jsem jí, že mám druhý přístroj na sobě.

„Ty mi čteš myšlenky?“ zamračila se.

„Vadilo by ti to?“ odpověděl jsem protiotázkou, ale nečekal jsem na odpověď. „Je to úplně nové i pro mě. Cestou jsem jen tak ze zvědavosti chytal myšlení všelijakých zvířat, na chvílku jsem se stal i netopýrem. Ale přitom jsem zjistil, že sami si budeme číst myšlenky jen stěží. Naše procesory nevyzařují tak silně jako hradlová pole.“

„Zajímavé je, že já tvoje myšlenky chytám,“ odsykla.

„Ano,“ pomyslel jsem si, „jen ty, které uvolním, aby se vyzářily. Poslyš, ani to nejspíš nebude marné. Když si na něco navenek intenzívně pomyslíš, jako právě teď, chytám to velmi silně. S tamarou možná dosáhneme dokonalejší spojení, než mobilem.“

„To bych jen uvítala,“ pomyslela si. Vlastně mi to řekla jen jinou cestou než dosud.

„Vidíš,“ usmál jsem se na ní. „Tamara pro nás přinese mnoho nového, i když jejím hlavním úkolem bylo chytat myšlenky lidí. Napadlo tě někdy, co si myslí třeba taková kočka, když vidí tučnou myš? Musím ti říci, že netopýrovi můry chutnají, sice jinak než nám řízky, ale pomlaskával si ještě dlouho.“

„Brrr,“ pomyslela si Lucie.

„Jemu to tak nepříjde. Jako člověk bych se rozmýšlel dát si ke svačině mûru, ale když se vžiješ do kůže netopýra, je to jiné. To samé platí pro kočky. Pro lidi jsou myši ohavnost, pro ně něco jako pro nás biftek.“

„Proč tedy nic nechytám?“ pomyslela si.

„Protože sedíš vedle mě,“ pospíšil jsem s vysvětlením. „Tamara je jednoduchý přístroj a zachytává se především na to, co je pro ni nejsnazší. Zvířata jsou rezonančně daleko od lidí. Když je v blízkosti člověk, tamara ihned přeskočí na něho, protože jde za silnějším zdrojem. Možná ji ještě časem vylepším.“

„To znamená, že mohu chytat jen toho nejbližšího?“

„Jsou-li zdroje srovnatelné, můžeš si mezi nimi vybírat podle chuti, chytíš je i na větší vzdálenost. Ale zdroje příliš odlišné, jako zvířata, můžeš pozorovat jen dál od lidí. Mozkové vlny mají podivné zákonitosti, je to sice zajímavé, ale je tomu tak.“

„Čili – chceš-li pozorovat přírodu, musíš se vzdálit lidem,“ shrnula to.

„Tak nějak,“ souhlasil jsem. „Je možné, že ti nebudu překážet, až se vzdálíme. Zdá se, že náš procesor je silnější než lidé, jen když usilovně myslíme navenek. Až budu soustředěný do sebe, nebudu ti možná rušit ani ty myši. Můžeme to vyzkoušet cestou, chceš?“

„Souhlasím,“ přikývla. „Ale teď mi neruš příjem, chtěla bych se přesvědčit, zdali moji rodičové opravdu spí.“

Přestal jsem tedy myslet nahlas. Nebylo to těžké, naopak jsem se musel soustředit, když jsem chtěl, aby mě Lucie vnímala.

„Je to v pořádku,“ pomyslela si Lucie po chvíli. „Můžeš jet – k vám do města.“

„Co tam je?“ zajímalo mě.

„Uvidíš,“ pomyslela si, ale pak se opět uzavřela do sebe a už mi nic nesdělila.

Rozjeli jsme se. Jakmile jsme vyjeli ze spící vesnice, bylo tomu tak, jak jsem očekával. Mohli jsme pozorovat různá zvířata kolem. Ačkoliv už bylo dávno po půlnoci, pole kolem byla plná shánění a ruchu. Spousta zvířat, nejen myši, žije především nočním životem.

Jeli jsme mlčky, ale každý z nás se zabýval něčím jiným. Kdyby nás někdo zastavil, vypadalo by to divně. Touto noční dobou mít v autě patnáctiletou stopačku... to už vážně mohl někdo chápat i jako pedofilii. Někteří lidé si dnes ani nedokáží představit existenci lepších citů, než jakým dával takovou váhu pan Freud. Zejména v USA už to vypadá jako hony na čarodějnice. Odkopnete sousedovic klukovi zakutálený míč a deset minut poté vás přijde šerif s pomocníky zatknout pro

podezření z pedofilie. Byl by to pitomý vtíp, kdyby se to v USA nestalo doopravdy. I naší policii bychom to možná těžko vysvětlovali – pokud bychom rovnou nepoužili hypnózu. A tu bychom asi použili – a plným právem.

Vjeli jsme do města, nebyla ještě ani hodina po půlnoci. Lucie mě navigovala do čtvrti, kde jsem nedávno likvidoval Klimčukovy semtexové teroristy. Zaparkovali jsme stranou, aby nás pak nějaký noční chodec neidentifikoval podle auta.

„Kde to je?“ zeptal jsem se Lucie mlčky.

„Znáš to tam,“ přikývla. „Už jsi tam byl, jenže jsi to nedokončil. A pak ses tam nevrátil, což bylo právě to zanedbání, o němž mluvím.“

„Myslíš Matouše Rezka?“ došlo mi.

„Ano, právě tam jdeme. Kdybys mi uměl číst myšlenky, už bys mě tam vši silou táhl. Takhle to bude i pro tebe nejspíš překvapení.“

„Objevila jsi u Matouše nějakou levotu?“

„Kdyby jen jednu... a kdyby malou...“

Vila stála před námi jako nějaká pevnost. Obcházel jsem ji s opačné strany, řekl jsem Lucii, že to tam trochu znám.

„Ano, vím,“ přikývla. „Veď mě tedy.“

Přehoupli jsme se bez problémů přes mřížový plot a mimo zorný úhel kamery zamířili k vile. Našel jsem okno v prvním patře, kudy jsem do budovy vnikl minule, ale Lucii se to nelíbilo.

„Půjdeme normálně zadním vchodem,“ prohlásila.

„Tam je ale kamera,“ upozorňoval jsem ji. Nestačil jsem si už před akcí zvýšit citlivost očí – chyběl mi k tomu čas. Teď jsem kameru spíš tušil než viděl.

„Jak dlouho jim potrvá, než vstanou?“ obrátila se na mě. „V nejhorším je potkáme na schodech. I kdyby byli ozbrojení, nebude to hrát roli.“

„Tobě nebude vadit, když nás poznají?“

Stáhla si kuklu přes obličej.

„Půjdu první. Mě nepoznají a tebe už vnímat nebudou. Víím přesně, kolik lidí tam bude. Dva jsou v prvním patře; Matouš Rezek a jeho žena Adéla. Dole to bude horší.“

„Kde dole?“

„Ve sklepě. Ty jsi na to nepřišel? Mají ve sklepě malou soukromou věznici a drží tam uprchlíky. Nejsou tam dobrovolně. Zčásti je drží přímo násilím, zčásti vydíráním. Přebírá je od nich kurýr, který je převáží za hranice.“

„Takže – převaděči uprchlíků?“

„Kdyby jen to...“ povzdychla si. „Převaděči jsou proti nim hotová jehňátka. Tihle to vzali opravdu nehorázně. Kdo nelegálně přebíhá přes jakékoliv hranice, obvykle sám po sobě co nejlépe zametá stopy. Když pak takový člověk zmizí, pes po něm neštěkne.“

„Myslíš, že by je zabíjeli? Proč by to dělali?“

„Nezabíjeli je, ale prodávali,“ pomyslela si. „Nejsou to vrahové, jen obchodníci s bílým masem. Kdybys je objevil včas, možná bys několik nešťastníků, či spíše nešťastnic zachránil, než je odvezli dál. Čirou náhodou jsem objevila jeden transport, plné auto děvčat. Většina z nich byla ještě děti, nejmladší holce je čtrnáct – jako mně.“

„Odkud byli?“

„Chlap, kterého jsem u té dodávky zlikvidovala, byl Rus. Náklad pocházel z Kavkazu. Shromáždila jsem si je v prázdné chatě za Morašínem, ještě nevím, co s nimi uděláme, ale od toho chlapa vím, že je měl předávat Rezkovi. Má jich ve sklepě osm. Cítím je tam.“

Také moje tamara zachycovala zdola nějaké myšlenky. Byla půlnoc a všichni spali. Byl mezi nimi ale jistý rozdíl. Oběti ve sklepě se i ve spánku zmítaly v nejasných obavách, zato jejich věznitelé v prvním patře spali klidným spánkem spravedlivých. Propátral jsem rychle myšlenky jedné mladé dívky. Ne, Lucie se nemýlila. Ti dole byli zamčení za pevnými dveřmi. Většina z nich netušila co je čeká, ale věznění všichni chápali jako předzvěst něčeho horšího.

Obrátil jsem se na Lucii.

„Nedávno jsem manžele Rezkovy zachránil před atentátem Klimčukovy bandy. Bylo by je to zabilo. A oni...“

„Klimčukovci tě vyrušili, vid’?“ odtušila Lucie. „Byl jsi zde přece něco zjišťovat?“

„Ano, ale týkalo se to smrti mladého Vaňka, nedaleko ho někdo zastřelil. Vyrušili mě Vaňkovi vrahové a považoval jsem to za vyřízené. S vraždou Hanky měli společné partáky, ale sami v ní přece prsty neměli. Na tohle jsem nepřišel.“

„Vidíš – klidně jsi je nechal provádět takové až do nebe volající nepravosti,“ pomyslela si vyčítavě.

„Za to by zasloužili pekelný oheň – jako za drogy,“ řekl jsem neslyšně. „Alespoň na pár dnů – a prosím tě, nezastávej se jich.“

„Jsem pro ještě přísnější tresty,“ pomyslela si sveřepě, až jsem to nečekal. „Navrhuji zabít je úplně. Drogy si každá oběť víceméně dobrovolně koupí a sama na sebe použije. Tyhle oběti jsou na tom hůř, nemají na výběr. Ti co je zneužívají jsou horší než dealeri drog. Myslím, že ani oslepení nestačí. Zabiju je ale já, ne ty. Ty budeš mít jinou příležitost napravit, co jsi pokazil.“

Ostře sykla. Obrovská doga, která po nás bez varování náhle vyskočila ze tmy, se jí jen poslušně stočila k nohám.

„Pokud vím, sama jsi mě minule kárala, že jsme nějak moc tvrdí,“ podivil jsem se. „To kvůli tobě jsem vymyslel doménu se stupňujícími se tresty k nápravě i těch nejzatvrzelejších. A teď najednou – trest smrti?“

„Něco napůl,“ pomyslela si. „Nezabijeme jejich těla, jen jejich duše.“

„To je skoro totéž,“ pomyslel jsem si. „Také jsem to už použil. Ale nemyslím, že je to dobrý trest. Ty lidské vraky budou odkázány na ústavy a dobročinnost, nikdo jim nepomůže, ale ony o tom ani nebudou vědět. Není pekelný oheň i z hlediska trestu lepší?“

„Nech to na mě,“ pomyslela si lakonicky. „Prosím tě snažně, nech mě jednat, jen mi pomáhej. Bude to na mou zodpovědnost, ale už jsem si to stačila promyslet. Ani netušíš, kolik nocí jsem tomu obětovala.“

Víc mi už ze svých myšlenek neposkytla. Jen mě krátce požádala, abych počkal na schodech. Pak vyběhla pružně jako černá kočka nahoru. Čekal jsem ostatně jen dvě vteřiny.

„Pojď sem!“ zachytil jsem Luciinu ostrou myšlenku. Vyběhl jsem za ní. V prvním patře mě zaujaly otevřené dveře, za nimiž svítilo světlo. Rozsvítla zřejmě Lucie, ale zatáhla rychle záclony, aby sem nebylo vidět zvenčí. Pak si sundala kuklu, takže jí bylo vidět do obličeje.

Mrknutím oka jsem přehlédl ložnici manželů Rezkových. Byla přepychová, jako ostatně všechno ve vile kromě sklepního vězení. Luxusní bílý nábytek ve stylu Ludvíka Čtrnáctého, drahé plastické tapety, křišťálový lustr. Na velickém letišti uprostřed leželi klidně oba manželé Rezkovi, jakoby spali. Ale nebylo tomu tak, neboť se otevřenýma očima vytřeštěně dívali na nás. Byli ochromení, jen oči jim Lucie nechala pohyblivé. Přeskakovali teď jimi nervózně ze mne na Lucii a zpět a oba byli bez sebe hrůzou, neboť si nedovedli vysvětlit nejen náš vpád, ale zejména ochromení, které je postihlo. Byli částečně přikrytí společnou prošivanou dekou, ale jinak na sobě nic neměli.

Matouš byl starší než já, bylo mu něco přes třicet let. Na hlavě měl krátkého ježka a kromě pěstěného těla, na které byl pyšný a které si pravidelně udržoval ve vlastní posilovně, měl ve tváři nepříliš chytrý výraz. Jeho myšlenky byly zoufale jednoduché, inteligence nebyla jeho silnou zbraní. Matouš byl vlastně pouhý bezcitný, bezohledný a požívačný samec. Když držel v ruce skutečnou smrtící zbraň, cítil se ale pánem světa a nerozpakoval se použít ji, jak se už vícekrát stalo. Bylo mu naprosto lhostejné, jak přijde k penězům, ale – plány vymýšlela spíše jeho žena Adéla. Teď měl v očích stejnou hrůzu jako ona a to, že si nevěděl rady, v něm nevyvolávalo ani tak strach, spíš strašnou nenávist.

Adéla byla velice krásná žena. Pod tenkou dekou se jasně rýsovaly obrysy jejího těla, kromě toho měla nádherný oválný obličej orámovaný pečlivě zkadeřenými blondatými vlasy. Bylo jí asi pětadvacet let a vypadala na první pohled jako anděl – ve skutečnosti byla vlčicí, hlavou všech nepravostí.

Zoufale přemýšleli, co se vlastně děje. Matouše napadlo, že na ně vtrhla konkurenční banda, zatímco chytřejší Adéla si právě nevěděla rady s faktem, že jsme jen dva a Lucie je na banditku příliš mladá.

„Ne, nejsme bandité,“ oslovila Lucie zdánlivě klidným hlasem a normální lidskou řečí ochromené manžele. Odpovídala vlastně oběma na jejich nevyřčené otázky. „Ale je to pro vás dva ještě horší. S konkurenty byste se mohli dohodnout, nás neuplatíte.“

Oba v té chvíli zoufale přemýšleli, co jsme tedy zač?

„Jsme démoni,“ řekla jim Lucie přímo. „A vy jste v naší moci, nastal čas trestu.“

Se mnou se domluvila pouhou myšlenkou. Navrhla mi, abych prozkoumal myšlenky paní Adély, zatímco ona se věnuje jejímu muži. Měl bych se zaměřit především na kontakty obou manželů s dalšími články řetězu obchodníků s bílým masem.

Soustředil jsem se tedy na bezmocně ležící ženu. Bylo to ale hrozné zkoumání. Sama by zpočátku neublížila kuřeti, ale svého muže hnala od jedné lumpárny k druhé. Bylo jí jedno, ať prodával kradená auta nebo drogy, hlavně aby to neslo peníze. Matouš by se možná spokojil s málem, ale její požadavky stále rostly. Sama zpočátku nedělala nic, ale později mu aktivně pomáhala; nakonec sama v pražské kavárně navázala kontakty s pašeráky lidí a dohodila jim svého muže. Matouš pak

její plány ochotně prováděl, samotného by ho něco takového ani nenapadlo. Adéla byla tedy duší té špíny, takže by měla být rozhodně potrestána přísněji.

Rychle jsem z její paměti vytahoval všechny kontakty, ke kterým se dostala. Budou pro nás neocenitelné, až tu síť budeme likvidovat. A také kdoví, mohlo by se nám podařit vypátrat osud jejich obětí – a napravit co se ještě napravit dá.

Napadlo mě to správně, ale bohužel pozdě. Brzy se ukázalo, že toho můžeme napravit poměrně málo. Lucie stejně rychle prozkoumala Matouše a když jsme oba skončili, vybídla mě, abych si Matouše prozkoumal i já.

„Uvědom si, nemám místo v paměti,“ odpověděla na můj nedokončený, jen naznačený údiv. „Já všechny ty adresy zapomenu, protože je nemohu uchovávat natrvalo. Zatím si jen tak zběžně prohlédnu Adélu, abychom nic nepřehlédli.“

Opět ta bariéra, pomyslel jsem si. Lucii už omezuje, že za chvíli nebude schopná akce. Neměli bychom se na to oba soustředit dříve, než nás to začne sužovat?

„Nemudruj a dělej,“ okřikla mě myšlenkou Lucie, které mé uvažování pochopitelně zaznamenala.

Poslechl jsem a ponořil se do myšlenek Matouše, ale bylo to stejně tristní jako u Adély. Skoro do dvaceti let se jako kluk nelišil od ostatních. Jeho touha po obdivu byla ještě nevinná, ale brzy se zapojil do party, která mu slibovala dosáhnout všeho, co si přál. Obdivu ale chtěli dosáhnout pomocí přepychu a na to potřebovali peníze, hodně peněz. Kde je vzít? Ovšemže ne poctivě, to by bylo příliš mnoho práce. Peníze se přece dají vydělat snadněji, například prodejem drog. Matouš je nějakou dobu prodával na ulicích a v barech, než pochopil, že za tu poměrně nebezpečnou práci dostává jen malou část zisku – smetanu mu před nosem sebrali dodavatelé, kteří byli v relativně větším bezpečí, než drobní prodavači na ulici.

Podařilo se mu udělat se pro sebe. Navázal kontakty se skupinou pašeráků lidí a sám začal zaměstnávat další takové. Vydělával podstatně více. Brzy si pořídil luxusní mercedes, tím okouznil svou budoucí ženu Adélu. Ta se v jeho světě velice rychle rozkoukala a chopila se dalších akcí. Vytvořili sehraný manželský tým a vzájemně se podporovali. Vyhovovali si všestranně – Adéla byla velice atraktivní jako žena a Matouš své tělo rovněž používal jako součást obdivuhodného image. Láska mezi nimi byla především animální než duševní, ale jim naprosto vyhovovala. Oba měli, po čem toužili. Peníze, atraktivního partnera, každý vlastní mercedes a ačkoliv utráceli veliké sumy za prvotřídní jídlo a zejména nápoje, našetřili si brzy na mnohem přepychovější vilu, než měl kdokoliv jiný ve městě.

Matouš by se rád odstěhoval do Prahy, ale Adéla mu to rozmluvila. Tady na malém městě byli lidem na očích, ale ukazovali jim jenom vnější luxus. Pro jejich vilu naplno platilo: Můj dům – můj hrad. Za plot se nikdo nedostal, o to se kromě obrovské dogy staralo drahé zabezpečovací zařízení. Žili stranou v závětří a zdánlivě v klidu. Spolu zaměstnávali další, ale i když navenek působili jako jejich kamarádi a partáči, ve skutečnosti jim tvrdě vládli. Jejich přátelé netušili, že jsou pouhými poskoky – proto jsme nic neobjevili, když jsme je po vraždě Hanky dopadli.

Na vraždě Hanky ti dva podíl neměli. Byla to soukromá akce Rudolfa a kdyby se o ní Matouš s Adélou dozvěděli, asi by Rudolfovi přinejmenším pořádně vyčinili. Proč zabíjet tak pohledné mladé děvče – vždyť by za ni mohli dostat pár tisíc marek!

Rudolf však jednal příliš iniciativně – a jenom proto jsme Matouše a Adélu přehlédli. Zatím.

Matouš měl kromě toho na svědomí zákeřnou vraždu jednoho z Klimčukových lidí. Tím na sebe a na nic netušící kamarády obrátil pomstu mnohem mocnější mafiánské organizace, než si uvědomoval.

Členství v každé podobné bandě s sebou nese rizika a konkurence v takovém podnikání nemůže už z principu používat čestných metod. Matouš se zapletl s Klimčukem a jeho lidmi. V přestřelce zabil jednoho, ale druhý chlap unikl a Matouš se stal terčem Klimčukových katů, což nebylo záviděníhodné. Adéla ale dokázala chytře využít – či spíš zneužít – jeho přátel. Obětí mstivé konkurenční bandy se stal nejprve mladý Vaněk, po něm další, vyslaní Adélou na výzvědy. Manželé Rezkovi se drželi stranou a obstáli i proti prvnímu Klimčukovu katu. Objevili ho díky kamerám, Matouš ho překvapil a bez slitování zastřelil. Mrtvolu vhodili do kontejneru na odpadky těsně před odvozem, takže jim to prošlo bez povšimnutí. Získali navíc katovu speciální pistoli opatřenou tlumičem, ale pozornost bandy se od té chvíle soustředila čistě na ně, vyvázli jen díky mému zásahu. Všechno byla sebranka, jaké nebyla žádná škoda, ale manželé Rezkovi mezi nimi vynikali.

Rozbitím Klimčukovy bandy by si mohli oddychnout. Zkušenost vykoupená několika mrtvými jim bohužel nestačila a rozhodně nehodlali skončit. Ačkoliv měli velice slušné konto v bance, měli dnes ve sklepě zamčených dalších osm mladých děvčat a čekali jen na příjezd kurýra, který je měl odvézt dál. Co s těmi dívkami bude? To je nezajímalo. Měli jen jakousi představu o nevěstincích – ale bylo jim jedno, kde jsou. Dívky od nich vždycky odváželo auto s holandskou značkou, kurýr platil hotově – to jediné je zajímalo. Nebylo jim těch děvčat líto? Nic takového. Pro ně to nebyly živé bytosti, jen budoucí peníze. Náklady měli minimální a zisky veliké. Večer jim rozdali po kusu chleba a tím jejich starost skončila.

A teď tady oba bezmocně leželi před námi. Nevěřili Lucii, že jsme démoni, ale nemohli přehlédnout, že je máme v hrsti. Ani teď neměli žádné výčitky svědomí. Adéla uvažovala, že nám nabídne výkupné, ale nebyla si jistá, kolik je ochotná za svůj život dát – rozhodně ne víc než čtvrtinu svého konta. Netušila, že se nezachrání, ani kdyby nám nabídla všechno – tak jako tak jí to vezmeme.

Zato Matouš spřádal plány na pomstu. Nabitou pistoli měl na dosah v zásuvce nočního stolku, jenže nemohl hnout ani prstem. Škoda. Byl by nám oběma s chutí prostřelil hlavy, bez ohledu na to, kolik by mohl dostat za Lucii – ačkoliv za tak mladou a pohlednou dívčinu by asi dostal hodně. Netušili oba, jak jsou jejich úvahy zbytečné.

„Poslyš, Lucko, dělá se mi z nich špatně,“ řekl jsem, když jsem skončil inventuru jejich myšlenek. Řekl jsem to nahlas, aby mě slyšeli i ti dva. „To je pakáž bezcitná, že jsem takovou ještě neviděl. Ani teď, když jim hrozí trest za jejich lumpárny, je nenapadne, že by toho měli litovat a napravit alespoň tisícinu toho, co provedli.“

„Aspoň si nemusíme nic vyčítat, když je zabijeme,“ řekla také nahlas Lucie. „Ale nechci zabíjet jejich těla. Stačí, když je připravíme o duše. Těla budeme potřebovat. Například právě teď jedno ženské velice nutně potřebuji.“

Adéla by zavyla hrůzou, kdyby mohla. Částka, kterou byla ochotná zaplatit, se rychle vyšplhala výš. Polovinu? Nebo snad celé dvě třetiny? Zajímavé bylo, že i když určitě tušila, že jí jde o život – ani teď by nedala všechno co měla.

Matouš marně zkoušel pohnout rukou. Mít v ní pistoli!

„Chceš se zase převtělit?“ usmál jsem se na Lucii.

„Současné tělo mi stačí,“ mávla rukou Lucie. „Kromě toho nechci zbytečně zarmoutit své současné rodiče.“

„K čemu ti ale bude Adélino tělo?“

„Potřebuji je pro Hanku. Mám ji celou tady,“ ukázala si vážně na čelo.

Alter Ego

„Proboha – jak to...?“ Svět se se mnou zatočil jako na kolotoči.

„Našla jsem ji opravdu na poslední chvíli,“ řekla Lucie. „Když jsi nevolal, napadlo mě, že máš možná vypnutý telefon. Zkusila jsem zavolat do hospody, kam chodíváš večeřet. Paní hostinská mi nevlídně sdělila, že tě odvedla policie a dívku, co byla s tebou, později odvezlo nějaké auto. Nasedla jsem do škodovky mých rodičů a za chvíli jsem tam byla. Hostinskou jsem zhypnotizovala – možná by mi to řekla i sama, ale já jsem spěchala a potřebovala jsem znát číslo auta, beztak je měla hluboko v podvědomí a sama by je ani nevydolovala. Pak jsem si vzpomněla, kde jsem to auto naposledy viděla a to mě přivedlo k únoscům.“

„A co Hanka?“

„Tušila jsem, že není čas čekat na noc. Přepadla jsem je za bílého dne, ochromila je, ale pak jsem z nich vytáhla, že jdu přece jen pozdě, protože Hanku už zabili. Nechala jsem je tam ochromené ležet – utéci mi nemohli – a odjela do lesa, kde ji zakopali. Podle jejich vzpomínek jsem šla najisto – a našla jsem ji.“

Na okamžik se odmlčela. Potom pokračovala trochu tišším hlasem, který se znatelně chvěl. Všiml jsem si toho. Byla to neuvěřitelná ztráta sebekontroly – na démonku.

„Hanka byla mrtvá a studená. Nedokázala jsem ji oživit, ačkoliv jsem se i o to chvíli pokoušela. Brzy jsem marných pokusů nechala. Klečela jsem nad ní a chtělo se mi bezmocně brečet, ale pak mě to náhle napadlo. Tělo jsem jí zachránit nemohla, ale její myšlenky byly ještě čitelné. Velice slabě, ale byly. Myšlení člověka je uložené holograficky a k jeho vytažení aktivní spolupráci neuronů nepotřebuješ. Rezonance je hrozně citlivá věc. V radioamatérské praxi jsem kdysi používala GDO, to je oscilátor, který rezonancí získá i kmitočet vypnutého oscilátoru. Prostě tím, že se sám snadněji rozkmitá. Soustředila jsem se tedy na ni. Pomocí slabého vlnění jsem ji přečetla celou a nasypala si ji do své vlastní hlavy, ačkoliv jsem musela ze svých vědomostí vygumovat – skoro všechno. Abych pro ni měla dost místa, vzdala jsem se práva, fyziky, chemie, jazyků, astronomie, geologie, historie, sociologie, hry na hudební nástroje i dějin umění.“

Pochopil jsem. A došlo mi, co vlastně chce.

„Máš ji určitě celou?“ ubezpečoval jsem se.

„Doufám,“ přikývla. „Alespoň si to myslím. Zbyly mi jen lékařské znalosti, ty ale nutně potřebuji a bez nich bych to nemohla provést. Později se budu muset všechno naučit znovu od začátku, ale pro ni bych to udělala kdykoliv znovu. Naštěstí byla Hanka mladá, neměla tak mnoho životních zkušeností. Myslím, že ji mám v hlavě celou.“

„Takže Hanka žije? Právě teď – v tobě?“

„Ne,“ zachmuřila se. „V letálním stavu nemá vědomí. Leda bych se vzdala svého – a to už by bylo příliš. Pochop mě, já chci také žít.“

Uvěřil jsem jí. Ani když se později ukázalo, že není všechno tak, jak mi tvrdila, nic jsem jí nezazlíval.

„Co tedy chceš dělat?“

„Pomůžeš mi,“ obrátila se na mě s jistotou. „Dlouho jsem přemýšlela, co s ní udělám, než jsem se odhodlala k tomu, co chci provést. Mezi lidmi žije příliš mnoho necitelných zrůd, podobných těmhle dvěma. Rozhodla jsem se bez milosti roztrhat duši první lidské bestie, na kterou narazím – a vzkřísit při té příležitosti Hanku. Nečekala jsem dlouho. Osud to rozhodl sám – tyhle dvě bestie mi padly do spárů doslova jako na zavalanou.“

„Na tohle jsi tedy potřebovala ženské tělo!“

„Udělala bych to, i kdyby tady žádná žena nebyla,“ řekla Lucie. „Jde především o to, aby Hanka žila, na formě příliš nezáleží. Také jsem si kdysi zvykla na jiné tělo – a dokonce na opačné pohlaví. Ale tahle bestie v ženském těle poslouží Hance nejlépe. Roztrháme-li její duši, její tělo bude žít dál – ale nebude to už ona, ale Hanka.“

Mluvili jsme pomalou lidskou řečí, takže nám rozuměli i zajatci. Mrkl jsem na Adélu. Nechápala všechno, ale určitě pochopila, že její krásné mladé tělo získá nějaká jiná. Neuměla si ale představit, co bude s ní? Nevěděla co to znamená, že Lucie chce roztrhat její duši, měla jen mlhavou, ačkoliv pravdivou představu, že to může být – její konec. Všechno ale vypadalo příliš neuvěřitelně, příliš nadpřirozeně. Nevěřila tomu, nechtěla tomu věřit, zarputile odmítala věřit, ačkoliv všechno ostatní svědčilo o tom, že nemluvíme do větru.

„Dobře – ale co s Matoušem?“ pokračoval jsem.

„Žít si nezasluhuje,“ odušila. „Ale není nutné ho zabít. Počkej s tím trochu, mám jiné plány. Hanka nejprve nahradí Adélu. Bude pokračovat v jejím těle i v její vile a navenek bude všechno jako dřív. Její souhlas nezískáme – ale nemáme jiné východisko. Přidáme jí k tomu aspoň procesor – beztak jsme to měli v plánu.“

Poslední větu o procesoru už opět jen sykla. Nebylo nutné, aby to věděli ti dva. Stačilo, když vyslechli svůj ortel. Ačkoliv jej pořád nechápali, bylo vidět, že je naše slova naplnila další hrůzou.

„Bude to pro ni ale těžké probuzení,“ strachoval jsem se předem, když jsem si uvědomil všechny souvislosti.

„Nech to na mně,“ mávla rukou. „Je mrtvá a nejenom nám, ani jí nic jiného nezbyvá. Ona se s tím vyrovná – ačkoli to nebude mít lehké. Ty jí pomůžeš, bude to tvá povinnost.“

„Samozřejmě,“ souhlasil jsem.

Netušil jsem ještě, co to přikývnutí bude znamenat. Ale byl jsem ochoten udělat pro Hanku všechno. I to, co jsem musel udělat krátce poté, kdy jsem tak ochotně souhlasil.

Lucie si vyhrnula bundu a z ledvinky u pasu vytáhla konjugátor. Měla nějaký novější, se třemi členkami, propojenými do větší krabičky, než byl můj i její dřívější model.

„Budeš mě synchronizovat,“ oznámila mi. „Zvládla bych to možná i sama, ale budu mít problémy oddělit Hančino vědomí od svého. Soustředím se jedinečně na to a ty budeš všechno co ti předám ukládat do Adéliny paměti. Jasně?“

Souhlasil jsem. Posadili jsme se tak, že jsme měli hlavu paní Adély mezi sebou. Oči jí zoufale přesakovaly mezi mnou a Lucií. Už pochopila, že s ní nebudeme vyjednávat o výši výkupného, že nás peníze vlastně nezajímají, pochopila, že se rovnou chystáme vykonat nad ní nějaký hrůzný ortel. Bezvzádně ležela mezi námi

a cítila nesmírný strach, nejen z neznáma, ale i z blízké smrti. Slitování se ale nedočkala.

Člověk i démon musí být naprosto přesvědčen o vině a nenapravitelnosti odsouzenec, aby jeho zabití považoval za popravu a ne za vraždu, a to i když jsou platné zákony opačného názoru. Naše svědomí se nebouřilo. Vina byla nepochybná, napravení jsme vyloučili krátkým nahlédnutím do hlubiny duší těch dvou. Byli jsme v situaci lékaře, který se chystá smrtelně nemocnému pacientovi transplantovat orgány dosud žijícího člověka, chystali jsme se porušit Hippokratovu přísahu. Ale nebyli jsme jen lékaři. Nepřišli jsme zachraňovat nevinnou Hanku, ale také spravedlivě potrestat obchodníky s lidmi. Nejprve jsme se proto museli stát – katy.

Navlékli jsme si oba čelenky a Lucie natáhla třetí paní Adéle. Už předtím jsem věděl, že nehybnost ženy je vyvolána tvrdou blokadou, teď se mi to potvrdilo o podrobnosti. Adéla už měla přeleželou ruku, cítil jsem v ní nepříjemné mravenčení. Spíš bezděčně jsem svou vůlí přesunul její ruku stranou, aby nepříjemný pocit přestal, ale ihned jsem sám sebe okřikl. Nač takové ohledy, když jsme se chystali ji zabít? Snad by mi jí bylo líto, ale co dívky, které tihle moderní otrokáři prodávali? Podaří se nám napravit alespoň setinu jejich viny? Adéla se svým manželem napáchali příliš mnoho zla – zaslouhovali si ještě žít?

Rozhodli jsme oba, že ne. Lucie mohla mít úmyslu získat tělo Adély pro Hanku, ale já jsem o této možnosti nevěděl – a přesto jsem se s Lucií shodl na smrti těch dvou. U mě to tedy žádnou souvislost s Hankou nemělo. Bylo to podle našeho kodexu a kdybychom se nerozhodli jejich tělo použít, zahubili bychom je. Bylo tedy rozhodnuto a poprava Adély začala.

Lucie celý proces zahájila, neboť si zabrala část jejího mozku, vyházela odtud veškeré vzpomínky a poskládala je jinam. Pak začala na tomto ohraničeném místě splétat neurony do mnohem složitější sítě, než dokázala příroda vytvořit za milióny let. Pracovala cílevědomě, rutinně, moji pomoc nepotřebovala.

Já jsem začal také. Nepletl jsem se Lucii, ani to nebylo nutné. Soustředil jsem se na něco jiného. Ačkoliv jsem stále vnímal nelíčenou hrůzu Adély, začal jsem se rychle probírat její paměti. Třídil jsem její vzpomínky na takové, které bych měl zachovat, a na ostatní, které nenávratně zmizí. Hanka se musí od začátku orientovat ve svém novém domě, měla by aspoň zběžně znát Adéliny bývalé známé. Jen zlomek vědomostí Adély Rezkové se měl zachovat, většinu jsem bez slitování smazal a zničil jako pouhý balast. Zachoval jsem obrazy Adéliných rodičů. Ti v ní pořád viděli svou princeznu a neměli tušení, jakou bestii se zatím stala. Hanka se k nim bude muset chovat jako Lucie k Salačovým – nemůže se jim odcizit a bude se s tím muset vyrovnat, ale ona to zvládne. Tato část Adéliny vědomí se zachová, ale vzpomínky z dětství? Pryč s nimi. Adéliny dětské lásky a dávné plány? Hanka je potřebovat nebude. Obraz rodného domu? Pryč s ním, beztak se odtud dávno odstěhovali. Vědomosti ze školy? Ani ty nebudou potřebné, naopak, začínají být smíchané s prvními podvody; Hanka si přinese své a i kdyby se jí některé Adéliny hodily, získá si je sama poctivější cestou než oslňováním mladého učitele tělesnými přednostmi, jako se to už na škole dařilo Adéle.

Valil jsem se paměti Adély jako buldozer, hrnul všechno stranou, jen pár obrázků po mně zůstalo. Adéla pomalu mizela – jako zbytky sněhuláka v jarním

slunci. Poprava probíhala bez nejmenší bolesti, oběť si jen zvolna přestávala uvědomovat co je, nechápala už, co to s ní děláme, všechno jí začalo být jedno. Ze vzpomínek jsem pak přešel na samotné jádro Adéliny osobnosti; některá učení je nazývají vlastním EGO člověka, náboženství duší. Tady jsme se zatím i my démoni pohybovali na příliš tenkém ledě. Nebyl jsem si jistý významem každého kousku té jemné pavučiny, ale nic mi nezabránilo trhat ji na kousky a vymést. Jak jsem stále pokračoval v ničivé činnosti, pozvolna ubývalo i hrůzy, kterou pociťovalo to, co ještě z Adély zbylo. Tělo, řízené jen animálními funkcemi malého mozku, se samo uklidňovalo, adrenalinu v jeho krvi ubývalo k normálu.

Skončil jsem. V této chvíli Adéla Rezková prakticky neexistovala. Před námi leželo její krásné nepoškozené tělo. Bez duše to ale byla pouhá dementní idiotka, prázdná slupka bývalé tygří ženy.

Také Lucie skončila. V mozku se teď nacházel novoučkový, doposud spící procesor typu Jindřich Čtvrtý, stejný jako jsme měli my dva. Pokud se dá taková analogie použít, byl zatím ve stavu stand-by. Bylo to nutné opatření. Bez Hančiny duše by se mohl instinktivně postavit na odpor okamžitě po probuzení a nejspíš by nám nezbývalo, než zničit jej – i s tělem Adély.

„Připraven?“ zeptala se mě Lucie myšlenkou. Oddechli jsme si sotva na vteřinu.

„Jistě,“ odtušil jsem. Nepotřebovali jsme v této chvíli na sebe sykat, konjugátory nás spojovaly lépe než slova. Ale – ani teď jsem do Lucie příliš neviděl, jen to, co mi předávala sama. Jako kdyby měla v hlavě betonovou zeď s nevelkým okénkem a ke všemu se záclonou.

„Jedeme,“ upozornila mě.

Pak to teprve začalo! Lucie na mě poslala vodopád, který obsahoval veškeré vzpomínky Hanky. Postupně jsem je ukládal na uvolněné místo do Adéliny paměti, staral jsem se hlavně, abych nic nepřeházel. Lucie před několika dny Hanku přečetla za nepředstavitelných obtíží z jejího mrtvého mozku, ale teď mi její duši posílala tak rychle, že jsem měl co dělat, aby nic neproklouzlo. Od vzdálených vzpomínek malého dítěte přes dětství, až do maturity. Všechno skončilo ve chvíli, kdy Hančiny oči zakryla rudá tma a nebohá dívka přestala vnímat bolest způsobenou ostřím nože, kterým ji Rudolf rychle a vztekle bodal do prsou a krku...

Vzpomínky končily. Následovalo jádro vědomí, dosud pečlivě ukryté v hloubce Luciiny hlavy, podstata Hančina Já. Tady jsem byl bezradný. Bylo toho mnohem více než ostatních vědomostí a vzpomínek. Ty jsme během přenosu dokázali rozpoznávat, teď to byla pouhá nezřetelná pavučinka. Ukládal jsem ji pokud možno popořádku, snad bude fungovat jako dřív.

Proto Lucie narazila až na dno své paměti – místo jedné duše měla v hlavě dvě! Netušil jsem, že je tomu ještě jinak...

Konečně si Lucie strhla z hlavy čelenku. Oddychovala přitom jako po maratónu a pokud se cítila jako já, chápal jsem ji. Oba jsme byli na dně sil, ale – stálo to za to. Točila se mi hlava a cítil jsem horečku, ale ty drobné nepříjemnosti bohatě vyvažoval pocit spokojenosti nad tím, co se nám dvěma právě podařilo. Zachránili jsme před smrtí nevinou dívku – ne sice její tělo, ale to podle všeho nebylo tak důležité.

„Pozor – nevzbud’ ji,“ varovala mě. „Adéla už neexistuje, je z ní Hanka, ale nechme ji ještě chvíli spát.“

Řekla to nahlas a nevadilo jí, že tomu Matouš rozumí.

Poslechl jsem ji bez protestů, ačkoliv jsem byl navýsost zvědavý na výsledek. Říká se, že člověk nedokáže život dát a nemá tedy ani právo jej brát. Pro nás to v této chvíli neplatilo. Poprava Adély byla smutná záležitost, vytvoření Hanky povznášející. Vraceli jsme k životu dívku, kterou přátelé těchto lidí zabili. Nebylo to přinejmenším – spravedlivé?

„Teď chvílku počkáme,“ rozhodla Lucie. „Oba máme příliš přehřáté procesory, musíme nejprve vychladnout. Prosím tě, skoč pro něco k pití do ledničky – mám děsnou žízeň.“

Měla pravdu. Cítil jsem hrozné horko a drkotaly mi zuby. Překonával jsem to vůlí, ale dalo mi to práci. Potřebovali jsme oba mokrý ručník na hlavu a něco studeného na žízeň.

Odešel jsem dolů do kuchyně. Manželé Rezkovi měli v přepychové kuchyni obrovskou, bohatě zásobenou ledničku. Byl v ní mimo jiné bohatý výběr vín, ale také minerálky, které se mi zamlouvaly víc. Vzal jsem dvě, vrátil se k Lucii a oba jsme se s chutí napili. Byly právě tři hodiny po půlnoci.

„Hanku máme. Zbývá nám Matouš,“ připomněl jsem nahlas.

„Nemůžeme ho nechat být,“ řekla také nahlas Lucie. „Je to obchodník s děvčaty a vrah, nebude ho škoda. Ale nechci zabít jeho tělo. Stačí nám roztrhat jeho duši, stejně jako jsme to udělali s jeho ženou.“

Matouš teď vůbec nevěděl, na čem je. Zdánlivě se s jeho ženou nic nestalo. Ležela dál a klidně spala. To jediné mu bylo divné. Po dosavadní hrůze a napětí by snad tak klidně spát neměla. Matouš dosud nevěděl, že Adéla neexistuje, že uvnitř ní je úplně jiná bytost. Podle našich spokojených tváří ale mohl vytušit, že se nám náš záměr podařil. Chtěli jsme roztrhat její duši – což se podařilo bez křiku, bolesti i bez krvavých scén.

„Co s ním chceš udělat?“ zeptal jsem se Lucie nejistě. „Předělat ho, aby neškodil? Pak z něho zůstane vrak – jako po lobotomii.“

„Změníme ho jako jeho ženu,“ řekla Lucie. „Já jsem úplně vysátá, ale druhý procesor ještě vytvořím. Pomůžeš mi. Prober mu vzpomínky a ponech z nich jen to potřebné. Zbytek můžeš zlikvidovat – nic z toho nebude potřebovat.“

„Dobře – ale procesor bez duše – k čemu to bude?“

„Poskytneš mu svoji,“ řekla klidně Lucie.

„To nemyslíš vážně?“ zarazil jsem se. „Poslyš, Lucko, já chci také žít. O takovou změnu vážně nemám zájem.“

„Ty samozřejmě zůstaneš sám sebou. Nebudeš se do Matouše přenášet, to by nám tady zůstalo bezduché tělo Vlasty Veselého. Co bychom s ním dělali? Poskytneš pro Matoušovo tělo kopii sama sebe. Matouš bude pak tvoje Alter Ego.“

„Aha – takže se vlastně rozdvojím?“ došlo mi.

„Ano,“ řekla Lucie. „Budete dva. Ty zůstaneš známým zázračným lékařem Vlastou Veselým. Vrátíš se do svého bytu, jakoby se nic nestalo. I Matouš zůstane naživu. Kopie tvé duše ho změní k nepoznání – všichni čtyři se ode dneška budeme přátelit jako dosud my dva.“

„A co kdybys mu dala svou duši ty?“ napadlo mě. „Bývala jsi přece kdysi chlapem, ne? Tebe to neláká?“

Lucie se na mě podívala se smutným úsměvem.

„Ještě jsem si pořádně nezvykla, a už bych se měla znovu stěhovat? Prosím tě, nechtěj to po mně. Ty jsi k tomu přece vhodnější.“

„Proč?“ dorážel jsem na ni.

„Já teď budu pouhý stín,“ přiznala. „Nezapomeň, že jsem ve své hlavě smazala všechno co se dalo. Udělala bych to později. Dokonce si myslím, že to bude potřebné. Zabít zločince může být záslužné, ale předělat je na demony podle našeho obrazu se mi jeví jako dokonalejší způsob napravování jejich zločinů. Než si ale obnovím sama sebe, chvíli mi to potrvá. Ty jsi v nejlepším pořádku, bude to snazší i pro tebe. A kromě toho si uvědom, máš kromě Hanky Růženku. Pro kterou z nich se rozhodneš?“

„Vždyť jsem je viděl jen na pár okamžiků, ani nevím, zda mi obě svorně nedají košem.“

„Nedají,“ řekla Lucie. „Kdybych nebyla, co jsem, nejspíš bych o tebe stála i já. Pokud démon nebo démonka mají výběr jenom mezi jiným démonem a člověkem, nemůže to jinak dopadnout. Jiné je to u tebe. Máš možnost získat hned dvě dívky, ale obě přece nemůžeš mít současně. Pro kterou se rozhodneš? Obě budou démonky, obě na výši, že se jim ani miliony jiných děvčat nevyrovnají. A teď – vol!“

„Těžká volba,“ přisvědčil jsem. „Hanka – nebo Růžena?“

„Nech to tedy náhodě. Rozdvojíš-li se, tvá kopie v těle Matouše bude mít kopii Hanky, zatímco původní Vlasta Veselý bude mít příležitost získat Růženu. Bude to rozhodnutí osudu – jako kdyby sis v těžké chvíli hodil korunou. Vypadá to cynicky, ale v tak nerozhodné chvíli i to může být řešením. Ostatně – bývá tomu častěji, než si myslíš.“

„Jsi si jistá, že to bude v pořádku?“

„Možná ano, možná ne,“ pokrčila rameny. „Chci tím jen naznačit, že ani my démoni nejsme ve všech rozhodnutích tak nezávislí, jak bychom si přáli.“

„Říkej si co chceš, nelíbí se mi to.“

„Ani mně. To je daň za naši všemocnost. Přemýšlej, co bude když odmítneš. Matouše budeme muset zabít tak jako tak – a Hance v těle Adély zůstane podezření, že nese trestní odpovědnost za smrt svého muže. My bychom ji samozřejmě podpořili, můžeme zařídit, aby to vypadalo jako mrtvice nebo infarkt, ale nebude lepší, když Matoušovo tělo bude žít dál a ty v něm budeš Hance od počátku pomáhat? Zdánlivě se nic nezmění, jen Rezkovi se přestanou chovat jako mafiáni – ale o tom víme jen my. Možná to od tebe bude oběť, možná výhra.“

„Výhra? Stát se gangsterem s plným sklepem nevinných obětí – tomu říkáš výhra?“

„To bude ta oběť. Hanka by byla výhrou, nemyslíš? Nepovažuješ ji přece za přítěž!“

„Nepovažuji. Pak s tebou musím souhlasit,“ přikývl jsem.

„Samozřejmě vám pomůžeme. Já a originál Vlasty se postaráme o ty oběti ve sklepech. Můžeme zorganizovat jejich útěk a spojit je s podobnou skupinou v Morašíně, tu budu muset tak jako tak vyřešit. Tvá kopie v Matoušovi bude ještě spolu s Hankou

čelit ostatním bandám otrokářů, ale i v tom vás budeme podporovat. Víš přece, že se tamarami dohodovíme lépe než vysílačkou.“

„Dobrá, přemluvila jsi mě,“ ustoupil jsem. „Můžeme hned začít, než si to rozmyslím. Cítím se zase v pořádku, jak jsi na tom ty?“

„Už budu fit,“ povzdychla si Lucie. „Teď tedy přijde na řadu Matouš. Jako chlap by byl docela hezký, škoda, že je to taková bestie, že si nezaslouží žít.“

Matouš na ni hleděl pohledem zvířete zahnaného do kouta, ale nemohl pohnout prstem. Začalo mu docházet, že není krátkodobě oslabeným dravcem, kterého bychom se měli obávat, až přijde k sobě, ale – bezbrannou kořistí démonů. Podle Adély už viděl, že ani on nezemře, jeho tělo bude žít dál, ale už to bude někdo jiný, zatímco jeho Ego Matouše Rezka se změní – v co vlastně? V nic? Pomalu v něm narůstala hrůza z blížícího se konce.

Dopili jsme minerálku a přesunuli se k hlavě Matouše Rezka.

„Pane Rezek,“ oslovil jsem ho, zatímco jsme si s Lucií navlékali čelenky konjugátoru. „Vraždil jste a se svou ženou jste prodávali děvčata do nevěstinců. To jste neměli dělat. Máte smůlu, na řadě jste vy.“

„Nech ho, Vlasto,“ okřikla mě už přes konjugátor Lucie. „Rozhodli jsme se vymazat ho – nač ještě tohle?“

„Aby před smrtí pochopil, že zemře spravedlivě...“

„Myslíš, že to nechápe? Necítíš, jak v něm stoupá adrenalin? Mohl by nám předčasně zkolabovat!“

Nemusela to dokončovat. Měl jsem ale před sebou jako na talíři Matoušovo svědomí. Jeho duši bez citu, jejíž jedinou touhou bylo dobré jídlo, šampaňské, pivo a sex. Neměl žádné výčitky svědomí; ani při krádežích aut, ani když se zapojil do sítě drogových dealerů, ba ani když se stal – otrokářem. Dokonce ani teď ničeho nelitoval.

Začal jsem jeho vědomí pomalu ale jistě likvidovat. Ponechával jsem pouze střípky. Klimčukova banda byla pryč, ale musel jsem zachovat povědomí o zbývajících členech jeho party, aby můj budoucí dvojník nebyl překvapen, až se k němu později přihlásí. Ostatní se podobalo ničivé vlně, která se před minutou přehnalá mozkem jeho andělsky vyhlížející ženy. Zachoval jsem mu ještě méně vzpomínek z dětství, než Adéle. Jeho rodiče už nebyli naživu, zbývala mu staříčká teta, která chudinka netušila, v jakou bestii se její kmotřenec změnil. Při každé návštěvě mu podstrkovala co mohla. Jednou králíka, pak kachnu – Matouš ji vždycky potěšil, jak se mu dobře vede, ale nikdy se jí za dary neodvděčil. Bude na mém dvojníkovi něco z toho napravit, jako Lucie splácela svým novým rodičům jejich předchozí péči.

Z vědomostí zůstaly střípky. Pavučina Rezkova Já se rozplývala jako v závanu uragánu. Rezignace, klid, netečnost ke všemu. Konec.

Lucie mezitím dokončila jeho nový procesor.

„Teď tě budu ukládat já,“ sdělila mi. „Začneme.“

Vědomosti jsem měl ve své paměti pečlivě seříděné, ale bylo jich mnohem víc, než co za svůj krátký život nastřádala Hanka. Měl jsem v paměti dvacetkrát více znalostí. Mohl bych vybrat jen některé, ale pak bych svého dvojníka ošidil, což se mi nezdálo fér. Pořádně jsem se nadechl – a začal. Lucie už to snad stihne nějak umístit.

Byla to příšerná námaha. Hlava mi třeštila už po několika minutách, musel jsem zavřít oči, abych se mohl plně soustředit. Nestačil jsem sledovat Lucii, tušil jsem ale, že také ona jede na plný výkon. Spolupráce tří procesorů, to je něco úchvatného, pomyslel jsem si ještě.

Pak se ale se mnou zatočil svět. Nebylo toho nakonec na nás příliš? napadlo mě ještě. Což musíme vydržet všechno? Vždyť to je strašné přetížení!

Pomaloučku jsem otevíral oči. Ležel jsem naznak, přikrytý dekou. Nade mnou se skláněly dvě tváře. Usměvavá Lucie Salačová – a kdo je ten druhý? Náhle jsem tu tvář poznal – až jsem málem vyskočil. Ten druhý jsem byl – já sám.

Vlastimil Veselý.

Na okamžik mě zachvátil zmatek. Lucie mě jemně přimáčkla zpět na lůžko. Podvolil jsem se jí, ale pořád jsem byl jako po ráně palicí do hlavy.

„Vzpamatuj se,“ zasyčela na mě Lucie naší rychlořečí, i když nezvykle pomalu.

Hrozně mě brněla levá ruka. Bezděčně jsem pomalu rozevřel a opět sevřel dlaň, abych ji trochu rozhýbal. Přitom jsem pod prošívanou dekou stiskl cosi měkkého a teplého. Uvědomil jsem si, co to je. Bylo to veliké, pevné ženské ňadro. Ucukl jsem, jako kdybych vyvedl něco nepatřičného. Nedošlo mi hned, že jsem se dotýkal – vlastní ženy. Přes Luciinu snahu jsem se rychle posadil a teprve teď jsem pochopil, že jsem – Matouš Rezek.

„To snad ne...“ sykl jsem rychlořečí. Ano, měl jsem také procesor, všechno stejné jako Vlasta – jen jiné tělo. Tělo gangstera.

„Je tomu tak,“ sykla pobaveně Lucie. „Dvojník jsi ty – ale to jsi přece musel čekat!“

Částečně se ze mě sesmekla deka. Uvědomil jsem si, že tu jsem před Lucií a před svým originálem nahý. Vedle mě ležela Adéla Rezková, vlastně – reinkarnovaná Hanka, ale rovněž bez šatů. Rychle jsem ji trochu přikryl dekou.

„To jsem nějak nezvládl,“ sykl jsem. „Nenapadlo mě, že tím dvojníkem budu právě já.“

„Ty to jistě pochopíš,“ řekla dobromyslně a s úsměvem Lucie. „Hanka to má horší. Budeme ji muset probudit. Chceš, abychom u toho byli, nebo to zvládneš sám?“

„Proboha – jen to ne!“ zaúpěl jsem. „To ji mám budit já? Vždyť to s ní strašně zamává! Lucko, pomoz mi!“

„Máš trochu pravdu,“ řekla Lucie. „V tom případě by bylo lépe, kdyby odešel Vlasta.“

„Proč?“ nechápal můj dvojník. Vztáhl jsem to i na sebe, ale hned jsem si uvědomil, že už nejsem Vlasta, ale Matouš. Ode dneška nesmím na své původní jméno slyšet. Proboha, to mi nastanou problémy!

„Protože,“ odsekla Lucie a otočila se k němu. „Bude to tak lepší.“

„Nechápu...“ odsykl Vlasta.

„Nechápej, ale jdi zkontrolovat zamčené dívky ve sklepě. Opatrně je probud' a vysvětli jim, jak na tom jsou, pokud to ještě nevědí. Slib jim, že je vyvedeme na svobodu, ale počkej tam s nimi, až za tebou přijdu.“

Já bych na jeho místě poslechl a neptal bych se, protože jsem Lucii věřil. On to ostatně udělal také tak. Beze slova se zvedl a vyšel z ložnice.

„Ty se do nového těla vžiješ snáze,“ obrátila se na mě Lucie. „Hanka na tom bude hůř, ale pro začátek vám to oběma trochu usnadním.“

Sklonila se ke spící ženě a sykla klíčové slovo. Spící žena se pohnula, protáhla se – a otevřela oči. Vzápětí je vytřeštila, přitáhla si deku až k bradě – a strhla ji ze mne úplně.

„Proboha!“ vyjekla.

Lucie si okamžitě přesedla, aby mě ukryla za svými zády. Zatímco Hanku uklidňovala, sháněl jsem se, do čeho bych se mohl obléknout. Věděl jsem, kde mám šaty, ale pořád jsem je nepovažoval za své. Nemohl jsem honem pochopit, že je všechno moje a ne majetek Matouše Rezka. Ještě že jsem si nechal v hlavě topologii vily. Sáhл jsem do správné skříně; vzal jsem si všechno čisté, ani za svět bych se neoblékl do šatů, které měl včera Matouš.

„Ahoj, Haničko,“ začala Lucka hovořit lidskou řečí, aby ji uklidnila. „Semlelo se nám to ale, vid’?“

„Lucie, jste tady?“ vyjekla Hanka. Rychle se posadila a objala ji. Byla pro ni jediným pevným bodem v neznámu, které ji náhle obklopovalo.

„Vítám tě mezi nás, démonko,“ řekla Lucie tiše.

„Co... cože?“ vyjekla Hanka a popadla se oběma rukama za hlavu. „Co jste to říkala?“

„Jsi teď démonka jako my,“ ujistila ji Lucie. „Víš přece dobře, co to znamená. Uvědom si, čím teď myslíš. Měli bychom si všichni tykat, souhlasíš?“

„Ano...“ zůstala bezradně sedět jako tumpachová. „Co mám vlastně v hlavě? A co se to se mnou stalo? Jsem to ještě já?“

„Nejsi to ty – a přece jsi,“ řekla Lucie co neklidněji. „Vzpomeň si. Tři mladíci tě unesli, mučili a největší grázl Rudolf tě zabil nožem.“

„Takže... ale vždyť přece žiji...“

„Ne, nejsi mrtvá,“ ujistila ji Lucie. „Mrtvé je jen tvé dřívější tělo. Oživili jsme tvou duši a budeš dál žít – v těle jiné ženy.“

Hanka se bezradně rozhlížela kolem sebe. Náhle spatřila na toaletním stolečku bývalé Adély Rezkové zrcadlo, otočené tak, že v něm viděla – sama sebe.

„Nééé!“ vykřikla zoufale a zakryla si dekou tvář, aby se neviděla.

„Ano – to jsi teď ty,“ ujistila ji vážně Lucie. Pomalu jí odtáhla ruce. Hanka si je zděšeně prohlížela. Předtím neměla tak pěstěné prsty ani nalakované nehty. Byla i předtím krásná, ale její krása spočívala v prostotě a nenápadnosti mladičké dívenky. Teď byla ženou – tygřicí. Stále si udiveně prohlížela své ruce, ale náhle si vzpomněla a přejela si oběma rukama po řadrech. Zarazila se – dříve je přece měla menší.

„Takže už to – opravdu nejsem já?“ vyhrkla.

„Poslyš, Hanko,“ začala Lucie unaveně – asi jen já jsem tušil, jak strašlivě je unavená, „chtěli jsme z tebe udělat démonku, ale semlelo se to jinak. Vlasy tě nestihl proměnit a není to naše vina, že tě tamti vrahové unesli a zabili. Jistě si pamatuješ, že máme možnosti navíc. Našli jsme tvé mrtvé tělo a zachránili alespoň tvou duši; všechny vzpomínky a co se dalo. Tvoje dřívější tělo zemřelo, ale opatřili jsme ti jiné. Nešlo to udělat jinak, než že jsme zabili zločince, kteří si smrt opravdu zasloužili.“

Nahradila jsi černou duši Adély Rezkové, její tělo teď patří tobě. Duše Vlasty nahradila duši obchodníka s drogami, vraha, zloděje, podvodníka a kuplíře Matouše Rezka. Duše těch dvou zmizely, ale nelituj je, byl to spravedlivý trest.“

„A co je... s Vlastou?“ vyhrkla.

„Vlasta je dál tím čím byl,“ pokývala hlavou Lucie. „Je to trochu zamotané, vid’? Budeš si muset zvyknout, že jsi teď Adéla Rezková – ačkoliv jsi Hanka v jejím těle. Právě tak je nový Vlasta v těle Matouše Rezka. Jste úplně noví démoni – budeme se jistě všichni přátelit.“

„Takže přece jen nejsem Hanka?“

„Jsi – a nejsi,“ odtušila Lucie. „Tělo Hanky je opravdu mrtvé, tobě teď patří tělo Adély Rezkové a jako taková budeš žít dál. Začneš nový život – a nemyslím to jen obrazně.“

„Ale – co doma, co naši?“

„Ti to budou mít nejhorší, pravda,“ zachmuřila se Lucie. „Jejich dcera Hanka je mrtvá, to se nedá změnit. Pozítří ti všichni půjdeme na pohřeb. Bude to pro tebe těžké, ale nebudeš se k nim smět přihlásit. Časem se to urovná, můžeš jim pak jejich dceru připomenout a kdoví, možná i nahradit. Kdoví?“

„Ale teď – opravdu tam nesmím?“

„Teď by to nebylo dobré,“ přikývla vážně Lucie. „Uvědom si, jaký budou mít smutek. Ačkoliv jsi skutečná a pravá duše jejich dcery, nemůžeš se jim teď vnucovat. Snad až po delší době. Lidé zatím nejsou na vzkříšení zvyklí, i tobě samotné bude chvíli trvat, než se z toho vzpamatuješ.“

„Takže jestli to správně chápu, tohle vůbec není Matouš Rezek?“ ukázala na mě.

„Je to jeho tělo,“ přikývla Lucie, „Ale uvnitř toho těla se nachází duše Vlasty. Nedávno ti navrhoval, že by s tebou rád chodil, vzpomeň si.“

„Já vím,“ zrudla. „Já jsem ho odmítla, ale...“

„Ale ve skutečnosti ses jen zdráhala,“ doplnila ji s úsměvem Lucie. „Poslyš Adélko – ne, nevzpírej se, vážně si budeš muset zvyknout, že se tak jmenuješ, jste vlastně s Matoušem manželé. Rozumíš? Jistě ano, máš teď mnohem větší inteligenci než dříve. Osud, jakkoliv byl k tobě krutý, vás v podstatě svedl dohromady.“

„Ale co když... co když se k sobě nehodíme?“

„Samozřejmě,“ přikývla Lucie. „Nemusíte se bezpodmínečně chovat jako manželé, ten svazek přece za vás uzavřeli tamti. Můžete se teď jeden druhého stranit a nakonec se rozvést. To záleží jen na vás dvou. Ale na tvém místě bych si to rychle rozmyslela. Tohle,“ ukázala na mě, „přece není žádný vrah, ačkoliv jím před necelou hodinou byl. Je to dvojník Vlasty – a má tě rád. Ví, že jsi jeho Hanka, a zná tě možná víc než se znáš ty sama. Pomáhal mi s tvým ožíváním a tvoje duše procházela jeho vědomím. Pamatuj si, muž jeho formátu miluje především duši – tělo až na druhém místě. Ale ani tady jste nic neprohráli. Věřte zkušenému, je mi víc let než vám oběma dohromady.“

Poslední větu řekla v mužském rodě. Pochopil jsem, že to z ní promluvil starý profesor Jindřich.

„Já... já nevím,“ začervenala se Adéla. Kdoví, po kolika letech to bylo u tohoto těla opět upřímné. Ale city patřily Hance, to bylo v pořádku. Adéla měla krásnější

tělo, snad i obličej, ale po duševní stránce mi připadala jako nakažená leprou, až jsem se jí štítit dotknout. Ale – teď to byla Hanka a Lucie měla pravdu. Měl jsem ji rád.

„Poslyšte, teď už jsem řekla v podstatě všechno, co jsem vám musela říci,“ prohlásila Lucie. „Zbytek si musíte nějak vyříkat sami. Jasně?“

Hanka jen tiše přikývla, já také.

„Tak ahoj – démoni,“ usmála se Lucie. Zvedla se, sbalila si do ledvinky svůj trojitý konjugátor a vyšla z ložnice.

Ve dveřích se jen jako mimochodem otočila.

„Abych nezapomněla – tamary dostanete až příští týden. Nepachtěte se s nimi, Vlasta to umí nejlépe. Dá vám je jako opožděný svatební dar.“

Odešla – a zavřela dveře, až to prásklo. Za chvíli se ozvalo další prásknutí dveří, ze sklepa. Na obrazovce bezpečnostního systému jsem viděl, jak z podzemní garáže vily pomalu vyjíždí zavřená dodávka. Lucie s Vlastou v ní odváželi svítající nocí skupinku vyplašených mladičkových dívek. Ačkoliv – uvědomil jsem si, to už vlastně nejsem já. Jsem Matouš Rezek, podnikatel – i když asi změním profesi. Nechci přece ani o vteřinu déle zůstat – mafiánem.

Auto odjelo, zůstali jsme konečně sami.

„Ahoj – Hanko,“ oslovil jsem sedící ženu. Přitáhla si deku až k bradě – a mlčela.

„Budu ti říkat Hanka, chceš? Jmenuješ se teď sice Adéla, ale uvnitř jsi a pro mě pořád budeš Hanka. A měli bychom si asi tykat, když jsme teď manželé.“

Neodpověděla, jen se rozplakala. Pochopil jsem. Určitě jí bylo líto předchozí Hanky, celého jejího zmařeného života. Její dřívější tělo zemřelo za hrozných bolestí, Hanka naplno prožila svou vlastní smrt a i když byla opět naživu, vůbec pro ni neexistovalo, co se odehrálo mezitím. Z jejího pohledu to muselo být příšerné – před malou chvílí ji vraždili, teď se náhle probudila v jiném těle. Taky jsem zažil něco podobného, ale byl jsem na to lépe připraven.

„Hanko... neplač,“ sklonil jsem se k ní.

„Nech mě!“ utrhla se. „Nejsem tvoje žena!“

„Neboj se mě, nedotknu se tě,“ zavrtěl jsem hlavou. „Vždyť ti to Lucka vysvětlovala. Budeme žít dál jako manželé Matouš a Adéla Rezkovi. Kromě nás dvou na celém světě jen dva další démoni vědí, že ty jsi Hanka a já Vlasta.“

„Já vím,“ vzlykla. „Ale co bude s opravdovým Vlastou?“

„Myslíš s mým Alter Ego? Ten na tom bude hůř, protože tě už nikdy nezíská. Ale – já jsem on, nechápeš to ještě?“

„Já vím,“ špitla. „Ale – co budeme dělat teď?“

„Asi si budeme muset zvyknout na nová jména a budeme se tak muset podpisovat. Já bych ti mohl říkat Hanka, budeš-li si to přát. Dalo by se to chápat jako přezdívka – jen my dva budeme vědět, jak to je. Hanka a Vlasta zůstanou navěky naše tajemství. U mě to bude horší – můj originál Vlasta žije, to by se nám brzy pletlo. Ale vždyť ani Matouš není špatné jméno. Záleží přece na tom, kdo je nosí.“

„Já to přece vím,“ vydechla. „Kdo jiný než já by to měl lépe chápat?“

„Teď jsme ještě oba mafiáni,“ řekl jsem. „Musíme s tím skončit a potom – máme život před sebou! Naučím tě všemu, co bude potřeba. Můžeš se stát lékařkou, budeš-li chtít.“

„Ale my dva...“ podívala se na mě tázavě. „Jsme opravdu manželé? Vždyť jsme neměli svatbu!“

„Formálně před zákonem jsme ji měli. Brali se Adéla a Matouš, ale my pokračujeme v jejich životě.“

„A myslíš – že se k sobě hodíme?“

„To je samozřejmě problém,“ vzdychl jsem si. „Jak to říkala Lucka – můžeme zůstat spolu, můžeme žít každý zvlášť, jak budeš chtít. Kdybys mě nenáviděla, kdyby ses na mě ani podívat nemohla, nebudu ti bránit v rozvodu.“

„V rozvodu?“ vyhrkla nesouhlasně.

„Oficiálně jsme manželé, pamatuj na to. Nebudu tě nikdy proti tvému odporu nutit, abys v tom setrvala, ale kdyby ses rozhodla ode mne odejít, museli bychom se formálně rozvést. Bránit ti v tom nebudu, to ti slibuji, ale...“

„Je to všechno najednou...“ vzdychla si. „Víš, nedokážu se s tím jen tak vyrovnat. Musíš... musíš mi dát čas...“

„Já vím,“ natáhl jsem k ní ruku a nesměle ji pohladil po nakadeřených vlasech. Až jsem se otrásl. Vlasy pořád patřily té kreatuře Adéle. Ale pod nimi – to už byla přece Hanka.

„Jak to vysvětlíme...“ řekla ještě nejistě.

„Nikomu nebudeme nic vysvětlovat,“ řekl jsem tišeji, ale rozhodně. „Ani nemůžeme. Jsme teď manželé Rezkovi, patří nám tahle vila, jen se budeme muset zbavit mafiánů, kteří o tom, co se stalo, dosud nevědí.“

„Ale co – co já?“ zajíkla se. „Kde jsem, co se mnou teď bude? Vždyť – já někde možná ležím – mrtvá!“

„Nech to být,“ zavrtěl jsem hlavou. „Pozitíí budeš mít pohřeb. Víím, že je to strašné pomyšlení. Mohli bychom tam jít, viděla bys naposledy svou bývalou tvář a také, jak tě dávají do hrobu, ale radil bych ti, nechtěj se vidět. Nech to Lucii s Vlastou. Viděla bys bolest svých rodičů, ale nesměla by ses k nim přihlásit. Těžko by ti uvěřili, že jsi skutečně jejich dcera, považovali by tě za cynickou a zbytečně by se na tebe rozzlobili. Můžeme si oba slíbit, že se ode dneška za dva roky zajedeme za tvými rodiči podívat a pak uvidíme, co se dá dělat.“

„To znamená – že vlastně nemám ani své rodiče?“

„Máš jiné – ti za nic nemohou. Vzpomeň si na ně, několik obrázků ze vzpomínek Adély jsem ti nechal.“

„Ty? Ty znáš i mé myšlenky?“

„Ano,“ přikývl jsem vážně. „Jsem přece démon a pomáhal jsem Lucii stěhovat tvou duši. I ty jsi teď démonka. Což neznamená zlo, jen to, že máme v hlavě dokonalejší procesory než původní mozek, jaký nám dala příroda.“

„Takže jsem před zákonem – opravdu tvoje?“

„Opakuji, kdyby se ti to přičilo, ani se tě nedotknu. To záleží jen a jen na tobě.“

„Ale co ty?“ vyhrkla. „Co si o tom myslíš ty? Tobě by nevadilo, že jsem už – mrtvá? Anebo – jiná? Nějaká bestie?“

„Já v tobě nevidím Adélu,“ řekl jsem rychle. „Adéla byla bezcitná, ale pro mě jsi přece Hanka. Já na rozvodu rozhodně trvat nebudu. Byl bych rád, abys zůstala navždycky moje. Ale kdyby ti vadilo, že to Ano za nás řekli jiní, můžeme si naši

svatbu zopakovat. Rezkovi ji měli na úřadě, nebylo by nikomu podezřelé, že ji chceme mít i v kostele. To se přece dělá.“

Dodal jsem si odvahy a přitáhl ji k sobě. Nevzpírala se, naopak, objala mě. Ale cítil jsem, jak mi ještě vzlyká v náručí.

Jak to říkala Lucie? Miloval jsem opravdu víc její duši? Asi ano, bezcitnou Adélu bych takhle v náručí držet nedokázal, připadalo by mi to jako držet jedovatého hada. Tohle ale byla pořád Hanka – jen v jiném těle. Tělo pro mě nerozhodovalo, ačkoliv, a v tom měla Lucie také pravdu, bylo opravdu velice atraktivní.

„Hanko – přece jen jsi nakonec moje!“ sevřel jsem ji, až se jí zatajil dech. Našel jsem její rty a ona moje. Měla na nich zbytky růže původní Adély a opět jsem si musel uvědomit, že pod nánosem make-upu je duše Hanky, té, kterou mám – opravdu rád.

Nezáviděl jsem už originálu Vlastovi ani ordinaci, ani knihovnu plnou všeho možného vědění. Určitě si s Hankou všechno také brzy pořídíme. Jenomže – on zůstal sám, zatímco já – já mám Hanku... Možná mu ji nahradí Růžena, ke které se naopak nesmím hlásit já. My dva jsme ještě jako jeden muž – obrazně i doslova – přijali rozhodnutí osudu, ať bude jakékoliv.

„Dívej se mi do očí,“ prosila mě, když jsme potom leželi vedle sebe. „Víš – díváš se jako ten den, když jsi mi poprvé řekl, že jsi démon. V té hospodě, pamatuješ? Máš stejné oči. Já vím, že jsou jiné, ale díváš se jimi stejně.“

„Měla bys nejspíš změnit účes,“ řekl jsem jí na oplátku, když jsem se jí prohraboval kučerami. „Jako Hanka jsi měla krásnější vlasy. Tyhle jsou také hezké, ale předtím... víš, že se díváš úplně jinak, než ta krutá a bezcitná Adéla?“

„Ty jsi viděl Adélu – někdy předtím?“ nadzvedla se.

„Párkrát jsem ji nejspíš potkal ve městě, ale nikdy bych si na ni nepomyslel,“ ujišťoval jsem ji. „Naposledy jsem ji viděl krátce předtím, než jsem ji... zabil. Potom ses tu místo ní objevila ty... Víš, můžeme litovat tvé minulé tělo, bylo také hezké, ale život mu nevrátíme. Co na tom – jsi to přece pořád ty. Nesmělá, ale velice hodná Hanka. Právě takhle ses mi líbila už předtím – a takovou tě chci i teď.“

„Lucie nelhala,“ řekla a opět klesla na polštář. „Máš opravdu rád duši, nejen tělo.“

„A ty ne?“ podíval jsem se jí šťastně do očí...

Zástupce

Venku svítalo, ale byly teprve čtyři hodiny. Vstali jsme a oblékli se. Hanka se chvilku přehrabovala ve svém novém šatníku. Věděla sice, kde co má, ale nic se jí nelíbilo. Nakonec našla nejstřízlivější šaty, ukryté vespod pod ostatními. Nebyly vyzývavé, jak byla zvyklá nosit Adéla, ale slušely jí. Potom zamířila do kuchyně, šel jsem s ní. Potřebovala mě vedle sebe, byla nesmělá, jako by jí tady nic nepatřilo. Váhavě připravila snídani – čaj a pár topinek. Tak to dělala předtím Adéla, Hanka tedy použila i nově získaných vědomostí. Pokračovali jsme v životě tam, kde ti dva skončili, věděli jsme jen, že musíme skoncovat s jejich mafiánským způsobem života. Rozplynul se do větru s původními majiteli této vily.

„Co budeme dělat?“ začala nervózně při čaji.

„Nejprve se nasnídáme,“ usmál jsem se na ni. „Budeme se muset nejprve zabydlet a osmělit. Dnes se nebude nic dít, ale pozítří má přijet kurýr z Amsterdamu pro zajatkyně.“

„Co budeš dělat?“ strachovala se.

„Zajmu ho,“ ujistil jsem ji. „Lucie mi půjčí svůj starší konjugátor, dozvím se od něho podrobnosti, které zatím nevím – a pak ho zneškodním.“

„Zabiješ ho...?“ otřásla se.

„Podle toho, jaký bude,“ pokrčil jsem rameny. „Nemusíme každého zabíjet. Děláme to jen tehdy, když se nám odsouzenec jeví jako nenapravitelný.“

„Odsouzenec?“ vyhrkla nesouhlasně.

„Ano,“ přikývl jsem. „Říkal jsem ti přece už jako Hance, že my démoni máme odlišné představy o spravedlnosti, než je zapsáno v zákonech lidí. Uvědom si největší rozdíl. Soudy se o vině zločinců jen dohadují a nikdy ji neznají s naprostou jistotou. My ano. Naopak soudy mají k vykonávání spravedlnosti velmi početný aparát, vězení a stráž. Ty nám chybí – proto používáme jiné druhy trestů.“

„A když je ten provinilec ještě napravitelný?“

„To je pak mnohem snadnější,“ řekl jsem. „Ani nevíš, jak hodně si přeji, aby ten první lump, se kterým se utkáme, byl nějaký obyčejný poskok.“

„Co bys s ním dělal?“

„Vytvořím mu v hlavě doménu, která ho na čas oslepí. Byl by to krutý trest, kdyby byl trvalý. Zařídím ale, aby oslepení časem zmizelo. Potrestaný prohlédne, ale bude už vědět, že se na cestu zločinu nesmí vrátit. Pokud to opět udělá, oslepne znovu – ale na delší dobu. S každým proviněním se další trest prodlouží. Jsem si jistý, že ho to napraví. Přinejmenším devadesát procent zločinců nejsou takoví drsní, aby se obešli bez očí.“

„Ale ty nenapravitelné – zabijíte...“

„Zpočátku jsme byli nemilosrdnější,“ přiznal jsem. „Ale i my se zvolna měníme. Máme nad lidmi nesmírnou moc, jenže jsme se zařekli nezneužívat ji. Určitě přistoupíš na kodex, který pomalu vytváříme – můžeš mít ostatně na jeho vytváření stejný vliv jako my starší. Jsi teď přece jedna z nás.“

„Budu se muset nejprve se vším pořádně seznámit,“ řekla už trochu smířlivěji.

„Víš, vlastně jsem se rozhodla už v té hospodě. Uvěřila jsem Vlastovi...“

„Mně...“ opravil jsem ji.

„Vlastně... uvěřila jsem TI, že nejste nástrojem zla, že se ničemu nezpronevřím, když přijmu... tvou nabídku.“

„Budu ti pomáhat,“ slíbil jsem jí. „Je to má povinnost, nejen proto, že jsem tvůj... manžel. Měl jsem to v úmyslu už dřív a kdyby se do toho nešťastně nevložila policie, mohla jsi dnes být démonkou Hankou. Žila bys doma jako dřív – pokud by ses nerozhodla vzít si mě. Určitě mi uvěříš, že bych o tebe tak jako tak usiloval, vid’?“

„Věřím,“ řekla a trochu se začervenala. „Přiznám se, že bych už tenkrát nebyla proti.“

„Takže se stalo, co jsme oba chtěli, ne?“ vzal jsem ji jemně za ruku.

„Ale – co Vlasta?“ vyvinula se mi. „Ten původní?“

„Byli jsme jeden, teď jsme dva. Natrvalo jsme se od sebe oddělili, ale pořád jsme víc než jako bratři. Ale podle dohody jsem tě získal já,“ opět jsem ji vzal za ruku. „On už o tebe usilovat nebude. Není to rozhodnutí soudu, ale osudu, stavět se proti tomu nebudeme. Bude si muset asi najít jinou démonku – a protože pro něho žádná nezbyla, bude si ji muset nejprve z jiné dívky udělat. Tak zněla naše dohoda.“

„Víš – nechtěla bych mu ublížit...“

„Nestarej se, neublížíš mu. Pro něho jsi prostě zemřela. Ta vzkříšená je přece Adélka. Budeme to tak respektovat a ani tobě nezbude nic jiného.“

„V tom případě – jsem opravdu jen tvá, Matouši. Víš, že se mi to jméno začíná líbit? Víc než jméno tvého... bratra.“

„Nebude ti naopak vadit, když tě budu před lidmi nazývat Adélka? Je to přece tvoje oficiální jméno, budeš se tak muset i podepisovat... Ty mi říkej Matouš, Vlasta je přece někdo jiný. Ale já ti budu pořád říkat Hanka, kdykoliv budeme mezi námi dvěma. Souhlasíš?“

„Asi si zvyknu. Ale měla bych k tobě ještě jednu prosbu. Nemohl bys mi nějak přiblížit svůj vztah k Lucii? Při prvním setkání se mi zdála taková... prostě strašná. Dneska to bylo úplně jiné, jako kdybychom byly odedávna přítelkyně.“

„Souvisí to s vlněním mozku,“ objasňoval jsem jí, jak mi to řekla Lucie, která byla v tom oboru dále. „Máme rychlejší vlnění, naštěstí se projevuje jen v těsné blízkosti – proto jsi měla jako člověk u Lucie ty nepříjemné pocity. Teď jsi i ty démonka a tvé nepříjemné pocity navždy zmizely. Lucii vděčíš za všechno, především za záchranu duše. Našla tě krátce poté co tě zabili. Nemohla tě oživit – ani my nemůžeme všechno – ale z tvého mrtvého těla zachránila to podstatné – duši. Pak tě dlouho udržovala ve své hlavě, než se naskytl možnost oživit tě v těle jiné ženy. Vzдалa se kvůli tobě většiny svých vědomostí, ale ona si je rychle obnoví.“

„Nevím...“ řekla. „Proč jsem neměla nepříjemné pocity, když jsem tenkrát mluvila s... Vlastou?“

„Protože jsem se držel obezřetně dál. Ty vlastně také – ani jsi mě nevzala za ruku.“

„A teď?“

„Jak říkám, mezi námi je všechno v pohodě. Od ostatních lidí se ale drž dál, jinak se nebudou cítit dobře ve tvé blízkosti. Je to daň, kterou platíme za větší dokonalost.“

„Chceš opravdu tvrdit, že jsme dokonalejší?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Máme nesrovnatelně větší možnosti, ale skutečnost je taková, že je nás na tomto světě nepatrné množství – čtyři démoni na několik miliard lidí. Civilizace lidí na nás nezávisí – přizpůsobovat se musíme my lidem, ne oni nám. Uznávám, někdy je to nemožné. Lidé si vymysleli své zákony pro sebe – s námi prostě nepočítají.“

„Právě to porušování zákonů mi na vás nejvíce vadí,“ posteskla si. „Nebylo by možné dát to do pořádku?“

„Zákony jsou dobré i špatné,“ pokrčil jsem rameny. „Jak jistě víš, není tomu tak dávno, kdy platily v Německu zločinné zákony Hitlerovy Třetí Říše. Řídit se jimi bylo nespravedlivé a nemravné, ale – zákonné. Zákonnost neznamená automaticky spravedlnost. Mnoho zákonů má zabránit křivdám na nevinných. Tytéž zákony ovšem chrání i zločince. Neopatří-li policie dostatek důkazů potřebných k jednoznačnému usvědčení pachatele, soud ho musí propustit na svobodu. My zločiny pracně nedokazujeme. My si je ověříme přímo ze vzpomínek pachatele. S tím se samozřejmě žádný soud nemůže a vlastně ani nesmí spokojit. Ale podle našeho pojetí spravedlnosti důkaz přečtený z myšlenky naprosto stačí. Jakmile v nich spatříš, jak vrah svou oběť zabíjel, nepomůže mu žádné vykrucování. Proto nepotřebujeme obhájce ani soudce. Jediné, co je potřeba zlepšovat, je stanovení odpovídajícího trestu. Mělo by to být zanesené alespoň v našich vnitřních zákonech, v našem kodexu. Už proto, že nemůžeme použít lidské tresty, které ve své většině počítají s vězením.“

Neodpověděla, jen mi mlčky stiskla ruku.

„Vezmi si samotnou naši existenci,“ dodal jsem smířlivě a pohladil její ruku. „Podle našeho kodexu jsme Adélu i Matouše zabili, neboť jsme zahubili jejich duše. Podle nás nešlo o vraždu, ale o trest. Možná krutý, ale spravedlivý. Vlasta s Lucií osvobodili přitom z jejich sklepa osm děvčat, které se Rezkovi chystali zavléci do Holandska, kde by se po nich slehla zem. Podle lidských zákonů se ale vůbec nic nestalo, protože jejich těla žijí dál. Nedokonalost lidských zákonů nám tady výjimečně nahrává, ale skutečnost je taková, že jsme je zabili.“

„My dva jsme – obchodovali s děvčaty?“ zděsila se.

„My už ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Stalo se to před námi, my s tím máme společná – jen těla těch otrokářů.“

„To je strašné...“ zděsila se. „My jsme byli bestie?“

„Poslyš... Hanko, my dva jsme to přece nezosnovali, jakápak vina? Ale budu tě muset o něco poprosit. Až přijede z Holandska kurýr pro ta děvčata, naložím s ním, jak už jsem ti naznačil. Ale to ještě není všechno. Ten chlap je pro nás důležitý, protože se z jeho myšlenek musím dozvědět, jaký je osud děvčat, které odvezl při svých minulých návštěvách. My to musíme zjistit. Možná bude potom nutné, abych odjel místo něho do Holandska vypátrat, jak bychom mohli těm nešťastným obětem aspoň dodatečně pomoci.“

„Pojeď s tebou,“ vyhrkla rychle. Podíval jsem se na ni a viděl jsem, že to myslí vážně.

„Nebude to procházka růžovým sadem,“ ujistil jsem ji.

„Budu s tebou. Jsem přece démonka, nebo ne?“

„Jsi,“ usmál jsem se. „Ale jsi teprve miminko démonky, nic neznáš, nic neumíš. Budeš se toho muset naučit strašně moc, než se staneš bezpečnou proti lidským nástrahám.“

„Nauč mě něco hned!“ poprosila s takovou samozřejmostí, že jsem okamžitě zvažněl.

„Máš pravdu,“ řekl jsem. „Ponechat tě tady bezbrannou by bylo horší, než vzít tě do holandské jámy lvové.“

Vysvětlil jsem jí, jak na krátké zasyknutí namodulovat lidský i psí bootstrap a naučil ji používat alespoň jednoduché přimrazení. S tím by se mohla nakrátko postavit i celému pluku elitních výsadkářů, ale zbytek bych musel zařídit já. Aspoň to – nebyla by už tak bezbranná.

Pak jsme spolu sestoupili do sklepa, kde jsme pečlivě uklidili stopy po nedobrovolném pobytu dívek. Všimla si, jak některou z uvězněných napadlo vyškrábat do stěny znamení, že tu byly. Zahladil jsem je – Matouš měl pro tento účel i vlastní malířské náčiní.

„Vidíš, právě opět porušujeme zákon,“ usmál jsem se. „Ničíme důležité důkazy. Ty by ale svědčily proti nám, což by bylo nespravedlivé, vždyť jsme naopak obchodům s děvčaty zabránili. Vidíš, jak u nás démonů lidské zákony selhávají?“

„Už jsem to uznala,“ šeptla.

Vrátili jsme se nahoru a naučil jsem ji rychlořeč, byla podobná bootstrapu. Vytečkoval jsem před ní pár obrázků se zakódovaným textem – i to bylo jednoduché. Hanka se učila rychle. Vzpomněla si, jak mi do ordinace přinesla pohlednici od Lucie.

„Takhle jste se tedy na mě domlouvali!“ usmála se. „Uznávám, měli jste důvod.“

„Měli. Vše odpuštěno?“

Přikývla.

Až do sedmi jsme se učili. Ve vile manželů Rezkových bohužel nebyla jediná odborná kniha, aby nám pomohla. Nevelká knihovnička obsahovala pár výtisků z červené knihovny, ale Adéla si ani v nich nečetla, měla je spíš jako dekoraci. Umínil jsem si požádat Vlastu nebo Lucii o zapůjčení literatury, ale nešlo to okamžitě, oba se přece starali o osvobozená děvčata. Mít aspoň počítač, ve kterém toho bylo také dost a dost – ale my jsme neměli nic.

„Mohli bychom si něco vypůjčit bez Vlastova souhlasu,“ navrhl jsem Hance. „Znám odemykací kód jeho bytu. Jeho počítač mě zná – byl přece donedávna můj.“

„To by byla krádež,“ otrásla se.

„Ano – i ne,“ pokrčil jsem rameny. „Jednak jsem sám kdysi ten zámek udělal, aby se mohla Lucie za mé nepřítomnosti do mého bytu dostat. Počítám, že je její oprávnění rozšířené na všechny demony – já bych to tak určitě udělal.“

„Možná – ale já bych to musela slyšet od něho. Jakmile jste se oddělili, nemusíte už myslet stejně.“

Rozhodl jsem se jí vyhovět a nejprve požádat Vlastu o dovolení. Abychom nezůstali nečinně sedět, rozhodl jsem se naučit Hanku něco ze sebeobran. Seběhli jsme spolu do části sklepa, kde míval Matouš posilovnu. Naučil jsem svou novou

ženu základům umění starých nindžů. Vrátili jsme se nahoru kolem osmé hodiny utahaní, ale šťastní.

Pak jsme se pustili do sepisování, co všechno si budeme muset pořídit pro další činnost. Co nejdřív si koupíme dva počítače. Vypůjčíme si od Vlasty Jindřichův systém a všechno si nahrajeme. Tamary nám Vlasta prostřednictvím Lucie už slíbil a jistě nám postupně zapůjčí odborné knihy s původními glosami profesora Jindřicha, většinou závažnějšími než vlastní text. Budeme se muset vypravit do Prahy a pokusit se získat diplom na lékařské fakultě – ne že bychom jej potřebovali kvůli vědomostem, ale bez diplomu nemůžeme uzavřít smlouvu s pojišťovnou. Co nám bude chybět k úplné spokojenosti? Možná piano a flétna, nebo raději housle? Hanka se na žádný hudební nástroj neučila, ale ujišťoval jsem ji, že se to se mnou naučí velice rychle a bude se jí to líbit.

Krátce po osmé hodině se ze šatní skříně ozvalo zvonění. Telefon Matouše Rezka. Jak jsem mohl zapomenout, že mám možnost přímého spojení s Vlastou a Lucií? Jenom tím, že jsem nebyl ještě plně zabydlen ve svém novém obydlí? Zapnul jsem telefon.

„Matouš Rezek,“ ohlásil jsem se klidně. Samozřejmě jsem teď mluvil jeho hlasem.

Sluchátko syklo rychlořečí: „Tady Vlasta. Nemohl bych tě o něco požádat?“

„Jistě – brácho.“

„Heleď – to není špatný nápad,“ zajásal Vlasta. „Budeme tedy bráchové, i když jsem do téhle chvíle žádného neměl.“

„Myslíš, že to nevím?“ odsykl jsem.

„Jistě... ale chtěl jsem tě o něco požádat. Nemohl bys mě zaskočit? Vzpomněl jsem si na tebe až teď, všechno ti povíme s Lucií, až se vrátíme. Nezapomněl jsi ještě, co kde mám a jak si odemknout?“

„To víš, že ne,“ ujistil jsem ho. „Nebude ti vadit, když si tam vezmu Adélku? Chci jí půjčit nějaké tvé knihy.“

„Aha – já jsem vám to ještě nedovolil. Opakuji, všechno co tam najdete, je vaše stejně jako moje. Pro Hanku bych to udělal tak jako tak.“

„Zvykej si nazývat jí Adélka,“ upozornil jsem ho. „Tak se teď přece jmenuje. Jako sis musel zvyknout na Lucií.“

„Dobře,“ zavrčel. „Tobě budu ale říkat brácha, ano? Moc se mi to líbí a když už sis s tím začal...“

„Kde jste?“ zeptal jsem se ho.

„Rozdělili jsme se. Lucie je na cestě na Kavkaz. Vybavil jsem ji financemi a jede vracet část dívek, která se chce vrátit. Dvě prohlásily, že se vrátit nemohou a vzhledem k tomu, že mají pravdu, musím je umístit já. Myslím si, že se mi to podaří, ale možná je budu muset na čas ubytovat. To ale nebude problém, u sebe mám dost místa.“

„Jistě. Ale teď mi upřesni ten záskok. Míniš v ordinaci, nebo v cukrárně?“

„V ordinaci – abych měl klid na cukrárnu.“

„Dobrá, jdeme tam,“ shrnul jsem to.

Mrkl jsem na Hanku. Slyšela všechno, syknutí se šíří do všech stran srozumitelněji než řeč. Nebyla proti nápadu vypomáhat Vlastovi – chtěla vidět, jak

zvládnou léčení. V garáži jsme měli každý svůj mercedes, ale raději jsme šli pěšky – nebylo to daleko.

Došli jsme k mému bývalému bytu, odemkli ordinaci. Brzy se začali trousit pacienti, ale bylo jich poměrně málo a prohlíželi si mě krajně nedůvěřivě. Někteří totiž Rezka znali jako pořádného mizeru – a teď aby byl lékařem? Několik jich dokonce odešlo bez vyšetření, ostatní byli přespolní a Rezka asi neznali. V kartotéce nebyli, ale to jsem snadno napravil. Vyšetřil jsem je a hned zahájil léčbu. Na závěr jsem použil své placebo injekce.

„Jste vy vůbec doktor?“ zeptal se mě zamračený pacient, který zbyl úplně nakonec.

„Nevěříte mi? Máte pravdu, nejsem zdejší, jsem tu jenom na záskok. Doktor Veselý mě ráno poprosil, abych ho tady na pár hodin zastoupil.“

„A umíte vůbec léčit? Máte diplom?“

„U sebe nemám,“ přiznal jsem. „Kdybyste byl zdejší, mohl byste to posoudit srovnáním s doktorem Veselým. Oba léčíme podle nových metod. Ale nemusíte se bát, umíme to stejně.“

„Nezlobte se, ale vaše léčení se mi nezdá.“

„Co se vám nezdá?“ zeptal jsem se. „Obáváte se, že vaši nemoc nepoznám? Obyčejné žaludeční vředy je otázka dvou-tří dnů léčení. Příští týden o tom nebudete ani vědět.“

„Určitě? Profesor Maděrka říkal, že to je vážné.“

„Neznám profesora Maděrku, ale měl pravdu. Měl jste pět dní před perforací žaludeční stěny, to by zavánělo krchovem. Ale jak říkám, příští týden to bude minulostí.“

„Profesor Maděrka mě vyšetřoval laserovou kamerou, rentgenoval mě kolem dokola – a vy nic. Jak můžete s tak povrchním přístupem vůbec někoho léčit? Maděrka mi předepsal osm různých léků a vy? Jednu nepatrnou injekci.“

„Až skončím, což by mělo být příští týden, pokud to za mě nedokončí doktor Veselý, můžete se vrátit k profesorovi. Ať vás vyšetří znovu, aby měla dušička pokoj. Já vám už teď povím, že nic nenajde ani rentgenem, ani kamerou. Já opravdu nepotřebuji kameru za deset milionů dolarů, abych zjistil, co vám je. A co je nejdůležitější, profesor Maděrka vás těmi osmi různými léky nevyléčil. Já na to mám jednu injekci, ale ručím za to, že budete zdravý.“

„Ručíte?“ pochyboval.

„Ano,“ ujistil jsem ho. „Dnes si navíc dávejte pozor na záchodě. Vyjdou vám dva menší ledvinové kameny. Ty profesor Maděrka ani neobjevil, ale on se zaměřil na žaludek, to se pak dá snadno přehlédnout.“

„A vy jste je objevil?“

„Nejen objevil, ale začal jsem s léčbou. Poznáte to asi nejdřív. Na ostatní bude potřeba více času. Ale aspoň byste měl pochopit, nelžu-li v jednom, nespletu se ani v druhém.“

Pacient odešel s trvajícím pochybami. Litoval jsem, že nemám tamaru. Vlasta ji ale potřeboval více a měl ji s sebou v akci. Ještě že jsem zde měl aspoň starší konjugátor, jinak bych byl bezradný.

Hanka si mezitím četla v Lékařské encyklopedii. Tak jako kdysi mně, i jí nejvíce pomáhaly profesorovy obrázky.

„Je tu toho moc,“ přiznala. „Ale marně hledám přístroj, který právě používáš.“

„Ten není v žádné knize,“ ujistil jsem ji. „To je právě přístroj, který mohou používat jen démoni. Vidíme jím běžné procesy v mozku. Zaměříš-li se na oblast malého mozku, můžeš rychle zjistit stav pacientova organismu. Stimulací v těchto místech můžeme naopak léčit. Je to podobné jako akupunktura, jen tisíckrát účinnější. Ten přístroj má ale ještě jednu vlastnost. Spojuje nás s myšlením toho, ke komu se připojíme v rámci vyšetřování. Vyzkoušíš si to jistě brzy – teď už tu ale nemáme žádné pacienty, takže až někdy příště.“

„S myšlením?“ podívala se na mě udiveně. „Není to – vaše čtení myšlenek?“

„Ano, je,“ přikývl jsem.

„Takže – když mě tenkrát Lucie vyšetřovala...“

„Právě při tom vyšetření se dozvěděla, že budeš pro nás hotový poklad. Hledáme nové adepty už dlouho.“

„Ale to je... neslušné, lézt lidem do myšlení! Porušuješ lidem soukromí – není ti přitom trapně?“ pohoršila se.

„Neslušné je dávat to lidem najevo,“ opáčil jsem. „Považujeme za neslušnější dozvědět se o zločinu, ale nic proti tomu neudělat. V tom se opět náš kodex od lidských pravidel liší. My můžeme odhalit zločiny, na které by se jinak nepřišlo. Můžeme zabránit i zločinům, ke kterým se pachatelé teprve chystají. Co je lepší? Formální zdvořilosti, nebo účinná náprava nepravostí?“

„Nevím,“ znejistěla.

„Jsi pořád v zajetí lidských zvyků,“ řekl jsem. „Dobré dodržujeme i my. Ale tam, kde jde o spravedlnost, se zkrátka s lidmi neshodneme. Někdy ani za cenu konfliktů. Bohužel.“

Nesplnili jsme všechno co Vlasta očekával, ale nebyl to takový neúspěch, jakého jsem se obával. Uvědomoval jsem si, že v našem městě znají Matouše Rezka jako mizeru. Přechod na dobrodince bude přinejmenším podezřelý. Snad bude lépe prodat vilu a odstěhovat se. Buď do Prahy, nebo někam na venkov. Tady bychom mohli narazit na nepochopení.

Vypůjčil jsem si od Vlasty Lékařskou encyklopedii, Hance jsem vzal navíc učebnice jazyků. Měla by se naučit německy a holandsky. Německy se jako člověk už učila, ale až teď měla možnost zvládnout všechna nutná slovíčka během nejkratší možné doby. S holandštinou to bylo podobné, až na to, že začínala od počátku. Potřebovali jsme se domluvit v místech, kam se vydáme.

Zamkl jsem Vlastíkovu ordinaci i byt. Předtím jsem ještě seznámil Hanku s počítačem. Byla velice nadšená, jak snadno se s ním domlouvám a také si to zkusila. Uspěla už napoprvé a vyvolala si informace o léčení nemocí, určené speciálně pro demony. Během několika minut věděla, jak je to se zkoumáním stavu lidského organismu prostřednictvím malého mozku, ani na to nepotřebovala pacienta. Vzdychnula si, že si tuhle mašinku musíme koupit co nejdřív.

Bohužel, manželé Rezkovi neměli konto ve zdejší pobočce banky ani spořitelny, ale v Praze. Souviselo to s tím, aby se zdejší lidé nedozvěděli skutečný stav jejich

majetku. Je to sice bankovní tajemství, ale ne na malém městě. Znamenalo to vypravit se do Prahy, vyjeli jsme si tedy do banky. Mercedes jsem ještě neřídil, ale napoprvé jsem to zvládl úspěšně.

„Naučíš se řídit,“ ujišťoval jsem Hanku. „Řidičák už máš – Adélin – a těch pár předpisů zvládneš za chvíli.“

„Nikdy jsem to ani nezkoušela,“ zdráhala se.

„Je to jednoduché,“ ujišťoval jsem ji.

V bance jsem vyplnil šek a podepsal jej novým jménem. Tvar nového podpisu jsem vystihl napoprvé, tady jsem nečekal žádný problém. Zajeli jsme koupit počítače. Vybral jsem konfiguraci a přikoupil největší disky, jaký na skladě měli. Prodavač se na mě díval udiveně a už vůbec nechápal, k čemu nám bude počítač bez softwaru, který jsem po instalaci velkého disku zdvořile odmítl.

„Systém máte v ceně,“ upozorňoval mě.

„Mám systém z dřívějšího počítače,“ ujistil jsem ho.

„To musí být nějaká vykopávka,“ ohrnul nos prodavač.

V rámci vyzkoušení jsem vložil do jednotky první CD-ROM disk a spustil instalaci Jindřichova systému JK-1. Po několika málo vteřinách systém naběhl a maximální rychlostí načel všech osm CD-médií, které jsem si přinesl.

„Tehle systém opravdu neznám,“ divil se prodavač.

Systém se ihned otestoval, oznámil mi výsledek a přešel do stavu stand-by. Procesor měl rychlejší taktování než ten, se kterým Jindřich začínal, ale systém s tím počítal. Sykl jsem první příkazy. Objevil se Jindřichův informační systém, po něm prázdná lékařská kartotéka.

„Doporučoval bych vám nejnovější verze kancelářských balíků,“ snažil se mi prodavač nabídnout další software.

„Neviděl jste, že mám všechno, co potřebuji?“

Začínal mi vypočítávat, co všechno mi chybí, ale kdykoliv vyslovil jméno některého produktu, sykl jsem a vyvolal lepší verzi. Za celou dobu jsem se přitom nedotkl klávesnice a myš jsem prve ani nezapojoval a nechal ji v krabici.

„Proboha,“ objevil prodavač náhle závadu. „Vždyť tu klávesnici nemáte zapojenou!“

Sykl jsem. Na obrazovce se objevil nápis.

„Vážený pane, tento počítač ovládám hlasem, bez klávesnice i myši. Je to rychlejší, ale i přesnější.“

Díval se na to vytřeštěně a už mi nic dalšího nenabízel.

„Odkud to máte?“ zmohl se na poslední otázku. „Tohle se tady nikdy neprodávalo!“

„To je systém od mého kamaráda,“ řekl jsem podle pravdy. „Dokonalejší než všechno, co tu kde máte.“

Vypnul jsem počítač a spokojeně jej s prodavačovou pomocí odnesl do auta. Napadla mě ale další kacířská myšlenka. Kdybych k počítači místo zvukové karty s mikrofony připojil tamaru, mohl bych počítač ovládat přímo myšlenkami. Řekl jsem si, že se o to pokusím při nejbližší příležitosti.

Zpáteční cesta proběhla v pořádku a za chvíli jsme byli v naší nové vile. Jakmile jsme byli sami, navrhl jsem Hance prodat vilu a odstěhovat se. Zdůvodnil

jsem to tím, že nás ve městě lidé znají jako povrchní mizery. Kromě toho Vlasta s Růženou jsou tady lépe zavedeni a těžko bychom jim konkurovali. Na jedno menší město jsou ostatně i dva démoni luxus.

Hanka souhlasila, jen k tomu přidala další důvody. Vůbec se jí ve vile nelíbilo. Všechno připomínalo její původní majitele – sklepním vězením počínaje, výčitkami za jejich předchozí život konče. Odstěhování proto přivítala. Dohodli jsme se, že to realizujeme co nejdříve. Hned se dala do sestavování inzerátu. Pak si na našem novém počítači vyvolala Jindřichův informační systém a pustila se do studia anatomie. Já jsem si začal zařizovat vhodný koutek pro výrobu elektronických zařízení. Tamaru jsem přece dovedl udělat stejně jako Vlasta, jen jsem měl více času než on.

Až k večeru zazvonil telefon.

„Můžeš mi gratulovat,“ ozval se Vlasta.

„Co Růženka?“ zeptal jsem se ho.

„Máme další démonku,“ oznamoval mi slavnostně.

„Ty jsi to stihl – a sám?“

„Nepodceňuj mě – taky bys to dokázal. Nedokázal jsem čekat. Vysvětlil jsem Růžence co a jak, přeměna procesoru mi trvala trochu déle, než by to zvládla Lucie, ale už se spolu učíme medicínu. Růženka jede jako divá. Počítač už zvládla dokonce se rozhodla, čemu se věnuje. Zařídíme si malou vlastní porodnici. Při té příležitosti jsem jí rovnou nabídl ruku. Nebyla proti, takže se co nejdřív vezmeme. Jak jste na tom vy, manželata? Také jste se smířili s osudem, anebo se přece jen chystáte k rozvodu? To byste nás ale zklamali!“

Mrkl jsem na Hanku a oba jsme se usmáli.

„Osud je osud,“ řekl jsem. „Oběma se nám to právě začalo líbit. Hanka se učí sama z nového počítače. Postupně si půjčíme všechny knihy po Jindřichovi a pak se uvidí.“

„Má je ode mě slíbené i Lucie, až se vrátí. Počítáme, že to stihne do zítřka. Budeme si muset vypůjčovat knihy podle potřeby, aby se dostalo spravedlivě na všechny.“

Stihnout cestu na Kavkaz a zpět za dva dny – na to musí být za volantem démon. Což Lucie byla, ale i tak... Nedalo mi to, musel jsem se ozvat s pochybnostmi.

„Spočítala to ona, má ještě nějakou rezervu,“ uklidňoval mě Vlasta. „Nezapomeň, že pojede čtyřicet hodin denně bez zastávek průměrnou rychlostí sto šedesát za hodinu.“

„Nepočítá s všelijakými zdrženými,“ pochyboval jsem.

„Jakápak zdržení? Na hranicích trochu zpomalí, aby mohla zpacifikovat celníky – neboj se, ona se zdržovat nenechá.“

„I tak to bude jízda smrti.“

„Odhadli jsme to jako reálné. Jde jí o dvě věci. Jednak o její rodiče, chce jim tvrdit, že byla u tetičky. Za druhé, chce za každou cenu stihnout Hančin pohřeb. Poslyšte, půjdete tam vůbec? Dohodli jsme se s Lucií, že byste tam chodit neměli. Hance z toho určitě nebude dobře, Růženka to také chápe.“

„Uvidíme,“ odtušil jsem mlhavě.

„Kdy byste nám mohli vrátit Lékařskou encyklopedii?“

„Hanka už ji přečetla. Zavezu ji k vám, chceš?“

„Tolik to nespěchá. Počkáš-li do večera, předám ti na oplátku aspoň jednu tamaru,“ sliboval. „Destičky spojů už mám hotové, montuji zesilovače a zbývá oživit je.“

„Zařizuj si elektrodílnu,“ ujistil jsem ho. „Mám velice zajímavý nápad. Mohli bychom řídit počítače myšlenkami.“

Vysypal jsem mu možnost ovládní počítače tamarou.

„Prima,“ odtušil. „Hardware bych ti postavil rychleji já a ty bys mohl zatím vymyslet programy. Skvělý nápad, ale dalo by se z toho vykřesat ještě víc. Mohlo by to třeba samo reagovat i na ostatní lidi, nejen na nás.“

„Myslíš, aby nám mohli řídit počítače?“

„Řídit ne – jenom by to na ně mohlo reagovat. Víš přece, že se vás chystá zítra navštívit nějaká podezřelá cháska.“

Nemusel mi naznačovat víc. Rychle jsme dohodli potřebná rozhraní. Usedl jsem ihned k druhé obrazovce a začal vymýšlet programy.

Jako kdybych věděl, jak brzy je vyzkoušíme – naostro.

Pohřeb

Večer nás přijeli navštívit Vlasta s Růženou. Přijeli ve staré škodovce a přivezli nám kupu dárků. Především knihy, aby měla Hanka co číst. Vlasta dodržel slib a sestavil nám hned dvě tamary. Sekal je jako Baťa cvičky nebo pekař housky a tvrdil, že mu to jde s každou další lépe. Měl je už zase vylepšené. Tyhle nové měly větší dosah a neovládaly se pomocí obojku, ale destičkou snímačů, umístěnou v nenápadné kameji na řetízku kolem krku.

Pozdravili jsme se s Růženou. Trochu mi přitom zatrnulo. S ní jsem si přece domlouval první rande, ale osud nás rozdělil jinak. Já jsem se vrátil k Hance a Růžena už zřejmě začala vážně chodit s mým ... bráchou.

Zajímavé bylo setkání Růženy s Hankou. Růžena už samozřejmě všechno věděla – o její smrti i reinkarnaci. Pochopitelně se těšila, až ji uvidí. Hanka ale ode mě věděla o tom, že jsem se pokoušel Růženu přitáhnout mezi nás demony, ale dokončil to až Vlasta, moje Alter Ego. S trochou nadsázky bychom mohli Hanku a Růženu chápat jako sokyně, ale mezitím jsme se s Vlastou oddělili a naše životy se rozešly, i když jsme se oba cítili přinejmenším bratry.

Vlasta se chvíli se mnou dohadoval o rozhraní vestavěné tamary, zatímco démonky se bavily mezi čtyřma očima vedle v kuchyni. Pak nás pozvaly na společně připravenou večeři. Při ní jsme všichni čtyři mlčeli, ale protože jsme měli tamary, řeč nestála, naopak. Nově získaná možnost i s plnou pusou neomezeně konverzovat myšlenkami, byla velmi zajímavá a hned jsme ji jaksepatří využili.

Nezvučný hovor se brzy stočil na zítřejší pohřeb. Bylo to ožehavé téma především pro Hanku, neboť právě její tělo měli už za pár hodin pohřbít.

„Půjdu tam s vámi,“ rozhodla se, ačkoliv bylo vidět, že dlouho bojovala s opačným názorem i sama se sebou.

„Bude to pro tebe velice těžké,“ upozorňoval ji Vlasta. „Budou tam tvoji rodiče. Budou se trápit. A ty...“

„Já vím, že se k nim už nesmím hlásit,“ souhlasila. „Ale přece jen bych ještě naposledy chtěla vidět sama sebe. Jistě se znám z dřívějších vzpomínek, ale pohledy do zrcadla mi už vybledly. Chtěla bych si uchovat svou vlastní bývalou podobu v paměti co nejlépe.“

„Nevíme ani, zdali tě budou ukazovat,“ uvažovala Růžena. „Není to vždycky zvykem. Kromě toho si tak zapamatuješ jen svou – mrtvolu. Promiň mi, že to tak myslím, ale to už nebudeš ty. Nebylo by lepší, kdyby sis sama sebe pamatovala jen z těch dřívějších pohledů do zrcadla? Můžeš si je přece obnovit do fotografické přesnosti.“

„Já vím,“ pomyslela si Hanka. „Už jsem to udělala, ale to je také trochu – retušovaný obrázek. Nechte mě být, možná to nebude správné, ale já tam chci jít.“

Nikdo ji už nepřesvědčoval. Byla přece démonkou a musela vědět, co může a co ne. My ostatní jsme to respektovali, jak jinak. S tím jsme se pro dnešní večer rozloučili. Vlasta a Růžena si od nás naopak odvezli Lékařskou encyklopedii, kterou měla Hanka našťastí přečtenou.

Ačkoliv byl už večer, spát jsme se nechystali. Hanka se dokonce na první noc probdělou se mnou těšila. Je pravda, že jsme se celou noc nevěnovali učení, přesto jsme stihli všechno. Já jsem až k ránu dokončil programy a Hanička zvládla holandštinu, němčinu, francouzštinu a z pilnosti japonštinu. Učebnice byly pečlivě okomentované obrázky od profesora Jindřicha, takže se z nich každý démon velice snadno učil.

Po ránu se opět ozval telefon. Vlasta s Ruženou volali, že jsou na cestě k nám. Vlasta mi sliboval přinést nový druh tamary připojitelný k počítači. Hned jsme jej nainstalovali, abych mohl své programy vyzkoušet. Vypadalo to podivně, ale fungovaly napoprvé a bez chyby. Tamara se stala součástí počítače a ten teď dokázal rozpoznat člověka i na dálku. Uměl zjistit jeho polohu i myšlenky a mohl by nahradit nedokonalé zabezpečovací zařízení vily.

„Ohlásila se už Lucie?“ zajímal jsem se.

„Ne – ale já bych se tím neznepokojoval,“ odušil Vlasta klidně. „Nevíme, co ji potkalo, ale ta si dokáže poradit se vším. Nejspíš přijede až na pohřeb. Ale kdyby to nestihla, nedělal bych z toho tragédii.“

Ani já, ani on jsme netušili, co se právě tou dobou děje kdesi daleko v Rusku...

Naše démonky mezitím připravily snídani a po ní jsme se všichni stěsnali v mé bývalé škodovce. Řídil ji Vlasta, ale jel velice pomalu. Na pohřeb se obvykle nejezdí rychle.

K domu Hančiných rodičů jsme dorazili včas, příbuzní se teprve scházeli. Hlásili jsme se k nim jako známí Hanky, projevíli soustrast rodičům a stáhli se do pozadí. Bylo mi trochu úzko, když Hanka podávala ruku svým rodičům, aniž by jim směla dát najevo, že to je přece ona, jejich dcera. Jen jim krátce stiskla ruku, zašeptala soustrast a vzdálila se. Příbuzní nás ani nevnímali jako významné hosty, jen jako Hančiny náhodné známé. Tak jsme se jim ostatně sami představili.

Hanka v novém těle Adély si zadumaně prohlížela detaily svého dřívějšího domova. Znal jsem to tu stejně jako ona, vždyť její duše mnou aspoň krátkodobě protékala. Věděl jsem o všem – i když jsem většinu z jejích vzpomínek okamžitě po rozpoznání odhazoval, několik detailů jsem si nechal. Proto jsem si teď spolu s ní pamatoval na nalomenou kliku dveří do pokoje – to si Hanka pozvala na návštěvu kamarádku, ale pak se spolu honily po bytě, až to ta nebohá klika odnesla. Věděli jsme oba o tajné skrýši na půdě, kam si Hanka ukládala svůj deníček – ještě tam byl a kdoví, kdy ho někdo přečte. Trochu jsem trnul, aby to nedala najevo, ale ona se navenek chovala s odstupem a ani nemrkla, že to tu všechno zná. Zajisté byla trochu smutná, ale to na pohřbu není nijak nápadné.

Ještě před seřazením smutečního průvodu odkryl pohřební zřízenec rakev, aby si rodiče a příbuzní naposledy prohlédli tvář mrtvé dívky. Držel jsem po celou tu dobu Hanku za ruku; bylo to potřeba. Mrtvá Hanka byla klidná a netečná. Pro mě to bylo jisté ulehčení. Naposledy jsem ji viděl v mělkém narychlo ledabyle vykopaném hrobě v lese, se zakrváceným obličejem posypaným hlínou, mnohem víc připomínal, jak nepřirozenou a zlou smrtí dívka zemřela. Asi bylo dobře, že se Hanka v tom lese sama neviděla. Takle tvář připomínala klid a smířenost.

Vzpomněl jsem si teď i na její vrahy. Na Rudolfa, který v této chvíli ležel na psychiatrii, kde lékaři marně pátrali po příčině jeho bolesti. Na podstatu plamenů

pekelných nepřijdou, pro nikoho než Rudolfa nejsou reálné, jeho ale nesnesitelně zevnitř spalují. Vzpomněl jsem si na Jardu a Miroslava, kteří Hanku vrahovi přidržovali. Napadlo mě, že bych je měl navštívit na očním oddělení – a podle svého slibu jim vrátit aspoň oči; připomenul jsem si ale, že bych je i potom měl nechal němé. Luciina podmínka přece zněla, že Hanka vstane z mrtvých – nic v ní nebylo o tom, že ona sama ji oživí. Lucie to jako jediná na světě věděla už tenkrát.

Kde vlastně Lucie zůstala? Neobjevila se ani když zřízenec se smutným výrazem ve tváři uzavíral víko rakve, zatímco Hančin otec musel její matku přidržovat, aby se nezhroutila bolestí a já jsem silou mačkal Hance ruku, aby nevyskočila a neprozradila se. Třásla se, na její ruce to bylo znát. Vidět jsem, že je ráda, že ji aspoň tak povzbuzuji. Krátce jsem sykl otázku, zda se cítí dost silná, aby vydržela i zbytek obřadů. Neodpověděla, jen němě kývla.

Nejbližší příbuzní vzali rakev na ramena a nesli ji ven, aby ji naložili do vozu. Smuteční průvod se pomalu seřadil, byli jsme úplně vzadu. Nepatřili jsme mezi její nejbližší, ačkoliv mezi námi byla Hanka a pomalu teď kráčela – za vlastní rakví, kde spočívalo její předchozí tělo. Vyslechli jsme si smuteční řeč faráře, kde – náhodou, nebo profesionálně – sliboval nový život, jistěže lepší, než první. Ani on netušil, jakou pravdu říká.

Rakev pomalu klesla na dno. Všichni postupně přicházeli, aby za ní vhodili symbolickou lopatku hlíny.

„Sbohem, Hanko,“ zašeptala Hanka, když sama na sebe také hodila poslední hrudku. Hudba zahrála poslední sbohem a všichni lidé se otočili k východu ze hřbitova.

Hanka mě táhla za sebou. Uvědomil jsem si, že míří přímo ke svým rodičům a sykl jsem otázku, co chce udělat. Napadlo mě, zdali nechce vyvést nějakou nepředloženost, ale ujistila nás všechny, že ví co dělá. Přitochili jsme se ke zdrceným rodičům. Hanka jim opět podala ruku a utěšovala je, že se s dcerou možná ještě setkají a pak zapomenou na to, co se stalo. Hovořila podobně jako farář, oba to tak nejspíš pochopili a bylo vidět, že je v těch slovech pro ně jistá útěcha. Pak jsme vyšli ze hřbitova a celý průvod se v hloučcích vracel zpátky.

Pohřební debata se táhla i po návratu do domu smutku. Zájem některých příbuzných se obrátil na nás. Vyzvídali co jsme zač a odkud jsme Hanku znali. Museli jsme jim vysvětlit okolnosti, jak jsme se s Hankou seznámili – nebylo třeba si ani vymýšlet. Hanka se ode mě na okamžik odloučila, neboť si ji pro sebe zabrala jedna z tetiček, ale sotva jsem se začal o ni strachovat, vrátila se ke mně.

„Půjdem?“ obrátila se k nám démonům.

Rozloučili jsme se tiše s Hančinými rodiči a zamířili k Vlastovu autu. Naše přítomnost na pohřbu splnila co jsme očekávali, další setrvávání mezi hosty nebylo ani nutné, ani vhodné. Naskládali jsme se opět do škodovky. Vlasta za volant, vedle Růžena, já s Hankou vzadu.

„Víš, Matouši,“ sykla náhle Hanka, „musím se ti k něčemu přiznat. Vlastně všem.“

„Povídej,“ vybídl jsem ji, aniž bych tušil, co má na mysli. Kdyby nechtěla, neříkala by nám to.

„Napsala jsem rodičům – dopis ze záhrobí,“ řekla tiše.

„Cože?“ I Vlasta zpomalil, aby mu nic neuniklo.

„Měla jsem nahoře ve svém pokojíčku deník,“ vysvětlovala nám Hanka. „Napsala jsem do něj něco, aby naši věděli...“

„Ten snad byl na půdě,“ opáčil jsem, protože jsem dobře věděl, kde ležel.

„Původně byl,“ připustila. „Snesla jsem ho a položila do zásuvky svého psacího stolu, aby ho našli dřív.“

„A co jsi tam, proboha, napsala?“

„Nic moc... popsala jsem to tam jako nějaký hrozný sen, ze kterého jsem se nakonec probudila.“

„Ty bys zasloužila! Co tam stojí?“

Podíval jsem se na ni přísně. Neodpověděla, ale – najednou úplně uvolnila svou paměť, takže jsme měli před sebou jasně osvětlený obrázek, dopis na papíře školního sešitu s linkami – a mohli jsme si to celé přečíst...

„Měla jsem dnes děsivý sen,“ stálo tam. „Zdálo se mi, že jsem umřela, a co horšího, zabili mě, ubodali nožem. Nepomohlo mi, že jsem prosila o slitování. Pak mě vhodili v lese do vlhké jámy a zaházeli hlínou. Ležela jsem tam, ale přišla ke mně mladá dívka a pozvedla mě k sobě – mé mrtvé tělo tam zůstalo, ale mě samotnou odnesla s sebou. Pak jsem se opět vzbudila – krásnější než dřív. Ten strašný sen ale neskončil. Kráčela jsem v jiném těle za svou vlastní rakví – ale nesměla jsem vykřiknout, co se mi strašně chtělo – maminko, tatínku, to jsem přece já, vaše Hanka!“

Datum pod tím bylo z toho dne, kdy Hanku zabili, takže by se to dalo pochopit i jako nějaký strašlivý věštecký sen té původní Hanky, kdyby... pod ním nebylo ještě připsáno:

„Ten sen – nebyl sen. Byla to skutečnost. Horší než sen, protože už jsem se probudila. Nesmím se k vám hlásit, ale vy mě snad najít můžete. Chcete-li, zkuste to. Nesmírně bych si přála, aby se vám to podařilo. Hanka.“

Druhé datum bylo dnešní. Tedy šlo opravdu o Hančin dopis ze záhrobí, ale – skutečný.

„Neměla jsi jim to dělat,“ řekla Růžena nesouhlasně.

„Nemohla jsem to neudělat,“ odtušila Hanka. Viděl jsem jí do očí – a viděl v nich slzy.

„Zlobte se na mě jak chcete – nemohla jsem od nich odjet jen tak,“ vzlykala.

„Já se na tebe nezlobím,“ řekl jsem. „Myslel jsem, že to bude ještě horší. Tohle jim snad neuškodí. Zejména když na to přijdou až po nějaké době.“

„A co když to objeví ještě dnes?“ mračil se Vlasta.

„Tak to objeví dnes,“ řekl jsem pevně. „Třeba nás dohoní cestou. A jeď, co se couráš?“

Napadla mě kacířská myšlenka. Hodně jsme se už s bráchou psychicky rozešli, když už nechápe, co já vidím naprosto jasně! Vždyť se nám Hanka před chvílí všem otevřela jako nikdo – uvěřila naprosto pevně, že neprovedla nic, za co by se měla stydět, ačkoliv tím zajisté porušila naši předběžnou domluvu. Objal jsem Hanku a nechal ji dál vzlykat v mé náruči.

Na kraji vesnice Vlasta náhle sešlápl brzdy a zastavil. Proti nám přijíždělo – dodávkové auto manželů Rezkových. Málem jsme je ale nepoznali. Vysypané přední sklo, tu a tam pár okrouhlých dírek v karosérii, které tam předtím nebyly. Dodávka zastavila vedle nás; Lucie za jejím volantem nás už na dálku poznala a blikala pravým reflektorem – levý byl bez skla a trochu pomačkaný.

Okamžitě jsme se vyhrnuli z naší škodovky. Lucie opatrně vyskočila z kabiny a hned byla u nás. Měla na sobě blankytně modré šatičky, tím spíš působila jako děvčátko.

„Omlouvám se, že jsem to nestihla,“ sykla. „Prosím tě, Matouši, odvez si auto domů. Maličko jsem ti je zdemolovala, ale opravdu nerada.“

„Lucko, ty sebevražedkyně!“ vybuchl Vlasta, ale bylo na něm znát, že to myslí spíš ulehčeně než káravě.

„S některými Rusy není řeč,“ přešla Lucie jen tak – sérii průstřelů napříč kabinou. Když zavírala zkřížené dveře dodávky, všiml jsem si, že všechno dělá jen pravou rukou a levou drží v klidu. Pozornějším pohledem jsem pochopil příčinu. Na rameni pod šatičkami měla obvaz. Zřejmě jí to úplně bez škrábnutí neprošlo. Kdo se ale opovážil střílet na auto, které řídila – malá čtrnáctiletá holka? Bylo to tak neskutečné, že jsem nevěřil vlastním očím. Ale – hlavně že se nám vrátila živá!

„Co tamta děvčata?“ staral jsem se. „Nedostala šok?“

„Stalo se to až na zpáteční cestě,“ povzdychla si. „Tam to šlo jako po másle – ještě kdyby měli lepší cesty, terénní vůz by se mi na mnoha místech hodil víc.“

„Hlavně že jsi tady,“ oddechl si Vlasta a my s ním.

„Jsem,“ trochu se zakabonila. „Jenže vidím, že jdu, jak se říká, s křížkem po funuse.“

„Už mě pohřbili,“ vzdychla si Hanka.

„Co se dá dělat,“ pokrčila rameny Lucie. „Nebylo to jediné co jsem v životě prošvihla. Utěšuje mě, že jsem tam nejela zbytečně. Dostalo se mi uvítání, na jaké nezapomenu.“

„Myslíš tu dávku ze samopalu?“ nadhodil Vlasta.

„Tu ne – ačkoliv to k té zemi taky patří. Kdybyste tušili, co je tam zla! Ale ve vesnicích, kam jsem rozvážela ta děvčata, mě mohli vděčností umačkat. Ale – taky jsem tam oslepila pár šupáků. Těch, co holky předtím lákali a prodávali.“

„Jakou jsi jim dala podmínku?“ zajímalo mě.

„Žádnou,“ odsykla tvrdě. „Nebyl na to čas, ještě jsem je musela vzít pod ochranu, jinak by je místní lidé rozčtvrtili sekýrami. Jak se vlastně řekne rusky démon? Mluvila jsem na ně česky, naštěstí mi rozuměli.“

Lucie – a neuměla rusky!

Pravda – ještě si ze svých bývalých vědomostí nestačila téměř nic doplnit. Však ona to dožene, má teď hlavu čistou. Dá rozum, že teď bude mít všechny knihy přednostně.

„Démon se v ruštině řekne stejně jako u nás,“ vysvětlil jsem jí. „V tom ti asi rozuměli.“

„Taky že se křížovali ostošest,“ souhlasila. „Ale jinak to proběhlo v pohodě, hlavně že jsem jim vrátila dcery. Málem mě pak opili vodkou, nedokázala jsem jim

vysvětlit, že řídím. Část zpáteční cesty jsem trochu šněrovala silnici, až z těch lupičů jsem vystřízlivěla, ale zato velice rychle, to si pište.“

Přesedli jsme si. Já s Hankou do naší dodávky, Lucie se uvelebila sama vzadu ve škodovce. Bylo na ní patrné, že toho má právě tak po krk. I démonka může být na kraji svých sil, zvláště když jí není ani patnáct let. Hlavní je, že byla mezi námi! A že byla trochu pod párou? Opakovat se to určitě brzy nebude a k Rusku to patří – jako ti lupiči na silnici.

Za sedadlem řidiče byly na zadní stěně kabiny rozmazané stopy od krve. Lucie se asi snažila všechno po sobě zaretušovat, ale neměla na to čas. Stihla se jen zastavit doma a tajně se tam převlékla do jásavě modrých šatiček. Jak asi vypadaly ty prostrílené? Bylo možná lépe, že jsme je neviděli. Otrásl jsem se představou, jak se asi Lucie cítila, když proti ní vyskočili nějací chlapi a začali na ni nemilosrdně střílet ze samopalu. Později občas mezi řečí utrousila další podrobnosti, ale když jsem si to seskládal dohromady, nebylo to k závidění.

Při prvních výstřelech ji napadlo hrát si na mrtvou, ale dříve než se dostala pod úroveň rozpadajícího se čelního skla, kulka jí prostřelila rameno. Zastavila ještě auto a zdravou rukou vytáhla flétnu.

Co si asi mysleli lapkové, když se z přepadeného auta ozvaly tóny flétny – a oni pocítili strašlivou a přitom nepochopitelnou olověnou tíhu v rukách a nohách, tíhu, která je srazila na kolena a pak je vmáčkla do bláta? Ať si mysleli co chtěli, ať je za to postihlo cokoliv, patřilo jim to, syčákům!

Raději jsme se opět rozjeli. S Vlastou, Růženou a Lucií jsme se rozloučili na kraji města. Vlasta slíbil zavést Lucii domů – podle svého způsobu jízdy jsem usuzoval, že mu to dlouho trvat nebude.

Zbývala nám poslední dvě děvčata, která prodali vlastní rodiče, takže se už domů vrátit nemohla. Ale to nebude moje starost, k těm se přihlásili Vlasta s Růženou. Dívky to měly být starší, už na vdávání. Budou zatím bydlet u Vlasty. Růžena je nejprve naučí česky a dá jim základy školních vědomostí, najdou jim zaměstnání a podnájem, možná i povolení k pobytu, nebo rovnou občanství – pak už se snad žádná neztratí. Až dojedeme domů, auto uložíme do garáže. Budeme je muset dát do opravny, ale nejprve budu muset osobně zatmelit průstřely – asi by na ně v opravně divně koukali.

V podjezdu před garáží naší vily však už jedno auto stálo. Také dodávka, také ford jako naše, jen tmavé modré barvy. Byla prázdná. Jakmile jsem to zjistil, sykl jsem na Hanku a vyběhli jsme rychle nahoru.

V obývacím pokoji seděl v křesle chlap v kožené bundě. Vypadalo to, že spí, ale byl vzhůru. Jeho oči na nás těkaly sem a tam, ale nevstal, aby se s námi pozdravil. Poznal jsem ho jen díky vzpomínkám po Matoušovi.

„Guten Tag, herr Maassen!“ pozdravil jsem ho.

Neodpověděl, jen zuřivě zakoulel očima. Pochopitelně. Počítač ho pustil dovnitř, ale programy rozpoznaly, že se jedná o mizeru, na kterého se dlouho chystám. Nabídly mu tedy křeslo a tam na něho vyslaly – ochromující doménu, česky nazývanou přimražení.

Metamorfózy

Pan Maassen sice uměl německy, ale jeho rodnou řečí byla holandština. Mohli bychom se v ní pocvičit, ale to bychom mu museli uvolnit hlasivky, aby mohl mluvit.

Hanka zůstala stát ve dveřích a nemohla se odhodlat vstoupit. Mít v bytě cizího chlapa, který se zabývá obchody s děvčaty, to na ni bylo příliš. Vadil jí, i když se nemohl hýbat a byl v podstatě bezmocným zajatcem, ale setrvala tu proto, aby viděla, co s ním udělám. Probral jsem se zatím v rychlosti tamarou jeho paměti.

Trochu mě to zarazilo. On vlastně tak špatný nebyl. Bylo to podivné u otrokáře, ale vysvětlení bylo jednoduché. Držel ho u toho jeho šéf – vyděrač. Maassen se kdysi zapletl mezi partu zlodějů a i když se parta rozpadla, Hert Zijnaar ho začal strašit policií a soudem. Čím déle Maassen pro Herta pracoval, tím více argumentů Hert používal. Byl to začarovaný kruh, do jakého může padnout po prvním klopýtnutí každý, kdo se hned na počátku nevzepře.

Pokračovalo jako u většiny poskoků v podobných tlupách. Vydíratelný člověk obvykle dělá lumpárny, které by ho jinak nenapadly, kdyby mu nebyly podstrčeny grázlem o několik tříd větším a nebezpečnějším. Tady to byl Zijnaar. Co jsme ale měli dělat s Maassenem, který pro svého šéfa nutil zadržované dívky k prostituci a na rozkaz dokonce zastřelil jednu z nich, když se Hertovi otevřeně vzepřela?

Všechny jeho myšlenky, jak jsem je pomocí tamary vyvolával, samozřejmě zachytávala i Hanička a všiml jsem si, že jí je toho chlapa vlastně – líto.

„Co s ním chceš dělat?“ podívala se na mě tázavě.

„Tomuhle bychom měli spíš pomoci,“ odušil jsem. „Sám se z toho nevymotá, nezáleží to na jeho vůli.“

„Jak mu chceš pomoci?“ ožila ihned.

„Zbavím ho Herta Zijnaara,“ přikývl jsem. „Ale trochu na pamětnou musí dostat taky, aby si nemyslel, že je nevinná oběť. Má na tom přece i svůj díl viny.“

„Už jsem se bála, že ho na místě zabiješ,“ oddechla si.

„Bylo by to spravedlivé?“ podíval jsem se na ni.

„Určitě ne!“ skoro vykřikla.

„Pak by to byla vražda,“ odušil jsem. „Nikdo z démonů nechce být nespravedlivý.“

Sáhl jsem pak panu Maassenovi do kapsy a odebral mu pistoli. Byla nabitá, ale aspoň zajištěná a neměla náboj v hlavni, takže by ji před použitím musel natáhnout a odjistit. Vybral jsem mu z kapes i další předměty: dálkové ovládání vrat Zijnaarovy vily, pas i peněženku. Pas i peníze jsem mu ale obratem ruky vrátil.

Jakmile jsem mu uvolnil přimražení a on si všiml, že je volný a může se pohybovat, vyskočil z křesla, jako kdyby tam celou dobu seděl na ježkovi. Přesedělý trochu byl, pravda.

„Nemusíte vstávat, pane Maassen,“ oslovil jsem ho holandsky, abych si tu řeč procvičil. Samozřejmě jsme oba, já i Hanička, měli hroznou výslovnost, tu člověk z učebnice nevyčte, na to je potřeba hovořit s lidmi.

„Co jste to se mnou...“ začal na nás s bandurskou, ale když jsem mu rukou ukazoval na křeslo, podvolil se a opět se tam posadil.

„Přijel jste si pro další zásilku, že?“ nenechal jsem se vyvést z tématu. „Musím vás ujistit, že si tentokrát nikoho neodvezete. S obchody tohoto druhu je konec.“

„Myslíte?“ ušklíbl se. „Nevíte, že kdo s námi začne, nemá cestu zpátky?“

„Maličko se mýlíte,“ usmál jsem se. „Ale poslyšte, vy se z toho také nemůžete vymanit, ačkoliv byste chtěl, vidíte?“

„Z ničeho se nechci vymanit,“ odsekl, ale jeho myšlenky hovořily jasně. On ani nesměl mluvit, jak by se mu chtělo, natož aby se otevřeně vzepřel.

„Ale chcete, pane Maassen,“ ujistil jsem ho. „Jenže vás má Ziijnaar v hrsti, je to tak?“

Neodpověděl ale uvažoval, odkud to proboha můžeme vědět, když tady v Čechách jméno jeho bosse nikdy nepadlo.

„Tady se mnoho věcí změnilo,“ pokýval jsem hlavou. „Ale dlužíme vám lepší přijetí. Máte raději kávu, nebo čaj?“

„Po tomhle bych si dal radši půl flašky koňaku,“ řekl nahlas. „Fuj, to bylo hnusné! Ani podrbat na čele jsem se nemohl.“

„Koňak je v ledničce,“ nabízela se Hanka.

„Mně kafe, prosím,“ požádal jsem ji. „Ale přijď hned!“

„Neměl bych pít, mám ještě jet autem,“ protestoval sice Maassen, ale ne dost rozhodně, aby se to dalo brát vážně.

Počkal jsem, až Hanička přinese kávu i koňak.

„Budu mluvit na rovinu, pane Maassen,“ přistrčil jsem mu jeho sklenici. „Když říkám, že s obchody toho druhu musí být konec, myslím tím nejen sebe a svou ženu, ale i pana Dimiče, který působil v Rusku, vás a pana Ziijnaara. S děvčaty se už obchodovat nebude.“

„Myslíte?“ ušklíbl se.

„Rozhodně se nic takového nebude konat s naším vědomím.“

„To máte asi pravdu,“ řekl Maassen. „Až se to dozvedí naši, pošlou na vás komando. Pak to bude skutečně pokračovat – bez vašeho vědomí.“

„Nebudou muset,“ odtušil jsem. „Pojedeme s vámi a zruším ty obchody osobně.“

„Tím jim to jen usnadníte,“ odfrkl si. „Děláte mi to těžké. Správně bych to s vámi měl při nedodržení smlouvy vyřídit sám, ale po tom, co jste se mnou udělali, si nejsem jistý, zda by se mi to povedlo.“

„Nepovedlo,“ přikývl jsem. „Jak říkám, hodně se tu změnilo k horšímu – zejména pro vás. I kdybyste na mě vytáhl zbraň, nestačil byste ji ani natáhnout, natož zamířit. Přimražení je rychlejší než pistole. Jen byste neseděl v pohodlném křesle, ale na tvrdé podlaze.“

„Přimražení?“ opakoval po mně. „Asi si pletete pojmy, to slovo má u nás určitě jiný význam, než si myslíte.“

„Ba ne,“ usmál jsem se. „Je to takové menší kouzlo. Když je použijeme, ztuhnete jako kdybyste zmrzl.“

„Kouzlo?“ nedůvěřoval.

„Vlastně to kouzlo není,“ připustil jsem. „Hadi tak své oběti znehybňují už odedávna.“

„Jste snad brejlavec?“ ušklíbl se.

„To jistě ne,“ usmál jsem se v odpověď. „Něco horšího, alespoň pokud jde o vás. Já totiž nejsem Matouš Rezek, který s vámi obchody s dívkami sjednával.“

„Máte to marné, poznávám vás,“ ujistil mě.

„Poznáváte tvář Matouše Rezka,“ řekl jsem. „Ale skutečný Matouš Rezek je v této chvíli méně než nic. Před vámi stojí někdo úplně jiný.“

Zarazil se.

„Kdo tedy jste? Při té podobě... jste jeho bratr?“

„Ne,“ zatvářil jsem se vážně. „My dva jsme démoni. Včera jsme duše Matouše Rezka a jeho ženy roztrhali, rozumíte mi? Ted' máme jejich těla, ale nejsme už oni.“

„Vážně?“ ušklíbl se přezíravě.

Použil jsem tedy iluzi „staroindický rákšas“. Působila jen na něho, Hanka byla proti něčemu takovému imunní, ale okamžitě pochopila, co vytvářím – a trochu se zamračila.

„Není to divadélko?“ sykla nesouhlasně rychlořečí.

„Je,“ přiznal jsem také tak. „Ale přesvědčím ho, aby nám věřil. Sama vidíš, holá pravda na něho nestačí. Musí přece pochopit, že stojí proti vtělené spravedlnosti, která se za něho postaví i proti jeho dosavadním zaměstnavatelům a pánům.“

Holand'an se pokřižoval a kdyby už neseděl, ustoupil by alespoň o krok. Takhle se jen pokoušel vtisknout hlouběji do křesla, když už couvnout neměl kam. Iluze ale trvala sotva dvě vteřiny, zase se rozplynula.

„Myslíte, že na Herta Ziijnaara nestačíme?“ usmál jsem se jako by se nechumelilo.

„Ale to by...“

„To by změnilo situaci? Právě to se vám tady od začátku pokoušíme vysvětlit. Obávám se, že Hert Ziijnaar nám už také propadl, jako pán a paní Rezkovi.“

„Opravdu jste jim – roztrhali duše?“

„Nemluvím vážně?“ opáčil jsem. „Vždyť ani vy nemáte dost čisté svědomí, abyste se před námi mohl cítit bezpečný.“

„Bezpečný... před vámi? Jak to myslíte? Každému je snad jasné, že mě máte... v hrsti.“

„V hrsti – ano. Ale nemůžeme trestat bez viny,“ kývl jsem. „Lidé spravedliví jsou před demony bezpeční, těm ublížit nesmíme, ani nechceme. To ale rozhodně není váš případ. Vás potrestat musíme, ačkoliv asi ne tak přísně jako jiné darebáky. Mám jmenovat váš největší hřích – Světlanu Ljubickou?“

„Odkud to víte?“ stáhl se, jak to ještě šlo.

„Já vím, že jste ji zastřelil na příkaz Herta Ziijnaara. Dokonce si myslím, že to zařídil úmyslně, abyste toho měl na krku víc. Před případným soudem by zůstaly jeho ruce čisté, zato vás by stihl trest za vraždu. My to chápeme jinak. Trest si zasloužil především on. Ale ani vy nejste bez viny. Krev toho děvčete nám nedovolí odpustit vám bez pokání.“

„Pokání? Chcete tím snad říci, že mě nezabijete?“ zvedl trochu hlavu.

„Ne, alespoň zatím ne,“ řekl jsem klidně. „Ale jak říkám, trest vás nemine. Nechám vás ještě dojet domů a potom oslepnete. Ne navěky, jen na měsíc, tak abyste měl čas litovat toho vyhaslého života. Pak se vám zrak vrátí. Jestli se ale na poctivou cestu nevrátíte, oslepnete navždy. Rozumíte mi? Nám to bude stačit.“

„Kdyby to bylo jen tohle...“ povzdychl si. „Vám to snad stačit bude – ale Ziijnaar mě zabije, až se to dozví. Nebo mě udá policii. Nechápete? Má mě v hrsti stejně jistě jako vy.“

„Váš trest bude mít ještě jednu součást, která se vás už přímo týkat nebude,“ pokračoval jsem. „Dokonce si myslím, že to pro vás nebude trest, spíše vysvobození. Pojedete s námi, abyste viděl, co to znamená – roztrhat člověku duši. To bude totiž trest pro Herta Ziijnaara, podle toho co o něm víme.“

„Ne – já to nechci vidět!“ skoro vykřikl.

„Nevadilo vám, jak vystříkla krev z hlavy té dívky? Potom vám nesmí vadit ani tohle.“

„Mě to od té doby straší pořád,“ sklonil hlavu úplně sklesle. „Bylo to příšerné. Já jsem ji zabít nechtěl, ale kdybych to neudělal, zastřelil by Hert mě.“

Mluvil jako v horečce, přerývaně a zadýchaně.

„Pane Maassen, jste vrah,“ řekl jsem tvrdě. „To co jste provedl, se dá vysvětlit strachem z ještě většího lumpa, ale měl jste se tomu zloduchovi vzepřít. Nemyslete si, ani já to nedělám s potěšením. My lidem škodit nechceme, je to dokonce proti našemu přesvědčení. Ale nechat zloduchy řídit bez trestu je totéž, jako se na tom podílet. Nakonec budete rád, že z toho vyváznete živý. Dokonce byste nám pak mohl být vděčný, že vás Ziijnaara zbavíme.“

„Kdyby se vám to podařilo, beru i ten měsíc bez očí!“ vykřikl zoufale.

„Bude tomu tak,“ slíbil jsem mu vážně.

„Jenomže – já tomu prostě nemohu uvěřit,“ sklesl zpátky. „Ziijnaar má partu zabijáků. Pojedu-li s vámi, zabije i mě. Zlikvidovali už více lidí jako jste vy.“

„Zlikvidovali lidi, ne demony,“ opravil jsem ho. „Pro ně to bude první, ale i poslední setkání tohoto druhu.“

„Jste si tím jistí?“

„Tak jako víme o Světlaně, vím o ostatních lumpárnách. Menší bychom vám prominuli, ale když jde o život, každá tolerance končí.“

„To byste byli spravedlivější než naše soudy,“ povzdychl si odevzdaně.

„Myslíte, že nejsme?“ podíval jsem se na něho.

O odjezdu do Holandska jsme tedy rozhodli, ale nejprve jsme se museli poohlédnout po Čechách. Z hlavy pana Maassena jsem se proti jeho vědomí dozvěděl o sběrných střediscích, kde pašeráci, prodavači lidí věznili pro Ziijnaarovu bandu dívky určené na prodej. Zavolał jsem telefonem Lucii a chystal jsem se uvědomit o tom i Vlastu s Růženou.

„Počkej,“ zastavila mě Lucie. „Popiš mi, kam se chystáte jet nejdříve?“

Popsal jsem jí všechno, jak jsem se to před malou chvílí dozvěděl z Maassenovy hlavy. Bylo to velice dlouhé syknutí, bylo v něm i pár obrázků. Hanka tomu pochopitelně rozuměla, zato Maassen se tvářil čím dál nechápavěji.

„To je naše řeč,“ zželelo se Hance jeho údivu. „Člověk jí nemůže rozumět. Matouš teď hovoří s démonkou Lucií a radí se s ní, co s vámi máme udělat.“

„Vy tomu rozumíte?“ obrátil se na ni.

„Jistě. Právě popisuje Lucii vaše sběrné středisko pro Ukrajinky na kraji Chomutova.“

„Vy o něm víte?“ chytil se za hlavu.

„Ano, od vás,“ ujistila ho. „Souhlasím, neřekl jste nám o něm ani slovo. Jen jste si na to pomyslel. Ano, čteme vaše myšlenky. Nemáte pravdu, je to možné. Jistě, tak jsme se od vás samotného dozvěděli o Světlaně. Bylo to hnusné, odporné, když jste ji zabíjel. Nedivím se, že vás ten obraz straší.“

„Proboha, dost!“ vykřikl teď už úplně nahlas a zakryl si rukama tváře.

„Pane Maassen, býval jste přece křesťanem,“ pokračovala bez slitování Hanka. „Měl byste být už srozuměný s tím, že se vaše myšlenky věčně neutají a pravda vyjde najevo. Ano, věřím vám, že jste to nečekal na tomto světě. Máte asi pravdu, my démoni nejsme stvořeni jen k odpouštění. Ale ano, umíme i to, jinak byste se teď zaživa smažil v plamenech pekelných. Ano, je to možné a několik lumpů to postihlo. Ne, nepřejte si to ani vidět – dost na tom, co s námi uvidíte.“

Byla to podivná řeč. Mluvila jen ona a odpovídala mu na otázky, které neřekl. Ačkoliv jsem telefonoval s Lucií, měl jsem dost kapacity, abych je sledoval. V Maassenovi narůstaly pochyby. Na počátku byl upřímně přesvědčený, že proti Zijnaarově partě zabijáků nemáme ani nejmenší šanci. Teď už si tak jistý nebyl, ačkoliv zvažoval zabijácké kvality jednotlivých chlapů. Tím nám také poskytoval velice cenné informace – aniž by o tom věděl.

„Říkáš dva chlapi?“ zpozorněla Lucie. „Dobrá, pojedu tam s vámi.“

„Tři démoni na dva chlapy? Nebude to pro ně velká čest? Stačil bych na ně sám!“

„To nepopírám,“ odsykla Lucie. „Mám k tomu jiný důvod.“

„Dobrá – chceš, abychom pro tebe přijeli?“

„Přijďte,“ souhlasila. „Mám tady ještě pár pacientů, čekali celé dopoledne. Vyřídím je a pojedeme.“

Hanka připravila v rychlosti na cestu nějaké sendviče. Pomáhal jsem jí s tím, zatímco pan Maassen jen němě zíral. Pravda, bylo nač. Hanka ho přiváděla do úžasu, když krájela červené papriky. Nůž v její ruce se jen míhal, takže Maassen nemohl pochopit jak to dělá, že si přitom neukrojí aspoň kus prstu.

„To je maličkost,“ usmála se na něho. „Budete mít brzy příležitost sledovat Matouše. Nikdy jste nejel autem, které řídí démon, že?“

„Asi ne,“ usmál se na ni. Byl to asi jeho první upřímný úsměv od počátku, kdy nás poprvé spatřil.

Úsměv panu Maassenovi okamžitě roztál, jakmile jsme vyjeli ze vrat zahrady.

V prostorné kabině dodávky jsme seděli všichni tři. Pan Maassen seděl mezi námi – a zakrátko nevěděl, čeho by se měl držet. Bylo to jeho auto, ale tak rychle s ním nejel nikdy ani po dálnici, natož po zdejších okreskách. Tachometr neklesal pod stovku ani v zatáčkách, kde se auto smýkalo bokem jako rallye. Vyhnuli jsme se na poslední chvíli nákladnímu autu a na úzkém mostě s cihlovou obrubou nám mezi protijedoucím trabantem a zdí zůstalo místo přesně na šířku mezi oběma zpětnými zrcátky. Pohledem do nich jsem zjistil, že řidička trabantu dupla na brzdy a těsně za můstkem zůstala stát, aby se z toho leknutí vzpamatovala.

„Človče, vy jste opravdu démon,“ vyjekl Maassen, ale to už jsme se prosmýkli další zatáčkou, těsně minuli autobus, jehož řidič jel pochopitelně prostředkem, neboť

nás neviděl a spoléhal se, že včas uhne kdyby něco proti němu jelo. Naši stočtyřicítku rozhodně nečekal, ale vyhnuli jsme se mu.

„U nejbližšího čerpadla benzínu dohustíme pravou zadní pneumatiku, je podhuštěná,“ sděloval jsem mu postřeh, který jsem učinil. Samozřejmě to byla pravda a on sám o té chybě věděl, i když vzduch utíkal pomalu.

Přijížděli jsme do Morašína.

„Budeme muset počkat, Lucie má ještě dva pacienty,“ řekla Hanka holandsky a nahlas.

„Jak to víte?“ podivil se pan Maassen.

„Čtu jim myšlenky,“ ujistila ho. „Zdi nám nevadí.“

Lucie se mezitím loučila s předposlední pacientkou. Paní jí děkovala, až ji sama Lucie musela mírnit. Dohodli jsme se s Hankou myšlenkami, že počkáme v autě, až bude Lucie volná. Potichu jsme to řekli panu Maassenovi, který neprotestoval. Lucii ostatně zbýval už jen poslední pacient.

„Dobré odpoledne přeji, pane učiteli,“ oslovila ho, jakmile překročil práh její ordinace.

Její myšlenky byly přitom až nezvykle ostré. Napadlo mě, že o nás ví – ačkoliv to nedala jasně najevo.

„Naše Lucie,“ povzdychl si pacient. „Hodně jste se nám změnila, naštěstí k lepšímu. To je dobře.“

„Zato vy jste se nezměnil vůbec – a to je ještě lepší,“ opáčila Lucie. „Vy jste byl na mě přece vždycky hodný, ještě než jsem se... uzdravila.“

„Byl to zázrak na pravém místě,“ odušil dobrácky.

„Nebyl to zázrak,“ nesouhlasila s ním. Mluvila teď tiše, což jsme jen vytušili, protože jsme neposlouchali její hlas, ale myšlenky – a ty byly stále stejné.

„Vy jste se přece o to přičinil nejvíc,“ pokračovala.

„Já?“ odmítl přiznat jakoukoliv svoji zásluhu.

„Vy jste přece přiměl rodiče, aby se mnou zajeli za zázračným doktorem ke Starému mlýnu. Sami by tam nejeli, to vy jste je tam skoro dostrkal.“

„Jen jsem jim o té možnosti řekl,“ bránil se. „Jakmile pochopili, že je to naděje, jeli tam už sami.“

„Jste strašně skromný, pane učiteli,“ řekla Lucie. „Ale v zájmu pravdy vám to nevěřím. Moji rodiče vám příliš dlouho odporovali. Vy jste se na ně musel rozkřiknout, aby přestali pochybovat. Kdybyste to neudělal, zůstala bych idiotkou.“

„Jak to víte?“ podivil se.

„Vždyť jsem u toho byla,“ ujistila ho. „Asi si myslíte, že jsem vás tehdy nevnímala, ale já jsem to jenom nedokázala dát najevo, byla jsem na tom opravdu špatně, přiznávám. Proč si vaši tvář pamatuji víc než tváře vlastních rodičů? Protože jste byl má záchrana, pane učiteli.“

„Já snad ne, to ten doktor ze Starého mlýna.“

„Ten jistě taky,“ přikývla. „Ale profesor Jindřich by se o mě sám nedozvěděl. Nejprve jste to byl vy, a teprve potom on, kdo mě zachránil.“

„Nechme toho – hlavní je, že jste v pořádku,“ snažil se převést téma jinam.

„Já dnes v pořádku jsem – zato vy ne. Proč jste za mnou nepřišel dřív?“ vyčetla mu. „Jen proto, že si mě pamatujete jako uslintanou holku? Ba ne, já už vím.“

Nepřikládal jste si takovou důležitost, abyste mi překážel. Netušil jste, co pro mě znamená, pane učiteli. Já vás uzdravím, ale to bude malá část vděku, který vám musím splatit. Ne, nebraňte se, vy jediný jste se o mě zajímal, kromě mých rodičů, u kterých to byla povinnost. Vy jste pro mě objevil uzdravení. Jediný z celé vesnice mi teď přejete úspěch, který je zčásti i vaším. Ne, nebraňte se mé vděčnosti, mám k ní důvod.“

„Velice jste mě potěšila, Lucie,“ hlesl tiše.

„Chtěla bych vás o něco poprosit, pane učiteli. Nemohli bychom si tykat? Já vím, není to podle pravidel zdvořilosti, ale vy byste se sám nikdy neodvážil nabídnout mi to. Nevíte, nebo spíš netušíte, jak strašně po tom toužím.“

„To snad ne... myslíte to vážně?“ zarazil se.

„Naprosto vážně,“ ujistila ho.

„Dobrá – budu tím velice poctěn.“

„Nebudeš. Od této chvíle tě považuji za svého nejlepšího kamaráda,“ zaútočila na něho. „Za kamaráda, kterému se mohu svěřit s něčím, co jsem ani vlastním rodičům říci nemohla.“

„Vím, že nemáš přátele,“ řekl trochu smutně. „Chtěl bych ti věnovat své přátelství, jen si netroufám tvrdit, že by to pro tebe bylo vhodné. Přátelství starého člověka...“

„Mýlíš se, Slávku,“ opravila ho. „V jednom maličko, v druhém naprosto. Mám přátele, jen ne z této vesnice. Právě teď na mě čekají v autě před naším domem, ale neodvážej se nás vyrušit, vědí co pro mě znamená. Chtěla bych, abys byl jako oni – i jako já.“

„Jsem starší člověk a těžko se vyrovnám mladším,“ bránil se, ale proti Lucii neměl dostatečně silné argumenty.

„Na věku nezáleží,“ řekla rychle. „Mám teď v sobě chlapa starého přes sedmdesát let – a přece se kamarádím s lidmi ve věku, kdy by měli být ve škole. Nechápeš to, ale pochopíš mě úplně, když svolíš, abych z tebe udělala to, co jsem sama.“

„Myslíš – mladou dívku?“ usmál se pobaveně.

„Ne, tělo je jen slupka, právě tak jako tvář. Rozhoduje, co je uvnitř. Jsi nejlepší člověk, jakého jsem kdy poznala, nechápeš? Řeknu ti tedy mé tajemství. Nemluví s tebou ubohá, i když uzdravená idiotka Lucie, ale Lucie – démonka.“

Očividně se zarazil a jeho myšlenky se nedokázaly rychle urovnat. Blesklo mu hlavou ledacos, ale všechno zavrhl dřív, než mu to mohla Lucie vyvrátit.

„Ne, nezbláznila jsem se,“ ujišťovala ho. „Není to mytologická představa. Zůstala jsem nadále člověkem, jen se zvětšily mé možnosti, intelektem počínaje. Ano, chci aby ses i ty stal démonem. Ne, není to zlo, naopak. Je to další vývojový skok, připravený pro člověka Homo Sapiens. Spočívá v úpravě mozku, ne, není to nebezpečné, ani nesprávné. Bude to pro tebe zaručeně přínos – a jistě pro všechny, a nejvíce pro mě. Ano, toužím po tom, více než ty, ne abych tě změnila v něco zlého, naopak. Chci ti konečně splatit dluh a projevit vděčnost. Ano, chápu proměnu v démona jako pozitivní, ale pochopíš to brzy sám. Rozhodně ne, nesmíme to věnovat všem lidem bez rozdílu, ačkoliv je to něco úžasného. Ano, je to nebezpečné, ale jinak, než si právě myslíš. Velice důležité je, aby se démonem nestal člověk zlý,

neboť ten by zůstal zlý i potom a stal by se prokletím. Ne, u tebe to mohu vyloučit. Souhlasíš?“

Neodpověděl, jen mu to blesklo hlavou jako myšlenka.

„Matouši s Hankou, pomůžete mi?“ pomyslela si Lucie tak ostře, že to byla pro nás jasná výzva – ostatně se obrátila přímo na nás.

„Ano – vím, jak je to pro tebe důležité,“ odpověděl jsem jí také tak silnou myšlenkou.

„Půjdeme teď za naší kamarádkou,“ obrátila se Hanka na pana Maassena. „Je to také démonka, jako my dva. Není zrovna nutné, abyste tam šel s námi – ale přesto pojd'te.“

Mlčky přikývl. Blesklo mu hlavou, že možná spatří něco, co se v jeho životě nebude opakovat – a měl pravdu. Vyskočili jsme z auta a vešli do domku Luciiných rodičů. Všechno tu bylo přichystáno pro pacienty; od vítacího nápisu na stěně chodby, šipek s označením čekárny, po velký, ručně malovaný plakát, kde Lucie nováčkům vysvětlovala, jak u ní probíhá vyšetření, jak je bude léčit a čemu se nikdo z nich nemá divit. Napadlo mě, že by si to měl brácha zařídit také tak, aby nemusel ztrácet čas vysvětlováním. Kdyby si předem každý přečetl oč jde, bylo by to jednodušší. Ale – to už přece není moje věc. Mohu mu to jen poradit. Zařídíme si to tak s Hankou ve vlastní ordinaci – až si ji pořídíme.

Navzdory nápisu na dveřích ordinace "Nevstupovat, sama si vás zavolám!", vstoupili jsme všichni tři.

„Dobrý den,“ pozdravili jsme staršího pána, který při našem příchodu vstal, abychom si mohli podat ruce.

„Miloslav Randák, učitel zdejší školy,“ vysvětloval nám.

„A nejlepší kamarád Lucie,“ opáčil jsem. „My už to víme, nemusíte se nám ani představovat.“

„Také umíte číst myšlenky?“ otázal se nás napjatě. „To znamená, že jste – démoni?“

„Jistě,“ přikývli jsme já s Hankou. Maassen se držel dál od nás v pozadí. „Máme tu s Lucií nějaké jednání, ale nejprve nás požádala o pomoc.“

„Matouši, jsi jediný, kdo dokáže vytvořit procesor. Uděláš to za mě, prosím tě, ano?“ obrátila se na mě k mému velikému překvapení Lucie. „Jsem na to příliš rozechvělá a Hanka to nejspíš ještě neumí,“ vysvětlovala rychle.

Bylo tedy na mně, abych si to vyzkoušel. Opět jsem si všiml, jak má Lucie levé rameno pod šaty obvázané, jak ji ráno v autě pokropila zlostná dávka z ruského samopalů, ale mlčel jsem. Další důvod, abych jí pomohl, pomyslel jsem si. Ani Lucie, ani Hanka to nezachytily.

Lucie nás rozsadila. Já jsem seděl za zády starého pána, Lucie před ním, Hanka stranou. Maassenovi Hanka šeptem sdělila, ať sedí a nevyrušuje, protože to co uvidí, nebude možná efektní, ale nechystáme nic menšího, než – zrození nového démona.

Lucie ještě pomohla učiteli nasadit čelenku – a pak jsem odhodlaně začal.

Věděl jsem zatím čistě teoreticky, jak sestavit procesor pro dalšího člověka. Vzor jeho struktury jsem měl ve vlastní hlavě, nesměl jsem jen zapomenout vyklidit z použité oblasti staré vzpomínky – ale to byla snadná záležitost. A pak to začalo.

Donutit osamocení neuron v šedé mozkové kůře vypustit do správného směru výběžek, který tam původně neměl být, nebylo těžké. Krátce ultrazvukem nabodnout stěnu neuronu bylo možná na samé hranici rozlišitelnosti, ale současné působení více ultrazvukových jehel mohlo docílit tu fantastickou přesnost. V malém mozku doposud dřímá malá zakrnělá oblast, kdysi zodpovědná za regeneraci. Dodneška umožňuje ještěrkám, aby jim v relativně krátkém čase dorostl ulomený ocásek, ale u člověka je už několik statisíců let v hlubokém útlumu. Jen jakási setrvačnost ji zachovala – a pak to, že i dnes plní důležitou úlohu v embryonálním věku, když zárodek urychleně prochází všemi stadii vývoje, počínaje rybími. Bez probuzení této schopnosti vhodnou stimulací by přeměna neměla naději na úspěch – od profesora Jindřicha bylo geniální, že na to přišel, ačkoli v té době ještě nebyl démonem. Jak mohl něco takového vytvořit, byť za cenu několika desítek mrtvých krys, pomocí starého primitivního počítače? Nula i Jednička byly podstatně jednodušší než současný vrchol Čtyřka, přesto to bylo nad schopnosti – možná celého tehdejšího lidstva!

Probudit a nasměrovat regenerační schopnosti bylo snadné jen zdánlivě. Nešlo o jediný neuron, ale o milióny. Uhlídat všechny hemžící se konečky dendritů a vázat je do patřičných míst bylo milionkrát složitější než paličkování krajek, aniž bych chtěl toto téměř zapomenuté umění snižovat. Jak to profesor dokázal, když potřebnou strukturu svými vnitřními očima neviděl, jako já? Pravda, Jedničku neudělal on, ale počítače. Jen ty mohly něco takového stihnout, ale už sama myšlenka byla tím nutným skokem.

My jsme ultrazvukové jehly nepotřebovali. U akupunktury je možné místo jehel použít soustředěný tlak na nevelikou citlivou oblast. My jsme ovlivňováním stojatých vln v mozku docílili téhož efektu, jako ultrazvukové jehly. Naší výhodou proti počítačům je, že můžeme pracovat na tisíci bodech současně. V obou případech je limitující veličinou schopnost růstu nových vláken. Z našeho pohledu – i z pohledu počítače – to bylo těsně na hranici možného.

Nicméně – možné to bylo.

Hlavou mi třásla horečka, ale nemohl jsem ani na chvíli sejmout čelenku, abych si odpočinul. Jen se mi krátce mihlo vědomím, že to, co dokázala droboučká dívčinka Lucie, dokonce v jediné noci vícekrát po sobě, musím dokázat také. Už jsem to přece dokázal – i když ne přímo já, jen můj bratr Vlasta. Sám se odhodlal přestavět Růženu – určitě mu na ní záleželo přinejmenším tak, jako mně na učiteli. Cítil jsem, jak se mi zuby zatínají do rtů – bezděčně jsem je uvolnil, ani mě nepřekvapila slaná chuť krve na vlastních rtech.

Jedno tu bylo přece jen odlišné. Prvně se přeměna týkala člověka při plném vědomí. Lucie stále udržovala pozornost svého učitele a uklidňovala ho pohledem i občas prohozeným slovem. Slávek jako vůbec první člověk sám viděl, co se s ním děje. Procesor neměl dosud v činnosti, ale nemohl přehlédnout, že se mu v hlavě děje cosi nevídaného. Seděl pohodlně, ale občas se musel pohnout, aby mu ruka nebo noha nezdrěvěla – vždycky mi otřásl celým plánem a donutil mě pár milisekund přestat, ale vždycky jsem se opět zachytil a pokračoval dál s úporností buldoka.

Uplynula hodina, pak druhá.

Trpělivost Holand'ana Maassena byla očividně u konce, ale jakmile pomyslel, že je to příliš dlouhé, Hanka se na něho podívala tak hrozivě, až se schoulil ve svém křesle. Obraz vlnění učitelova mozku se pomalu ale jistě začal podobat mému. Zatím ne intenzitou, jen strukturou. Znamenalo to, že jsem ve finiši.

„Hotovo!“ strhl jsem si konečně čelenku z hlavy. Hanka mi beze slova vložila na hlavu mokrý ručník, druhý stejně tak mlčky podala panu učiteli. Byl jsem jeho přeměnou tak zaujatý, že jsem si ani nevšiml, kdy je přinesla.

„Probud' se,“ oslovila svého staronového kamaráda Lucie. Ne že by spal – ale bylo to klíčové slovo k odblokování jeho procesoru. Teď jsme jen museli počkat, až se celé jeho vědomí, jeho duše přestěhuje do nového prostředí. Toho krátkého okamžiku jsem si nikdy nepovšiml – vždycky to proběhlo mimo mé vědomí a tento čas se prostě přiřadil k chybějícím okamžikům mého života; ani u Hanky jsem si toho nevšiml, neboť spala. Až tady jsem poznal ten prchavý okamžik, kdy člověk nakrátko zmrtví, aby se opět pohnul už jako – démon.

„Díky, Matouši,“ podala mi Lucie ruku. Pak se ihned otočila ke svému starému učiteli, aby mu byla průvodcem po prvních chvílích jeho nové existence.

„Lucie – to je úžasné!“ rozšířily se oči pana Randáka. „Najednou si všechno uvědomuji tak ostře a jasně, jako nikdy dřív v životě!“

„To je jen malá část tvých nových možností,“ ujistila ho nadšeně. Nikdy jsem ji ještě neviděl tak šťastnou! Pokud se jí ze staré idiotky Lucie Salačové zachovala taková vděčnost, pak to bylo plným právem.

Krátce mu vysvětlila naši rychlořeč a ihned ji použila, aby mu vysvětlila, co by měl dělat nejdříve. Proti jeho nemoci podnikla první kroky už sama a teď, co měl procesor, mu už nic dalšího nehrozilo, přesto mu horečně vysvětlovala, jak musí pokračovat, aby se uzdravil.

„Tohle je to tvé léčení?“ díval se na ni udiveně.

„Ano,“ přikývla. „Chceš-li se to naučit, stačí, když si přečteš lékařskou encyklopedii,“ podávala mu velikou knihu, kterou jsme my démoni přečetli už všichni.

„On tu knihu přečte za noc,“ okřikla Maassena holandsky Lucie, aby si nemyslel, že ho na tu knihu odkázala ze msty. „Pro démona to je možné – darebákům vašeho druhu se o ničem takovém nemůže ani snít.“

Maassen se opět stáhl do křesla. Jediný tu nic nechápal, ale nebylo mu z nás nijak volně. Pochopitelně – čtyři démoni na jednoho člověka je dost, aby ho i nechtěně strhávali svým vyšším rytmem – což u něho vyvolávalo permanentní lehkou nevolnost.

Lucie uměla opět holandsky – to bylo dobré znamení. Jak se to stačila naučit? To bylo její tajemství, ale podezíral jsem – právem – její počítač. Zatímco léčila pacienty, polovina její osobnosti se věnovala studiu. Za pouhého půl dne toho stihla víc než dost.

Lucie by si jistě měla se svým učitelem co povídat, ale on sám přišel na to, že jsme za ní přijeli i my kvůli něčemu důležitému. Rozloučil se s ní plaše a odešel – v malé tašce si odnášel jen Lékařskou encyklopedii.

„Pusťte se do čtení jakmile přijдете domů,“ obrátil jsem se na něho při loučení. „Do rána se ji naučíte a od zítřka můžete léčit lidi i vy.“

„Přes noc?“ zavrtěl hlavou nedůvěřivě.

„Uvidíte,“ usmál jsem se. „Určitě si rychle všimnete, že nepotřebujete spánek. To je jen jedna z mnoha výhod.“

„Proč to tedy nenabídnete všem?“

„Lucie vám to vysvětlí,“ ujistil jsem ho. „Lucie je absolutně nejchytřejší démonka.“

„Neuvěřitelné. Vždyť ji pamatuji...“

„...jako idiotku,“ dořekla Lucie s úsměvem.

„Jste zázračné děti,“ pokýval hlavou.

„Až si procvičíš stimulaci vlastního malého mozku, budeš jako my,“ ujistila ho Lucie. „Omládneš a nakonec si tě ještě vezmu za manžela.“

Řekla to jen tak – nebo to měla v úmyslu? To bylo nad naše kombinační schopnosti – a že jsme je neměli malé! Usmál se tomu – jako dětinskému nápadu. Netušil ještě, kdo Lucie doopravdy je. Ostatně – ani my jsme to nevěděli. Věděli jsme co je v ní – ale netušili jsme, co v ní je navíc a o čem všem se časem dozvíme. Dokonce – ještě dnes.

Rozloučili jsme se s ním a vyprovodili ho.

„Jsem připravena,“ prohlásila Lucie vážně, jakmile se za učitelem zavřely venkovní dveře. „Pojedeme nejprve do Chomutova a pak vás – možná – doprovodím do Holandska, aspoň napůl.“

„A co tvé zranění?“ nadhodil jsem.

„To mi v ničem nezabrání,“ kasala se – a jistěže právem. „Dojela jsem z Ruska až sem sama. Teď se jenom povezu.“

Nasedli jsme do kabiny čtyři, ale bylo nám už těsno.

„Zastavíme se pro váš mercedes,“ rozhodla Lucie.

„Vzadu jsou sedačky,“ připomněl pan Maassen.

„Pro ty ubohé dívky?“ zpražila ho Lucie očima, až se od ní leknutím odtáhl. „Vždyť tam není ani okénko. Byli jste na ně bezohlední, to vám povím.“

„Já vím,“ přiznal zkormouceně.

Vzal jsem to tedy nejprve zpátky do naší vily. Tam jsme se rozdělili jak rozhodla Lucie. V dodávce jsme měli jet dva, já a pan Maassen, zatímco ženy měly jet mercedesem, kde bylo podstatně větší pohodlí.

„Zvládneš řízení?“ staral jsem se o ni. „Hanka si ještě netroufá řídit, i když má řidičák.“

„Já řidičák nemám,“ mávla zdravou rukou Lucie. „Zvládla jsem to ale jednou rukou od Rostova na Donu až sem.“

„Myslel jsem si, že to máš z hranic,“ podivil jsem se.

„Tam jsem si dávala větší pozor,“ odušila. „Tohle byli nějakí silniční bandité. Bylo jim jedno, že řídí holka, viděli jen auto cizí výroby a s cizí značkou; doufali jen, že to bude bohatá kořist. Pokropili mě úplně bez varování, nestačila jsem cokoliv podniknout na svou obranu. Pak se to otočilo, ale málem mě dostali. Jak říkám, v té nešťastné zemi je dnes příliš mnoho zla. Potřebovali by asi tisícovku démonů, jako jsme my.“

Obě naše dámy nasedly a vyjely jako první. Posadil jsem se s panem Maassenem pohodlněji v kabině jeho fordu a také jsme vyrazili za nimi.

Byla to druhá jízda, kdy se Maassen chytal všeho možného a jenom litoval, že nemá osm rukou jako chobotnice. Mercedes se před námi po asfaltu řítí jako raketa středního doletu, ale my jsme nezůstávali pozadu.

„Opravdu jste démoni,“ ulevil si, když jsme jen o vlas minuli další autobus.

„Tady už bude lepší silnice,“ utěšoval jsem ho, ale jak správně tušil, nebylo to ani pak jednoduché. Silnice, na kterou jsme vjeli, byla širší, ale ručičky tachometrů se ihned vyšplhaly o dalších dvacet kilometrů za hodinu výš. Při této rychlosti jsme zakrátko spatřili na obzoru věže chomutovských válcoven. Lucie snížila rychlost, předjel jsem ji a jel jako první. Pět minut poté jsme zastavili před nízkým domkem na kraji města.

Tři démoni na pouhé dva grázlíky byla děsivá přesila.

Pana Maassena jsem imunizoval předtím, než jsme vkročili do dveří domku. Tam se už nestačil ani polekat. První chlap nám přišel opatrně otevřít. Kukátkem poznal Maassena a ihned nám otevřel dveře – netušil, že Maassen je náš zajatec. Hned za dveřmi se tedy složil k zemi – klasické přimražení konalo pravé divy. Druhý byl při síle ještě necelých deset vteřin, než jsme vyběhli do schodů. Ten se málem sesypal se schodů až do sklepa, ale zachytil jsem ho. Dům ale ani potom nebyl prázdný – v tmavém sklepě čekaly na svůj osud tři vyplašené dívky ze Slovenska a čtyři Maďarčky.

Přenesli jsme bezvládná těla do pokoje. Lucie si hned vzala na paškál Viktora a mně přenechala Karla. Hanka se rozhodla souběžně si prohlédnout oba a Maassen jen zíral, co se děje. Nedivil se, že jsme protivníky dokázali znehybnit, sám to nedávno zažil na vlastní kůži. Nechápal ale, co se dělo potom, dokud jsme najednou oba současně nevyřkli soud.

„Pro Karla bych navrhoval obvyklý měsíc oslepení,“ řekl jsem nahlas holandsky.

„Přečti si Viktora,“ ani okem nemrkla Lucie. Také přešla na holandštinu, aby nám porozuměl i pan Maassen. „Myslím, že je to horší případ.“

Čekal jsem, že tenhle pořizek bude větší sígr a nezmýlil jsem se. Před půl rokem se ti dva dostali do sporu s pasáky zdejšího erotického salónu. Už jsem věděl, že Viktor jednoho zastřelil při přestřelce, kterou sám vyvolal, ale aspoň ne zezadu, jako v druhém případě. Obě vraždy se odehrály beze svědků a proto mu prošly. Přesněji, jediný svědek první přestřelky skončil v druhém případě jako zákeřně zastřelená oběť. Karel byl příliš vyplašený. Už v první přestřelce střílel, ale třásl se přitom tak, že bylo vyloučeno, aby někoho trefil či dokonce zabil. Největší rozdíl byl mezi nimi v názorech, co dál.

Karel měl všeho po krk a jedině obava z Viktorovy pomsty ho nutila netrhat partu. Viky to věděl a nedovolil Karlovi, aby zajaté dívky obsluhoval, vždycky byl u toho také. Obával se, že by se Karel dal jejich nářkem obměkčit a pustil je na svobodu. Jak jsem pochopil, nebyly to plané obavy. Karel už byl na pokraji zhroucení.

„Máš pravdu,“ odtrhl jsem se od něho konečně. „Karel se ještě může dát na poctivou cestu. Ale Viktor? Obávám se, že je to vyloučeno.“

„A co ty, Hanko?“ obrátila se na ni Lucie. „Jistě sis o Viktorovi udělala vlastní názor.“

„Netušila jsem, že čtení myšlenek bude u některých lidí tak strašné,“ otřásla se Hanka. „Ale za toho druhého, Karla, bych se přimluvila. Je to spíš vyplašená oběť než vrah.“

„O toho mi nejde,“ naléhala na ni Lucie. „Chceme slyšet, co si myslíš o Vikym.“

„Nikdy bych si nemyslela, že v někom může být tolik zla,“ otřásla se Hanka. „Připadá mi skoro jako Rudolf, když mě zabíjel. Toho mi určitě líto nebude, nanejvýš kvůli jeho mámě, ta za nic nemůže.“

V jednom okamžiku jsem u pana Maassena zpozoroval krátký záblesk strachu. To když Hanka bez mrknutí oka přiznala, že ji zabili. Mluvili jsme nahlas holandsky, rozuměl nám dobře, ale ta zmínka se ho přece jen dotkla. A byl by určitě ještě vyplašenější, kdyby věděl, za jakých okolností Lucie Hanku vytáhla – z hrobu.

„Pak jsme si zajedno,“ řekla Lucie. „Všichni tři vidíme, že nám nic jiného nezbyvá.“

„Chceš ho – zabít?“ otřásla se Hanka.

„Kdyby šlo o hlasování, jsem pro plameny pekelné,“ řekl jsem pevně.

„Já ne,“ zavrtěla hlavou Lucie. „Proto jsem tak ráda, že jste tady se mnou a že jsme se shodli jednomyslně. Nemyslím, že můžeme nechat takovou stvůru žít. Ale já potřebuji ještě jedno tělo a Viktorovo se mi právě hodí.“

„Nač?“ podivil jsem se.

„Rozdvojm se,“ prohlásila klidně. „Navrhoval jsi mi to přece už u Matouše.“

„To není dobrý nápad,“ zarazil jsem ji. „Věř mi, znám to. Je strašné vědět, že jsi kopie a tvé druhé já žije jinak. V mém případě jsem získal Hanku – ale co ty? Opakuji ti, rozdělení osobnosti není jednoduché.“

„Tvůj případ se od mého podstatně liší,“ trvala na svém Lucie. „Ty ses rozdělil na dva, ale předtím jsi byl jeden. Já jsem dva v jednom a u mě to bude návrat k normálnímu stavu.“

Blesklo mi hlavou, co to znamená. Proto Jindřich tenkrát tvrdil, že Luciinu duši nikdy nezabil!

„Chceš říci, že Lucie žije v jednom těle s Jindřichem?“

„Ano,“ stvrdila můj odhad. „Luciina duše nebyla ani po vyléčení schopná samostatného života, ale nebyla ani mrtvá. Něco napůl. V jedné hrozně chvíli jsme se spojili. Dvě duše v jednom těle byly na pováženou, ale shodli jsme se a Jindřich mě dál učil – ale i vychovával. Zpočátku jsem ho poslouchala na slovo a ve všem, ale postupně jsem začala být samostatnější a dnes se cítím dost silná vystačit si bez jeho pomoci. Za rok pod jeho vedením jsem vospěla jako jiná děvčata za dvacet let. Nejsem idiotka, mám víc rozumu, než odpovídá mému věku.“

Uznal jsem to. Lucie měla znalosti jako žádná jiná dívka jejího věku. Nejen odborné, ale i lidské. Neměla ještě kluka, zato měla profesorsky znalosti porodnictví, které jsem mohl posoudit podle jeho poznámek na okraji Oxfordské Lékařské Encyklopedie. Hanka se na nás dívala vyjeveně málem jako Holanďan. Pravda, ani ona ještě pořádně nevěděla, co je Lucie zač. To jsem vlastně i já pochopil teprve teď.

„Takže – tohle tělo bude pro Jindřicha?“ došlo mi.

„Jistě,“ usmála se na mě lišácky. „Snad bys nečekal, abych se jako Lucie stala klukem a přenechala Jindřichovi své hříšné dívčí tělo? Dost na tom, že se mnou občas zamířil na pánský záchod, než si zvykl. Ale odmítl chodit se mnou do dámské sauny, když mě tam naši lákali. No – já ho chápu. Mně by zase nebylo volně na pánské sauně, stačí mi, co si o tom on sám pamatuje.“

„Všemu tě přece jako chlap naučit nemohl,“ řekla Hanka opatrně.

„Všemu ne,“ požívala se na ni s pochopením. „Ale se svým tělem si určitě poradím. Co mě naučil – a co mi snad zůstane navždycky – je samostatnost, kterou jsem dřív neměla. Takže zůstanu i nadále Lucií Salačovou, démonkou a léčitelkou, ale především budu konečně – sama sebou!“

„A co by tomu řekl on?“ zajímalo mě.

„Abych si o svém dalším životě rozhodla sama,“ odpověděla nám Lucie – ale pochopil jsem, že z ní tentokrát mluví profesor Karel Jindřich. Panebože, to je tedy případ, uvažoval jsem rychle. Až se Lucie oddělí, zůstane dál patnáctiletou dívkou se znalostmi špičkového vědce na vrcholu kariéry. Po svých zkušenostech s Hankou i se sebou jsem se nepozastavil nad tím, že profesor Jindřich získá nové tělo – u něho to navíc nebude poprvé. Co to ale ještě znamenalo? Že v sobě měla Lucie duše tří lidí – a kompletní vzpomínky nejméně dvou, když už vzpomínky původní idiotky podle všeho nestály za řeč. To všechno se jí vešlo do hlavy? Pravda, narazila na jakési limity, ale i tak to bylo neuvěřitelné. Co to znamená? Nic než že se démonům do hlavy vejdu vzpomínky většího objemu, než jsme uvažovali. Ukládáme si je precizněji a trvaleji než Homo Sapiens, to znamená, že přírodou pro nás připravený prostor v hlavě vystačí lépe než jsme si mysleli. Pro sedmdesát let profesora Jindřicha stačila třetina mozku idiotky Lucie. Vzhledem k tomu, že regulace organismu doznala také skokové změny, bylo nám jasné, že na další tvrdé limity – například v trvání lidského života – jen tak brzy nenarazíme. Na kolik let vystačí kapacita paměti člověka? Na sedm set let, nebo déle? Tušila to matička příroda, když trpělivě pipalala mozečky prvních savců, kam až to může dojít?

„Budiž, jsem pro,“ vzpamatoval jsem se jako první mimo Lucii, která to spískala.

„Jako u Hanky,“ mrkla na mě. „Já vytvářím démona, ty roztrháš Viktorovu duši.“

Hanka odtáhla Maassena trochu dál, ale nedělo se nic tak hrůzostrašného, jak by se dalo z našich slov čekat. Obešlo se to bez křiku a kvílení. Ochromený Viktor holandsky neuměl. Netušil tedy, k čemu se chystáme, ležel bezmocně v křesle a spřádal na nás strašlivou pomstu, jakmile se bude moci pohybovat. Netušil, že se jeho osobnost začala nezadržitelně rozpadat. Bylo to jednodušší – hladina adrenalinu v jeho krvi setrvala skoro na klidové úrovni.

Tentokrát jsem se nezdržoval s probíráním jeho paměti. Krátce jsem se s Lucií dohodl, že Viktorovy vzpomínky nechám netknuté, zničím jen pavučinku Viktorovy duše a Jindřich si při svých životních zkušenostech ostatní přebere sám. Byl jsem pochopitelně hotový mnohem dřív. Slupka mrtvého Viktora Žďárka teď ležela mezi námi netečně, bez zájmu – bez duše. Plány na pomstu se rozplynuly spolu s ní.

Mohl jsem teď aspoň pozorovat hbitost Lucie, která právě sestavovala další procesor ve své kariéře démonky. Opět byla ode mě oddělená jakoby betonovou

stěnou, ale poznal jsem, že za ní pracují – dva. Napadlo mě, že se ti dva uvnitř její hlavy střídají, ale nebylo tomu tak; procesor stačil pro oba. Ale práce jim šla rychleji než mně. Proto byla Lucie tak nedostižná! Proto za půl dne zvládla alespoň několik jazyků, elektroniku a nejspíš ještě něco! Najednou byli i ti dva hotoví a zeptali se mě, zda jsem připraven. Nebyl jsem schopen odhadnout, kdo z nich se ozval myšlenkou, ale odtušil jsem, že čekám jen na ně.

„Musíme se soustředit, abych nic nezkazila,“ pomyslela si Lucie co nejostřeji.

Druhá zátěž v jednom dni – ale šlo to jako na drátkách. Nejprve vzpomínky. Prolétávaly mi hlavou jako barevný film, stačil jsem je vnímat, ale ukládal jsem je do hlavy Viktora, ne do své. Rozpoznával jsem dávné vzpomínky z dětství, kdy se chlapec Karel Jindřich chtěl stát průvodčím lokálky, přes jeho studia, promoci, svatbu s krásnou Martou, nejšťastnější období po narození dětí, ale také zkázu během války, smrt celé rodiny při bombardování Prahy, až po život důchodce, který se nedokázal smířit s hrozbou, že by nedokončil životní dílo – a zvítězil.

Před mým vnitřním vnímáním mi prolétl i jeho rozhovor s potkanem Jindřichem Nulou, který mu uštěpačně tvrdil, že budoucnost světa beztoho náleží krysám, i kdyby se už nikomu nepodařilo objevit procesor, neboť lidé se jednoho dne krutě vyvraždí. Jindřich Nula měl v železné bedně zavedené rádio a několik dní je poslouchal, takže si o naši civilizaci udělal obrázek – podle sebe. Problíklo mi i krátké setkání s naivním ale jinak upřímným reportérem Vlastimilem Veselým. Vzbudil zájem životem zklamaného nedůvěřivého profesora – až se náhle rozhodl věnovat mu své životní tajemství. Obléhání chaty u Starého Mlýna, život v jednom těle s Lucií, která začínala skutečně jako uslintaná idiotka, aby se pod jeho vedením změnila ve velmi chytrou, zkušenou a přitom rozumnou dívku.

Konec. Následoval závěrečný vír pavučiny, kterou jsme už ani já, ani Lucie nedokázali identifikovat. Bylo to vlastní jádro osobnosti profesora Karla Jindřicha, jeho duše. Napadlo mě, že je to jako u počítačů – data se dají číst, zato programy vypadají nesmyslně.

„Probuď se, Karle,“ sykla Lucie, jakmile jsme skončili a unaveně si sňali čelenky, vyčerpaní, ale šťastní.

„Vidíš, myško, dokázala jsi to,“ otevřel Viktor pozvolna oči a usmál se na Lucii. „A ty jsi mi nevěřila!“

„Promiň, Kájo,“ řekla Lucie a objala Viktora. Gangster Karel vedle nás koulel očima, ale o něho se vůbec nejednalo. Nechápal, proč jeho ostrý parťák objímá tu cizí holku, proč se jí nepokusí zavřít do sklepa, aby za ni inkasoval balíček dolarů. Místo toho oba brečí – jako malé děti. U Viktora to bylo obzvlášť nepochopitelné.

Maassen se krčil v koutku a neodvažoval se pohnout. Bylo vidět, že přeměnu Viktora pochopil správně; vzbudilo to v něm ovšem větší hrůzu, než jeho vlastní ochromení. Viktora znal z dřívějšíka jako očividně jiného drsného a bezcitného chlapa. O svých plánech jsme před ním nepokrytě mluvili jeho mateřštinou, takže správně pochopil, co se stalo s duší gangstera a otrokáře Viktora. Viděl na vlastní oči roztrhání duše! Její okamžité nahrazení jinou tu hrůzu zmírňovalo, ale i tak si jasně uvědomoval, co se stalo.

Lucie a Viktor se přestali objímat, ale oběma tekly slzy po tvářích. Pak Viktor vstal. Blokáda se ho už netýkala.

„Díky, Matouši,“ obrátil se ke mně a podal mi ruku. „Perfektní práce.“

„Doufám, že si i nadále tykáme?“ zeptal jsem se.

„Ovšem!“ opáčil s jistotou. „Vždyť jsem ti to sám kdysi nabízel – ještě v Lucii.“

„A co učitel Randák?“ zeptal jsem se ho.

„To není moje práce,“ zavrtěl hlavou Viktor. „To je věc Lucie. Schválil jsem jí to. Slávek si naši důvěru zasloužil a byl opravdu jediným, koho si sama pamatovala. Potěšila mě, že si na něho v dobrém sama vzpomněla. Jako člověk byl tím nejlepším, koho jsem potkal.“

„A co bude tady s tím?“ ukázala Hanka na ležícího Karla.

„Nejspíš ještě nepochopil, co se stalo,“ řekl jsem.

„Pochopí to rychle,“ odušil Viktor a krátkým syknutím ho odblokoval. „Poslyš, kámo, co abychom se konečně oba dva dali na poctivost?“

„To říkáš ty?“ vytřeštil na něho Karel oči.

„Já,“ přikývl Viktor. „Jen se cosi změnilo, kámo. Už nejsem Viktor Žďárek. Před chvílí jsem se proměnil. Jsem teď démon – jako ti, co nás před hodinou přimrazili.“

„Démon?“ nevěřil Karel.

„Přesně tak,“ odušil Viktor. Pak použil moji iluzi indického rákšasa. Účinkovala jen na Karla a pana Maassena, ale účinkovala skvěle. Karel ihned omdlel jako špalek – a Maassen k tomu také neměl daleko.

„Probere se sám,“ zadržel Viktor Lucii, ale ani ta se ke křísení gangstera příliš neměla.

„Dobrá – co dál?“ odušila věčně.

„Vy dvě vezmete dodávku, naložíte děvčata ze sklepa a zavezete je Matoušovi a Hance do vily. Uvidíme, co s nimi bude dál,“ rozhodl Viktor.

„A vy dva?“ opáčila Hanka. „Slíbila jsem Matoušovi...“

„Vrátíš se s Lucií a pomůžeš jí s děvčaty,“ nenechal ji domluvit Viktor. „Budete se o ně muset starat. Jste přece dvě démonky, snad se nenecháte chytit policií. Rozuměla jsi, Lucie?“

„Znáš mě snad dost,“ usmála se na něho šťastně.

„Já, Matouš a Maassen pojedeme do Holandska,“ pokračoval Viktor. „Ta záležitost bude spíše pro chlapy. Nijak tě nepodceňuji, Lucie, ale prostřelené rameno se ti musí nejdřív zahojit. A kromě toho dáš pozor na Hanku, je teprve v začátcích a moc toho neumí. Ručíš za ni, aby se jí nic nestalo. A dohlédni i na Slávka, ať není sám. Sama jsi přece říkala, že do Holandska pojedíš jen napůl. Tvoje dívčí půlka dnes zkrátka zůstane doma.“

„Rozkaz, partáku,“ postavila se po vojenském způsobu do pozoru a zasalutovala.

„Šaškárny si nech na jindy,“ napomenul ji s úsměvem.

Jako kdyby věděl, že nás ten smích brzy – přejde.

Peklo

Zvedli jsme se současně. Maassen se ani nestačil divit a Karel, který se brzy probral, nechápal už vůbec nic.

„Půjdeš domů,“ nařídil jsem mu a odblokoval jeho vůli. „Do hodiny oslepneš, snaž se, ať tě to nezastihne venku. Žádný doktor ti nepomůže. To bude tvůj trest i pokání. Nebude to natrvalo, za měsíc opět uvidíš. Najdeš si pak nějakou poctivou práci a všem partám se budeš zdaleka vyhýbat, rozumíš?“

„Ale co Viky?“ ukázal na Viktora. „Jeho se to netýká?“

„Ty jsi nic nepochopil?“ podíval jsem se na něho přísně. „Tvůj kamarád Viktor byl větší darebák než ty a proto jsme ho zahubili. Nemusíme člověka trhat na kusy; a vůbec není nutné, aby přitom stříkala krev. Roztrhání lidské duše je také smrt, jen ne tak viditelná. Právě to jsme udělali s Viktorem a v jeho těle je teď někdo jiný, jeden z nás démonů.“

„Ale co se stalo s Viktorem?“ naléhal.

„To co se stane s pavučinou, když ji vymeteš,“ řekl jsem tvrdě. „Sám můžeš rozeznat, že se Viktor nechová jako dřív. Už to zkrátka není on – a nikdy nebude. Duše se rozplyne jako mlha. Není vidět; dá se poznat jen když chybí. Když místo ní do lidského těla vstoupí démon, nepoznáš nic. Viktor se rozplynul. Zůstalo jeho tělo, ale to teď patří démonu Jindřichovi.“

Karel konečně pochopil, co se stalo a oči se mu rozšířily hrůzou. Blesklo mu hlavou, že by měl být vlastně rád, že se stal obětí Viky a ne on, ale to ulehčení bylo okamžitě přehlušeno myšlenkou, že nám nic nebrání udělat totéž i s ním.

„Ne, my to neuděláme,“ ujistil jsem ho. „Trest si jistě zaslouhuješ, ale co se stane, bude ti dostatečnou výstrahou. Jak říkám, vezmi si z toho ponaučení.“

Neprotestoval ani myšlenkou. Jen se ještě více stáhl do koutka jako zvíře, které nemá kam utéci. A to i když vyběhl z Viktorova domu a utíkal, ani se neohlédl.

Lucie s Hankou si pospíšily vysvobodit ze sklepa zamčená děvčata. Domluvily se s nimi rychle, ačkoliv je musely přesvědčit, aby se hned nerozprchly a neutíkaly na policii. Nikomu by tím neprospěly. Viktor s Karlem byli na jejich dlouhé cestě jen malí gangsteři a policie by tady beztak ničemu nepomohla, jen by se samy dostaly do problémů. Lucie s Hankou se teď měly postarat o jejich nový život. Naložily je do Maassenova forda a vyjely jako první. Lucie řídila, Hanka mi ještě zamávala z okénka.

My tři jsme pak nasedli do mercedesu. Za volant si sedl profesor Jindřich v těle Viktora Žďárka. Pomalu jsem si na jeho novou podobu začínal zvykat, jen Maassen byl překvapen, když profesor po vjezdu na silnici také sešlápl plyn a za krátkou dobu dosáhl rychlosti sto osmdesáti kilometrů v hodině. Jel prakticky neustále na plný plyn, bez ohledu na zatáčky.

„My démoni vnímáme rychleji, s námi se havárie nemusíte obávat,“ uklidňoval jsem nešťastného Holand'ana, kterému před očima vířily obrazy borcených plechů z televizní černé kroniky. Jako vysvětlení mu to stačilo, ale k úplnému klidu mu pořád ještě hodně scházelo.

Hranicemi jsme projeli hladce. Celníci nás sice stavěli, ale profesor na ně sykl a strážci hranic si jen nepřítomným pohybem přejeli rukou přes tváře a nechali nás

projet. Neměli jsme čas a chuť cokoliv jim vysvětlovat, neměli jsme vlastně ani pasy, ale ke spěchu nás pohánělo nejasné tušení, že se tam v Holandsku děje něco, co musíme přetrhout. Maassen žasl, ale všechno si správně přidal do seznamu našich nadpřirozených možností a nahlas se nedivil. Německem jsme projeli na plný plyn a ještě před večerem jsme vjeli na území Holandska.

Trochu jsme zpomalili až před cílem. Pan Maassen poněkud znejistěl, když jsme sjížděli z dálnice na odbočku do jeho rodného města, ale když viděl, jak se tu bez váhání vyznáme, opět si dodal kuráže. Mercedes zastavil před vraty nevysoké, ale luxusní vily na předměstí.

„Ano, bydlí tu Hert Zijnaar,“ potvrdil nám Maassen. „Má tam určitě svou ochranku.“

„Známe to tu od vás,“ odtušil profesor. „O té ochrance také víme, dva chlapi nás právě ze vstupní haly pozorují dalekohledem.“

„Vy je vidíte?“ podivil se Maassen.

„Ne – ale známe jejich myšlenky a můžeme vidět i jejich očima. Démon má proti lidem příliš velké výhody.“

Vystoupili jsme z auta a zazvonili na zvonek u vrat do zahrady. Za chvíli se neochotně přihrnul jeden ze strážných. Jen na nás z dálky zavolal, že nejsme vítáni a máme jít po svých, ale po profesorově odpovědi si to rozmyslel, došel až k vrátkům a otevřel nám je. Zatímco se druhý strážný podívoval, co to kolegu napadlo za pitomost, když mají rozkazy úplně opačné, dovedl nás až k němu – a i druhému rázem bylo lhostejné, jak se na porušení rozkazů bude tvářit sám Hert Zijnaar.

Netušili, že ho už nikdy živého nespatří.

Strážné jsme posadili do křesel a přimrazili je. Ve vile už nikdo jiný nebyl. Chyběl nám především majitel, Hert Zijnaar. Od strážných jsme se dozvěděli, že před hodinkou odjel se dvěma gorilami povyrazit se do Erotic clubu, kam měl jako majitel vstup zdarma.

Nemínili jsme na něho čekat. Strážným jsme vycinkali, že není správné sloužit šéfovi bordelu a měli by si najít poctivější zaměstnání. Aby naše řeč neměla účinek kázání Armády Spáasy, v jejich případě očividně žádný, začal se jim během ní okolní svět stmívat a na konci oba stáli v černočerné tmě, na kterou neměly vliv žádné vypínače.

Odebrali jsme jim zbraně, ale ponechali telefony, aby si mohli přivolat pomoc. Slíbil jsem jim, že jim už nic horšího neudělám, pokud nevarují svého šéfa, ale neopomněl jsem jim zdůraznit, aby to nechápali jako naši benevolenci, spíš jako poslední výstrahu.

„Poslechnete-li nás, vrátí se vám zrak do konce týdne,“ ujistil jsem je na odchodu.

Vrátili jsme se pak k autu, kde na nás čekal Maassen a trnul, jak jsme dopadli. Trochu si oddechl, když jsem mu dvěma větami vysvětlil, co jsme udělali.

„Vy jste jim ponechali telefony?“ zděsil se. „Vždyť před vámi Herta varují!“

„Nechali jsme jim to na vybranou,“ pokrčil jsem zdánlivě lhostejně rameny. „Maartens právě telefonuje své ženě, aby pro něho okamžitě přijela. Grook vedle něho čeká, až na něho přijde řada. Právě uvažuje, zda má zavolat nejprve domů jako

Maartens, nebo varovat Herta. Řekl bych, že i jemu by měla být bližší košile než kabát.“

„Erotic club“ byl téměř v centru města, nedaleko odtud. Zatímco já jsem byl tamarou zaměřený na strážné, profesor se díval dopředu.

„Grook vytáčí šéfa,“ upozornil jsem všechny na náhlé rozhodnutí oslepeného strážného.

„Neudělal dobře,“ zavrčel profesor holandsky. „Už jsme tady a na varování je pozdě.“

„Kromě toho si tím pan Grook prodloužil slepotu o další měsíc,“ dodal jsem. „Teď si ještě připadá jako hrdina, který svou povinnost splnil za všech okolností, ale až ho příští týden bude Maartens navštěvovat a bude na rozdíl od něho vidět, bude toho pan Grook litovat.“

„A po měsíci?“ zajímal se Maassen.

„Brzy pochopíte, co obnáší život bez očí,“ obrátil jsem se na něho nevlídně. „Z toho si i největší tvrdáči dokáží dělat legraci sotva dvě hodiny – a přitom musí mít naději, že se jim zrak vrátí. Až začne pan Grook vidět, vsadím se, že se bude starat jedině o poctivou práci.“

To již jsme vcházeli kolem přimraženého vrátného do haly v přízemí klubu. Držel jsem Maassena za ruku, abych ho případně chránil, kdyby došlo k mele. Strážný Grook se právě telefonem dohadoval se šéfem, který mu ovšem nevěřil ani slovo. Že žádní démoni neexistují, byl jeho životní omyl, už v této chvíli by ho nezachránila ani automatická devítka v kapse jeho saka.

Dva polooblečené dívčí zajíčky, přimražené přímo v hale, jsme nechali za sebou. Tlustá bordelmamá vyhlédla pohoršeně ze dveří svého apartmá, aby dívky rázným hlasem postavila na nohy – a také se pomalu zhroutila na koberec. Profesor se zatím napojil na myšlenky Herta Ziijnaara. Zamčené dveře nebyly překážkou pro jeho znalosti karate. Zaprašťely a rozletěly se.

Hert Ziijnaar ztuhl přímo v objetí jedné ze svých krásek a nechápavě se na nás díval. Z ruky mu pomalu vypadl telefon. Zvedl jsem přístroj, zatímco profesor najisto sáhl do kapsy jeho odloženého saka pro pistoli.

„Pane Grook, dovolal jste se pozdě,“ řekl jsem do mluvítko. „Vybral jste si ale slepotu, rozumíte? Váš kamarád Maartens pozítří prohlédne. Vy ne.“

Vypnul jsem mobil a položil na postel. Jindřich teď zkoumal myšlenky pana Ziijnaara, kdežto já jsem se kolem nás rozhlížel tamarou. Vrátil jsem se zpátky do haly a přimrazil tam chlapa, gorilu ze Ziijnaarovy ochranky, dřív než ho napadlo začít křičet na poplach. Další muž sestupoval po schodech; byl to vyhazovač, jeden z ostřejších hochů. Nelitoval jsem ho, když se pod ním uprostřed schodiště podlomily nohy a začal se kutálet dolů jako pytel brambor. Zarazil se v polovině o zábradlí a zůstal ležet ve velmi nepohodlné pozici. Až ho odmrazíme, bude pořádně otlučený a přeleželý. Je to ale tvrdý hoch, přežije to.

„Pojď si taky přečíst tady toho dobráka,“ pozval mě profesor, abych se podíval do duše Herta Ziijnaara.

Jak jsem čekal, bylo to otřesné. Vlastně – bylo to ještě horší, než jsme čekali. O tomhle pan Maassen nevěděl, jinak by nás varoval a mohli bychom se na to

připravit. Bordel jsem už navštívil, ale vykřičený dům na kraji Ďáblic byl proti tomu jen vzorným skautským táborem. V přízemí a v patře se to nelišilo, ale tady měly službu jen krásky, které tu byly dobrovolně, pro výdělek. Ty se od našich pražských lišily nanejvýš cenou. Ziijnaarův klub měl ale další patro pod zemí. Sem bylo vstupné pětkrát dražší a každého zákazníka podle přání doprovázel kat v typické červené kukle, aby mu byl po ruce při „výslechu čarodějnice“. Byli to zkušení mučitelé, vyznali se v umění působit bolest, ale zbytečně obět nepoškodit. Právě zde končily dívky, nakupované novými otrokáři po okolních zemích. Nebyly tady dobrovolně a podzemní prostory se pro ně nestaly obyčejným bordelem, ale opravdovým peklem.

Ziijnaarův klub ochotně vyhovoval i nejhorším zvrhlíkům. Stěny i dveře podzemních kobek byly silné a utěsněné, takže jimi nářek mučených dívek nepronikal ven. Žádná místní prostitutka by v takových podmínkách dobrovolně nepracovala, proto našli jinou cestu – dívky ze zahraničí. Ale co bylo horšího, žádná z těch nešťastnic se neměla už nikdy vrátit mezi lidi. Všechny měly v kobkách – zemřít.

Ziijnaar dodržoval zásadu vyhovět úplně každému a kdo si usmyslel vybranou dívku doopravdy utýrat k smrti, musel za tuto zábavu – více zaplatit. Tihle zákazníci museli sáhnout do kapes hlouběji, ale bylo jich i při vysokých cenách dostatek. Kde jinde by se mohli sadisté tak dokonale vyžít? Byl to pro všechny dobrý obchod. Dodavatelé dostali peníze, Ziijnaarovi připadlo ještě víc. Ti nejhorší museli sice nejvíce zaplatit, ale měli to v pohodlí a bez starostí, co s mrtvolami. Ziijnaar perfektně zařídil všechno. Nepotřeboval žádné kostry zakopávané na zahradách, ani hroby, jen silný drtič odpadků a předimenzované odpadní potrubí. Prostitutky nahoře vůbec netušily, že jejich nešťastnější konkurentky dole nenazvou jinak, než – maso. Mladé nešťastnice, vylákané z dalekých domovů za vidinou bohatství, nebo prostě unesené, mizely v jeho sklepeních beze stopy. Přiváželi je obvykle tajně v noci, nikomu nechyběly. Několikery hranice stačily k zahlázení stop, zvláště když samy oběti zpočátku spolupracovaly se svými únosci a doma po sobě stopy pečlivě zametaly.

„To se mi snad jenom zdá,“ zaúpěl jsem, když jsem se od toho netvora odpoutal. Bylo proč. Sadistické vraždy, o nichž věděl, vyjadřovalo v této chvíli už dvoumístné číslo.

„Vždycky jsem tě krotil,“ pomyslel si profesor směrem ke mně ostřeji než obvykle. „Nejen proto, abys nedával špatný příklad Lucii. Ale co se děje tady, si plně zaslouhuje i tvůj pekelný oheň.“

„Co budeme dělat?“ zeptal jsem se ho také myšlenkou.

„Tvůj nápad, jak prodejným ženám znechutit povolání, byl docela dobrý,“ uvažoval. „Mohli bychom jej použít na horních patrech. Zdejší bordel se rozpadne sám, když mu bude chybět šéf. Ale to podzemí – to je strašné. Tam přece nejsou žádné kurvy – kromě chlapů, co hlídají a mučí ty nebohé dívky.“

„Mám nápad,“ řekl jsem nahlas a holandsky, aby mě slyšel i Hert Ziijnaar.

„Počkej, neříkej to před touhle kurvičkou,“ pomyslel si ihned ostře profesor. Myslel tím dívku, ztuhlou v objetí pod Hertem, která už byla málem přidušená váhou bezvládného šéfa a dívala se na nás se směsicí pohoršení, co si to dovolujeme je rušit,

a strachu, co jsme s nimi udělali. Nicméně měla by přežít a nemusela proto vědět, co uděláme s jejím šéfem.

„To podzemí má jeden jediný vchod,“ pomyslel jsem si jasně, aby mi profesor dobře rozuměl. „Nechal bych tam všechny katy i s jejich šéfem v pekelných plamenech. Pak bych zazdil schodiště. Chtěli peklo, mají je mít. Než je tam najdou, bude pozdě.“

„Pokud nejdřív vysvobodíme ty dívky, souhlasím,“ odtušil profesor. „Možná by stačilo pozvat sem policii. Co se tu dělo, skončí nejspíš pro hlavní lotry doživotním vězením.“

„Anebo taky ne,“ pokrčil jsem rameny. „Šikovnému právníkovi se podaří dokázat, že všichni dole plnili příkazy těch horších a ti nahoře o pekle dole nevěděli. Nakonec vyvážnou všichni s podmínkou, protože nejhorší vraždy se odehrály vždycky beze svědků a těla obětí se nenajdou. Soud potřebuje důkazy. Kde není mrtvola, jsou vrahové nevinní. V téhle zemi jsou lumpové zvyklí na benevolenci, jinak by se nemohli chovat jako zvířata. Nemám rád drogy ani jejich roznašeče, ale ti to dělají pro peníze, kdežto tihle peníze utrácejí jenom proto, aby mohli mučit a zabíjet – a to je na mě trochu moc.“

„Máš pravdu,“ ustoupil profesor. „Navrhuj tedy vzít to co nejrychleji odshora dolů. Co ale uděláme se zákazníky?“

„Některé bych spíš politoval, ale myslím si, že by měli i oni dostat díl pelyňku. Najisto počítám s pořádným trestem pro abonenty podzemního patra. A nebral bych to shora dolů, ale naopak. Nahoře všechny přimrazit, aby nikdo neutekl, ale teď bych běžel co nejrychleji dolů. Děje se tam právě něco strašného.“

Ještě jsme vcelku netušili, co tam dole objevíme, ale to nám jenom potvrdilo správnost našeho rozhodnutí.

„Dobrá, jdi tam – já to tu ohlídám,“ odtušil.

„A toho tady mi přenech,“ promluvil jsem nahlas holandsky. „Víš dobře, že plameny pekelné umím vyvolávat nejlépe.“

Kurvička pod tělem Herta Ziijnaara v duchu zaúpěla, ale i její šéf trochu zesinal. Vzal jsem za ruku pana Maassena a vyvlekl ho z pokojíku. Trochu se zpěchoval, ale podvolil se.

„Pojďte se podívat, čemu jste pomáhal,“ obrátil jsem se na něho – a jen mimochodem přimrazil dalšího zákazníka, který právě vstoupil hlavním vchodem a udiveně se rozhlížel po vstupní hale. Když mě spatřil, ulehčeně si oddechl, že tu jsou i jiní lidé, než nehybně ležící. Dříve než si ten bodrý muž uvědomil svůj omyl, připojil se k ostatním. Šli jsme dál do míst, které Hert Ziijnaar nazýval – Peklo.

Vchod do podzemí byl vzadu. Jeho dveře byly symbolicky pomalovány červeně a černě satanskými symboly a pentagramy. Nahoře se zlatými gotickými písmeny skvěl nápis z Dantova pekla – „Zanech vši naděje“. Pro zákazníky příjemně lechtivý úvod pekla dole, pro dívky, které sem přivázeli v noci, skutečný konec nadějí. Kolik jich už překročilo tento práh? Ani Hert Ziijnaar si to přesně nepamatoval. Ale věděl jsem, že ještě žádná nevyšla stejnou cestou nazpět.

Otevřel jsem dveře. Za nimi bylo poměrně úzké schodiště do hlubiny, ale také vrátnice, odkud se na mě ihned osopil pekelný klíčník. Měl tu zadržet každého

nepovoláného, včetně opilých zákazníků z vyšších pater, kteří by sem zabloudili čistě náhodou. Mohla sem vtrhnout i policie a několikrát se to už stalo. V takovém případě ve sklepení objevila pouze police plné láhví správně vychlazených vín. Pekelné hosty musel přivést některý z dveřníků. Klíčník pak stiskl tajný vypínač a tichý motorek odsunul masivní betonovou stěnu na kolečkách, dokonale zakrývající mnohem větší podzemní prostory Pekla.

„Tady je sklep,“ pokusil se mě zastavit klíčník. „Pokud chcete nápoje, přinese vám je sklepník. Nechcete si přece zlomit na schodech nohu, klouže to tam.“

Byla to poslední slova v jeho životě. Vzápětí se nám jen lehce uklonil a úslužně nám stiskl tajný spínač, otevírající bránu do pekel. Pak se pozvolna složil na podlahu vrátnice. Až ho ochromení přejde, zmůže se už jen na – nelidský řev.

„Jdeme, pane Maassen,“ táhl jsem svého zajatce dolů.

„Nerozuměl jste? Tam dole je přece jenom vinný sklep, co tam chcete dělat?“ bránil se. „Je tam jen víno, nic víc.“

„Mýlíte se – a dost krutě,“ táhl jsem ho dál. O upřímnosti jeho slov jsem nepochyboval. Většina zaměstnanců, Erotic clubu dříve nebo později sešla se sklepníkem do sklepa, aby je nenapadlo vyzvídat. Dole přece byly jenom láhve a o ty se staral sklepník. Maassen byl proto jaksepatří překvapen otevřenými vraty, za nimiž pokračovala rudě osvětlená chodba. Pekelné symboly zde byly větší a barevnější než nahoře. Obrazy nahých čertů i čertic, úpících hříšníků a hříšnic, byly vypočítané, aby rozdmýchávaly erotickou náladu všech – kromě obětí.

Tvrdým bootstrapem jsem přimrazil prvního kata, který se nám přišel nabídnout jako průvodce, jakmile se začal otvírat betonový tajný vchod. Okamžitě jsem strhl pana Maassena do nejbližšího výklenku. Věděl jsem, že jiný chlap vyskočil od obrazovky a vyběhl za námi, v ruce automatickou pistoli. Jako jediný pochopil, že nejsme zákazníci. Na chodbě se však nerozhodně zastavil. Neviděl nás a už jsem mu k tomu nedal příležitost. Sykl jsem, pistole vypadla z jeho tuhnoucí ruky a on se pozvolna sesunul na koberec tlumící zvuk jeho pádu.

Strážní byli vyřízeni, zbývali ostatní. Dotáhl jsem pana Maassena na konec chodby a prudce rozrazil těžké, na vnitřní straně silně vypoštěřované dveře.

Zákazník, kat i oběť ztuhli v nepřírozených pozicích. Po několika vteřinách se jako první začal lámat v pase kat. Byl bez kukly, ale s úzkou maskou na očích, takže na něm byly nápadné hlavně obrovské svaly. Těžký bič mu vypadl z ruky a dopadl na kamennou podlahu, jen to kovově cinklo. Vzápětí se na zem bezvládně sesunul i kat. Úplně nahý zákazník upustil z ochromené ruky nůž, kterým trýznil nebohou dívku. S udiveným výrazem se zvrátil na bok vedle stejně ochroměného kata. Dívka jako jediná ze tří upadnout nemohla, ačkoli neměla žádné vlastní myšlenky – byla bez sebe. Silnými provazy byla za ruce pevně připoutána k mučícímu žebříku. Neměla na sobě nic kromě svých dlouhých vlasů a po celém těle jí tekla krev z mnoha ošklivých ran, způsobených zákaznickovým nožem.

Věděl jsem, že se tu děje něco strašného, ale v pekelném rudém světle se mi to zdálo ještě horší. Tohle už snad ani nejsou lidé! vykřiklo to ve mně. Pustil jsem ruku pana Maassena a přiskočil k dívce. Byla zesláblá ztrátou krve, nevěděla o světě. Podle myšlenek jednoho kata jsem našel na chodbě lékárničku, ale obvazů v ní bylo málo. Byl tam spíš koňak – některým začátečníkům se totiž občas udělalo nevoľno,

když uviděli opravdovou krev. Stranou byl ale malý příruční bar, kde si zákazníci i kati si po vykonaném díle rádi dopřávali. Zabavil jsem tam aspoň několik čistých ubrousků. Maassen se zatím opíral o stěnu – a úporně zvracel.

„O tomhle jste nevěděl?“ udeřil jsem na něho, ačkoliv mi to bylo dávno jasné. Maassen byl jen dodavatel, o dalším osudu zboží neměl ani potuchy. Stál tady jako hromádka neštěstí, ohromen a zděšen poznáním, čemu napomáhal.

„Tohle... tohle...“ koktal, nebyl schopen ze sebe dostat ani souvislou větu.

„Namočte ten hadřík do vody,“ podal jsem mu ubrousek a ukázal na kbelík s ledovou vodou, z níž vyčnívalo hrdlo od láhve šampaňského. Podal mi to, ale hned se zase odvrátil, ačkoliv už neměl ani co zvracet.

Začal jsem ubohé dívčí tělo omývat a na jeho rány přikládat ubrousky, abych zastavil krvácení. Musel jsem šetřit obvazy, bylo jich příliš málo. Nasadil jsem jí čelenku a pokoušel se vypomoci zevnitř. Dosáhl jsem toho, že se cévy prudce stáhly a rány krvácely méně.

„Človče, nestůjte tady!“ vykřikl jsem na pana Maassena. „Utíkejte nahoru a přineste všechna prostěradla a ručníky, co kde popadnete. Budete je trhat na obvazy, jasné?“

„To je... to je hrůza...“ vydechl. „Už... už jdu. Mám to říci nahoře vašemu... příteli?“

„Nemusíte,“ usekl jsem. „Ví o tom, ale nemůže nám přijít na pomoc, má jiné problémy. Do haly raději nechoďte, bude se tam střílet.“

Samozřejmě mě napadlo zavolat profesora, ale zatímco profesor zamykal nejprve hlavní a pak i zadní vchod, aby do „Erotic clubu“ nepřicházeli další zákazníci, dva muži Ziijnaarovy tělesné stráže objevili svého bezvládného šéfa. Gorily sice nechápaly, co se tady děje, ale pro jistotu vytáhly pistole a byly ve střehu proti všem zvukům z haly. Ve chvíli, kdy jsem varoval Maassena, byl už ale klid. Obě gorily právě padaly na zem, jedna přes druhou. Teprve pak do haly vešel profesor. Jakmile démon o protivnících ví, kdežto oni o něm ne, nepotřebuje ani smrtící zbraň.

Já jsem zatím obvazoval dívku. Byla teď oblečená v bílém – ne v šatech, ale v obvazech, ale byla na tom vlastně lépe než její trýznitelé – neboť bude zachráněna, kdežto oni se už z pekelného podzemí živí nedostanou. Jejich osudy se díky našemu zásahu vymění.

Maassen se zatím přihnul se dvěma čistými prostěradly. Poručil jsem mu roztrhat je na pásy a otevřel další dveře. Tady to naštěstí nebylo tak horké. Zákazník se spokojil s týráním dívky bičem a teď se chystal její bolestí roztrfesené tělo obejmout, aby se ještě více rozvášnil. Místo vášně ho potkalo něco, co jistě nečekal. Sesypal se náhle na kamennou podlahu a udeřil se do hlavy tak prudce, že ztratil vědomí. Podobně dopadl i kat, který všemu se založenýma rukama mlčky přihlížel.

Ještě jedna mučírna byla obsazená, ale uvnitř nebyl kat, jen zákazník a jeho oběť. Přišli jsme pozdě, pekelný obřad už končil. Dívka byla bez vědomí, na těle měla desítky pruhů od biče, ale aspoň žila. Tlustý chlap byl zřejmě správně uspokojený, ale poslední, co spatřil, byla tvář indického rákšasa. Omdlel jako špalek a zůstal ležet.

Jen velmi nezřetelně jsem zachycoval obsah jeho paměti. Chlap byl opilý, v jeho mozku to neustále jiskřilo. Dozvěděl jsem se však, že přede mnou leží – vysoce postavený policejní důstojník! Potěš pámbu, aby to měl nakonec tenhle syčák vyšetřovat! Musel jsem to hned za tepla sdělit profesorovi. Nezdálo se, že by ho to překvapilo, ale nadšen nebyl. A to měl v úmyslu využít zdejší policie! S tím byl samozřejmě konec.

S bledým Maassenem jsme bezvládné dívky vynesli z cel na chodbu a přikryli je prostěradly, která přinesl profesor, neboť už skončil pacifikaci nadzemní části klubu. Naopak v náruči přinesl bezvládného Herta Zijnaara. Byl při vědomí a s hrůzou nás pozoroval.

„Ano, zanech vší naděje,“ řekl mu přísně profesor, když ho nahého nesl dveřmi s tímto nápisem. Herta Zijnaara položil na koberec a spolu se mnou ještě jednou zkontroloval stav zmučených dívek. Zdálo se, že se za chvíli jedna a možná i dvě proberou, jen třetí byla ztrátou krve a bolestí příliš zesláblá.

„Vyneste tady tu nahoru a počkejte na nás,“ poručil jsem panu Maassenovi. Pomohl jsem mu zvednout dívku, která na tom byla nejlépe. „Neuklouzněte s ní na schodech.“

Obrátil jsem se k dalším dveřím. Byla za nimi pekelná kancelář správce duší, dalšího kata, co hlídal uvězněné. Nečekal nás, hověl si na pohovce, ale jakmile jsem vtrhl do jeho pracovny, ochotně vyskočil. Předpokládal, že jsem další zákazník a chystal se nabízet mi své zboží, ale pak si náhle uvědomil, že přicházím bez dveřníka. Hrábl ihned po pistoli, ale byl pomalejší. Zvrátil se naznak na pohovku, jako kdyby jen pokračoval v siestě.

Věznice byla temná zatuchlá místnost s devíti dívkami na samém pokraji šílenství. Žily v děsivém napětí a věděly už, že je čeká další hrůza a mučení. Byly oblečené v roztrhaných hadrech, neboť některým zákazníkům dělalo dobře, když mohli ty cáry cupovat na kousky přímo na těle obětí. Jakmile jsme vstoupili, automaticky se rozsvítilo světlo. Dívky vyskočily a začaly naříkat. Považovaly nás za trýznitele, ale bránit se nemohly, neboť byly těžkými řetězy pevně za nohy nakrátko přikovány ke stěnám. Tady je jejich zákazníci obcházeli, jen si z nich mlsně vybírali, která se jim zlíbí, aby ji vzápětí – krutě zmučili.

„Policie!“ vykřikl jsem. Nebyla to pravda, ale účinkovalo to. Všechny ztuhly a přestaly naříkat. To slovo pro ně přece znamenalo, že asi budou – vysvobozeny! Na druhou stranu se tomu neodvažovaly věřit. Nevěřily nám, obávaly se, že je jdeme také týrat, jako zatím všichni v tomto pekle. Kdyby některá věděla, že jeden jejich mučitel je policejním důstojníkem!

Obešel jsem je se svazkem klíčů, sebraným žalářníkovi. Chvatně jsem odemykal zámky a uvolňoval jim nohy. Některé je měly od těsných okovů po kotníky rozedřené, ale na drobné rány nehleděly – čekaly přece mnohem horší bičování. Oznámil jsem jim, že půjdeme nahoru do haly, kde by měly počkat na auto, kterým je odvezeme. Na chodbě jsem vzal do náruči tělo nejvíce zmučené dívky, ovázané a dosud bez sebe, profesor se postaral o druhou, která se už probouzela. Šel jsem napřed, dívky vyplašeně cupitaly za mnou a profesor ten děsivý průvod uzavíral.

Nahoře jsme zastihli Maassena. Staral se o třetí dívku, která se zatím probírala a vděčně přijala nápoj, který jí donesl z nejbližšího minibaru. Shromáždili jsme dívky

před barem a hned jsme jim dali alespoň napít. Maassenovi už trochu otrnulo a ochotně přijal úkol obstarat něco k jídlu. Bar byl dobře vybavený a nedalo mu práci ohřívat připravené jídlo v mikrovlnce. Jen trochu vadilo, že mikrovlnka nebyla alespoň desetkrát větší. Pro chuděrky děvčata to bylo po dlouhé době první pořádné jídlo. Dole je krmili rozvařenými bramborami a zbytky shora, bylo to jídlo jako pro prasata.

„O pekle dole jste nevěděl, že?“ obrátil jsem se opět na něho přísně. „Ale přispěl jste k tomu. Vidíte sám.“

„Na mou čest – ne!“ vykřikl s nefalšovanou hrůzou, že si ho spojuji s něčím takovým. „Kdybych to věděl, nikdy...!“

„Pomozte nám tedy,“ zmírnil jsem přísný tón do vlídnějšího. „Člověče nešťastná, když vidím, jak rád byste to napravil, ani se mi nechce vás ještě trestat.“

„Bral bych raději jednu do zubů,“ otřásl se. „Minuta tam dole byla horší než pořádná nakládačka. Měli jste mě raději oslepit, ještě než jste mě brali s sebou...“

„Dobrá. Pomůžete-li nám ještě trochu, smažeme to,“ řekl jsem za souhlasu profesora.

„Kdo se opravdu chce napravit, toho trestat nemusíme,“ přikývl Jindřich. Zůstal potom s ním, uklidňoval osvobozené dívky a hlídal. Já jsem se ještě na chvíli vrátil dolů, do pekla. Cestou po schodech jsem s sebou vzal i pekelného klíčníka. Patřil k tomu peklu, věděl, co se dole děje, nebylo by spravedlivé, aby nesdílel osud ostatních katů – i s majitelem téhle hrůzy. Pečlivě jsem zkontroloval, zda tu někde nezůstala nějaká další oběť, ale žádná tu už nebyla. Rychle jsem znovu prošel myšlenky katů. Zjistil jsem, že poslední vražda se odehrála před pouhými třemi dny, kdy právě ten sadista, který se dnes chystal zahubit další dívku, zavraždil svou minulou oběť. Správce se o mrtvé tělo postaral – odklizení mohutným drtičem odpadků mu trvalo čtvrt hodiny. Veškeré stopy zmizely, jen jeden pár okovů ve vězení zůstal prázdný. Měl být brzy obsazený další avizovanou zásilkou, která naštěstí nedorazí.

Jen jako záblesk jsem u správce zachytil myšlenku, která ho napadla při práci s drtičem. Litoval, že nemůže prodat maso, které tady neúčinně mizelo v kanálu. Pravda, byl to bývalý řezník, ale pro všechny tyhle bestie nebyly zajatkyne více než kusem masa. Lidožrout... to bylo poslední, co tady ještě scházelo! Nemělo cenu litovat žádného z těchto netvorů.

Tři zákaznicky jsem přivázal na místa jejich obětí. Budou viset za ruce a jejich těla bude spalovat pekelný oheň. Kati jim nepomohou, budou šílet vlastní bolestí. Vzal jsem jim jejich mobilní telefony. Další telefonní přístroje byly připojené jen jako místní – ven se s nimi nikdo nedovolá. Zůstanou tady – jako v rudé hrobce.

Nejhůře se mělo vést nejvyššímu šéfovi. Položil jsem ho na podlahu vězení místo dívek a přikoval mu ruce i nohy ke stěně. Klíčky jsem odhodil na opačný konec místnosti – nikdy na ně nedosáhne. Pak jsem mu uvolnil přimražení, aby mohl nerušeně křičet. Polštářované dveře zůstanou dokořán – jen ať se ti netvoři navzájem dobře slyší!

Pak jsem všem bez rozdílu vyvolal rychle sílicí pekelný oheň a dříve než začal naplno působit, opustil jsem vězení se slovy: „Zanechte vši naděje!“

Zoufalý bolestný řev šéfa se začal mísit s kvílením jeho poskoků i zákazníků. Provázen jejich naříkáním jsem rychle vyběhl nahoru po schodech. Ve vrátnici jsem zapnul vypínač a počkal, až těžký betonový blok po kolejničkách popojede a neprodyšně dosedne na těsnění. Bolestný řev zeslábl a umlkl, jen velmi vzdáleně jsem jej slyšel skrz ventilační potrubí. Pro jistotu jsem potrubí ucpal polštářem z nejbližšího pokoje. Dole snad bude vzduchu dost, aby se předčasně neudusili. Konečně bylo ticho, jen svým zbystřeným sluchem jsem zachycoval velice slabý nářek z podzemí. Člověk tady neuslyší nic. Dole je opět jen vinný sklep, kde to už policie zná. Co by tam ještě dělala?

Pak jsem vypnul hlavní pojistky motoru a prudce trhl za kabel přívodu elektřiny. Vytrhl jsem jej hned u pojistek a na druhé straně až kdesi daleko v trubce. Svinul jsem jej, aby nikdo neobjevil existenci tajného vchodu pod budovou. Právě tak jsem utrhl kabel pod rozvodnou deskou místních telefonů, ten co vedl dolů. Počítal jsem s tím, že sem policie co nejdříve přijde – nadělali jsme v bordelu pana Zijnaara paseku, na jakou tady nezapomenou. Ale tady, tady přece není nic než studené láhve vína...

Možná někdo časem objeví pekelnou mučírnu a vysvětlí, co se dole v podzemí stalo, ale nebude to včas. Ostatně i kdyby Peklo objevili zítra a vězně vysvobodili, všichni do měsíce zemřou. Pekelný oheň bude vysoko nad zkušenostmi holandských lékařů a rychle postupující rakovina dílo zkázy dokoná. Nepřál jsem jim ale, aby je našli. Čekala je jistá smrt, jenomže na nemocničním lůžku by byla mnohem milosrdnější, než v rudém světle podzemních mučiren.

Učitel

Vraceli jsme se do Čech. Profesor jel vpředu v mercedesu, já jsem za ním řídil mikrobuse Herta Ziijnaara, plný dívek. Byly už opět slušně oblečené – trochu jsme probrali šatníky jejich kolegyně z prvního patra. Každá si mohla vybrat, co se které líbilo – majitelky oblečků nebyly ve stavu, aby mohly protestovat. Dívky z pekla ale nebyly marnivé – třásly se jen aby mohly ten dům hrůzy opustit a hadříky je nechávaly chladné. Museli jsme je povzbudit. Tvrdil jsem, že je neoblečené přes hranice nedostaneme. Až pak pobraly ze skříněk nějaké šaty, aby se aspoň trochu slušivě oblekly.

Pracovnice horního patra měly pokojíčky vybavené, našli jsme tam i kufry. Maně jsem si vzpomínal, co všechno jsem musel mít jako dítě v táboře. Dvoje tepláky, kapesníky, čtvery trička, povinné holínky... Nakonec jsme s profesorem navrhli seznam, co všechno musí mít každá v kufru. Nevšímalí jsme si zděšených pohledů přimražených majitelek a pomáhali jsme jejich věci balit potřebnějším dívkám. Řekl jsem žertem, že to je vlastně humanitární pomoc, ale profesor okřikl i mě.

Po dlouhé době se probrala i ta, co na tom byla nejhůře. Když zjistila, že je po všem a že se všechny chystají utíkat co nejdál od Pekla, jen se usmála. Teď ležela na zadním sedadle mikrobuse, dvě jiné se o ni obětavě staraly. Mezitím nastala tmavá noc, ale žádná nedokázala usnout – já jsem naštěstí spát nepotřeboval. Jeli jsme sami po téměř prázdné dálnici, ale žádné z cestovatelek nebylo do zpěvu. Ten výlet je přišel draho – stál je víc nervů, než si dokázaly představit. Pološeptem si sdělovaly své dojmy, zejména vzpomínaly na ty, které byly jako pokaždé vyvlečeny, ale už se nikdy nevrátily.

„Co budete dělat?“ zeptal jsem se jich, abych obrátil jejich zájem do budoucna. Jedna se ostýchavě přihlásila a začala povídat, ale já jsem chytal myšlenky všech. Upřímně řečeno, víc utrpení jsem si nedokázal ani představit. Čtyři z nich byly unesené proti své vůli, ostatní jely na západ v naději, že tam najdou šťastnější zemi. Místo ráje našly peklo.

„Bola to drahá skúsenosť, hej?“ zeptal jsem se Marienky, když skončila své vyprávění.

„Naozaj – hrozná,“ přikývla. Pak začala vyprávět Táňa Medovarova. Mluvila pomalu, aby jí všechny rozuměly, nemusel jsem ani překládat.

Policejní auto nás minulo bez povšimnutí. Ani na hranicích doklady nechtěli. Žádná je samozřejmě neměla, ale i kdyby je požadovali, nemínili jsme se zdržovat, syčivá domluva profesora by zapůsobila; celníci by nám zasalutovali a ztratili by o nás zájem. Přestali jsme se starat, aby naše zásahy do podvědomí neuškodily nevinným. Teď šlo o rychlost a zákony nás nesměly zdržovat.

Profesor vpředu zrychlil, já jsem se držel v těsném závěsu. Projížděli jsme Německem, ale viděli z něj jen dálnici. Maďarka se dala ukolébat – nerozuměla ostatním, takže usnula jako první a další se k ní postupně připojily, ale většina stále bděla.

„Ako sa vám pošťastilo nás nájsť?“ osmělila se Marienka a zeptala se mě přímo.

„Zachytili jsme auto s jinými dívkami,“ vysvětloval jsem jí i všem, které ještě nespaly.

„Ako – zachytili?“

„Zjistili jsme, že někdo vozí v zavřených autech nedobrovolné pasažérky,“ pokračoval jsem v objasňování. „To nám stačilo.“

„Kto stě – vy? Vy nie stě polícia, hej?“

„Objevila je Lucie,“ řekl jsem. „Vděčíte jí, že jsme šli po té stopě dál. Vysvobodili jsme nejprve ty z auta, pak jsme se dozvěděli, kam je chtěli vézt a řekli jsme si, že by bylo dobré podívat se i tam. Přijeli jsme tak rychle, jak to šlo – i když to pro některé z vás bylo pozdě.“

„A čo je s tými d'alšími, čo stě oslobodili?“

„Většina už je zpátky doma,“ ujistil jsem je. „Která se budete chtít vrátit, budete to mít nejlhčí. Dovedeme vás až domů a tím to skončí.“

„A môže niektorá něhciet?“

„I to se může stát,“ přikývl jsem. „Jednu prodali její nevlastní rodiče – ta domů nechce a nedivím se jí.“

„A čo s ňou budě?“

„Něco už vymyslíme,“ ujistil jsem ji. „Zabývají se s tím Lucie s Hankou. Nebojte se, postaráme se o všechny, i o vás.“

„A kto stě, že sa o nás tak zaujímátě a nie stě polícia?“

„Kdybych vám to řekl, polekaly byste se.“

„Naozaj verítě, že sa zlakněme? Dobře vietě, kde zme boli! Móže byť niečo horšieho?“

„Naozaj, Marienka,“ usmál jsem se přes rameno. „Víte, říkáme si démoni. Všimly jste si, jak rychle jsme s vašimi vězniteli zatočili? Umíme lidi přimrazit, ale i zabít. Nejhorší katy, co vás dole ve sklepě mučili, jsme potrestali plameny pekelnými. Ano, dovedeme to. Nejsou vidět, ale pálí. Ti chlapi dole jsou ještě naživu a strašně trpí, ale kdo je lituje, měl by vědět, že si to plně zasloužili. Ostatní nahoře se pozvolna proberou ze strnulosti. Jsou tam sice také děvky a děvkaři, ale pro nás to byla menší vina.“

„Naozaj stě diabli?“ zarazila se.

„S d'ábly si nás neplet',“ usmál jsem se na ni. „Dáblové, to je zlo. My démoni jsme více lidé a můžeme být i lepší než lidé – alespoň se o to snažíme.“

„Myslela som si, že je to to isté.“

„Není,“ řekl jsem. „A nelamte si s námi hlavu, důležité je, jak se k vám chováme, ne?“

„Naozaj. Diabli boli támti.“

„Dalo by se to tak chápat,“ přikývl jsem.

Další hranice – profesor zastavil a vyjednal nám volný průjezd. Vzpomněl jsem si, jak jsem se dřív bránil používat lidský bootstrap. Teď jsme omámili a zhypnotizovali několik lidí najednou a nevadilo mi to. Říká se, že účel světí prostředky – pod tím heslem bylo napácháno nejvíce zločinů od středověku po současnost. Náš účel byl také jasný – šlo o pomoc v nejvyšší nouzi, ale nesměli jsme ublížit nevinným, jinak by to ztratilo smysl. V Zijnaarově erotickém klubu jsme vydali několik lidí smrti? Ano, ale právem. Poberali jsme několika kurvičkám šaty

a zabavili veškeré peníze v bordelu? Ano, jako součást trestu a nezbytnou pomoc potřebným, stejně jako Ziijnaarův mikrobus. Všechny jsme ochromili, několik chlapů dočasně oslepili, většinu pracovníků dali do hlavy doménu, která je v dalším zaměstnání ztrapní až znemožní? Nic z toho nebylo proti našemu kodexu – ani zhypnotizování několika nevinných celníků.

Jediné, co nás nechávalo v nejistotě, byl osud Maassena. Naše první setkání s ním bylo setkáním s otrokářem. Pravda, zpočátku mu nevadilo vozit nedobrovolně uvězněné dívky do nevěstince. Darebák i vrah to nepochybně byl, Hert ho pod nátlakem donutil jednu z dívek zabít, ale ten nátlak mohl být polehčující okolností. Maassen si uvědomoval, jakému pánu slouží, jen nevěděl, jak z toho ven. Tam dole v Pekle snad pochopil, že má poslední příležitost vytrhnout se z hrozného vlivu a musí za každou cenu skončit. Až potom se upřímně obrátil – a významně nám pomáhal. Uznal, že zasluhuje přísný trest – a právě proto už nebylo nutné ho trestat. Na odchodu jsme se nakonec rozhodli pomoci mu. Ochromené prostitutky i zákazníci ho viděli s námi a kdyby došlo k vyšetřování, identifikovali by ho. Dostal by se do maléru, zejména až vyjde najevo osud účastníků posledního jednání tragédie v podzemním Pekle. Obešli jsme proto všechny ochromené a pozměnili jim v paměti obraz nás všech – každému jinak, takže se na žádné podobě neshodnou, což jakékoliv pátrání zmaří. Maassen pak odešel jakoby nic; slíbil nám při loučení, že ode dneška nezavádí ani malíčkem o nic, co by byť z dálky vypadalo jako levota. Mohli jsme mu věřit? Řekl bych, že ano.

Mercedes opět zrychlil. Tamara profesora Jindřicha lehce obsáhla prostor dálnice před námi s výsledkem: volno. Přidal jsem plyn také. Auta jela v těsném závěsu na Prahu. Za mnou už většina děvčat oddychovala – člověk potřebuje spánek i po tak strašném období. Možná víc než jindy.

Autá zajela do zahrady naší vily. Mikrobus zůstal venku, do garáže se nevešel a kromě toho tam byl dodávkový ford, prostřílený vějířem ruských kulek. Ještě jsme nestačili průstřely zaretušovat, ale než to dáme do opravy, musíme, umiňoval jsem si.

První k nám přiběhla naše přátelská doga. Od chvíle, kdy na nás zákeřně vyskočila ze tmy s úmyslem trhat, ji už Lucie stihla zpacifikovat na neškodné, mazlivé zvířátko. Kéž by to samé šlo udělat i s lidskými bestii – bohužel, člověk má vlastní vůli. U vchodu nás vítala i Hanka. Spolu jsme odvedli dívky nahoru, kde jsme se pozdravili s další vítanou návštěvou: Růženou, Vlastou, Lucií i s učitelem Randákem. Dvě dívky z poslední zásilky pro Holandsko ležely nahoře v ložnici, ale probudily se, jakmile jsme k nim začali přidávat další přírůstek z Holandska. Tyto dívky byly skutečně k smrti unavené a potřebovaly si od všeho odpočinout. Rozložili jsme je kam to šlo, dokonce jsme museli nouzová lehátka improvizovat i z polštářů křesel. Pak teprve jsme se, už jen my démoni, přivítali u stolu v jídelně. Hanka s Lucií pro nás připravily jídlo – ne že by to byla ženská práce, ale rozuměly tomu nejlíp a kromě toho byly teď z nás všech nejčerstvější.

„Máme všechny – co to přežily,“ referoval jsem.

„Co s nimi budeme dělat?“ zajímala se Hanka.

„Nevím. Některé se mohou vrátit domů a s těmi to budeme mít nejjednodušší. O ostatní se zkusíme také nějak postarat. Ne že bychom je měli mít trvale v opatrování, ale můžeme jim zajistit start do lepšího života. Opatřit jim dokumenty, sehnat byt, doplnit vzdělání a pomoci najít poctivější zaměstnání. Sen o snadném výdělku je přišel draho, ale samy pochopí, co dál. Holandská auta patřila Ziienaarovi. Pomohou nám odvézt dívky domů a pak je buď zničíme, nebo necháme v Rusku. Jsou vlastně kradená, ale vracet je není komu. Pojedeme-li se třemi auty, snad si na nás ani silniční piráti netroufnou.“

„Ti, co přepadli mě, to určitě nebudou,“ odušila Lucie. „Nemají čím mířit. Oči mají, ale nevidí, ruce mají ochromené. Leda by to byli jiní – ale rozhodně bych žádným darebákům neradila začínat si něco s námi.“

„A ostatní? Myslím ty v Holandsku?“ starala se Hanka.

„Většina zaměstnanců i návštěvníků Erotic clubu se už jistě vzpamatovala,“ tvrdil jsem. „Jen hlavního zločince a jeho společníky jsme odsoudili k smrti. Na našem místě byste s tím trestem také souhlasili.“

„Možná ano,“ přikývl učitel Randák. „Ale vážení přátelé, já si vzdor vašim úspěchům myslím, že na to všechno jdete naprosto špatně – už od samého začátku.“

Tím mě úplně vyvedl z konceptu. A nejen mě.

„Myslíš, že jsme neměli vůbec zasahovat a ponechat věcem dosavadní průběh?“ podivil jsem se. „Nevím – děvčata nahoře budou určitě jiného názoru!“

„Ne, o tom Holandsku nepochybuji,“ zavrtěl rychle hlavou starý učitel. „Předpokládám, že jste jednali krutě, ale i spravedlivě. Dokonce si myslím, že bude nutné podobně zakročit i proti zbývajícím gangsterům, kteří se na tom podíleli a podílejí a mají pro holandské peklo připravené další oběti. Holanďany jste zneškodnili, jejich dodavatelé by si jistě brzy našli jiné místo, kam ty nešťastnice vozit; těžko očekávat, že by se dali na cestu pokory. Bylo by jistě chybou to nedokončit. Chybu děláte úplně jiného druhu.“

„Jakou?“ zeptal se ho profesor Jindřich.

„Ty jsi to všechno vytvořil,“ obrátil se Randák na něho. „Po biologické stránce to bylo geniální, v tom se shodujeme. Ale po lidské stránce – zkrátka, zklamal jsi.“

„Jak to myslíš?“ naježil se trochu profesor.

„Zanevřel jsi na lidi, málem jsi všechno zkazil. Nepotkat Vlastu, nikomu bys to nedal.“

„Opravdu si myslíš, že jsou všichni lidé vhodní pro naše možnosti?“ vybuchl Jindřich.

„Všichni jistě ne,“ souhlasil Randák. „Jenže ty jsi hned rezignoval na celé lidstvo – a to už rozhodně nebylo spravedlivé.“

„Hledali jsme s Vlastou celé měsíce, než jsme mezi lidmi našli Hanku,“ argumentoval dotčeně Jindřich. „Pak to urychlila Vlastova tamara, ale i nadále bude trvalý problém objevit vhodného člověka.“

„A což takhle: nehledat, ale – vychovat?“ nadhodil starý učitel. „Víte, je krásné, že jste se všichni dali na léčení, je to záslužná činnost, ale zdaleka ne ta hlavní.“

„Co by mohlo být užitečnější než lékaři?“ zeptal se opět trochu podrážděně profesor.

„Já vím,“ přihlásila se Lucie jako školáček, ale tak vážně, že se ji nikdo neodvážil přerušit. „Taky si myslím, že důležitější budou učitelé.“

Dívali jsme se na ni nedůvěřivě. Ačkoliv – měla pravdu, stejně jako učitel Randák.

„Podívejte se,“ pokračoval. „Vlasta za rok v jednom městě zruinoval soukromé lékaře, málem přivedl k bankrotu nemocnici; kdyby jí nenechal porodnické oddělení, položila by se. Růžena se rozhodla tu mezeru vyplnit a založit vlastní soukromou porodnici – nemocnice má tedy odzvoněno úplně.“

„Zaměstnáme všechny sestry,“ vyskočil Vlasta na obranu. „Porodnice bude potřebovat více sester než praktická část. Už proto, že se démon nemůže příliš přibližovat k miminkům, aby jim neublížoval pouhou blízkostí.“

„Jistě,“ přikývl Randák. „Něméně se tím zbytek bývalé nemocnice položí. Možná levně skupíte budovy a budete v tom pokračovat už jen sami.“

„Na to nebudeme mít dost peněz,“ zachmuřil se Vlasta.

„To je vina zdravotně pojišťovací byrokracie, ale to se jistě časem změní,“ pokýval hlavou Randák.

„Kéž by!“ vzdychla si Růžena.

„Jenže to znamená, že dva doktoři démoni postačí na celé město. Možná byste se shodli i čtyři a střídali byste se na dovolenou; nebudou-li dva další ordinovat do pěti kilometrů odtud jako Lucie v Morašíně. Zahájili jste úplný převrat ve zdravotnictví. Nic proti tomu, jste lepší. Vy ale ten obor změníte na pár ambulancí a tisíce dosavadních lékařů si budou muset hledat zaměstnání. Kolik démonů potřebuje Praha, aniž by si překáželi? Deset? Patnáct? Kolik vás bude zapotřebí, abyste zajistili odpovídající lékařskou péči pro celé Čechy?“

„Možná dvě stě,“ odhadoval Vlasta zaraženě.

„Co dosavadní armáda lékařů a sester? Menší část se snad podaří přeměnit v demony, kde jinde byste našli tak obětavé, vnímavé lidi? Ale – ani pak nemohou všichni zůstat lékaři.“

„Všichni zdaleka vhodní nebudou,“ opáčil na to zamračeně profesor. „I mezi špičkami znám pěkných pár – kryš.“

„Učitelů ale bude potřeba více,“ opáčil Randák. „Má-li být jejich práce efektivní, měl by na každých patnáct žáků připadat alespoň jeden.“

„To víme,“ souhlasil profesor Jindřich. „Ale není snad nutné, aby byli učitelé démoni.“

„Je strašlivá chyba, že nejsou,“ řekl důrazně Randák.

„Proč?“ opáčil profesor. „Myslíte si, že naučí více?“

„Nejde přece o to, aby učitel démon naučil děti více,“ řekl Randák s přesvědčením o své pravdě. „Učitel má důležitější úkol. Měl by především připravovat nové demony.“

„To není nutné,“ zavrtěl hlavou profesor Jindřich. „Všichni víme, jak snadno se démon naučí všemu co kdy potřebuje. Každý z nás může být současně odborníkem v mnoha oborech. Celou lékařskou vědu si nalijeme do hlavy za jednu noc. Kdo se chce zabývat radiotechnikou, zvládne ji za druhou. Naopak si myslím, že učitelé vyhynou dříve než lékaři. Jak jsme zjistili, kdo má procesor, učitele nepotřebuje vůbec.“

„Naprosto klasicky jste mě nepochopil,“ usmál se Randák. „Neřekl jsem přece učit, ale připravovat. Shodli jsme se, že démonem se smí stát jen člověk správně vychovaný. Děti je proto nutné nejen učit vědomostem, ale také – a dokonce ještě více – vychovávat, aby se staly platnými lidmi; nebo chcete-li, demony. Výchova bude důležitější než vědomosti, zejména když bude pro démona učení tak snadné.“

„Ježiši – mně to došlo!“ vykřikla Hanka.

„Mně taky!“ vydechla Růžena.

„Většina dětí přichází do školy nezkažená, ať už špatnou výchovou rodičů nebo partami mimo školu,“ pokračoval Randák. „Na konci školy to někdy bývá banda grázlů. Kde je vina? Částečně na rodičích, neboť se svým dětem nevěnují, nebo jen málo. Větší vinu mají učitelé, ačkoliv naučí děti předepsané učební látce, když na výchovu nemají čas. Je to i tím, že mají ve třídě příliš mnoho dětí – více než dvacet je zločin na těch dětech.“

„To by znamenalo nárůst počtů učitelů,“ pochyboval profesor. „Bude to i otázka peněz, které samozřejmě školství nikdy mít nebude.“

„Chyba!“ řekl Randák. „Ale viděl bych řešení. Zrušil bych ministerstvo zdravotnictví, zdravotní pojišťovny a celý aparát, který se stará o nemocné. Peníze, které si dnes lidé platí na zdravotní péči, bych věnoval právě na školství.“

„To nemyslíš vážně!“ oponoval mu Vlasta. Nelíbilo se to asi nikomu. Dokonce i Lucie se mračila, ačkoliv nedávala na svého oblíbeného učitele dopustit. Randák ale ukázal prstem právě na ni.

„Lucie – léčitelka dokázala, že to půjde i bez pojištění a bez byrokratického aparátu. Její stokorunový příspěvek byl tak nepatrný, že jej každý rád zaplatil, zejména když potom neměl problémy s nemocenskou. Lucie si žila se svými rodiči podstatně lépe než Vlasta, odkázaný na zdravotní pojišťovnu, která ho nesmyslně sekýrovala kontrolami, proplácela mu omezený počet pacientů, ačkoliv jich měl pětkrát více než směl vykazovat. Není tomu tak? Neměl jsi, Vlasto, dvě kartotéky? Oficiální, kterou pojišťovna uznávala a druhou, za kterou ti nezaplatila ani korunu?“

Vlasta to zamračeně připustil.

„Představte si, že na systém Lucie přejdou všichni démoni lékaři,“ řekl s úsměvem Randák. „Současně vyvolají na toto téma diskusi mezi lidmi. K čemu zdravotnictví, když nic neléčí – k čemu pojištění, když nic nezajistí? Nebude těžké lidi přesvědčit o zbytečnosti pojišťoven i s ministerstvem, které už beztak nebude mít koho řídit – a sekýrovat.“

„Problém bude, zda budou lidé ochotní dát ušetřené peníze právě na školství,“ pokrčil rameny Vlasta.

„Jistě,“ souhlasil Randák. „Další problém bude, jak jsou učitelé zavaleni prací mimo školu. Na vesnicích učitel kromě školy vede všelijaké spolky, leckdy i knihovnu, rozumí se to jaksi samo sebou. O platech učitelů nemluvím, to je kapitola sama pro sebe. A především – učitelé jsou dnes chápáni málem jako odpad společnosti, ačkoliv by tomu mělo být naopak. Kteří studenti se hlásí na pedagogické fakulty? Ti kteří neuspěli jinde? Chyba! Hrubá chyba! Opravdových nadšenců, kteří dětem věnují celý život, je mezi nimi příliš málo. Proč? Naše společnost způsobila, že učitel není schopen z platu uživit rodinu. Schopní studenti, kteří by měli předpoklady, si často hledají jiné obory a na školství zbývají ti horší. Přitom jen učitelé mohou děti

podchytit, vychovat, abychom je později mohli přivítat mezi démony bez výčitek svědomí – čisté a nezkažené.“

„Myslíš, že ze žáků stoprocentně vychováš samé démony?“ nedůvěřoval profesor.

„Možná ne – kdoví?“ usmál se učitel. „Pak nebudeme děti jen vychovávat, ale i učit. Děti nevhodné k přeměně na démony musí dostat vzdělání na dnešní úrovni, takže bude nutné učit základní vědomosti jako dnes. Ale pokud budou děti v rukou odborných pedagogů, bude nás démonů stále víc a víc. Postupně by se měla změnit v náš prospěch celá struktura obyvatel této země. Teprve pak nastane ten váš vývojový skok, který přírodě dosud chybí.“

„Myslíš, abychom se vůbec nemíchali do léčení?“ zarazil jsem se. „Zamýšleli jsme s Hankou prodat vilu po Rezkových, odstěhovat se někam daleko a zbytečně si nekonkurovat s Vlastou. Podle tebe bychom tu měli spíš zůstat a dát se na učitele.“

„Tak to nemyslím,“ řekl Randák. „I dobrých lékařů je dnes málo. Dáte-li se na to, budu vám to přát. Ve dvou možná obsadíte další město, jistě i s okolím. Případně se můžete uchytit v Praze – tam je zatím lékařů zoufale potřeba, uživí se vás tam víc. Ale myslím, že bychom se měli včas zaměřit hlavně na učitelský stav. Za dobu, co jsem jako vy, jsem omládl o dvacet let, ale nemíním se dát na lékařskou dráhu. Vrátím se do školy – a jsem si naprosto jistý, že za pár let mezi nás přivedu mnohem více nových adeptů, než kdybyste denně chodili s tamarou křížem krážem po Praze.“

„To je ono! Vy je nechcete hledat, ale – vychovávat! Tak se mi to líbí!“ řekla Lucie.

„Právě to si myslím,“ souhlasil s ní. „Stejně to bude s aktivitami na poli spravedlnosti. Neříkám, že trest nemůže být spravedlivý, ale je to poslední prostředek k nápravě některých křivd, jichž se lidé úmyslně dopouštějí. Ale mělo by to být to poslední, až tam, kde ostatní možnosti selžou. Kdyby se nám podařilo lidi lépe vychovat, nebyla by nutná ani policie, ani soudy. Tam jste měli začít.“

„To by ale podstatně změnilo situaci,“ zamyslel se také profesor Jindřich.

„Navíc – a to je další důležitá informace,“ pokračoval ještě Randák, „zaměříme se hned zpočátku na učitele. Ačkoliv jsem tvrdil, že je mezi nimi všelijaký odpad společnosti, neplatí to zdaleka o všech. Bude mezi nimi veliký počet těch, kdo to myslí upřímně a učí se zápal. Dokonce si myslím, že takových bude většina. Učitelský stav přece nebyl nikdy tak vážený, aby lákal kariéristy. Kolik jich získáme tím, že se řádně poohlédneme po současných školách? Trvám na tom, že musíme obsadit nejbližší pedagogickou fakultu. Bude to pro nás klíčová pozice, tam musí být náš největší zájem. Umožní nám to vychovávat více démonů tam, kde jich bude zapotřebí.“

„Obsadíme fakultu?“ usmál se nuceně Vlasta. „Vyrazíme na ni šturmem, vyházíme pedagogy z oken...“

„Nech si ty legrácky, nejsou namístě,“ zpražil ho rychle Randák. „To by byl pěkný začátek! Asi jako Hirošima coby úvod atomového věku. Myslel jsem to jinak. Víte, nejméně tři profesori na pedagogické fakultě jsou mými bývalými žáky. Já je obejdu – a pevně věřím, že aspoň jednoho z nich získám, zatím na mě při každém našem setkání dělali dobrý dojem. Začnou pro nás pracovat na fakultě. Bude-li jich víc, tím lépe. Bude-li jich tam většina, máme téměř po starostech.“

„Jakmile vědomosti žáků přestanou rozhodovat o kvalitě učitelů a převáží hledisko výchovy, musím souhlasit,“ pomalu řekl profesor. „Klíčem se může stát opravdu výchova.“

„Může? Musí!“ opáčil starý učitel.

© Praha 1998

Doslov

Příběh o démonech skončil, vraťme se do reality.

Nedávno se mi přihodilo něco podivného, jako by to patřilo do románu o démonech. Dokonce podruhé. To první se odehrálo ještě předtím, než jsem o nich začal psát. Tehdy jsem vymýšlel hlavní postavu jiného románu, o strašidle. Ten chlap se v kategorizaci strašidel nacházel v přihrádce, nazývané Fext – je to ostatně i název románu. K podivné vlastnosti této kategorie – odrážet kulky proti tomu, kdo je proti němu vypálí – přišel kdysi ve Třicetileté válce, krátce po Bílé hoře. Měl to být trochu vagabund, drsňák, chlap, který toho za tři sta let života už něco prožil. Chybělo mi už jen jméno. Mělo by být české, je to přece Čech. Napadlo mě spolu s Haškem: Mjéděny, Stšíbrny, Fólóřeny – a fon Šélesny!

Železný ne, to by se asi pletlo s ředitelem jedné TV, z těch zbývajících se mi nejvíce zamlouval Stšíbrný. A že je Čech, pak hezky česky – Jíra. Jíra Stšíbrný. Jméno velice vhodné pro hrdinu, zejména když to má být (ale až na druhý pohled) sympatřák.

Nedlouho poté sedím v jedné restauraci a zkoumám jídelní lístek – a až mě to praštilo! Nepatrná větička dole: Jídla vám připravuje šéfkuchař J. Stšíbrný. Nedalo mi to a zeptal jsem se číšníka – mohl by to přece být také Jan, Jaroslav, Jaromír, Jeroným, Jindřich, Josef... Ale jako naschvál se mi dostalo odpovědi: „Jiří.“

Jíra Stšíbrný, fext. Život zkrátka tropí skopičiny. Ale budiž, je to pouhá shoda jmen, ačkoliv tento originál je také vousatý; jako můj hrdina. Kulky doufám neodráží. (Což se nedá snadno zjistit; je to strašně nebezpečné, zejména – pro střelce.)

Povídám si nedávno na jednom setkání s přítelem Markem; čte moje sci-fi a mívá k nim často i výstižné připomínky, za což jsem mu nesmírně vděčný a má u mě právo prvního čtení i u románů rozepsaných teprve do polovičky. Někdy jsem dokonce ochoten změnit nějaké detaily a občas i děj, když uznám, že jeho připomínky nejsou nepodstatné. (Děj Démona mě moji beta-čtenáři donutili pozměnit hned dvakrát.)

Najednou se k němu nakloním.

„Marku, to se mi snad jenom zdá. Ta holka, co sem právě jde, to je přece moje – démonka Lucie!“

Je tomu tak a já jen zírám. Drobnější, štíhlá, obličejem naprosto přesně odpovídajícím mé představě (mohl bych to sem zkopírovat z kapitoly „Lucie“, ale kdo chce, zalistuje si na to místo sám). Dívám se na ni jako na zjevení. Tuhle dívčinu jsem přece nikdy v životě neviděl, vymyslel jsem si ji! Jak je možné, že opravdu existuje?

A Marek, který její popis už četl a teď sám vidí, jak to na ni sedí, mi zaraženě říká něco, co mě úplně dorazí.

„Poslyš, a jak víš, že se opravdu jmenuje – Lucie?“

Kdyby mě vzápětí přimrazila nějakým zaklínadlem, nedivil bych se už ničemu.

Mluvil jsem s lidmi, kteří se setkali s roztrhanou duší u člověka. Prý to je strašlivé. Já je chápu. Ale jinak – nevím. Co až na Václaváku potkám mimozemšťanku Zoidée z planety Bardžá? Bardžané se velice podobají Cikánům, takže by mohla korzovat pod koněm Václava, aniž by někoho napadlo, že k nám do

Prahy nepatří. (O těch, které by něco takového skutečně napadlo, naopak tvrdím, že nepatří do našeho století. Ačkoliv, tady jsem skeptik a obávám se, že rasisté na Zemi jen tak nevyhynou.)

Taky si říkám, zastal bych se jí, kdyby se do ní zhurta pustili výtržníci s dutými lebkami, jako v mé knížce? A protože mám někdy stejně naivní nápady jako Vlasta, který jde bezelstně navštívit démona, aby se ho sám zeptal, co je zač, svěřím se své démonce Lucii, že jsem si ji před dvěma měsíci vymyslel. Mám to snadné, Lucie je totiž Markova známá, takže mě hned jako drzouna nesetře. Usměje se, zejména když jí na rovinu řeknu, že by měla být bývalou idiotkou a napůl chlapem. Má u mě slíbenou jednu z prvních kopií románu.

Doufám, že se neurazí, stejně jako další postavy, které jsem si tentokrát vypůjčil přímo ze života. Třeba staříčkého učitele Randáka, kterému se tímto omlouvám, že jsem nezměnil ani jeho jméno. Možná by se poznal i tak, ale proč nepsat přímo o někom, koho si vážím?

Démoni jsou mi kupodivu hrozně sympatičtí. I když někteří dokáží roztrhat člověku duši. Poznal jsem totiž lidi, kteří by si to zasloužili, ale nechme je v hrobě – o mrtvých jen dobré. Moji démoni se přece postupně stávají jinými než na počátku a určitě se časem obejdou bez krutých trestů, možná i u mnohonásobných vrahů.

Což se určitě netýká učitelů. Učitel přece duše netrhá, on je pěstuje. Některému se to daří více, jinému méně. Randák to určitě uměl.

Díky, pane učiteli!

© Praha, 1998

Obsah

Oči.....	2
Druhé proroctví.....	7
Sieg Heil!.....	16
Hudební facka.....	23
Tváří v tvář.....	29
Krysa Jindřich Nula.....	41
Sykot kobry.....	48
Zájem mocných.....	57
Nabídka.....	64
Čaroděj.....	73
Katastrofa.....	80
Dědictví.....	93
Rozjezd.....	99
Dluh.....	107
Praxe.....	116
Drogy.....	125
Kontroly.....	132
Boss.....	138
Závist.....	143
Lucie.....	150
Zpověď.....	159
Indiskrétně.....	167
Mafiáni.....	173
Genová paměť.....	184
Hanka.....	189
Vrahové.....	206
Tamara.....	212
Rande.....	224
Bestie.....	229
Alter Ego.....	240
Zástupce.....	253
Pohřeb.....	263
Metamorfózy.....	269
Peklo.....	285
Učitel.....	295
Doslov.....	303